

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"TEK BİR SORUN VARDI
O DA ARAMIZDAKİ
YALANLARDI."

SEXTANIN
FENİ

HER EVİN GEÇMİŞTEN GELEN SIRLARI VARDIR.

Tek fark, Maggie ve Nina'nın yaşadığı evdeki sırlar geçmişe ait değildi.

Maggie, Nina'ya asla affedilemeyecek şeyler yapmıştı ve her gün bu yaptıklarının bedelini ödüyordu.

Yaşananlar hakkında Nina'nın bilmediği pek çok şey vardı; ancak Maggie bunları anlatmamaya kararlıydı.

Sonunda kendi ölümü olsa bile...

Çünkü bu evde gerçekler, yalanlardan çok daha tehlikeliydi.

"Basit bir polisiye romanının ötesinde, ustaca kurgulanmış bir hikâye."

— JOHN GREEN,

***The Fault in Our Stars* romanının yazarı**

**SEYTANIN
EVI**

[/ephesusyayinlari](#)
[/ephesusyayinlari](#)
[/ephesusyayinevi](#)
[/ephesus_yayinlari](#)
[/ephesus_yayinlari](#)

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

444 0 454

9 786256 476127

0843278 VFY

THG
0843278

VFY

JOHN MARRS

**SEXTANIN
EVi**

ÇEVİRİ:
GÜLCE ARMAN

EPHESUS

"Bir *gerçek*, ayakkabılarını giyene kadar;
bir *yalan*, dünyanın yarısını dolaşabilir."

ÖNSÖZ

Seni sevmeyi bıraktım. Sana değer vermeyi bıraktım. Senin için endişelenmeyi bıraktım. Sadece... *bıraktım*.

Bu sana yeni bir haber gibi gelebilir fakat her şeye; tüm zalimliğine, bencilliğine ve sebep olduğun onca acıya rağmen yine de sana değer vermenin bir yolunu bulmuştum. Fakat artık değil.

Şimdi seni uyarıyorum. Artık sana ihtiyacım yok. Eski günlerimizi sevgiyle anmıyorum ve bu nedenle o anıları ve ondan sonraki her şeyi silip atıyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanın büyük bir kısmında, sahip olduğumuzdan daha iyi bir ilişkimiz olmasını istedim fakat artık bundan daha iyi olmayacağını anladım. Ve artık sana kartlarımı açıyorum. Oyunumuz bitti.

Sen bu evi paylaştığım insansın; ne daha fazlası ne de daha azı. Benim için içeride olanları gizleyen panjurlardan, üzerinde yürüdüğüm döşemelerden ya da bizi ayırması için kullandığımız kapılardan hiçbir farkın yok.

Hayatımın büyük bir kısmını senin karmaşık hareketlerine anlam vermeye çalışarak ve deriyi kesip açan bıçak misali can yakan hareketlerin yüzünden acı çekerek geçirdim. Seni mutlu etmek için olmam gereken kişiden feragat etmeyi bırakıyorum çünkü yaptıklarım bizi bu duruma sokmaktan başka bir işe yaramadı. Beni istemeni isteyerek çok fazla vakit harcadım. Sırf senin yüzünden değerlendirmekten korktuğum onca fırsatı hatırladığım zaman acı çekiyorum. Zıyan ettiğim onca fırsatı düşündüğümde, bahçenin bir ucuna kadar emeklemeyi, bir toprak

yığınının üzerine kıvrılıp yatmayı ve ısırgan otlarıyla sarmaşıkların üzerimi örterek beni gizlemelerini beklemeyi istiyorum.

Beni içine hapsettiğin o acınası hayatı ve yalnız hissetmemen için o sefaletinin bana ne kadar ihtiyaç duyduğunu şimdi anlıyorum.

Paylaştığımız hayattan öğrendiğim yalnızca bir ders var. Ve o da bende yanlış olan her şeyin sende de yanlış olduğu... Biz biriz ve aynıyız. Ben öldüğümde senin de ateşin sönecek.

Bir daha bir araya geldiğimizde artık birimizin, büzüşmüş bedenine tam oturmayan eski püskü kıyafetlerle bir tabutun içinde hareketsiz yatıyor olmasını diliyorum.

Ancak o zaman ayrılabiliriz. Ancak o zaman kendimiz olabiliriz. Ancak o zaman huzuru bulma şansım olacak. Ancak o zaman senden kurtulmuş olacağım.

Ve eğer yükselen benim ruhum olursa sana söz veriyorum, seninki en ağır taşlar gibi bir daha yüzeye çıkmayacak şekilde batıp gidecek.

KISIM 1

1. BÖLÜM

MAGGIE

Beni yukarıdaki bu gözetleme yerimden göremezdiniz. Sokakta işine gücüne bakan hiç kimse göremezdi. Bunu biliyordum çünkü komşularıma belki de yüz kere el sallamıştım fakat hiçbiri karşılık vermemişti. Her açıdan dünyaya görünmezdim. Ben yoktum, sürem dolmuştu; ben bir hayalettim.

Büyük ihtimalle de ışığın yatak odama girmesini engelleyen bu panjurların ardında dururken bir hayalete benziyordum. Dışarıda ışıklar yanmadığı zaman, en güneşli günlerde bile burası loş oluyordu. İşte bu yüzden aşağıya her indiğimde, gün ışığına alışana kadar gözlerimi kısıyordum. Panjurlar ilk takıldığında klostrofobik hissetmiştim; sanki dış dünyayla arama bir set çekmişlerdi. Fakat onlara alıştım. Biraz zaman geçtikten sonra çoğu şeye alışmıştım. Ben uyum sağlamayı öğrenen türden bir kadındım.

Bu odaya gözetleme yeri ismini takmıştım çünkü bana geminin en yüksek direğinin tepesindeki gözetleme yerlerini anımsatıyordu. Denizciler orayı ufka doğru kilometrelerce alanı görebilmek için kullanırdı. Benim görüş alanım ise bu civardaki evleri kapsıyordu.

Şu an annesi Elsie'yi arabanın yolcu koltuğuna bindiren Barbara'ya bakıyordum. Barbara her zaman annesine vakit ayırırdı. Her ebeveyn mutlaka onunla gurur duyardı. Elsie yakın zamanda alüminyumdan yapılmış, önünde tekerlekleri olan yürüteçlere bağımlı hale gelmişti. Ayak bilekleriyle dizlerindeki eklem iltihabının ne kadar arttığından ve artık reçetesiz satılan iltihap sökücülerin işe yaramadığından yakındığını hatırlıyordum. Ona defalarca Dr. Fellowes'tan randevu almasını söylemiştim. Bir keresinde ona, kendi istediği bir güne randevu alması için

uygulama müdürü yardımcısı olarak tanıdıklarımı araya sokmayı bile teklif etmiştim. Fakat o inatçı, eski kafalı, yaşlı bir kadındı. Eğer doktora grip aşısı yaptırmanın dışında yılda iki kez giderse başa bela olmaya başladığına inanıyordu.

Elsie'nin beni hâlâ düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Acaba her perşembe öğleden sonraları onun evine kahve içmeye gitmeyi neden bıraktığımı hiç sorgulamış mıydı? Yıllarca saat tam üç buçukta, hiç sektirmeden bu rutine uymuştuk. İşten eve döner, raftan kendi kahve kavanozumu alırdım -çünkü bana her zaman o nefret ettiğim acımsı market kahvelerinden ikram ederdi- ve birkaç saatimizi dünyayı kurtararak ya da komşuların dedikodusunu yaparak geçirirdik. O sohbetleri özlüyordum. Onu birkaç kez bizim eve doğru bakarken yakalamıştım, bu yüzden beni unutmadığına inanmak istiyordum.

Barbara'nın aracı yola çıktı, ilerledi ve kırk numarayı geçti. Emlakçı o evden elini eteğini çekmişti. Yukarıdan yalnızca evin arka tarafını görebiliyordum ve artık bir ahır gibi görünüyordu. Eğer eski sahibi Bay Steadman, bir zamanlar güzel olan bahçesinin ne hale geldiğini bilseydi mezarında ters dönerdi. Saatlerce üzerine titrediği çimler evin çitlerine karışmıştı. Üzerleri de yiyecek kutuları ve tenekelerle doluydu. Öğrencilerin hiçbir şeye saygısı yoktu.

Torunu evi satmalıydı ama alıcı bulamayabilirdi. Herkes, evin bir önceki sahibinin ölü bedeninin günlerce, fark edilmeden beklediği bir evde yaşamaktan hoşlanamayabilirdi. Bay Steadman'ın posta kutusundan taşan gazeteleri ve perdelerinin açılmadığını fark eden tek kişi ben olmuştum. Bu konuya dikkat çeken kişi de ben olabilirdim ama elbette ki yapabileceğim son şey buydu.

Dışarıda, ön çamurluğunda çentik olan kırmızı bir araç çimlerin üzerine, elektrik direğinin yanına park etti. Bu on sekiz numarada oturan Louise'ti ve arabasından indiğinde, tişörtünün altından belli olan şişkin karnını görebiliyordum. Yine hamileydi ve onun adına mutluydum. Daha önce de bu aşamaya gelmişti ve sonra bir gün evinin önüne bir ambulans geldi ve onu bir

sonraki görüşümde artık hamile değildi. Bedeni hiçbir şey olmamışçasına eski şekline geri dönmüştü. İnsanlara söylediği şeyleri “geri almanın” nasıl bir his olduğunu tahmin edemiyordum. Sevmeyi sabırsızlıkla beklediğin bir şeyi kaybettikten sonra bir daha normale dönülebileceğini sanmıyordum.

O toptancıda hâlâ yarı zamanlı olarak çalışıp çalışmadığını merak ettim. Bir süredir üniformasını giydiğini görmemiştim. Kocasının hâlâ taksicilik yaptığını biliyordum çünkü gece nöbetinden döndüğünde taksisinin farları sık sık odamın tavanına yansıyor. Bazen uyuyamadıysam direksiyonun ardındaki gölgesini, motoru kapatışını, ön paneldeki lambaların yüzünü belli belirsiz aydınlatışını izlerdim. Bazen doğrudan içeri girmesini engelleyen şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Belki de o kapının ardındakinden farklı bir hayatın hayalini kuruyordu. Bunu anlayabiliyordum; bazen ben de kendi hayatımın bir alternatifini hayal ediyordum. Fakat tıpkı o eski şarkının sözleri gibi her zaman istediğimizi elde edemiyorduk.

Dışarıda izleyecek başka kimse olmadığı için yüzümü odaya çevirdim. Burada fazla bir şey yoktu ama zaten fazla şeye ihtiyacım da yoktu. Bir ikiz yatak, iki komodin, iki lamba, bir gardırop, bir tuvalet masası ve bir de kanepesi vardı. Duvara monte edilmiş olan televizyon uzun zamandır bozuktur. Nina’dan yenisini istememiştim çünkü televizyonu özlediğimi düşünmesini istemiyordum. Ve artık televizyon yokken dışarıda neleri kaçırdığımı bana hatırlatan bir şey de yoktu.

Yanımda bana arkadaşlık eden kitaplarım vardı ve bazen kendimi bunların yeterli olduğuna ikna edebiliyordum. Okuyacaklarımı kendim seçemiyordum; o bana ne getirirse onu okuyordum. Birkaç günde bir birini bitirip yeni birine başlıyordum. Polisiye ve psikolojik gerilim olanları tercih ediyordum; son anda bir dönüm noktası vaat eden ve bunu yapan herhangi bir şey olabilirdi. Eskiye beynimi çalıştırmayı ve kötü adamın kim olduğunu keşfetmeyi seviyordum. Fakat memnun edilmesi güç biriydim. Eğer suçluyu doğru tahmin edersem tahmin edilebilir bir hikâye olduğu için hayal kırıklığına uğruyordum. Eğer doğru

tahmin edemezsem de daha önce düşünemediğim için kendime kıızıyordum.

Bir kitap yazmış olmayı isterdim. İçimde tuttuğum çok fazla hikâyem ve bir o kadar da sırrım vardı. Fakat bunu yapabileceğimden şüpheliydim. Birçok şey gerçekleşmeyecekti; bu evden bir daha çıkamayacak olmam gibi. Denesem bile bunu başaramıyordum. Ve bu kendi hatamdı. Hiç pişmanlığı olmadığını iddia edenlere inanmazdım. Kendilerine yalan söylerlerdi. Hepimizin pişmanlıkları vardı. Eğer bana hayatımda geriye dönüp bir şey değiştirme fırsatı verilseydi o bahsedilen zaman makinesine,¹ ağızınızdan H. G. Wells'in isminin çıktığından daha hızlı bir şekilde binip giderdim.

Aniden aşağıda bir kapının açıldığını duydum ve sonra da başka bir ses. Eve doğru yürüdüğünü kaçırmış olmalıydım.

Nina birinci kattan yukarıya “İyi akşamlar,” diye bağırdı. “Kimse var mı?”

Yatak odasının kapısını açarak “Evet, yalnızca ben varım,” diye cevap verdim. Durduğum yerden sütun tabanının altında, Nina'nın ayaklarının dibinde içleri dolu iki taşıma çantası görebildim.

“Alışverişe mi gittin?”

“İyi gözlemcisin,” diye cevap verdi.

“İş yerinde iyi bir gün geçirdin mi?”

“Her zamanki gibiydi. Akşam yemeğine avcı usulü tavuk yapacağım.”

Avcı usulü tavuktan nefret ederdim. “Harika,” dedim. “Bu gece seninle birlikte mi yiyeceğim?”

“Evet, bugün salı.”

¹*Zaman Makinesi*, H. G. Wells'in 1895 yılında yayımlanan bilimkurgu kitabı. Victoria döneminde, Londra'da yaşayan bir bilim insanı zamanda yolculuk yapmak üzere icat ettiği bu makineyle geleceğin İngiltere'sini ziyaret eder.

“Ah, ben çarşamba sanıyordum. Aceleci davranıyorum demek.”

“Yemek hazır olduğunda gelip seni alırım. Uzun sürmez.”

“Tamam,” diye cevap verdim ve o gözden kaybolurken ben de odama döndüm.

Ellerimdeki yaşlılık lekelerini saymak için duraksadım. Güneşe çıkmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki yeni lekeler oluşmamıştı. Bu, eksiler listesinin içinde ufak bir artıydı. Tuvalet masasının aynasında kendime baktım ve dağılmış saçlarımı düzelttim. Saçlarım o kadar uzun zamandır beyazdı ki daha önceki rengini gözümde canlandıramıyordum. Gülümser gibi yaparak kırmızıya yakın bir ruj ve sonra da biraz göz kalemi sürdüm. Yanaklarıma da allık sürdüm fakat cildim çok beyaz olduğu için bez bebeğe sürülmüş iki kırmızı beneğe benzedi. Bu yüzden allığı silerek yüzümü olduğu gibi bıraktım.

Derin bir nefes aldım ve kendimi önümüzdeki geceye hazırladım. Bir zamanlar çok yakın dosttuk. Fakat bu, *o adam* her şeyi mahvetmeden önceydi. Artık ikimiz de onun ardında bıraktığı enkazdan farksızdık.

2. BÖLÜM

NINA

Fırının alt rafında duran yemeğin cam kapağını kaldırdım ve dışarı buharlar süzüldü. İçindeki tavukgöğüslerinin rengi beyaz görünüyordu. Pişip pişmediklerini anlamak için çatalla kontrol ettim. Maggie'nin avcı usulü tavuk sevmediğini biliyordum fakat ben seviyordum ve bu evde yemek pişiren kişi o değildi. Ayrıca o sahte hevesi beni eğlendiriyordu.

Kabanımı çıkarmadan önce alışveriş çantalarını boşalttım. O, düzenli bir şekilde yerleştirilmiş dolapları ve düzgün çekmeceleri tercih ederdi; ben ise öyle değildim. Derli toplu olma özelliğimi, düzenli olmaktan başka seçeneğimin olmadığı işime saklıyordum. Evimde ise yapmayı istemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda değildim. Bu yüzden aldıklarımı bana göre en uygun olan yerlere koydum. Maggie arkamdan onları düzeltemezdi.

Sainsbury bu akşam normalden daha kalabalıktı. Aileler tam kadro dışarı çıkmıştı. Ebeveynlerin çevresi ağlayarak şeker, oyuncak ve dergi isteyip kollarından çekiştiren çocuklarıyla kuşatılmıştı. O birkin görünümlü annelerin göz devirایشlerini, ne kadar şanslı olduklarını bilmediklerini düşünerek izledim.

Dağınık, koyu kahverengi saçlı küçük bir erkek çocuğu dikkatimi çekti. Bir yaşından büyük olamazdı ve bir alışveriş arabasında oturuyordu. Tombul bacaklarını ön taraftaki boşluklardan sarkıtmıştı; bir ayakkabısı ayağındaydı ve diğeri ise yanındaki bir mandalina poşetinin üzerinde duruyordu. Yüzündeki gülümseme öyle büyüktü ki yüzünün yarısını kaplıyordu. Annesi onu bir dakikalığına yalnız bırakarak başka bir reyonu doğru gitti. Çocuğu oradan kapıp dışarı çıkarmanın ne kadar kolay olacağını hayal ettim. Annesi elinde bir şişe ketçapla döndüğünde ise ona ne kadar dikkatsiz olduğunu söyleyebilirdim.

Bu akşam, raflarda indirimde olan ve son kullanma tarihleri yaklaşmış çok fazla ürün olduğu için listemdekiinden daha fazla ürün almıştım. Fakat tüm o poşetlerle eve yürüyemeyeceğim için bir taksi tuttum ve bu da yaptığım tasarrufun boşa gitmesine sebep olmuştu. Sürücüyü profilinden ve dikiz aynasında gördüğüm gözlerinin şeklinden tanımıştım. Nathan Robinson'dı. Onunla ilk olarak birlikte Abington Vale Ortaokulu'na ve sonra da kısa bir süreliğine Weston Fever Lisesi'ne gitmiştim. Seyrelen saçları ve ellerindeki çirkin kabile dövmeleleri dışında fazla değişmemişti. O beni tanımadı ve ben de kendimi tanıtmadım. Eve dönüş yolculuğunu, bağlantımı kestiğim eski tanıdıklarımızdan ya da birbirimizi son görüşümüzden bu yana yirmi dört yılın nasıl da çabuk uçup gittiğinden konuşarak geçirmeyi pek istemiyordum. Zaten beni hatırlayacağını da sanmıyordum. On dört yaşındayken okuldan ayrılmış ve bir daha geri dönmemişim.

Taksisiyle uzaklaşırken bir an durup evime baktım ve başımı kaldırarak ikinci katı kontrol ettim. Maggie'nin hayatının büyük bir kısmının o panjurların arkasında, başkalarının hayatlarını izleyerek geçtiğini biliyordum ve insanlarla iletişim kurmayı ne derece özlediğini merak ediyordum. Akşam yemeğinde beni kimleri gördüğü ve insanların neler yaptığı konusunda bombardımana tutacaktı fakat onların arasında olmayı hiç istemiyor muydu? İzlemek yaşamak değildi, öyle değil mi?

Onun hayatını biraz daha rahat bir hale getirmeyi denemiştim fakat nadiren yardımımı isterdi. Televizyonu bozulduğunda bundan söz etmemişti. Yalnızca ben televizyonun uzun bir süredir açılmadığını fark ettiğimde bozulduğunu söylemişti. Tamir ettirmeyi teklif edecektim ki bana haberlerin çok sinir bozucu olduğunu ve bir kitabın içinde kaybolmayı daha çok tercih ettiğini söyledi. Bu yüzden bir şey yapmadım. Eğer onun yerinde olsaydım şimdiye kadar orada delireceğimi biliyordum.

Mutfaktan çıktım, birinci kattaki yemek odasına gittim ve iki kişilik bir masa hazırladım. Büyükannesinin Maggie için yaptığı dantel masa örtüsünü düzelttim. O örtüyü hiç bozulmadan saklamak istiyordu. Ona artık "bozulmayan" hiçbir şey olmadığını

hatırlatırdım. Artık her şeyin ve herkesin elden çıkarılabilir olduğu bir dünyada yaşıyorduk. Yemeği servis etmek için fırının yanına gittim ve tabaklarla birlikte bir şişe Pinot Grigio² olarak yeniden yukarı çıktım.

Masayı hazırlarken etrafıma bakındım. Burası eskiden bir yatak odasıydı ve hâlâ taşımam gereken çekmeceli bir şifoniyer vardı. Bir gün zaman ayırıp burayı yeniden dekore etmeliydim. Çoğu insanın standartlarına göre bu ev biraz karışıktı. Giriş katta bir mutfak, bir salon, eskiden yemek odası olan boş bir oda, bir tuvalet ve mutfaktan aşağıya inilerek gidilen bir bodrum katı vardı. Birinci katta iki yatak odası, bir ebeveyn banyosu, çalışma odası ve kitap raflarıyla çevrelenmiş yeni yemek odası vardı. Her kitap kalın, plastik bir kılıfın içinde saklanıyordu. İkinci kat ise Maggie'nin evim dediği, dönüştürülmüş tavan arasıydı. O katta yalnızca onun kullandığı başka bir lavabo, merdiven boşluğu ve onun yatak odası vardı. Ve hepsi o kadardı. Evim. Pekâlâ, sanırım *evimiz* demeliydim. Ve beğenelim ya da beğenmeyelim ikimiz de bir yere gitmiyorduk.

Başka bir merdiven daha çıktım ve Maggie'yi pencerenin önünde buldum. Orada durup, tek başına aklından neler geçtiğini merak ederek onu izledim. Ve kısacık bir anlığına da olsa ona acır gibi oldum.

²İtalya'da Pinot Grigio üzümünden üretilmiş bir pembe şarap.

3. BÖLÜM

MAGGIE

Nina'yı beklerken, bir karakol bekçisi gibi çıkmaz sokaktan gelip geçenleri izledim fakat şüpheli durumları rapor etmeye veya birini çevirmeye yetkim olmadan. Dişsiz bir bekçi köpeği kadar işe yaramazdım. Bundan kırk yıl önce buraya ilk taşındığım zamanı ve tüm evlerin birbirleriyle nasıl aynı göründüklerini düşündüm. Hepsi bakımlıydı ve düzenli göründükleri için bir çekicilikleri vardı. Şimdi ise farklı renkte garaj kapıları, çirkin, plastik pencere çerçeveleri ve uPVC'den yapılan kapıları vardı. Çoğu ikinci ve bazı durumlarda üçüncü araçlarını sığdırabilmek için o gür, yeşil çimenlerinin üzerine beton döktürmüştü. Bir zamanlar rengârenk olan sokağımı artık grinin elli tonuna çevirmişlerdi.

Her bir evi, bir örüntüye göre inceliyordum. Çıkmaz sokağın en sonunda olduğum için yolun iki tarafını da görebiliyordum. Önce sol taraftaki evlerle başlıyordum. Okul bahçeleri bu evlerin arka tarafında kaldığı için evlerin değeri daha yüksekti. Gözlerimi kısmadan bakarak görebildiğim son ev yirmi dokuz numaraydı ve ayrıca en üzücü anıları barındıran ev de burasıydı. Küçük bir çocuk olan Henry, birkaç yıl önce bu evde çıkan yangında neredeyse ölüyordu. Onu çok iyi anımsıyordum; oldukça tatlı, kibar bir delikanlıydı. İtfaiyeciler onu kurtarmıştı fakat beyni fena halde hasar görmüştü. Annesi kendisini asla affedememiş ve bu da ailenin parçalanmasına sebep olmuştu. Fakat kısa bir zaman önce, kocasının ve iki kızı Effie ile Alice'in evlerine geri döndüklerini fark etmiştim. Bu nedenle o ailenin yeniden mutlu olmasını umuyordum.

Sonra sokağın karşı tarafından devam ediyordum. Elsie'nin evi benimkinin hemen yanındaydı. O ve ben bu sokağın en eski

iki sakini olmalıydık. Evlerimize üç ay arayla taşınmıştık ve daha o zamanlar iki yakın dost olmuştuk. O, bu evle ilgili Nina'dan daha fazla sır biliyordu. Dışarıda hayatlarına devam eden onca insanın içinde konuşmayı en çok özlediğim kişi Elsie'ydi.

Dışarısı kapkaranlık olsa bile yatağa gidene kadar perdelelerini asla kapatmazdı. Tek başına yaşayan yaşlı bir kadın olarak onun daha dikkatli olması gerektiği kanısındaydım. Şu an onun büyük televizyon ekranında yeşil ve beyaz bir şey görüyordum. *EastEnders* dizisinin başlamak üzere olduğunu anladım. Elsie de benim gibi pembe dizileri çok severdi. Eskiden perşembe öğleden sonra kahvelerimizde diziler hakkında sohbet ederdik. Dizilerden epeydir uzak kaldıktan sonra kaçırdığım yerleri ne kadar sürede yakalayabilirdim acaba? Nina'dan televizyonumu tamir ettirmesini istemeyi bir kez daha düşündüm fakat gerçekten de bana iyilik yaptığını düşünmesini istiyor muydum? Muhtemelen kendimi boş yere cezalandırıyordum.

Koyu renk tavanı pencereli, ufak, beyaz bir araç evin önüne çekti fakat yanlış adrese gelmiş olmalıydı çünkü sonra hemen uzaklaştı.

Aniden yalnız olmadığımı fark ederek döndüm ve Nina'nın beni izlediğini gördüm. Yeni gelmiş gibi görünmeye çalıştı fakat birkaç dakikadır orada olduğunu hissettim. Sessizce izlendiğimi ve muhtemelen yargılandığımı hissettiğim zamanlar daha önce de olmuştu fakat hiç sormamıştım. İkimiz de aslında amacımızın ne olduğunu birbirimize hiç söylemezdik. Etkili bir iletişime geçmek konusunda isteksizdik ve aramızda gerçekler dile getirilmiyordu; işte bu şekilde yaşıyorduk. Ya da belki yaşayamıyorduk demek daha doğru olurdu.

"Yemek için hazır mısınız?" diye sordu ve ben de hazır olduğumu belli etmek için gülümsedim. Kolumu nazikçe tutarak merdivenleri tek tek inmeme yardım etti.

Nina yemek masasının karşı ucuna, sürme pencerenin yanına oturdu ve ben de iki sandalye boş bırakarak yanına geçtim. Pencerenin üst yarısı birkaç santim açılmıştı ve saçlarımda nazikçe

gezinen rüzgârı hissettim. Boynumun ve omuzlarımın ürpermesine sebep oldu.

Şarabın beklenmedik bir sürpriz olduğunu düşünmüştüm ta ki yalnızca kendisine bir kadeh doldurana kadar. Gereğinden uzun bir süre şaraba baktığımı gördü ve eğer teklif ederse seve seve kabul edeceğimi biliyordu. Fakat sonra bakışlarını çevirdi ve ben de konusunu açmadım. Onun yerine plastik bardaktaki ılık suyumdan bir yudum aldım. Nina yine pikaba ABBA'nın en iyiler albümünü takmıştı. Aynı plağı aynı eski iğneyle defalarca çaldığı için bazı oluklar kelimenin tam anlamıyla aşınmıştı. Parçalar atlayarak çalıyor ve cızırtılar sözcükleri duyulmaz bir hale getiriyordu. Bir keresinde bu seslerin ve rahatsızlık verici bölünmelerin yaşanmaması için albümü CD olarak almasını önermiştim ve bana iğrenircesine bakarak bu albümün bir zamanlar kime ait olduğunu hatırlatmış ve değiştirmenin “kutsal bir anıya saygısızlık” olacağını iddia etmişti. “Sırf eskiyorlar diye her şeyi değiştirmeye başlayamayız, değil mi?” demişti imalı bir şekilde.

İşleyişi ezbere biliyordum. SOS³ parçasının giriş müziği başladı ve içimden kıkırdadım. Sanırım buna kara mizah diyorlardı. Nina bir servis kaşığı alarak iki tavukgöğsünden daha büyük olanla beni ödüllendirdi. Yanına fazladan bir kaşık sebze ve üzerlerine de kendisine koyduğundan daha fazla sos koydu. Bu yemek gece geç saatlerde reflümü azdıracaktı. Yine de teşekkür ettim ve bir kez daha ne kadar güzel koktuğunu söyledim.

“Tavuğunu kesmemi ister misin?” diye sordu ve ben de minnettar bir ifadeyle başımı evet anlamında salladım.

Bıçağıyla tavukları lokmalık küpler şeklinde doğradıktan sonra yerine döndü.

“Bugün iş yerinde ilginç bir şeyler oldu mu?” diye sordum.

“Pek sayılmaz.”

“Kalabalık mıydı? Sokakta oynayan çocukların sayısına bakılırsa Paskalya tatiline girdiler diye tahmin ediyorum.”

³Yardım çağırısı.

“Yukarıdaki o küçük gözetleme kulende gözünden hiçbir şey kaçmıyor, öyle değil mi?”

“Sadece gözlemci biriyim.”

Tavuğumun içi hâlâ soluk pembeydi ama dert etmedim. Çiğ tadını bastırmak için sosa bandırdım.

“Bu sabah yedi yaş altındakilerin kulübü olduğu için kalabalıktı,” diye açıkladı. “Bazı aileler sanki biz bebek bakıcısıymışız gibi çocuklarını başımıza atıp kasabada alışveriş yapmak için ortadan kayboluyorlar. Bu programın amacı katılımda bulunarak çocuklarla birlikte okumak. Fakat bazı kadınlar doğuştan anne olmaya uygun değil, öyle değil mi?”

Çatalını elinde tutup bekledi. Bir parça patates masa örtüsünün üzerine düştü. Bıçağıyla düşen parçayı iki kez ittirdi ve örtünün üzerinde hareket ettirerek sosu krem rengi örtüye iyice bulaştırdı. Bu örtüyü kullanmasından nefret ediyordum. Bu masa örtüsü danteldi ve annemin göğüs kanserinden ölmeden önce yaptığı son şeydi. Fakat dilimi ısırarak görmezden gelmeye çalıştım.

“Louise’in yeniden hamile olduğunu görüyorum,” diye devam ettim.

“Louise kim?”

“Biliyorsun, on sekiz numaradaki Louise Thorpe. Kocasını taksi şoförü.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü arabasının tepesinde o ışıklı reklamlardan biri var.”

Nina başını iki yana salladı.

“Kadının hamile olduğunu nereden biliyorsun demek istedim.”

“Ah,” diyerek kıkırdadım ama tabii ki içten bir şekilde değil. “Karnının şiştiğini gördüm. Birkaç hafta önce öyle bir şişkinlik yoktu. Yeni yeni belirginleşmeye başladı.” Sözcükler daha ağızım-

dan çıkarken bu konuyu açtığıma pişman olmuşum. Kendimi kontrol etmeliydim çünkü bu evde bebek konusu konuşmak yasaktı ve bu tip konuşmaların nereye varabileceğini biliyordum.

“Benim karnımın ne zaman belli olmaya başladığını hatırlamıyorsun ama değil mi?” diye sordu gözlerini kısarak.

“Hayır, hatırladığımı sanmıyorum,” diye karşılık verdim ve dikkatimi tabağıma yönelttim. Sanki oda sıcaklığı birkaç derece düşmüştü.

“Muhtemelen ben de altıncı aya kadar fark etmemiştim,” dedi. “Sabahları bulantım yoktu, yorgun da değildim, hiçbir belirti yoktu. Şanslıydım sanırım.”

Başımı kaldırmadım.

“Öyleydin.”

“Bir yere kadar,” diye ekledi. “*Bir yere kadar şanslıydım.*”

Sesinin tonu, cümlelerin aramızda asılı kalmasına neden oldu. Konuyu değiştirmem gerekiyordu fakat daha yemeğe yeni başlamamıza rağmen gözlemlerim yetersiz kalmaya başlamıştı.

Çatalını ve bıçağını gürültüyle tabağına bırakınca sıçradım. İkili albümün diğer plağını aldı ve *Does Your Mother Know* isimli bir parça seçti. Bu ABBA’nın hareketli parçalarından biriydi ve ilk mısraya eşlik ederken yüzünde neşeli bir ifade belirdi.

“Bu parçayla dans ederdik, hatırlıyor musun?” diye sordu. “İkimiz de mikrofon olarak bir saç fırçası alır ve parçaya eşlik ederdik. Ben erkek olurdum, sen de kız.”

Bana doğru yaklaştı. İçgüdüsel olarak bir an irkildim ve sonra elini uzattı. Başımı iki yana sallayarak “Bunun için fazla yaşıyım,” dedim.

“Bahane yok.”

Parmaklarını kıvrarak beni çağırdı ve ben de isteksiz bir şekilde ayağa kalktım. Boş bir alana geçtik ve dans etmeye başladığımızda ellerimi tuttu. Kontrolü ele aldı ve sınırlı hareket kabi-

liyetime rağmen daha ne olduğunu anlayamadan odanın içinde iki ahmak gibi hoplamaya başladık. Bir an, tıpkı şimdiki gibi hoplayıp zıpladığımız ve avaz avaz şarkı söylediğimiz 1980'lerin sonuna gittim. Anımsayamadığım kadar uzun bir süre sonra ilk kez aramızda bir bağ oluşuyordu. Ve bu çok güzel bir histi... *Gerçekten harika* bir histi. Sonra aynada ikimizi gördüm.

Nina artık benim küçük kızım değildi ve ben de artık onun annesi değildim.

Ve parçanın nakaratı sona ermeye başladığında, eskiden hatırladığım o anı da yavaş yavaş kayboldu. Kendimizi yeniden sandalyelerimizde, ikimizin de hoşuna gitmeyen yemeği yerken bulduk. Ben ise sohbet etmeye çalışıyordum.

Ona yarın için ne planladığını sordum ve birkaç iş arkadaşının ismini de konuya dahil ettim ve Nina, beni hiç tanımadığım insanların hayatları hakkında aydınlattıktan sonra yemeğimiz bitmişti. Daha şimdiden mide asidinin yavaş yavaş boğazımdan yukarı tırmandığını hissedebiliyordum. Yutkunarak yeniden aşağı inmesini sağladım. Bunun beni bütün gece uyutmayacağını ve neredeyse tüm geceyi ağzıma gelen acı tükürükleri yatağımın yanındaki geniş bardağa tükürerek geçireceğimi biliyordum.

“Masayı toplayayım mı?” dedim.

“Teşekkürler,” diye cevap verdi.

Tabaklarımızı ve çatal bıçaklarımızı toplamaya başladım.

“Banyoya gidiyorum, daha sonra yukarı çıkmana yardım ederim.”

Gittiğinden emin olmak için arkama baktım ve o yokken şarap şişesinden bir yudum aldım. Tadı nektar kadar tatlıydı, bu yüzden ikinci yudumu da aldım. Sonra bunu kasıtlı olarak yapmış olabileceğinden, bunun bir test olduğundan ve başarısız olacağımdan korktum. Bu yüzden içtiğim kadarını bardağımdaki suyla tamamladım. Masa örtüsünü katladım ve bardağımda kalan son damla suyu ve bir peçete kullanarak patates parçasının bıraktığı izi sildim.

Geri döndüğünde “Onun için endişelenme,” dedi umursamaz bir şekilde. “Onu makineye atıp yüksek ısıda yıkarım.”

“Fakat bu dantel,” diye fazla hızlı bir şekilde karşılık verdim. “Sökülür.”

“O zaman atar, yenisini alırım.”

Karşı çıkmak istedim fakat konuyu kapattım.

“Pekâlâ, hazır mısın?” diye sordu. Dışarıya baktım. Saat daha yeni yedi olmalıydı ve hava hâlâ aydınlıktı.

Nina aniden bileğimden tutarak tırnaklarını koluma batırdı. Hafifçe bağırdım. Tırnaklarını tendonlarıma daha da bastırdığını ve yumruğumu açmama sebep olacak kadar canımın yandığını hissettim. Kıyafetimin koluna kısmen saklamış olduğum tirbuşon gürültüyle masanın üzerine düştü. Nina’nın eli olduğu yerde kaldı ama tırnakları hâlâ etime batıyordu. Dilimi sertçe ısırarak canımı ne kadar acıttığını belli etmemeye çalıştım. Sonunda bileğimi bıraktı.

“Kirli tabaklarla birlikte onu da kaldıracaktım,” dedim.

“Sana yardımcı olayım,” dedi fakat tirbuşonu arka cebine soktu. Sanki son otuz saniye hiç yaşanmamış gibi ses tonu yumuşadı. “Haydi öyleyse seni yukarı çıkaralım, tamam mı?”

4. BÖLÜM

NINA

Annem basamakları tek tek çıkarken ben de arkasından gittim. O kuvvetli kollarındaki kasların, kendisini yukarı çekmek için kullandığı tırabzanın üzerinde kasıldığını fark ettim. Son iki yıldır neredeyse tüm gücünü tüketmişti ve artık ayakları üzerinde eskisi kadar sağlam basmıyordu. Sanki hızlı giderse dengesini kaybedip aşağıya düşeceğinden korkuyordu. Eğer düşerse onu tutmak için ben buradaydım.

Birçoğumuz yetişkin hayatımızın bir noktasında, ebeveynlerimizin gözlerimizin önünde çökeceğini ve bunu yavaşlatmak için elimizden hiçbir şeyin gelmeyeceğini kabulleniyorduk. Ben de istisna değildim. Maggie ile aramda olan her şeye rağmen artık yanımda olmayacağı günlerin geleceğini bilmek kalbimi acıtıyordu. Bazen kendimi odasına çıkan merdivenlerin başında durup gözlerimi kapatmış, yatak odasındaki döşemelerin üzerinde oradan oraya yürüyüşünü ve yüksek sesle kitap okuyuşunu dinlerken buluyordum. Odasındaki boşluğu doldurmak için mi gürültü yapıyordu çok merak ediyordum.

Ona bir keresinde daha ölmeden evin içinde dolanan bir hayalet benzediğini söylemiştim. Kahkaha atarak beni her zaman, hatta mezarından bile izleyeceğini söylemişti. Cümlesinde iğneleme sezmiştim fakat tuhaf ki söylediği şey beni rahatlatmıştı. Evi sapkın bir ruhla paylaşmak, yalnız olmaktan iyiydi. Yalnız olmak bu dünyada beni her şeyden çok korkutuyordu.

Onun katına geldiğimizde, ufak merdiven boşluğunda sola dönerek banyonun kapısını itti. Kapının her zaman hafif aralık kalacağını unutarak arkasından kapatmaya çalıştı. Musluk açıldığında, ben de en üstteki basamağa oturarak onu bekledim. Salı gecesi idi ve bu yüzden banyo yapmak için hazırlanıyordu.

Bu tip belirlenmiş rutinler ve birlikte yediğimiz yemekler, birbirimizden ne beklediğimizi bilmek konusunda yardımcı oluyordu. Tabii rutinin dışına çıkarak tirbuşon çalmak gibi aptalca bir şey yaptığı zamanların dışında. O zaman sanki bir adım ilerliyor ve iki adım geri gidiyorduk. Yine de azimle devam ediyordum.

Eve geldiğimde elektrikli su ısıtıcısını açmıştım fakat yalnızca suyun ılımasına yetecek kadar bir süre geçmişti. Bu evi geçindirmek çok pahalıya mal oluyordu ve benim kazançlarımla onun emekli maaşı sınırlıydı. Ocak ve şubat aylarında hava aniden soğuyordu ve onun devletten aldığı yakıt yardımı haftalar önce tükenmiş oluyordu. Paskalya geçtiğinde, önümüzde yaz mevsimi yaklaştığı için ısıtıcıyı eskisi kadar sık yakmamız gerekmiyordu.

“Sana bir kitap daha getirdim,” dedim merdiven boşluğundan seslenerek ve o küvete girerken içeriden tıkırtılar duydum.

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi.

“Yatak odana bırakırım.”

Yeniden alt kata indim ve kapağında tebeşirle çizilmiş bir silüet olan kitapla geri döndüm. Okumayı tercih ettiği şeylerin, görünüşünün altındaki karanlığı yansıtıp yansıtmadığını sorguluyordum.

Kitabı başucundaki komodinlerden birinin üzerine bırakıp pencereye yaklaştım. Hareket halindeki bir aracın dışında dışarıda her şey sessiz sakindi. Bazı komşuların renkleri değişen televizyon ekranlarına bakarak ne izlediklerini merak ettim. Akşamın bu saatinde muhtemelen pembe dizi izliyor olmalıydı. Küçük bir kızken *Coronation Street* ve *EastEnders* izlemek için televizyonun başına toplanırdık. Yani annemle ben. Babam gazetedeki haberleri okur ya da yukarı kattaki çalışma odasında bina tasarlardı.

Dışarıda, komşumuz Louise kapısının önüne çıktı ve arabasının bagajından bir şeyler aldı. Sokak lambasının ışığında karnındaki şişliği gördüm. Annem haklıydı; Louise kesinlikle hamileydi. Farkında olmadan kendi karnıma dokundum ve kendimi

sanki içeride büyüyen bir canlı varmış gibi ellerimle karnımı sararken buldum. Bunun gerçek olmadığını biliyordum; bu imkânsızdı. İç organlarım, eksik parçaları olan eski bir makine gibiydi. Fakat bu, içimdeki özlemi gidermiyordu.

Başımı kaldırıp koyu turuncu ve mor gökyüzüne baktığımda aydınlık gecelerin başladığına sevindim. Bakıcı ödeneği olarak aldığım ücretten birikim yapmış ve kendime bahçe için hintkamışı denen bir maddeden yapılmış yeni bir masa ve dört sandalye almıştım. Yakında gelmesi gerekiyordu. O kadar sandalyeye ihtiyacım yoktu çünkü fazla ziyaretçim olmazdı. Fakat tek bir sandalye de fazla acınası bir görüntü oluşturacaktı.

Bir an Maggie'yle birlikte, sıcak bir yaz akşamı bahçede yemek yediğimizi hayal ettim. İkimiz için farklı fakat diğer aileler için normal olan bir şey yapmak güzel olurdu. Sonra bu fikri aklıma geldiği kadar çabuk bir şekilde kafamdan attım. Eğer onu bir tirbuşonla beş dakika yalnız bırakamıyorsam dışarıda ikimiz için de bir tehlike arz etmeyeceğinden nasıl emin olacaktım?

Saatime baktım. On beş dakikadır banyodaydı ve su artık soğumaya başlamış olmalıydı. Banyonun kapısına doğru yürürken başucunda katlanmış şekilde duran okuma gözlüğünü fark ettim. Bir şey parıldayarak gözümü alınca, daha yakından bakmak için yatak odasına girdim. Şiltesinden çıkan bir yayı gözlük kurasunun altına saklamaya çalışmıştı fakat ucu dışarıdaydı. *Güzel bir yer*, diye düşündüm kendimle gurur duyarak fakat şimdi, karşılık vermek zorunda olduğum başka bir başkaldırı işareti bulduğum için hayal kırıklığına uğramıştım. Yayın kavisli ucunu kullanarak gözlüğünün sapını çerçeveye tutturarak vidalardan birini söktüm. Vidayı da yayı da pantolonumun cebine koydum ve gözlüğü yeniden düzgünce katlayarak bulduğum yere bıraktım.

“Hazır mısın?” diye sordum banyo kapısından.

“Geceliğimi giyiyorum,” diye cevap verdi ve yine metal tı-kırtısını duydum. Sonra tertemiz bir şekilde banyodan çıktı.

Odasına kadar peşinden gittim ve yavaş yavaş pencereye doğru yürüdü.

“Pekâlâ,” dedim. “Bacağını kaldır.”

Ve o da daha önce çok defalar yaptığımız gibi sözümü dinledi. Cebimden bir anahtar çıkardım ve ayak bileğine takılı kelepçeyi tutan kilidi açtım. Zincir gürültüyle yere düştü. Ayak bileğindeki kelepçeye çok daha kısa bir zincir tutturarak kilitledim. Onu yeniden yatak odasına hapsetmiş oldum.

“Kovanı çamaşır suyuyla yıkadım,” dedim ve odanın köşesindeki mavi, plastik kovaya ve tuvalet kâğıdına doğru baktım. “Birkaç gün içinde görüşürüz.”

Daha sonra yarının kahvaltısını ve öğle yemeğini hazırlayarak işe gitmeden önce kapısının önüne bırakacaktım. Akşam yemeği ben işten dönünceye kadar bekleyebilirdi.

Arkamdan kapıyı kilitledim ve merdivenlerin başında gözlerimi kapatarak durdum. Böyle olmasını istemezdim, gerçekten istemezdim. Bir zamanlar en sevdiğim yazarlardan biri olan Charlotte Brontë tarafından yazılmış bir mektupta okuduğum bir cümleyi düşündüm.

“Düşmanlarıma karşı tetikte olabilirim fakat Tanrı beni dostlarımdan korusun.”

Bu sözün aile üyeleri için de geçerli olup olmadığını merak ediyordum.

II. KISIM

5. BÖLÜM

NINA

Yedi numaralı otobüs beni eskiden Northampton'ın balık pazarı olan durağında bıraktı. Eski binayı yıkmış ve yerine bu tuğla ve camdan yapılan ucubeyi dikmiş olsalar bile yeterince çabalayarak nefes aldığımda, hâlâ sonsuza dek geçmişle gelecek arasında sıkışıp kalmış balık kokusunu alabiliyordum.

Boş pazar yerine doğru yürürken küçük bir kızken bu gri, Arnavut kaldırımlı bakımsız yerin kasabanın kalbi olduğu günleri anımsadım. Burası haftanın üç günü ucuz kıyafetler, evcil hayvan yemleri, müzik, kumaşlar, sebze-meyveler ve videokasetler satan satıcılarla dolu bir arı kovani gibi olurdu. Şimdi ise en kalabalık günlerde bile pazarın yarısını dolduracak kadar tezgâh olmuyordu.

Çalıştığım kütüphaneye on beş dakika erken girdim. Taş basamakları indim ve binanın yüz elli yıllık tarihi boyunca binlerce çift ayağın üzerinden geçtiği olukları takip ettim. Bodrum kata girmek için yine güvenlik kartımı kullandım ve yukarıdaki ana kata çıkmadan önce çantamı ve kabanımı personel odasına bıraktım.

İş arkadaşlarıma gülümseyerek günaydın dedim. Bugün nöbette on iki kişi saymıştım ve hepimiz farklı yaşlardaydık. Onları birbirleriyle konuşurken izlediğimde, insanların kütüphaneciler hakkında eski kafalı bir anlayışa sahip olduğunu fark ettim. Bayan çalışanların sessiz, mütevazı, okumaya düşkün kişiler olduğunu; gardıroplarımızın soluk renkli hırkalar ve rahat ayakkabılarla dolu olduğunu; saçlarımızı arkadan sıkı topuzlar yapıp, hayatımızı masaların ardında oturup insanları susturarak ve gecikmiş kitaplar yüzünden insanlara ceza keserek geçirdiğimizi düşünüyorlardı. Bu arada iş yerindeki erkeklerin de bizim kadar

sıkıcı ve espri anlayışları olmayan sakallı bakirler olduğunu, fi-tilli ceketlerle ekose gömlekler giyen ve hâlâ anneleriyle yaşayan kişiler olduklarını düşünüyorlardı.

Hiçbir şey gerçeklerden bu kadar uzak olamazdı. Evet, kütüphane katında sessiz konuşur, profesyonelce davranırdık ve kitaplarımızı çok severdik. Fakat bu onlarla yaşayıp onlarla nefes aldığımızı göstermezdi. Hepimizin kâğıtlara dökülen dünyadan ayrı hayatları vardı.

Teker teker hepimiz hafta sonu neler yaptığımızı konuştuk. Danielle bize Wicksteed Park üzerinde çelik halatla kayarken, aniden üzerine düşerek morarttığı maviyle sarı renge dönen kaburgalarını ve daha sonra Steve de mesai başlamadan beş dakika önce gelerek bize gururla koluna sarılı streç filmi gösterdi. Yine dövme yaptırmıştı fakat streç film ve vazelinin altına gizlenmiş deseni tam olarak görmek zor olmuştu. Yine de ona güzel göründüğünü söyledim. Joanna bir rock grubunda çalışıyordu ve Pete, artık ellilerinde olmasına rağmen yogi olmak için eğitim alıyordu.

Jenna hafta sonumun nasıl geçtiğini sorduğunda, annemin iyi bir hafta sonu geçirmediğini ve tüm zamanımı onunla geçirdiğimi söyledim. Anlamış gibi başını salladı fakat elbette anlamamıştı.

İnsanların, yaşadığını düşündükleri hayata acımalarından nefret ediyordum. Ve acınası bir hayatım yoktu. Yani onların düşündükleri nedenlerle acınası değildi.

Çoğumuz yıllardır bu binada veya kütüphane işinde çalışıyorduk. Cinayet işleseydik daha kısa süre sosyal hizmetlerde çalışacağımız konusunda şakalaşıyorduk. Bazıları bana diğerlerinden daha yakındı fakat gerçek anlamda hoşlanmadığımı söyleyebileceğim bir kişi bile yoktu. Bir keresinde Maggie bana, kendi yaşıtılarımla zaman geçirmediğim için yalnız olup olmadığımı sormuştu. Uzun zamandır yalnızdım. Fakat hayat en beklenmedik anlarda sizi şaşırtabiliyordu. Ve Maggie, her şeyi veya

görüştüğüm herkesi bilmiyordu. İnsanın sırları olması sağlıklı bir şeydi.

Bir istisna dışında, herkesi kendimden biraz uzak tutmamın bir nedeni vardı. Eğer birinin sizinle duygusal yakınlık kurmasına izin vererseniz o insan sonunda sizi hayal kırıklığına uğrattırdı. Bunu belki istemeden yapardı fakat eline daha iyi bir fırsat geçerse o fırsat için sizi her zaman terk ederdi. İnsanların -sevdiklerimiz bile- maymun iştahlı olduklarını yaşayarak öğrenmiştim.

Kütüphane açıldı ve sabahın ilk üyeleri ağır ağır içeri girmeye başladı. Bu arada yeni kitapları getiren kamyonet beklediğimizden erken geldi. Steve açılması, yerlerine götürülmesi, kaplanması, barkodlanması ve kataloglanması gereken, kitaplarla dolu olan kutuların bulunduğu el arabasını içeri aldı. Kitaplar tarandıktan sonra ayırılmamış olanlar başka bir el arabasına yüklendi. Bugün onları raflara yerleştirmeye gönüllü olmuştum.

Binlerce kitap ve yüzlerce raf vardı ve ben hepsinin her bir santimini biliyordum. On sekiz yıldır burada çalışıyordum, yani eğer bilmiyor olsaydım işimi yapmıyor olduğum anlamına gelirdi bu. Ancak kütüphane, ilk çalışmaya başladığım zamandan bu zamana tanınmayacak kadar değişmişti. Fakat ben de zamanla değişmiştim. Yıllar boyunca birkaç kez terfi almıştım fakat terfi için başvurmamıştım, kendiliğinden olmuştu. Ben hırslı bir kadının değildim ve bunun için bir bahanem yoktu. Bazılarımızın kariyer basamaklarını tırmanmak konusunda yeterince motivasyonu yoktu.

Neredeyse tüm kitapları doğru raflara ve doğru yerlere, sırt kısımları düzgünce bir araya getirilmiş ve yazar soyadlarına göre alfabetik sıraya dizilmiş bir şekilde koydum. Sanki kısa süre sonra insanların buraya dünyadaki son bitpazarıymış gibi üşüşeceklerini bilmiyormuş gibi neden her şeyi bu kadar düzenli tutmaya çalıştığımı bazen merak ederdim.

El arabasında yalnızca bir kitap kalmıştı. Savaşlar ve Britanya Tarihi bölümüne doğru yürüdüm. Önemli bir savaşın yıldönü-

mü yaklaşmamış ve o savaşa olan ilgi yeniden canlanmamışsa bu bölüm genellikle boş olurdu. Cebimden bir maket bıçağı çıkararak koruma kılıfını kaldırdım, üzerinde barkodun bulunduğu sayfayı kestim ve kitabı başka bir kitabın içine sakladım. İşimin güzel yanlarından biri de son gelen kitaplardan istediğimi seçebilmemdi. Kitabı çantama koyacak ve güvenlik engelinden alarmları çalıştırmadan geçebilecektim.

Kitapları her zaman ödünç alabilirdim fakat bir kez aldıktan sonra geri vermeyi sevmiyordum. Evime giren hiçbir şeyin oradan ayrılmasını istemiyordum. Televizyondaki belgesellerde gördüğünüz, ağzına kadar dolu çöpleri karıştırarak hayatını geçiren, aldıklarından bir daha ayrılamayan ve kendi evlerinde bir köstebek gibi yaşayan o istifçilerden biri değildim. Maggie biraz öyleydi. Birkaç yıl önce ben temizleyene kadar bodrum katı çöplük gibiydi. Fakat kitaplar gibi anlamlı olan şeyleri okunmuş olsa da atmayı istemezdim. Bu yüzden sonsuza dek raflarımda kalır, bir daha açılma veya dokunulma ihtimali olmadığı için sayfaları yavaş yavaş sararırdı.

Karnım guruldayınca danışma masasının üzerinde asılı duran saate baktım ve öğlen olduğunu gördüm. Personel odasına giderken yaşlıca bir kadın fark ettim. Yanında yetmiş yaşın üzerindeki her kadının çektiği ekose desenli pazar çantalarından vardı. Uzaktan bile kadının kokusunu alabiliyordum. Boğazımda acı bir tat bırakıyordu ve bir an onun yakınında nefes almamaya çalıştım. Kimsenin onunla aynı masayı paylaşmamasının nedeni yaydığı bu kokuydu.

Yer yer keçeleşmiş olan beyaz ve gri gür saçları omuzlarına kadar uzanıyordu. Gözleri açık mavi, cildi ise kahverengiydi. Kıyafetleri eski püskü ve yıkanmamıştı. İsmi bilmiyordum ve anladığım kadarıyla kütüphane üyesi değildi. Fakat buraya düzenli olarak gelirdi. Kış aylarında daha sık gelir, arka tarafa yerleşir, demir döküm radyatörlerden yayılan sıcaklıkla ısınırdı. Eşarbnı, çoraplarını ve ayakkabılarını çıkarır, kapanış vakti geldiğinde ve yine o amansız soğuk havaya çıkması gerektiğinde, ayakları-

nın bir süre daha sıcak kalabilmesi için onları radyatörlerin üzerine yayardı. Aşk romanları, özellikle de o aşırı duygusal *Mills & Boon* kitaplarını okumayı severdi. Bazen bir oturuşta iki tane birden okurdu. Büyük ihtimalle okuduğu karakterlerin yaşadığı mutluluğu henüz bulamamıştı.

Elimde öğle yemeğim -sosisli börek, kırmızı elma, jambon, peynirli sandviç ve bir kutu limonata- ile dolabımdan döndüm. Onları bir poşete koydum ve yaşlı kadının masasının üzerine bıraktım. Ne yaptığımı anladığında başını kaldırıp bana baktı ve bir an gözlerindeki o minnettar ifadede Maggie'yi gördüğüme yemin edebilirdim. Ona bir açıklama yapmadan ya da teşekkür beklemeden yanından ayrıldım.

Steve yanından geçerken "Güvercinleri beslememelisin," dedi. Ne yaptığımı görmüştü. "Onlar zararlıdır."

"İnsanların acı çektiklerini görmekten nefret ederim," diye karşılık verdim ve kendime öğle yemeği almak için dışarı çıktım.

O kadının, şu an yaşadığı hayatın içine hapsolmasına neden olacak kadar ne yaşadığını bilmiyordum fakat hiçbir hatan yokken dünyanın birden rayından çıkmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

6. BÖLÜM

NINA

YİRMİ BEŞ YIL ÖNCE

Okul çantam, içindeki kitapların ağırlığından yere bıraktığımda gürültüyle düştü. Çirkin, ağır, siyah bağcıklı ayakkabılarımı merdivenin altındaki dolaba fırlattım. Aceleyle yukarıdaki odama çıktım. Formamı çıkararak eşofman altımı ve tişörtümü giydim. Okul formaları çocuklar için uygun olabilirdi fakat gençlerin giymeye zorlanmaları haksızlıktı.

“Merhaba,” diye aşağıya doğru seslendim fakat cevap gelmedi. Evde biri olmalıydı çünkü ön kapı kilitli değildi ve annem hiç 14.30’dan sonra klinikte kalmazdı. Benim yaşımdayken onun yaşadığı gibi boş bir eve gelmemi istemediğini söylerdi. Ona neredeyse on dört yaşında olduğumu ve birkaç saat evi yakmadan hayatta kalabileceğimi hatırlatıp dururdum.

Kumandayı aldım ve çocuk kanalını açtım. Programlar biraz çocukçaydı fakat ödevimi yaparken arkadan gelen sesleri seviyordum. Babam, tüm o gürültüyle nasıl odaklanabildiğini bilmediğini söylerdi ve ben de ona bir kız olduğumu ve kızların aynı anda birkaç şeyi erkeklerden daha iyi yaptıklarının bilimsel olarak kanıtlandığını hatırlatırdım. Bunu *Just Seventeen* dergisinde okumuştum ve bu yüzden doğru olmalıydı. Bu gece sadece Brontë kardeşlerden bir İngiliz Edebiyatı makalesi bitirmem gerekiyordu ve onlar en sevdiğim yazarlardı. Fakat hâlâ *Malory Towers*⁴ ve *Judy Blume’a*⁵ zaafım vardı. *Neighbours* başlamadan önce bir saat ödev yapacaktım ve eğer şanslıysam ve babam işten

⁴İngiliz yazar Enid Blyton’ın altı romandan oluşan çocuk kitabı serisi.

⁵Amerikalı yazar. Çocuk kitabı, genç yetişkin ve yetişkin kurgu alanında yirmi beşten fazla romanı yayınlanmıştır.

geç dönerse *Home and Away* dizisini de izleyebilirdim. Babam Avustralya pembe dizilerinden nefret ederdi.

Normalde annemin şimdiye kadar gelip bana günümün nasıl geçtiğini sorması gerekirdi. Ben de çoğu zaman bir iki kelimeyle cevap verir ve televizyonun önünden çekilmesini söylerdim. Fakat hâlâ gelmemesi meraklanmama neden oldu ve ben de onu aramaya başladım. Mutfakta veya birinci katta değildi, yeni döşedikleri tavan arasında da yoktu. Herkes sera yaptırarak evlerini genişletiyordu fakat sokakta yukarı doğru genişleyen ve mahzeni bodrum katına çeviren ilk ev bizdik. Babam birkaç sene içinde evi sattığımızda yapacağımız kârın, şimdi yaptığımız harcamaya değeceğini söylüyordu. Odamı değiştirerek tavan arasına geçmek için onu ikna etmeye çalışıyordum ancak buna izin vermiyordu. Ama sonunda ikna edecektim. Her zaman ederdim.

Merdivenin başındaki pencereden dışarıya, bahçeye doğru baktığımda annemi gördüm. Çamaşır ipinin yanında duruyordu. Elinde bir havlu, ayaklarının dibindeyse çamaşırlarla dolu bir sepet vardı fakat hiç kıvıldamıyordu. Sanki onu videoda izliyordum ve birisi videoyu duraklatmıştı. Pencereye vurdum fakat kıpırdamadı. Bu, pek onun yapacağı bir şey değildi. Mutfığa gittiğimde annem içeri girmişti.

Gözleri tıpkı bahar nezlem azdığında ve onları oyup çıkarmak istediğimde olduğu gibi kırmızı ve şişti.

“Geldiğimi duymadın mı?” diye sordum ve zorla gülümsediğini anladım çünkü ben de istemediğim bir doğum günü veya Noel hediyesi aldığımda, ayıp olmasın diye öyle gülümserdim. “Her şey yolunda mı?” dedim fakat bunu gerçekten bilmek istediğimden emin değildim.

“Bana çamaşırın geri kalanını asmam için bir dakika ver,” diye karşılık verirken sesi şarkı söyler gibiydi. Sanki gülümsemesi gibi sesi de zorla çıkıyordu. Tuhaf davranıyordu; bundan hoşlanmamıştım.

Sepete baktım ve tüm yıkadığı şey banyo ve mutfak havluları, mutfak bezleri, toz bezleri ve hatta tuvaletle küvetin önüne ser-

diği o pofuduk paspaslardı. Annem içeri gelene kadar sinirlerim iyice gerildi.

Beni mutfak masasında yanına çağırarak “Gel,” dedi. Yanıma oturdu, kıyafetinin kolundan bir peçete çıkararak gözlerini sildi. Ne söylemek üzere olduğunu bilmiyordum.

“Sana söylemek istediğim bir şey var,” dedi. “Babanla ilgili.”

Midem aniden ayağa kalktı ve elimi ağzıma öyle hızlı götürdüm ki dudaklarım acıdı. Artık ne söyleyeceğini biliyordum ve kusmak istiyordum. Geçen Noel aynı şey okuldan Sarah Collins’in başına gelmişti. Coğrafya dersinden çağrılmıştı ve Bayan Peck, babasının bir motorsiklet kazası geçirdiğini ve annesinin onu okuldan almaya geldiğini söylemişti. O, ailesinden birini kaybeden tanıdığım ilk kişiydi.

Babam benim dünyamdı ve ben onsuz bir dünyada yaşamak istemiyordum. “Öldü mü?” diye sordum.

Annem başını iki yana salladı ve içimde aniden bir umut belirdi. “Hayır,” dedi. “Ölmedi tatlım. Ama... ama ne yazık ki baban artık bizimle yaşamayacak.” Elini koluma koydu. Teni soğuktu. “Bu sabah sen okuldayken baban bana artık bizimle yaşayamayacağını ve gitmek zorunda olduğunu söyledi.”

“Gitti mi?” Gözlerim doldu ve sesim titremeye başladı. “Neden?”

“Son zamanlarda aramız çok iyi değildi.”

“İyi ama neden gitmek zorundaydı ki?”

“Çünkü bunun en iyisi olacağını düşünüyor.”

“Nereye gitti?”

“Huddersfield’da kalacak bir yer bulmuş.”

“Nerede?”

“Buradan iki buçuk saat uzaklıkta.”

“Onu ne zaman görebilirim?”

“Onu bir süre göremeyeceksin. Fakat ona yazabileceğini söyledi ve bir adres bıraktı.”

“Ona yazmak istemiyorum! Onu şimdi görmek istiyorum.” Annem kolumu hafifçe sıktı. Canımı yakmadı fakat sanırım beni rahatlatmaya çalışıyordu ama bu sadece daha fazla korkuma neden oldu. “Boşanıyorsunuz, öyle değil mi? Mark Fearn’ün annesi ve babası boşandı ve o da annesiyle yaşamaya başladı. Artık babasını sadece hafta sonları görebiliyor. Bu adil değil!”

“Biliyorum hayatım, biliyorum.” Annem de gözyaşlarını tutamıyordu ve o da benimle ağladı. Elini elime doğru uzattı fakat o dokunamadan elimi aniden çekti.

“Bu adil değil!” diye bağırdım. “Neden ben eve gelene kadar bekleyemedi ve bana kendisi söylemedi?”

“İkinizin ne kadar yakın olduğunu biliyorum. Bence öylesinin çok daha zor olabileceğini düşünmüştür.”

“Gidip onunla yaşamak istiyorum.”

Annemin canımı yaktığı gibi ben de onun canını yakmak istiyordum. İşe yaramıştı çünkü sanki bunu duymayı beklemiyormuş gibi gözlerini kırptırdı.

“Eminim yerleştikten sonra okul tatillerinde gidip onunla kalabilirsin.”

Çay için masayı hazırlamıştı bile ve masada yalnızca iki kişilik yer vardı. İçimdeki öfke âdeta kaynıyordu. Kolumla masadaki çatalları, bıçakları ve bardakları ittim. Her şey yerlere saçıldı. Annem şimdi korkmuş görünüyordu, hatta dehşete düşmüştü. Ayağa kalktım. “Senden nefret ediyorum!” diye bağırdım fakat içimden gelerek söylememiştim. “Gitmesine izin vermemeliydin. Bu *senin* hatan!”

Odadan dışarı koşarken annemin arkamdan geldiğini duydum. Çok hızlı davranarak merdivenleri çıktım ve kapıyı çarparak kapadım. Sonra yatağıma yattım, yüzümü yastığıma gömüp hıçkırarak ağladım.

Beni bir saat kadar yalnız bıraktı ve sonunda yukarı geldiğinde, içeri girmeden önce kapımı çaldı. Onu ve beraberinde getirdiği tavuklu turta ve sos kokusunu görmezden gelerek başımı çevirdim. Aynadan, yemek tepsisini ve içeceği masama bırakıp hiçbir şey söylemeden çıkmaya hazırlanışını izledim.

“Neden?” diye sordum yeniden. “Siz hiç kavga etmezsiniz. Her zaman birlikte bir şeyler yaparsınız; çok mutlu görünüyorsunuz.”

“Büyüdüğünde bazen görünen şeylerin yanıltıcı olabileceğini anlayacaksın,” diye cevap verdi. “Bir insanı ne kadar seversen sev, onu asla gerçek anlamda tanıyamazsın.”

Bana söylemediği bir şeyler olduğunu hissediyordum çünkü hâlâ anlamsız geliyordu.

“Neden daha fazla çabalamadınız? Benim için?”

“Hâlâ yanındayım, hâlâ bir evimiz var ve her şey eskisi gibi devam edecek.”

“Fakat eskisi gibi değil, öyle değil mi? Babam olmadan hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.”

Annem ağzını açtı fakat ben artık onu dinlemeyecektim. O gidene kadar gözlerimi kapalı tuttum. Sonra masamdan defterimi aldım ve babama bir mektup yazarak eve dönmesini ya da en azından beni aramasını istedim. Beni dinlerdi, bunu biliyordum. Ben onun *tek kızıydım*. Bana kendimi bildim bileli böyle derdi. Tek kızını burada onsuz bırakmazdı.

Daha sonra annem, onun adresini bir zarfa yazarak önüne acil posta pulu yapıştırdı ve sabah işe giderken mektubumu postalayacağına söz verdi. Eğer babam yarına kadar aramazsa ona bir daha yazacak, fikrini değiştirmesi için çok geç olmadığını ve eve dönebileceğini söyleyecektim. Annemin onu hemen kabul edeceğinden emindim.

Yatma vakti geldiğinde annem odama gelerek yanıma uzandı, bana sıkıca sarıldı ve birlikte sessizce ağladık. Uyumadan önce

hatırladığım tek şey, annemin başımdan öptüğü ve ne kadar üzgün olduğunu söylediği.

“Lütfen yanında kalan ben olduğum için benden nefret etme,” diye fısıldadı.

“Etmeyeceğim,” diye cevap verdim ve bunu içimden gelerek söyledim. Ondan asla nefret edemezdim. O benim annemdi.

7. BÖLÜM

MAGGIE

Nina, masa ve kol saatlerimi aylar önce odamdan aldığı için kaçta uyandığımı bilmiyordum. Masa saati anneme ait olan altın bir saatti. Annem öldüğünde bana kalmıştı ve kız kardeşim Jennifer da onun porselen biblolarını almıştı. Onu buradaki çekmecede saklıyordum. Sonra bir akşam banyodan çıktığımda açıklayamadığım bir şekilde kaybolmuştu.

Henüz yatağımdan çıkmaya hazır değildim. Dün gece uyuyamamıştım. Bir elimle kitabı tutarken diğeriyle sapı kırık gözlüğümü burnumun üzerinde tutmaya çalışarak okumak hiç de huzur verici bir şey değildi. Yatağın şiltesinden çıkardığım yay başucumdan kaybolmuştu ve onu daha güzel bir şekilde saklamadığım için kendime kızmıştım. Galiba Nina tek zevkim olan okuma etkinliğimi zorlaştırarak beni cezalandırıyordu.

Uyku ilaçlarım bile amacına hizmet etmiyordu. Eskiden dakikalar içinde başımın yastığa düşmesini sağlardı fakat yıllar içinde bedenim ilaçlara tolerans geliştirdi ve artık çoğu gece delikli uyuyordum. Ayrıca gece en az iki kez odanın köşesinde duran kovaya çişimi yapmak için kalkıyordum ve eğer şanslıysam yeniden çabucak uykuya dalabiliyordum.

Oturur pozisyona gelmek için doğrulduğumda, bileğimdeki zincir yer döşemelerinin üzerinde gürültü çıkardı. Kelepçe diğer bacağıma çarpınca küfrettim. Şimdi bu, lanet zincir ve kelepçelerle vücudumda sebep olduğum morluklar silsilesine eklenecekti. Artık onlara alışmış olmam gerektiği düşünülebilirdi ve çoğu zaman öyleydim. Fakat bazen unutuyordum.

Bileğimi ovalayarak iki bacağımyı birden yatağın kenarından aşağı sarkıttım ve parmaklarımyla soğuk, ahşap yer döşemelerini

hissettim. Pencereye doğru ilerledim ve günün ilk gözetleme seansına başladım. Burada, gözetleme kulesinde her şeyi kuşbakışı olarak görmeyi, bir kurtçuk gibi bodrum katta olmaya tercih ederdim.

Burada ilk uyandığım gün, Nina bana pencerenin kırılmaz ve ses geçirmez olduğunu söylemişti ama zaten aralıksız dizilen panjur suntalarından pencereye uzanamıyordum. Ne üzerine fırlattığım sandalye ayağı ne de lamba yüzeyini aşındırabilmişti.

Güne hazırlanmak için ayağa kalktım. Yarıları dolu ıslak mendil paketinden aldığım mendille yüzümü temizledim ve sonra üç tane daha alarak vücudumu temizledim. Dün gece yaptığım banyodan kalan portakal kokusu hâlâ tenimdeydi ve bundan hoşlanmasam da -turunçgil kokusundan nefret ederdim- sanırım bu hiçbir şey kokmamaktan iyiydi. Geceliğimi çıkardım ve gardıroptan pembe ve kırmızı çiçekli bir elbise seçtim. Artık külot giymiyordum çünkü ayak bileklerimdeki kelepçe ve zincirden geçiremiyordum. Aynı şey taytlar ve pantolonlar için de geçerliydi. Giydiğim her şey başımdan geçirebileceğim veya belimden dolayabileceğim şeyler olmalıydı.

Gardırop hâlâ kıyafetlerle doluydu fakat güvelerin işine benden daha çok yarıyordu. Nina'nın onları bir zamanlar sahip olduklarımı bana hatırlatmaları için bıraktığından emindim; topuklu ayakkabılar, eşarplar, eldivenler ve kabanlar da dahil olmak üzere hiçbirisi artık bir işime yaramıyordu. Kıyafetler artık ihtiyacımı gördüğüm yedi gruptan ibaretti; haftanın her gününe bir grup düşüyordu. Kirli çamaşırlarımı düzgün bir şekilde kapımın önüne bırakıyordum ve ertesi gün yıkanmış ve ütülenmiş bir şekilde geri geliyordu. Bu sanki hiçbir zaman ayrılamadığım bir otelin oda servisi gibiydi.

Duvarda, tavanın birkaç santim aşağısında kocam Alistair'ın duvar kâğıdına yapıştırılmış bir fotoğrafı asılıydı. Kameraya gülümsüyordu. Bu odaya ilk geldiğimde, sanki gözleriyle beni odanın içinde takip ediyordu. Ondan kaçamıyordum. Bu durumdan ve ondan nefret ediyordum. Fakat zincirim boyu fotoğrafı alıp yırtmama engel oluyordu. Bir keresinde ona bir bardak por-

takal suyu fırlatmıştım fakat bu yalnızca fotoğrafta sanki yüz yıl önce çekilmiş gibi bir sepya etkisi yaratmıştı. Doğruyu söylemek gerekirse evliliğimiz de o kadar uzun zaman öncesiymiş gibi hissettiriyordu.

Dün gecenin atıklarının kokusunu hapsetmek için kovamın üzerini bir havluyla kapamıştım. Nina kovayı yalnızca iki günde bir boşaltırdı fakat kokuya alışmıştım. Tüm bunlar başladıktan kısa süre sonra kendimi kaybederek kovanın içindekileri ona fırlatmaya kalkışmıştım. Fakat zincire alışamadığım için ayağım takılmıştı ve dengemi kaybederek kendi atıklarımın yerlere saçılmasına sebep olmuştum. Nina gözlerinden yaşlar gelinceye kadar gülmüş ve ertesi güne kadar bana yerleri temizlemem için bir malzeme getirmemişti.

Ayrıca bir gün gözlerine sıkıp onu kör etmeye çalışana kadar bana oda parfümü bırakırdı. Spreyden son anda başını eğerek kurtulmuştu ve sonra bir daha asla oda parfümü şişesi görmedim. Onun yerine odanın farklı yerlerine asmam için bana araba kokuları bırakıyordu ve bu da odamın bir araba galerisi gibi kokmasına neden oluyordu. Ve elbette getirdiği kokular turuncu-gil kokularıydı.

Nina beni tutsak etmek için uzunlukları farklı iki zinciri değişimli olarak kullanıyordu. Neden yapıldıklarını bilmiyordum fakat o kadar sağlam ve sertlerdi ki defalarca kez kırmayı veya koparmayı deneyip başarısız olmuştum. Zincirler, anahtarı yalnızca Nina'da olan bir kilitle ayak bileğimdeki kelepçeye bağlıydı. Görünüşleri neredeyse ortaçağda kullanılanları andırıyordu.

Gündüz taktığı zincir, döşeme tahtalarının altındaki bir kirişe sabitlendiğini düşündüğüm, odanın ortasındaki metal bir çubuğa bağlıydı. Pencereye ve karşısındaki duvardaki kapıya, yani iki yöne de aynı mesafeye kadar uzanıyordu. Sanırım odamın kapısını kilitlememesinin nedeni buydu. Hiçbir yere gidemeyeceğimi biliyordu.

İkinci zincir ise her haftanın ikinci gününün akşamı, ona akşam yemeğinde katıldığım zaman kullanılıyordu. Zincir merdi-

venlerden aşağıya, birinci kata, yemek odasının içine kadar uzanıyordu. Aynı zamanda haftada iki kez yaptığım banyo rutinim için odamın olduğu kattaki banyoya da uzanıyordu. Fakat bir sonraki merdivenlere ya da giriş katına kadar uzanmıyordu.

Kapımı açtığımda, halının üzerinde bir kitap ve iki adet saydam Tupperware kutusu duruyordu. “Ben uyurken oda servisi gelmiş,” dedim kendi kendime. Küçük kutuda kahvaltı vardı. İki dilim soğuk, tereyağlı, kızarmış beyaz ekmek, bir meyve konservesi ve kayısıliyoğurt vardı. Büyük kutuda ise yeşil bir muz, jambonlu peynirli bir sandviç, bir mandalina ve çedar peynirli bir paket kraker vardı. Çatal bıçak yoktu. Kutuları içeri aldım ve yatağa oturarak önce ekmekleri kemirdim. Sonra da meyveyi tenekenin içinden parmaklarımla çıkardım ve yoğurdu içtim. Öğle yemeğini, akşam yemeği saatine kadar idare edecektim.

Bu pencerede zaman geçirdikçe *Rear Window*⁶ filminde, James Steward’ın oynadığı tekerlekli sandalyedeki karakter Jeff’e daha çok benzediğimi fark ediyordum. Tıpkı onun gibi benim de komşularımı gözetlemekten başka pek seçeneğim yoktu. Jeff komşularından birinin öldürülmesine şahit olduğunu düşünüyordu. Fakat bu sokakta ölmekte olan tek şey bendim ve bunu kızımdan başka kimse bilmiyordu.

Her şey ikimiz için ne zaman bu kadar tersine döndü? diye düşündüm. Cevabı biliyordum; yalnızca hatırlamak istemiyordum.

Bugünün kitabını almak için döndüm. Emma Donoghue’dan *Room*⁷ kitabını bırakmıştı. Kitabın arka kapağındaki özeti okudum ve tek bir odada kilitli yaşayan bir anneyle oğlunun hikâyesi olduğunu öğrendim. Çok komiksin *Nina*. Arada sırada bunun gibi kitap seçimleriyle eğlenirdi. Eskiden benim için Anne Frank, Terry Waite, III. J. Paul Getty ve Nelson Mandela’nın biyografilerini bırakırdı; istekleri dışında alıkonulan ve bir yere hapsedilen herkesten hoşlanırdı. Hangi kitapların kaçmanın yollarından bahsettiğini anlardım çünkü o sayfalar yırtılmış olurdu.

⁶ *Arka Pencere*, 1956 yılında Türkiye’de gösterime girmiştir.

⁷ *Oda*, Doğan Kitap, 2011.

Okumaya başlamak üzere yatağa dönerken yatağın altında duran bir şey dikkatimi çekti. Başta yorgun gözlerimin hayal gördüğünü düşünerek tereddüt ettim. Hayır, kesinlikle oradaydı. Biraz daha yaklaştım ve ne olduğunu hatırladım; Alistair'ın Nina'ya otuz yıl kadar önce yaptığı hatıra kutusuydu bu. Hatta Nina'nın ismini şablon kullanarak altın harflerle kapağa yazmıştı. Bu kutuyu yıllardır görmemiştim.

Kutuyu almak için çömeldim ve onu yatağa koyarken içindekiler kaydı. Ne zamandır yatağın altındaydı? Kaçmama yardım edecek bir şey bulmak için bu odanın her bir karışını aramıştım, yani kutuyu görmemiş olamazdım. Kutuyu banyoda olduğum bir gece yatağımın altına Nina koymuş olmalıydı. Bunu nereden bulmuştu? Sonra hatırladım; kutu bodrum kattaydı.

Midemin büzüldüğünü hissettim. Bu kutunun çağrıştırdıklarını zaten sevmiyordum; bunlar unutmayı tercih ettiğim şeylerdi ve belki kızım bunları bilmiyordu. Kutunun kapağını açarken menteşeleri hafifçe gıcırdadı. İçindekilerin arasında gözüme ilk çarpan şey, Nina'nın kalbimi ilk kırdığı zamanı hatırlatan bir şey oldu.

8. BÖLÜM

MAGGIE

YİRMİ BEŞ YIL ÖNCE

Koltuğun kenarına tünemiştım ve ekranda son dakika tatil fırsatlarını görene kadar bu gecenin yayınının sona erdiğini fark etmemiştim. Televizyonu kapadım.

Çok çirkin bir huydu belki ama gergin olduğum zamanlar tırnaklarımın etrafındaki etleri kemirirdim. Bu gece fazla derine inmiştim ve kanın madeni tadını dudaklarımda hissettim. Odanın içi şimdi loş olduğu için pencereden dışarıyı, karanlık caddeyi görebiliyordum. Gözlerimi sokak lambalarına çevirdim ve birini gördüm. Ayağa kalkarak yüzümü pencerenin camına dayadım ve iç geçirdim. Gelen Nina değildi.

Şöminenin üzerindeki saat gece ikiyi geçiyordu ve benim ergenlik çağındaki kızım hâlâ eve gelmemişti. Bu karanlıkta bir yerlerdeydi ve nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. En az yirmi dört saat önce kaybolmadığı sürece polis bir şey yapmıyordu ve onu en son altı saat önce yukarıya yatmaya giderken görmüştüm. Bir ara gizlice odasından çıkmış ve evden ayrılmış olmalıydı. Konuştuğum kadın polis anlayışlı davransa da içten içe beni yargıladığını biliyordum. Onu suçlamıyordum çünkü ben de kendimi yargılıyordum.

Zaten yalanlarla dolu korkunç bir gün olmuştu. Alistair'ın kredi kartı şirketinden aramışlardı. İşverenleri ise borçların ve ortadan kaybolmadan önce aldığı maaşların geri ödenmesi için peşimi bırakmıyorlardı. Onlara kendisini aylardır görmediğimi ve artık onun benim sorumluluğumda olmadığını söyleyip duruyordum. Fakat bu sabah Yurttaş Danışma Bürosu'nu aradığımda, bana bu parazitlerin paralarının peşinde koşmaya yasal

hakları olduğunu söylemişlerdi. Beni ve Nina'yı içinde bıraktığı bu berbat durumdan tiksiniyordum.

Birkaç dakika sonra evin önüne bir araç geldi. Ben ön kapıyı açmak için acele ederken aracın yolcu tarafından tanımadığım bir adam indi. Arka koltukların birinden de Nina'yı indirdi. Nina yardım almadan ayakta duramayınca adam Nina'yı bir çöp torbası gibi yola bıraktı.

“Ona ne yaptın?” diye bağırarak Nina'ya doğru koştum. Adam omuz silkti.

“Sakin olun. Sadece sarhoş.”

“Ama o daha yeni on dördüne bastı!”

Sürücü koltuğundaki adam açık pencereden “O halde dışarı çıkmasına izin vermeyin!” diye bağırdı ve sonra arkadaşı da arabaya bindi. Hoparlörlerinden sürekli aynı müzik yükselen araç çekip gitti.

Nina içki ve sigara kokuyordu. Ayrıca üzerinden kusmuk koku da alabiliyordum. Onu komşular görmeden kaldırmak için eğildim.

“Siktir git,” diye mırıldandı ve beni itmeye çalıştı.

“Seni eve sokmam lazım Nina. Bütün gece burada kalamazsın.”

“Bana ne yapacağımı söyleyemezsin,” dedi dili sürçerek fakat karşı çıkacak durumda değildi. Sonunda teslim oldu ve onu ayağa kaldırmama izin verdi. Kolumu beline doladım ve eve doğru yavaşça sallanarak yürüdük.

Nina bir mutfak sandalyesine kelimenin tam anlamıyla yığıldı ve başını masanın üzerine güm diye koydu. Sağ salım evde olduğunu görmenin verdiği rahatlama, öfkemi azaltmıştı. Fakat artık tanımadığım bir kıza ne diyeceğimi bilemiyordum. Keşke bu geceki davranışını bir seferlik olarak düşünüp unutabilseydim fakat öyle değildi. Hatta bu daha başlangıçtı. Bu kontrol edilmez tavırları sıklaşıyordu ve onu durdurmak için elimden

bir şey gelmiyordu. Bağırmayı, uzlaşmayı, ağlamayı ve yalvarmayı denemiştım fakat isyanlarımı duymazdan geliyordu.

Ona bağırma isteğimi kontrol altına aldım. Bir anlamı yoktu çünkü sabah olduğunda muhtemelen hatırlamayacaktı. Onun yerine dolaptan bir bardak aldım, içine soğuk su doldurarak onun önüne koydum. Bardağı itti.

“Yarın sabah içkinin sersemliğini hissetmemen için,” dedim.

“Bana bir şey olmuyor,” diye cevap verdi.

“Hayatım, bu şekilde devam edemezsin. Bu ikimiz için de adil değil.”

Gözleri kapalıydı fakat beni duyuyordu.

“İstediğimi yapabilirim. Beni durduramazsın.”

“Dışarı çıkıp bu şekilde davranmak için yeterince büyük ya da sorumluluk sahibi değilsin. Başını belaya sokacaksın.”

“Arkadaşlarımla kasabadaydım. Eğleniyorduk.”

“Nerede? Barlarda mı?” Karşılık vermeyince cevabımı aldım. “Bu yasalara aykırı Nina. Şu haline bir bak; sen bu kadar sarhoşken kim bilir neler olabilir? Seni eve getiren adamlar kimdi?” Omuz silkti. “İsimlerini biliyor musun bari?”

“Onlara sakso çekersem beni eve bırakacaklarını söylediler.” Şaka yaptığını umut ederek bir adım gerilediğimde gülme krizine girdi. Beni üzme için terbiyesizlik yaptığını kabul etmesini bekledim. Fakat yapmadı. Açık kalan ağzıma ve kocaman açtığım gözlerime baktı. “Öyle çıldırmış gibi bakma,” dedi umursamaz bir tavırla.

“Kimdi o hayvanlar? İsimleri ne?”

Nina omuz silkerek “Ne fark eder?” dedi.

“Çünkü sen bir çocuksun!”

“Ben on dört yaşımdayım. Benim yaşımdaki kızlar bunları yapar.” Onun ve benim on dört yaş anlayışlarımız arasında dünyalar kadar fark vardı. “Ayrıca önlemlerimi alıyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Onlara prezervatif taktırıyorum... bazen.” Gözlerini açtı, bana baktı ve yeniden gülmeye başlamadan önce cümlemin aramızda öylece asılı kalmasını bekledi. “Aman Tanrım, benim hâlâ bir bakire olduğumu düşünüyorsun, öyle değil mi?”

Bir şey söylemedim. Yine de cinselliği hakkında bu kadar açık konuşması yüzüme bir tokat gibi çarpmıştı. Burnumun dibinde olanları göremediğime inanamıyordum. Nina'nın neden böyle davrandığını söylemesi için bir psikoloğa ihtiyacım yoktu. Benim güzel, aşırı zeki ve anlayışlı kızımın bu çirkin, sarhoş ergene dönüşmesinin nedeni babasıydı; bildiğim fakat ona asla anlatabileceğim gerçeklerdi. Şimdi ise yapmam gereken şeyin bedelini ödüyordum. Kızına yaptığı şey kalbimi parçalıyordu fakat ikimizin de akıl sağlığının korunması için gerçekleri bilmemeliydi. Ne olursa olsun onu korumalıyım.

Kötü davranışları, okul eteğini kısaltmakla hızlı başlamıştı ve sonra benden izin almadan kulaklarını deldirmişti. Kısa süre sonra okuldaki öğretmenlerinden ödevlerini tamamlamadığına, okulu kırdığına ve kendisinden küçük bir kıza zorbalık yaptığına dair raporlar gelmeye başladı. Onlara bunun geçici bir dönem olduğunu söylerken kimi ikna etmeye çalıştığım konusunda pek emin değildim.

İlk gece, akşam dokuzdan sonra dışarı çıkma yasağını ihlal edip geç gelince onu cezalandırmıştım. Ve tepkisi “siktirip gitmemi” söylemek olmuştu. Ertesi hafta yine aynı şeyi yaptığında, aynı cezayı yine vermiştim ve bu kez yüzüme gülmüştü. On beş gün önce bir polis arabası onu eve getirene kadar evden gizlice kaçtığını fark etmemiştim. Bir sonraki olayda, bir grup arkadaşıyla mağazaların yakınlarında elma şarabı içmişti. Daha sonra boynundan göğsüne doğru arsızca uzanan aşk ısırıkları belirme-

ye başladı. Fakat kendi kendime daha ileri gitmeyeceğini söyledim; henüz çok gençti.

Ve şimdi kendini eve arabayla bıraktırmak için insanlara oral seks yapıyordu. O adamların çocuğumdan nasıl faydalandıklarını düşündüğümde öfkeden köpürdüm; onları bulmak ve yaptıklarını ödetmek istedim. Sapıklara kolay yem olmadan önce de yeterince acı çekmişti. Ona bakmaya ve bir sonraki adımımı düşünmeye devam ettim. Bağırarak istiyordum fakat bu ikimiz için de anlamsız olacaktı. “Haydi, seni yukarı çıkaralım,” dedim ve beni bir sinek gibi başından atarcasına elini salladı. Ona yeniden yaklaştım ve bu kez bana tokat atmaya çalıştı. İsabet ettiremedi.

Sonunda kendi isteğiyle ayağa kalktı. Musluğun altından eski, mavi bir kova çıkardım. Nina tökezleyerek ve kendisini yukarı çekmek için tırabzanları kullanarak basamakları çıkmaya başladığında arkasından gittim. Neredeyse başını yastığa koyar koymaz uyuyakaldı. Uykusunda kusma ihtimaline karşı onu yan döndürdüm. Kıyafetlerini değiştirmedim ve başucundaki komodine bir bardak su bıraktım. Eğer midesi bulanırsa diye kovayı da yere bıraktım.

Tam dışarı çıkacaktım ki çalışma masasının altındaki çöpün içinde bir şey dikkatimi çekti. Anlamam biraz zaman aldı.

Bu bir gebelik testiydi.

Uyuduğundan emin olmak için dönüp baktım ve eğilerek testi çöpten aldım. Çöpe atılmış olan kutunun üzerindeki açıklamaları hızlıca okudum ve plastik penceredeki iki mavi çizgiyi gördüğümde en büyük korkularımın gerçek olduğunu fark ettim. Elimle ağzımı kapattım ve dizlerimin bağı çözüldü. Sanki kalbim kırılmış gibi göğsümde bir acı hissettim. Kapı pervazına tutunarak dengemi sağladım, testi bulduğum yere koydum, kapisını aralık bıraktım ve yeniden nefes almak için çabaladım.

Sonraki birkaç gün zihnim de bedenim kadar hissizdi. Bu konuyu evde ve işyerinde dışa vurmamaya çalışsam da içimi kemiriyordu. Bu olabilecek en kötü şeydi. Şartlar henüz bu kadar korkunç olmasaydı bile Nina anneliğe asla hazır değildi ve şartlar da her açıdan korkunçtu. Söylediğim şeyleri dinlememek konusunda çok inatçı olduğu için onunla uzlaşmaya çalışmak işe yaramayacaktı. Kaç haftalık olduğunu ya da doğumun ne zaman olacağını bilip bilmediğini merak ediyordum. Bu riski alamazdım ve bu yüzden tek bir çözüm yolu vardı. Onun için bu sorunla ben ilgilenmeliydim.

Mümkün olabileceğine inanmazdım ama kocama olan nefretim yeni boyutlar kazanmıştı. Bir daha asla geri dönmeyeceği için mutluydum çünkü Nina daha iyisini hak ediyordu. Yalnızca bunu anlamasını sağlamam gerekiyordu.

9. BÖLÜM

NINA

Yüzme havuzu neredeyse boştu. Bir kulvarda ben vardım ve diğerinde ise gürültücü bir ebeveynin eşlik ettiği ergenlik çağında bir çocuk vardı. Çocuk, havuzda bir yunus gibi bir aşağı bir yukarı uçarak kelebek stilini çalışıyordu. Babası elinde bir kronometreyle kenardan onu takip ediyordu. Arada “GB Takımı’nı”⁸ ve “bir sonraki olimpiyatları düşün” gibi hatırlatmalar yaparak onu motive etmeye çalışıyordu. Oldukça zorlayıcı bir ebeveyndi ve oğlu ise şüphesiz minnettar olacağı yerde onun bu tavrından bıkmıştı. En azından hayatında hâlâ bir babası vardı. Bunca yıl geçmesine rağmen ben hâlâ babamın yokluğunu hissediyordum. Sırf o ortadan kayboldu diye onunla ilgili anılarım kaybolmamıştı.

Su geçirmez kulaklıklarımı yeniden takarak ayağımla kendimi ittim ve kurbağalama yüzmeye başladım. Haftada iki veya üç kez, işe gitmeden önce Mounts havuzunda yüzmeyi seviyordum. Burası kütüphaneye yalnızca on dakika yürüme mesafesindeydi ve yaz gelmeden, hiç durmadan elli tur atmayı hedefliyordum. Amacıma ulaşmak konusunda henüz yarı yola bile gelmemiştim fakat yaklaşıyordum.

Bu sabah on buçuk tur attım ve sonra hile yaparak kalan yarıyı yürüdüm. Kalbim hiç durmadan atıyor ve ciğerlerim yanıyordu fakat bu tatmin edici bir acıydı, elbette yakın zamanda GB Takımı’na falan girmeye çalışmıyordum.

Gözlüğümü başımın üzerine doğru ittim, havuzdan çıktım, duş aldım ve dolaptan kıyafetlerimi alır almaz boş bir kabin buldum. Siyah mayomu çıkardım, çıplak bir şekilde durup aynada

⁸Büyük Britanya Takımı. Britanya Olimpiyat takımının resmi marka adı.

kendime baktım. Birisi aynanın yüzeyine kırmızı kalemle “çirkin sürtük” yazmıştı. Onların benden daha az özgüvenli olmaları içimi rahatlatmıştı.

Okuduğum kendini geliştirme kitapları her hafta vücudumuzdaki benlere, kırışiklara, selülitlere, lekelere, girintilere, çinkıntılara ve dağınık saçlarımıza uzun uzun bakmamızı öneriyordu. Kusurlarımızı sahiplenmenin, onları zamanla kusursuzluk olarak görmek için iyi bir egzersiz olduğu açıktı. Ne kadar eski bir saçmalık. Hepsi de gayet çirkin görünüyordu.

Simit bölgemi tuttum ve sonra göğüslerimi kavrayarak olmaları gereken yere doğru çektim. Henüz kırkıma bile girmemiştim ve göğüslerim Cocker cinsi köpeklerin kulaklarını andırıyordu. Eğer şimdiden sıkılaşmaya başlamazsam bir on yıl daha geçtikten sonra nasıl görüneceğimi düşünmekten korkuyordum.

Üç ay önce, yıllardan sonra ilk kez tartıya çıkacak cesareti bulduğumda, göz ucuyla baktığım rakam doksan kilonun biraz üzerindeydi. Ve bir altmış iki boyumla bu kadar kiloyu taşımakta zorlanıyordum. Bu kiloları açgözlülüğümden almamıştım. Yirmi yaşında, bedenim sıradışı bir erken menopoz dönemine girdiğinde aldığım hormon replasman tedavisi kilomun hızla artmasına neden olmuştu. Bu konuda bir şeyler yapmaya daha yeni karar vermiştim. Sağlıklı beslenme ve egzersizle neredeyse altı kilo verdiğime çok mutlu olmuşum.

Yüzümü kabinin aynasına biraz daha yaklaştırdım, başparmağım ve işaretparmağımla alt dudağımı aşağı çekerek orada dövmeyle yazan yazıyı okudum. Onu sadece ben görebiliyordum; muhtemelen dişçim ve onun asistanı dışında daha önce kimse fark etmemişti ve onlar da yorum yapmamışlardı. Profesyonel bir dövme değildi, çizgiler zaman içinde kanamış ve bazı yerleri soluklaşmıştı.

Keşke dövmemi yapan adamın ismini hatırlayabilseydim. Fakat ne zaman denesem başarısız oluyordum. Ergenlik dönemimin ortaları, bütün bir resmi oluşturamayacak kadar eksik parçaları olan bir yapboz gibiydi. Bazen yarım bir hayat yaşıyor-

muşum gibi geliyordu. Bugün yaptığım bir şeyi daha önce yapıp yapmadığımı asla bilmiyordum.

Görünüşümü yenileme arzumla birlikte kaybettığım kilolar ikiye katlandı. Maggie'nin odasına gidip bana makyaj yapmayı öğretilip öğretemeyeceğini sorduğumda, hem onu hem de kendimi şaşırtmıştım. YouTube'da bunu öğreten bir video izleyebilir veya Boots'a giderek tezgâhın arkasındaki aşırı makyajlı mankenlerden bana bir demo yapmalarını isteyebilirdim. Fakat bu sanki annem ve benim daha ergenlik çağlarımda yapmış olmamız gereken bir şeymiş gibi geliyordu.

“Eğer istersen sana tırnaklarını nasıl yapacağını da gösterebilirim,” diye önerdi ve ben de kabul ettim. Bir törpü alarak odaya geri döndüm ve tırnaklarımı şekillendirerek bebek pembesine boyamasına izin verdim. Bir an, sanki yine sıradan bir anne kız olmuştuk. Aramızda yalan veya mesafe yoktu; yalnızca makyajla ilgili sohbet ederek bundan zevk alan iki kadındık.

Fakat odadan çıkarken Maggie'nin törpüyü avucuna sakladığını anladım. Yapmamış gibi davranmaya çalıştı fakat törpüyü yastık kılıfının içinde bulmak kolay olmuştu. Ona söylendim, abartılı bir şekilde parmağımı salladım ve onunla herhangi bir zarar vermeden törpüyü geri aldım. Sonra da ceza vermek için yastıklarını aldım.

Farkında bile olmadan üzerimi değiştirmiştim ve Mounts binasının önündeydim. Saati me baktım. İşe gitmek için çok erkendi ve bu nedenle uzun yoldan giderek itfaiye istasyonunun, Campbell Meydanı Polis Karakolu'nun ve Roadmender Merkezi'nin önünden geçtim. Roadmender'in gençliğimle bağlantılı bir yer olduğunu biliyordum fakat tam olarak hatırlamıyordum. Galiba orada müzisyenleri çalarken dinlediğim çok uzun zamanlar geçirmiştim fakat hiçbirinin ismini hatırlamıyordum. Yani, hayatımı değiştiren biri dışında. Bazen en güzel günlerimin hatırlayamadıklarım olup olmadığını merak ediyordum.

Kütüphaneye vardıktan kısa bir süre sonra bilgisayarlardan birinde orta yaşlı, beyaz saçlı bir adama özgeçmişini düzenler-

ken yardım ettim. Müşterim tek parmağıyla klavyenin tuşlarına basarak gözlerini kısarken genç bir kadın, içinde bebek olan bir puseti iterek yanımızdan geçti. Bir anlığına kadın ve çocuğuna doğru çekildiğimi hissederek adamı yalnız bıraktım. “Kadın” sözcüğünü kullandım fakat yaklaştıkça onun on beş yaşından büyük olamayacağını fark ettim. *Bebek yapan bebekler*. Alnına yayılmış olan sivilcelerin sebebi yaşı veya dengesiz hormonları olmalıydı. Yaşını gizleme çabaları başarısızdı ve makyajı bir pastanın pürüzlü yüzeyine serpiştirilmiş pudra şekerini andırıyordu.

Çocuk, küçük bir kızdı. Üzerinde yeşil bir *PAW Patrol*⁹ tişörtü ve kot pantolon, elinde ise sıkıca kavradığı bir şeker paketi vardı. Dudaklarının etrafına beyaz çikolata bulaşmıştı. Kocaman bir gülümsemesi, biri altta biri de üstte olmak üzere yalnızca iki dişi vardı. Kocaman kahverengi gözleri bana kilitlendiğinde kırkıdamaya başladı ve ben de kendimi tutamayıp, yüzümü komik şekillere sokarak onunla birlikte güldüm. Temiz, iyi beslenmiş ve mutlu görünüyordu; yani annesi o genç yaşına rağmen iyi iş çıkarmıştı. Bu durum böylesine sağlıklı, güler yüzlü bir çocuğu olduğu ve her şeye rağmen onu hayatta tutabildiği için ona sinir olmamı engellemedi. Bu benim başarabildiklerimden fazlasıydı.

Bu oyunculuğa son vermeye hazır olmadığım için anne ve kızını çaktırmadan dergilerin durduğu raflara doğru takip ettim. Anne magazin dergilerinin sayfalarını karıştırıyor, arada bir hiç tanımadığım insanların fotoğraflarına bakmak için duraksıyordu.

Çocukların etrafında olmaktan hoşlanırdım fakat bebekler için aynı şey pek geçerli değildi. Geçen yaz bölge müdürümüz Suzanne annelik izninde bizi ziyarete gelmişti. Yeni doğan oğlunu, ana kucağıyla bedenine bağlamıştı. Eğer önceden haberim olsaydı o gün izin alırdım. Onu kayar kapılardan girerken gizlice izlemiş ve sonra anneye oğlu gidene kadar kendimi engelliler tuvaletine kilitlemiştim.

⁹Kanada yapımı animasyon çocuk dizisi.

Eğer yanlarında kalsaydım diğerleri gibi davranıp bebeği garip sesler çıkararak sevmem ve onu kucağıma alıp Suzanne'e oğlunun ne kadar güzel olduğunu söylemek için sabırlı bir şekilde sıramı beklemem gerekirdi. Bunlara katlanamazdım. Eğer onu kollarıma alırsam bir daha asla bırakamayabilirdim.

Çocuk daha önceden hiç burnunu falan çekmeden gürültüyle hapşırdı ve yeşil bir sümük ip gibi burnundan sarktı. Bu iğrenç ama aynı zamanda komik bir şeydi ve çocuk sümüğün farkında bile değildi. Annesi, Kardashian kardeşlerle ilgili bir yazıya fazlaca daldığı için fark etmemişti ve ben de cebimden bir kâğıt peçete çıkararak çocuğun burnunu sildim.

“Ne yapıyorsun?”

Kız arkasına döndü ve sesi sinirli geliyordu.

“Burnu akmıştı,” diye cevap verdim. “Sadece burnunu sili-verdim.”

“Geri çekil,” dedi yüksek sesle. Sesi diğer müşterilerin ilgisini çekmişti. “İznim olmadan ona dokunmanı istemiyorum.”

Kızın asabiyetinden şaşkına dönmüş bir şekilde “Üzgünüm,” dedim. Yüzüm kızardı ve aniden gelen ağlama isteğime karşı koydum. Ben küçük düşmüş bir şekilde uzaklaşana kadar bir dakika kadar bekledi.

Duygularımı yeniden kontrol altına alana kadar içime birkaç derin nefes çektim. Şimdi utanç yerine o anne müsveddesine fena halde öfke duyuyordum. Ne hakla benimle o şekilde konuşabilirdi? Çocuk sahibi olur olmaz kendilerini bizden üstün gören bu kadınların nesi vardı böyle? Eğer kızıyla ilgilenseydi araya girmek zorunda kalmazdım. Pekâlâ, bu yaptığına pişman olacaktı.

Fırsat beklediğimden de çabuk elime geçti ve birkaç dakika sonra çocuk yeniden yalnız kaldı. Bir raftan rastgele iki kitap aldım ve kimsenin bakmadığına emin olduktan sonra kitapları pusetin alt kısmına, kızın ayaklarının dibinde duran alışveriş çantasına koydum.

Kızın gitme vakti geldiğinde, barkodlu kitapların alarmı nasıl çalıştıracağını izlemeye hazırlandım. Polis çağrılacağını sanmıyordum ama o da tıpkı beni utandırdığı gibi utanacaktı.

10. BÖLÜM

MAGGIE

Yatak odası rahatsız edici derecede doluydu. Pencereleerde üç kat cam vardı ve kilitleri yapıştırıcıyla sabitlendiği için temiz hava dolaşımı sağlamanın tek yolu merdiven sahanlığıyla odanın arasındaki kapıyı açmaktı. Fakat bu gece onun bile pek faydası yoktu.

Gardırobun üzerinde aylardır kullanılmadan duran vantilatörünü kaldırdım ve tuvalet masasının üzerine koydum. Aylar önce ön kısmındaki emniyet kancasını çıkarmıştım ve bu yüzden pervanesinin plastik olduğunu ve silah olarak işime yaramayacağını biliyordum. Açıkta duran yer döşemeleri de işime yaramıyordu. Çivileri çıkarmak imkânsız olduğu için ne çivileri ne de döşeme tahtalarını kullanabiliyordum. Vantilatörün fişini takarak yatağa doğru çevirdim ve çıkardığı esintiyle dans eden toz zerreciklerini izledim. Huzursuzluğuma bahane olarak odanın havasını kullandığımı ama aslında sebebin Nina'nın anı kutusu olduğunu fark ettim.

Bu akşam onunla yediğimiz yemek olaysız geçmişti. Fakat ikimiz de kutudan söz etmemiştik ve bu konuyu ilk önce kimin açacağını merak ediyordum. Onu neden odama bıraktığını sormak için yanıp tutuşuyordum çünkü yaptığı her şeyin bir nedeni olurdu. Ne ima etmeye çalıştığını anlamak için uğraştım fakat o kutunun amacının ne olabileceğini bulamadım. Sürekli olarak kutunun derinliklerinde neler olduğuna bakma cesaretini toplamaya çalışıp duruyordum fakat henüz başaramamıştım.

Elimi sallayarak yüzümü serinletmeye çalıştım. Ondan ısıtıcının derecesini düşürmesini isteyemezdim çünkü bir saat kadar önce evden çıktığını görmüştüm. İki haftada bir ama farklı günlerde bir yere gidiyor fakat bundan hiç bahsetmiyordu. Sanırım

bu küçük sırrı kendine saklamak hoşuna gidiyordu, bu yüzden ne olduğunu sormuyordum. O döndüğünde genellikle uyumuş oluyordum.

Aşağıda olsaydı bile bağırısam duymazdı çünkü kapı ve birinci katla ikinci katı ayıran duvar profesyonel olarak yalıtılmış ve ses geçirmez hale getirilmişti. Ve işini sağlama almak için duvarlara karton yumurta kutuları bile sıkıştırmıştı. Henüz aşağıdan gelen hiçbir ses duymamıştım ve onunda beni duymayacağını düşünüyordum. Eğer pencereden uzaktaysam onun eve geldiğini birinci katın kilitli kapısı açıldığında ve onu gördüğümde anlıyordum.

Üzerimi çıkardım ve artık sadece sutyenim ve kruvaze eteğimle oturarak tutsaklığıma nasıl da uyum sağladığımı düşündüm. Nina'nın beklentilerinin üzerine çıkıp çıkmadığımı merak ediyordum. Tek başıma bu kadar fazla vakit geçirmek bana kendimle ilgili birçok şey öğrenme fırsatı vermişti. İstediğim çok az şey vardı ve bu nedenle şanslıydım çünkü bana verilenlerin miktarı da aynıydı. Lüks şeylerim yoktu fakat şimdi elimde olanların kıymetini normal bir hayat yaşarken olduğundan daha iyi biliyordum.

Bazen Nina'nın, beni cezalandırmak istediğinde hâlâ elimden alabileceği bir şeyler olsun diye en baştan her şeyi almadığını düşünüyordum. Çünkü parfümlerimi, saç spreyimi, radyomu, ayakkabılarımı, yastıklarımı, makyaj malzemelerimi ve mücevherlerimi tam olarak o şekilde elimden almıştı. Hepsi de tek tek "bana bir ders vermek" için kaybolmuştu. Fakat artık onun zalimliğinin beni ne kadar üzdüğünü görmesine izin vermiyordum. Belki bu yanlış bir yaklaşımdı. Muhtemelen tüm bunların sona ermesi için beni mahvettiğine inanması gerekiyordu. Fakat tüm bunların tam olarak nasıl biteceği belli değildi.

Yeniden kutuyu ve içinde yirmi beş yıllık bir gebelik testinden başka neler olabileceğini düşünmeye başladım. O testi gördüğüm an kutunun kapağını kapatmış ve onu yatağın altına geri koymuştum. İçinde başka neler olduğunu bilmeyi hem istiyor

hem de istemiyordum. O kutuyu zihnimden atmak zorundaydım.

Vantilatörün komodinlerden birinin üzerindeki bir şeyi hışkırdattığını yeni fark ettim. Başımı çevirdim ve Nina'nın bana yedek bir araba parfümü ve bir paket yumuşak şekerleme bıraktığını gördüm. Ben akşam banyodayken bunları bırakmış olmalıydı. Cezam başladığından beri hiç şeker yememiştım ve onları burada görmek beni bir çocuk gibi heyecanlandırmıştı. Aceleyle paketi açarken yırtıldı ve içindekiler yenilebilir bir gökkuşağı gibi yatak örtüsünün üzerine dağıldı.

Kırmızı şekerı ağzıma atmak üzereyken duraksadım. Bu durduk yere yapılan iyiliğe daha önce kanmıştım ve sonunda bir iyilik olmadığını anlamıştım. Bana içinde çilek ve muz püresi olan büyük bir bardak bıraktığı günü hatırladım. O da tıpkı şekerlemeler gibi beklenmedik bir davranıştı. Fakat daha akşam olmadan ishalim başlamış ve içeceğe müshil kattığını anlamıştım. Bunu hak etmek için hâlâ ne yaptığımı bilmiyordum.

Yine de tedbiri elden bırakarak, yumuşak şekerı içine bir iğne veya cam parçası saklamış olabileceğini düşünerek önce hafifçe emdim. Sonra kendimi tutamayarak bu küçük iyiliğin bana verdiği zevk karşısında gülümsedim. Belki de Nina beni mahvetmek için yeni bir yol deniyor ve her seferinde küçük bir iyilik yaparak neler kaçırdığımı bana hatırlatıyordu. Bu işe yaramayacaktı. Tüm bunların bana yeteceği konusunda kendimi alıştırmıştım. Ve onun ne yapacağını tahmin etmeye çalışmak anlamsızdı. Bazen kızımı neyin harekete geçirdiği konusunda bir mantık veya sebep olmazdı.

Buradaki ilk iki ayımda, Nina'nın tavana iştirilmiş bir kamerayla her hareketimi izlediğine nasıl kendimi inandırdığımı hatırlıyordum. Cam lensli, birkaç dakikada bir yanan kırmızı ışıklı, küçük, siyah bir kutuydu. Onun ne zaman isterse sefaletimi görebildiği ve bundan zevk aldığı düşüncesi beni bir yay gibi geriyordu. Fakat kamerayı ne kadar çıkarmaya çalışsam da zincirim ona yetişebilecek kadar uzun değildi. Bir keresinde ona bir bardak fırlatmayı denemiş fakat isabet ettirememiştim.

Nina'nın cezası ise bardak yerine bana saç spreyi ve deodorantlarımın plastik kapaklarını kullandırmak olmuştu. Sonra bir gün, kamera duvardan öylece düşüvermişti. Yere düşmüştü ve kutusu kırılıp açılmıştı. Parçaları topladığımda onun gerçek olmadığını anlamıştım. Yalnızca ışığın yanması için pil yuvası içeren bir kutuydu. Bu da Nina'nın oyunlarından biriydi.

O sıralar burada ne kadar kalacağımı ve beni yirmi bir yıl burada tutacağı tehdidinin doğru olup olamayacağını sorguluyordum. Şu an altmış sekiz yaşındaydım ve özellikle bu şekilde az beslenerek, hareketsiz kalarak, temiz hava veya güneş ışığından uzak durarak seksen dokuz yaşına kadar yaşama şansım çok düşüktü. Üzerine on üç yıl daha yaşamak şöyle dursun, on yıl daha yaşama şansım bile çok azdı.

Elbette intihar etmeyi düşünmüştüm; benim yerimde kim olsa düşünürdü. Fakat Nina'nın hayatındaki tek insan bendim. Hayatımı ne kadar zorlaştırsa da onu yalnız bırakamazdım. Bu, fırsatım olduğu takdirde buradan çıkmaya çalışmayacağım anlamına gelmiyordu. O zaman ona ihtiyacı olan yardımı sağlayacaktım ve benim kurallarımla yeniden birlikte olabilecektik. Bana ne kadar zalimce davranırsa davransın o her zaman benim küçük kızım olarak kalacaktı.

Ve bir yanımda da ondan aldıklarımın karşılığında cezalandırılmam gerektiğini biliyordu.

11. BÖLÜM

MAGGIE

YİRMİ BEŞ YIL ÖNCE

Pazartesi sabahıydı ve Nina çok erken saatlerden beri mide kramplarıyla kıvranıyordu. Okula gelemeyeceğini çoktan haber vermiştim ve ben de kliniği arayarak hasta olduğumu söylemiştim. Tek bir yerde bir iki dakikadan fazla duramıyor, evin içinde sürekli dolanıyordum. Banyonun kapısının ardında ağladığını duyuyor ve ne yapacağımı bilemiyordum. Sonunda zavallı çocuğumu rahatlatma içgüdüm ağır bastı ve artık dayanamadım. Küfür işitmeyi ve gitmemi söylemesini bekleyerek kapıyı tıkladım. “Sorun nedir hayatım?” diye sordum.

“Canım yanıyor anne,” diye inledi ve o an onun yerine benim canımın yanmasını istedim.

Kapının kulbunu çevirdim fakat açılmadı. “Kilidi aç,” dedim yalvarırcasına.

Kapıya doğru yaklaştığını duydum ve ardından kapı açıldı. Onu gördüğümde, ona sarılmak ve bir daha hiç bırakmamak istedim. Gözlerine sürdüğü koyu renkli kalem, mürekkep lekeleri gibi yüzünden akmıştı. Karnını tutuyordu ve külotu hâlâ ayak bileklerindeydi. Onu en son ne zaman bu kadar yardıma muhtaç bir halde gördüğümü hatırlamıyordum. Ona sarıldım, başını omzuma yaslayarak sırtını sıvazladım.

“Bebeğim benim,” dedim gözlerim dolarken.

“Daha önce hiç bu kadar ağrılamamıştı,” dedi acınacak bir şekilde. “Neden bu kadar çok kanıyor?”

Derin bir nefes aldım. Olabildiğince yumuşak bir ses tonuyla “Sanırım düşük yapıyorsun,” diye cevap verdim. Hamileliğin-

den haberim olduğu için bana şok olmuş bir ifadeyle baktı. Ve o an, bunu öğrenmemiş olmam gerektiğini anladım. Pozitif çıkan testi çöp kutusunda bırakmak, düşündüğüm gibi bir yardım çağrısı değil, dikkatsizlik sonucu yapılan bir hataydı.

Ona nutuk çekmek için değil, bu süreçte yanında olmak için orada olduğumu söyledim. Onu kolundan tuttum ve yeniden tuvalete doğru götürdüm fakat tuvaletin içine bakmak gibi bir hata yaptım. Kanım dondu. Gördüğünüz bazı şeyleri asla unutamıyordunuz. Çabucak sifonu çektim ve onun görmemiş olmasını umdum, daha sonra onu yeniden tuvaletin üzerine oturttum.

Kramplar yeniden başladığında yüzünü buruşturdu. Küçük-lüğünde ateşine bakarken yaptığım gibi elimi nazikçe alnına koydum. Yanıyordu; bu yan etkilerden biri olduğu için normaldi. Bir bezi soğuk suyla ıslatarak yüzünü sildim ve bezi yüzünde bıraktım. Beş yaşındayken ilkokuldaki salgın sırasında kızamık kapıldığı günlere gittim. Bir yıl sonra ise suçüçeğı olmuştu ve Alistair ile sırayla ona baktığımızı, vücudundaki keseleri sıkarak iz bırakmasını diye onu papatya losyonuna buladığımızı hatırlıyordum. Belki artık ergenlik çağında olabilirdi ama şimdi de tıpkı o zamanki kadar savunmasızdı.

Aramızda uzayıp giden sessizlik, orada kaldığımız süre boyunca yalnızca onun hıçkırıkları ve iniltileriyle bozuluyordu. O acı çekiyordu ve ben ise her şey doğal akışına göre düzelene kadar onun saçlarını okşuyor ve başının arkasından öpüp duruyordum. Eğer poliklinikteki doktorlardan birini ararsam onu evde ziyaret etmek isteyeceklerini biliyordum. Fakat onların yardımını istemiyordum. Nina'yı daha önce hayal kırıklığına uğratmışım, şimdi ise onun ihtiyaç duyduğu türden bir anne olduğumu kendime kanıtlamalıyım. Bunu birlikte atlatacağıktık. Son zamanlarda Nina bana ihtiyacı olmadığını düşünmüş olabilirdi fakat şimdi vardı ve önemli olan da buydu. Şimdiye kadar onu yüzüstü bıraktığım gibi bırakamazdım ve bırakmayacaktım. *Bu bizim için yeni bir başlangıç*, dedim kendi kendime. Öyle olmak zorundaydı.

Bir saat geçtikten sonra onun odasına gittik. Onu yatırırken bedeni narin bir origami kâğıdı gibi kendiliğinden büzüldü. Üzerine örtü örterek çenesine kadar çektim. Sonra paketten iki ağır kesici çıkararak bir bardak Lucozade¹⁰ ile birlikte ona uzattım. “Teşekkürler,” diye mırıldandı. Bana herhangi bir şey için minnettar olduğunu göstereli sanki çok uzun zaman olmuştu ve bu yüzden sözlerinin verdiği umuda dört elle sarıldım. Babası hayatından çekip gittiğinden beri ilk defa aramızda bir bağ olduğunu hissediyordum. Onu şimdiye kadar sevdiğim ve seveceğim her şeyden çok seviyordum. Ve yaptığı hiçbir şey bunu değiştiremezdi,

Fakat bedenine olanların anısı henüz tazeyken bir daha dikkatsiz olma ihtimaline karşı ona bir şey söylemem gerekiyordu.

“Sana duyması pek de kolay olmayan bir şey açıklamam gerek,” diye söze başladım. “Ve üzgünüm çünkü bunu uzun zaman önce söylemeliydim. Fakat konuyu ne zaman açacağımı bilemedim.”

“Ne?” diye sordu. “Babamla ilgili mi?”

“Evet ve hayır,” diye cevap verdim.

Akları hâlâ kırmızı olan gözlerini kocaman açtı. Babasının nerede olabileceğiyle ilgili ufacık bir bilgi alabilmek için yanıp tutuşuyordu. Babasının sessizliği onu yıkmıştı ve onu kendine zarar verdiği bu yola soktuğumuz için kendimi olduğu kadar babasını da suçluyordum.

“Doğum günü kartı dışında ondan neden hiç haber alamadığımı biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, üzgünüm, bilmiyorum,” diye yalan söyledim. “Bu, babanın içinde taşıdığı ve sana geçirdiği bir şeyle ilgili.” Sözlerimi dikkatlice seçmek için duraksadım. “Baban *estro-porensesali* isimli bir şeyin taşıyıcısıydı. Ve bunun anlamı da eğer bir kızı olursa ve hamile kalırsa bebeğinin dokuz ay boyunca hayatta kalması çok çok düşük bir ihtimal de-

¹⁰Bir enerji içeceği markası.

mek oluyor.” Nina kafası karışmış bir şekilde bana baktı. Elimini onunkinin üzerine koyarak parmaklarını sıkıca tuttum. “*Estraporensesali* ile doğan bir bebeğin yüksek ihtimalle birçok problemi olur Nina. Ve gerçekten *birçok* probleminden söz ediyorum.”

“Ne gibi?”

“Mesela ciddi bir yüz deformasyonu ve yeterince gelişmeyen bir beyin gibi. Çoğu bebek henüz doğmadan ölür ve muhtemelen bugün olan da buydu. Yani öyle hissetmesen de olabilecek en iyi sonuç buydu. Bedenin yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu bildiği için bebeği reddetti. En kötü ihtimalle dokuz ayı tamamlardın ve doğar doğmaz ölecek bir bebek doğururdun.”

“Nasıl... bunu nasıl bilebiliyorsun?” diye sordu.

“Sen küçük bir kızken babanın o korkunç mide ağrıları olurdu ve bir süre hastanede yatması gerekti. Sonunda her çeşit kan testinden sonra doktoru buna sebep olan bir kromozom bozukluğu taşıyıcısı olduğunu ve sana geçirmiş olma ihtimalinin yüksek olduğunu söyledi. Ve sonra o bozuklukla doğan bebeklere ne olduğunu anlattı.”

“O zaman ben nasıl normal doğdum?”

“Bunun cevabı biraz karmaşık,” diye cevap verdim. “Bu konu kaç adet bozuk kromozom taşıdığınla ilgili ve seni küçükken test ettirdiğimizde, senin yüksek oranda bozuk kromozom taşıdığını öğrendik.”

“Yani hiçbir zaman normal bir bebeğim olamayacak mı?”

Duraksadım ve alçak sesle yanıtladım. “Korkarım hayır.”

Yatak örtüsünün hışırdadığını duydum ve dizlerini göğsüne biraz daha çekti. “Şimdi uyumak istiyorum,” dedi.

“Yanında kalayım mı?”

“Hayır, teşekkürler.”

Onu alnından öptüm ve istemeye istemeye yalnız bıraktım. Aşağıya, mutfığa indim. Birkaç dakikalığına da olsa zihnimi bu

korkunç günden uzaklaştırmalıydım. Lavaboda dünden kalan kirli bulaşıklar vardı. *Onları yıkayacağım*, diye düşündüm. Fakat önce çantamdan bir kutu ilaç aldım. Üzerinde *Clozterpan* yazıyordu ve içindeki filmlerden birindeki ilaçların üç tanesi kullanılmıştı. İlacı cebime koyarak aşağıya indim ve bodrum katın kapısına geldim. Işığı açtım ve ampulden yayılan ışık kileri aydınlattı.

Merdivenlerin altına saklanmış bavullara doğru yürürken bir doktorun danışmanı olduğum için şükrettim. Bu sayede Dr. Fellowes çalışırken, gizlice ofisine girerek boş bir reçete koparmış ve kendime ilaç yazmıştım. Üzerine kliniğin damgasını bastıktan sonra fazlaca aşına olduğum imzasını taklit etmiş ve sonra da ilacı kasabadaki bir eczacıdan almıştım. Dün gece tabletleri kaşığın arkasıyla ezerek Nina'nın pazar günleri yediği kızartmanın üzerine döktüğüm sosa karıştırmıştım. Tadında bir farklılık algılamamıştı.

Onu yerken izlediğim sırada, kızımın bedenini bilgisi dışında düşük yapmaya zorlamanın doğru bir şey olup olmadığını sorguladım. Zihnim, hemşirelik eğitimimin ikinci yılındayken beklenmedik bir şekilde Nina'ya hamile kaldığım 1981 yılına gitti. Eğitimimi tamamlamak için geri dönme planım asla gerçekleşmemişti. Fakat çalışmalarımın emindim ki Nina düşündüğünden çok daha uzun süredir hamileydi. Midemden yükselen kusmuğu geri yuttum.

Doğru olanı yaptın, diye tekrarladım. Nina'nın elinden bunu alarak ona çok daha fazlasını vermiştim.

12. BÖLÜM

NINA

İşten eve dönerken otobüste kulağıma taktığım kulaklıkla-
rımada Madonna'nın en sevilen şarkılarının olduğu *Celebration*
albümü çalıyordu. Altı yaşındayken, koltuğun arkasından sarkan
dantel örtüleri alıp başıma takar, bileklerime ayakkabı bağcıkla-
rını bağlar ve popun kraliçesi olduğumu hayal ederdim. Babam,
küçük kızının *Like a Virgin*¹¹ parçasının sözlerini söylemesinden
hoşlanmazdı ve bu yüzden annem ve ben, karşılık olarak *Papa*
*Don't Preach*¹² parçasını söyleyerek onunla dalga geçerdik. Bu
anıyla kalbim acıdı ve içimde bir dakikalığına da olsa o masum
günlere gitmek için büyük bir özlem duydum.

Yine de onsuz geçirdiğim neredeyse çeyrek yüzyıldan sonra
babamla ilgili özlediğim çok fazla şey vardı. Birçok anı yıllar geç-
tikçe silinmişti ve sesini hatırlamaya çalıştığımda başaramamak
beni üzüyordu. Annem onunla olan tüm fotoğraflarımızı atmış-
tı; yalnızca cüzdanıma sakladığım bir tanesi duruyordu.

O fotoğrafın ne zaman çekildiğini hatırlıyordum. Bir fotoğraf
kabininde yeni bir pasaport fotoğrafı çektirecekti ve bizi kasaba-
ya götürmüştü. Flaş patlayana kadar perdenin diğer tarafında,
dışarıda beklemiştim. Dördüncü ve son fotoğrafta babam beni
yakalayıp içeri çekince çığlık attım. Bunca yıldır sakladığım
fotoğraf buydu: İkimiz gülmekten yerlere yatarken... Annem,
babamla aramızdaki o özel ânın bir fotoğrafı olduğunu bilmi-
yordu. Ve o fotoğrafa çok değer veriyordum çünkü eğer o olma-
saydı babamın yüzünü de hatırlayamayacaktım.

¹¹ *Bir Bakire Gibi* anlamına gelmektedir.

¹² *Baba Vaaz Verme* anlamına gelmektedir.

Telefonum titreşti ve ekranda bir e-posta ikonu belirdi. Posta kutum, bunun bir Google haberi bildirimi olduğunu söylüyordu. Bedenimin gerildiğini hissettim. Bildirim ayarlarını yalnızca tek bir kişi hakkında çıkan hikâyeler için açmıştım. E-postayı açmaya korkuyordum. Kulaklıklarımı çıkardım ve ayağımı otobüsün metal zeminine hafifçe vurmaya başladım. Sonra telefonu göğsüme bastırırken aniden terlediğimi, midemin bulandığını ve temiz hava almam gerektiğini hissettim.

Tutunarak otobüsün içindeki yolcuların arasından güçlükle geçtim ve ineceğim yerden üç durak önce arka kapıdan indim. Eve dönüp Maggie'yle akşam yemeği yemeden önce onun neden gazetelere haber olduğunu okumalı ve bunu sindirmeliydim. Yolun kenarında gözlerim yarı kapalı dururken e-postayı okudum.

Başlıkta "Rahatsız şarkıcı öldü," diyordu. Altında ise "Hükümlü katil Jon Hunter lösemiye karşı verdiği on sekiz aylık savaşın ardından hayatını kaybetti."Trafığın ve yanımdan geçen yayaların farkında bile değildim fakat aynı anda hem şimdiki zamanda donmuş hem de geçmişe çakılıp kalmıştım. İstesem bile kıpırdayamıyordum.

Jon'ın fotoğrafı tanıdıktı. Davası sırasında gazetelerde kullanılan fotoğraftı fakat yıllar sonra ilk kez görüyordum. İyi bir fotoğraf değildi ve yakışıklılığının hakkını vermiyordu. Sert bir ifadeyle bakıyordu ve onu benim kadar iyi tanımayan birine göre boş ve ruhsuz görünüyor olabilirdi. Fazla bir şey hatırlamıyordum fakat bundan daha fazlası olduğunu biliyordum.

Birden bir fotoğraf stüdyosunda ipte sallanan ve yavaş yavaş banyo edilen fotoğraflar gibi zihnimde bir dizi görüntü canlandı. Onları sıraya koymakta zorlanıyordum. *Evde bir yerlerdeyim,* diye düşündüm. Oturuyorum ve Maggie de arkamda duruyor. Yaklaşıyor ve konuşuyor fakat sesi çok alçak ve ne söylediğini anlamıyorum. Görüntüler geldikleri kadar ani bir şekilde kayboldu.

Parmaklarımı farkında olmadan dudaklarıma götürdüm ve bir parmağımın ucunu ağzımın içinde gizlenen dövmenin üzerinde gezdirdim.

13. BÖLÜM

NINA

YİRMİ DÖRT YIL ÖNCE

Yalnızca birkaç metre önümde, sahnede hareket ediyordu ve çok güzeldi. Başını aniden çevirdiğinde ve omuzlarına kadar uzanan koyu renk saçlarının ucundaki ter damlaları yüzüme sıçradığında nefesimi tuttum. Dudaklarımda onun tadını alabiliyordum. Şu an ölebilirdim çünkü hiçbir şey bu an kadar güzel olamazdı.

Mikrofonu iki eliyle kavradığında tırnaklarının siyaha boyanmış olduğunu fark ettim. Yarın ben de tırnaklarımı siyaha boyayacaktım. Ve ağzını mikrofona biraz daha yaklaştırdığında, yüzümü tuttuğunu ve beni öpmek üzere olduğunu hayal ettim. Grup arkadaşları kadar uzun boylu değildi ve biraz da sıskaydı fakat bütün sahneyi dolduruyordu. Roadmender'ın büyük salonundaki kalabalığın neden olduğu sıcaklık, tavandan sıcak yağmur damlaları gibi damlayan bir nem oluşturuyordu. Şarkının ortalarında mikrofonu yeniden yerine taktı ve solo için bas gitarcının öne çıkmasına izin verdi. Fakat o zaman bile tişörtünü başının üzerinden çekerek çıkarıp kalabalığa doğru fırlattığında tüm gözler onun üzerindeydi. Şimdi üzeri çıplak bir şekilde duruyordu. Birlikte olduğum hiçbir erkek onunla kıyaslanamazdı ve onları zihnimden silip attım. Var olan tek erkek oydu ve onunla birlikte olmayı hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyordum.

Seni seviyorum Jon Hunter.

Saffron yanımda hoplayıp zıplıyordu; öylesine kendinden geçmiş bir şekilde çılgılık atıyordu ki bu gidişle beni sağır edecekti. Tırnaklarını koluma canımı yakacak kadar sert bir şe-

kilde bastırıldığının farkında değildi. Ama bir şikâyetim yoktu. O da seyirciler arasındaki tüm kızlar gibi Jon Hunter'ın güzel dudaklarından dökülen her bir sözcüğün kendisi için söylendiğini hayal ediyordu. Fakat yanılıyordu. Çünkü o onların değil, benim olacaktı. O delici gri gözleriyle şu anda başka kimseye değil, bana bakıyordu. "Çılgın, küçük, çocuk kadın" sözlerini bana söylüyordu. Beni herkesten iyi tanıyordu ve daha tanışmamıştık bile. Eğer en iyi arkadaşım ya da bu çılgın kaltaklardan biri, herhangi bir şansları olduğunu düşünüyorsa çok aptallardı.

Saffron onların fotoğraflarını ilk kez *Chronicle & Echo* gazetesinde gördüğünden beri aylardır Jon'ın grubu, The Hunters'ı takip ediyorduk. Bir müzik eleştirmeni EP albümlerine beş üzerinden beş yıldız vermiş ve seksenli yılların Bauhaus grubundan beri bu şehirden çıkan en ilginç şey olduklarını yazmıştı. Ben onları hatırlamıyordum. The Hunters grubunun Britpop'ta bir sonraki en büyük grup olmaları gerekiyordu ve bence Oasis ya da Blur'dan daha popüler olabilirlerdi. Ve hepsi de Jon sayesindeydi. Şu anda en önemli şey oydu. Ve tıpkı benim ona âşık olduğum gibi o da bana âşık olacaktı.

Önden en iyi yeri kapabilmemiz için Saffron buraya erkenden gelip sıraya girmişti. Babam, annemle beni terk ettiğinden beri annem uyku ilaçlarının dozunu arttırmıştı. Aldığı ilaçlar bir fili bile etkisiz hale getirebilirdi. Hayata başlamadan önce onun uyumasını bekliyordum. Ses çıkarmadan arka kapıdan gizlice çıkmak zor olmuyordu.

Annem, babamı düşünmekten asla vazgeçmiyordu. Olanları kabul etmiyor ve konuşma sırasından babamdan söz etmiyordu fakat bazen sessizleşerek pencereden bahçeye baktığında onu izliyordum. İşte o zamanlar babamı düşündüğünden emindim. Kocalar ve babalar sebepsiz yere ailelerini bırakmazlardı ve bu da bana annemin ona çok kötü davrandığını ve ona bizi terk etmekten başka bir şans bırakmadığını düşündürüyordu. Beni görmeye gelmemesinin veya mektuplarıma cevap vermemesinin sebebi annemdi. Ortadan kaybolduğundan beri yedi ay geçmişti ve ondan aldığım tek haber, içinde "Sevgiler, baban..." yazılı bir

doğum günü kartı olmuştu. Ne bir mektup ne bir telefon, hiçbir şey... Annem her ne yaptıysa bu yaptığından dolayı ondan nefret ediyordum. Bu adil değildi.

Annemi, ilişkimizin düşük yapmadan önceki haline döndüğüne inandırmıştım. Ve artık bana daha çok güvendiği için her istediğimi yapabiliyordum ve annemin hiçbir şeyden haberi olmuyordu.

Grup istek parçaları çalmayı bitirip Jon sahneden ayrıldığında, gözümü ondan ayırmaya korkuyordum çünkü ayırdığım anda o yeniden bir fantezi olacaktı. Ve bakmaya devam ederek iyi bir iş yapmıştım çünkü Jon kulise vardığında yeniden arkasına döndü, göz göze geldik ve bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Sonra başını “Beni takip et,” der gibi eğdi.

Birkaç dakika sonra bariyerlerden atlayarak sahneye çıktığımda Saffron “Nina, ne yapıyorsun?” diye bağırdı. Arkamda, seyircilerin geri kalanı salonu terk etmeye başlamıştı fakat benim gecem daha yeni başlıyordu. Bunu hissedebiliyordum. Kalbim göğsümden çıkmak istercesine atıyordu ve Saffron’ın arkamdan bağırarak bir şeyler söylediğini duydum fakat ona cevap vermedim ya da anlatmak için arkama bakmadım.

Sahne arkasında, koridorun dikdörtgen bloklardan oluşan duvarları beyaza boyanmıştı fakat üzerlerinde şarkı sözleri, isimler, imzalar ve karalamalar içeren grafitiler vardı. Çalışanları ve ses teknisyenlerini iterek ilerledim ve Jon’ı havluyla göğsünü ve saçlarını kurulayarak içeri girerken gördüm. Onun peşinden içeri girerken bacaklarım titriyordu. Döndü ve beni baştan aşağı süzdükten sonra bir eşya sandığının üzerine oturdu, cebindeki Marlboro Reds paketinden iki sigara çıkararak yaktı ve birini bana uzattı.

“Adın ne?” diye sordu ve dumanı başının üzerine doğru süzülen bir halka şeklinde üfledi. Bu sanki gri bir hale gibiydi ve o benim meleğimdi.

“Nina,” diye karşılık verdim cılız bir sesle. Boğazımı temizledim ve bu kez daha güven dolu bir şekilde “Nina,” diye tekrarladım. “Tanıştığımıza memnun oldum Nina-Nina. Ben Jon.”

“Biliyorum,” dedim ve sigaramdan uzunca bir nefes çektim. Sigara içmeye yabancı değildim fakat bu gece çok uzun bir süre ve çok yüksek sesle şarkı söylediğim için genzim yanıyordu. Belli etmemeye çalıştım.

“Ağır, değil mi?” dedi. Bir şey söylersem öksürüp kendimi sallak pozisyonuna düşürecekimden korkarak başımla onayladım. “İçinde biraz ekstra bir şeyler var.” Kahkaha attı ve ne demek istediğini anlamam gerekiyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Anlamadım fakat yine de onunla güldüm. “Gösteriyle ilgili ne düşündün?”

“Harikaydı,” diye karşılık verdim. “Ama ilk seferim değildi.”

“Bundan eminim.”

Göz kırptı ve pot kırdığımı fark ettim. Kızarmamaya çalıştım. “Yani seni daha önce çalarken birkaç kez izledim demek istedim.”

“O zaman bir hayransın?” Evet der gibi gülümsedim. “Yanıyorsun,” diye ekledi ve bu kez yanaklarımın kızarmasına engel olamadım.

“Teşekkürler,” dedim. “Sen de öyle.”

“Tişörtün terden sıırıslıklam olmuş demek istedim,” diye devam etti ve aniden berbat görünüyor olmalıyım diye düşündüm. “Çıkar,” dedi ve ben düşünmeden tişörtü ıslak tenimden çıkardım. Artık sadece sutyenim ve kot pantolonumla kalmıştım. Normalde kendimi bu kadar özgüvenli hissebilmem için birkaç tane alkollü şeker yemem gerekirdi. Fakat Jon Hunter içimdeki bir şeyi yüzeye çıkarıyordu. Bana nemli havlusunu attı ve ben de saçlarımı kuruladım. Arkasını dönüp beni göremeyeceği âna kadar bekledim ve havluyu kokladım. Sonra bir sırt çantasından bir tişört çıkararak bana verdi. Fakat ben onu giymedim. Onun yerine orada durup özlem dolu bir ifadeyle ona baktım ve o da bana baktı. Ve sonra beklediğim hamleyi yaptı.

14. BÖLÜM

MAGGIE

Artık yeni yeri olan yemek odası büfesinin üzerindeki portatif eski saatime göre masada on dakikadır tek başıma oturuyordum. Nina beni çok nadir olarak bu kadar uzun zaman yalnız bırakırdı çünkü bana güvenmezdi. Onu suçlamıyordum; güvenmemesi için sebepleri vardı. O zaman düşüncelerindeki bu değişimin nedeni neydi?

Bir elimle ayak bileğimdeki metal kelepçeyi tuttum ve diğeriyle de soyulan bölgeye antiseptik sürdüm. Geçen sene kelepçe öylesine sıkılmıştı ki bileğimde apse oluşmuştu. Doktora gitmem gerektiğini söylesem de Nina yardımcı olmak istememişti. Eğer enfeksiyon veya mikrop kaparsa durumun ikimiz için de hoş olmayacağı konusunda uyardığım zaman sonunda ikna olmuş ve bana bir krem almıştı. Artık kelepçeyi haftada bir değiştirip diğer bileğime takıyordu.

Dakikalar geçmeye devam etti ve ben odanın içinde volta atmaya başladım. En son burada tek başıma bu kadar zaman geçirdiğimde özgür bir kadındım. Her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için aşağıya seslenmek istedim fakat yatak odam olmayan bir yerde tek başıma geçirdiğim zamanın olabildiğince tadını çıkarmaya karar verdim. Pencerenin üst tarafı hafif aralıktı ve dışarıdan gelen kuş cıvıltılarını duyuyordum. Bulunduğum yerden karatavuk kuşunun sesine benziyordu ve haklı olup olmadığımı merak ederek pencereye yaklaşarak arka bahçeye baktım fakat sesin nereden geldiğini göremedim.

Sonra bir anda fark ettim; *beni penceresi açık bir odada yalnız bırakmıştı!* Camın kırılmaz olduğunu biliyordum çünkü bir keresinde kavga ederken pencereye bir tabak fırlatmıştım. Fakat

pencere o burada olmadığı zamanlar hep kapalı ve kilitli olurdu. Şimdiye kadar...

Aklıma gelen ilk şey sandalyenin üzerine çıkmak ve aralıktan avazım çıktığı kadar bağırarak yardım istemek oldu. Fakat muhtemelen Nina merdivenden koşarak çıkıp beni içeri sürükleyene kadar sadece birkaç kelime söyleyebilirdim. Yoksa bu bir test miydi? Karşıma çıkan fırsatlar ister bir paket şeker isterse de açık bir pencere olsun tedbirli davranmayı öğrenmiştim. Artılarını ve eksilerini karşılaştırdığımda bu riske girmeye değmeyeceğine karar verdim çünkü birinin beni duyma ihtimali çok uzaktı. Çabalarım daha zekice olmalıydı. Bu kararımdan pişmanlık duymamayı umuyordum.

Olduğum yerde kalarak dışarıya baktım. Gümüş rengi gökyüzü koyu bulutlarla kaplıydı ve bu gece geç saatlerde fırtına çıkabileceğini düşündüm. Görünmez karatavuk, şarkısına yeniden başladığında Nina veya bana ait olmayan bir ses duymayalı ne kadar uzun zaman geçtiğini fark ettim. Bir köpeğin havlaması, sokakta oynayan çocukların sesleri, bir radyo DJ'inin sesi, bir arabanın çalışması ve hatta ağaca takılan bir poşetin hışırtısı... Tüm bunlar hafife aldığım şeylerdi.

Poliklinikteyken etrafımda sürekli sesler olduğunu hatırladım. Fena halde öksüren hastalar, çığlık atan çocuklar, çalan telefonlar ya da kayıtları alırken dosya dolaplarının açılıp kapanması; hiç de huzurlu bir ortam olduğu söylenemezdi. Fakat o işi çok severdim ve bu yüzden otuz iki yıl boyunca orada kalmıştım. O kadar süre meslektaşlarınızla veya bazı hastalarla arkadaş olmadan tek bir yerde kalmak mümkün değildi.

Hâlâ özlendiğimi umut ediyordum. Beni ev hapsine mahkûm ettikten kısa bir süre Nina, benim "vasküler demansa" girdiğimi ve ardından "minik, ani felçler" geçirdiğimi söylediği âni büyük bir zevkle anlatmıştı. Beynimin geri dönülmez şekilde hasar aldığını ve bana Devon'daki emekli hemşire olan kardeşim Jennifer'ın bakacağını söylemişti. Hâlâ birileri Nina'ya beni soruyor muydu merak ediyordum. Eğer soruyorlarsa bana söyle-

miyordu ve ben de sorarak ona “Hayır!” deme zevkini yaşatmamıştım.

Yemek odasındaki sessizlik sonunda merdivenleri çıkan Nina’nın ayak sesleriyle bozuldu. Kapının kilidini açarak beni pencerenin önünde gördüğünde dönüp selam vermedim. Penceredeki yansımasını gizlice izledim; odanın içine göz gezdirdi ve beni açık pencereli bir odada yalnız bırakarak yaptığı dikkatsizlikten tedirgin oldu. Şimdi dezavantajlı bir pozisyondaydı ve onun bu ihmalkârlığını kullanıp kullanmadığımı kestirmeye çalışıyordu.

“Hiçbir şey yapmadım,” dedim ve ona döndüm. Bir tepside iki tabak taşıyordu ve doğruyu mu söylüyorum yoksa durumu telafi etmek için bir şey yapması mı gerek diye düşünüyordu. Sonunda bana inanmış gibi göründü.

Masanın başındaki sandalyeme döndüğümde, tabaklardan birini plastik çatal bıçakla birlikte önüme koydu. Tüm bunlar başladıktan kısa bir süre sonra koluna bir çatal sapladığımda bana metal çatal bıçak verecek kadar güvenmemesi gerektiğini öğrenmişti. Bugün bile hâlâ o hareketi isteyerek yapmadığımı düşünüyordum; beni uysallaştırmak için kullandığı Moxydogrel, aynı zamanda sanrılar görmeme neden oluyordu. Onun boğazımı koparmak isteyen vahşi bir köpek olduğunu düşünüyordum. Hâlâ bana inandığını sanmıyordum.

Yemekte lazanya ve yanında iki dilim sarmısaklı ekmek vardı. Kabul etmeliydim ki gerçekten de iştah açıcı kokuyordu. Fakat Nina, glütene duyarlı olduğumu biliyordu ve ekmeğin glütensiz olmadığını tahmin ediyordum. Fakat o kadar açtım ki yine de yemeğe yumuldum; daha sonraki etkileriyle özel olarak, odamdaki kovadan yardım alarak ilgilenecektim.

“Teşekkürler,” dedim. “Bunu uzun süredir yememiştik.”

Başını salladı fakat bir şey demedi. ABBA ve kısa sohbetler olmadığı için Nina’nın dalgın olduğu belli oluyordu.

“Bugün kütüphane nasıldı?”

Omuz silkti. “Her zamanki gibi.”

“İlginç birileriyle konuştun mu?”

“Hayır.”

“İyileşmesi için yeterince süre geçtiğine göre Steve’in dövmesi şimdi nasıl görünüyor? Son yaptırdığından daha mı iyi? Sonuncuyu pek beğenmemiştin, değil mi?”

“Bakmadım.”

Benimle sohbet etmeye pek hevesli olmadığı belli oluyordu. Fakat önümüzdeki iki gün boyunca sohbet etme şansım olan tek kişi olduğundan yine de konuşmaya devam ettim. Yanımda suskun biri olması, kimsenin olmamasından iyiydi.

“Bu öğleden sonra olanları kaçırdın,” diye devam ettim ve icra memurlarının Bay Steadman’ın eski evinden öğrencileri ve eşyalarını nasıl çıkardıklarını anlattım. “Ne bekliyorlardı ki?” diye ekledim. “O eve berbat davranıyorlardı. Aileleri onlardan utanmalılar.”

Nina yemeği bıraktı, ayağa kalktı ve eski CD’lerinin olduğu çekmeceyi açtı. Birini müzik sisteminin yuvasına yerleştirdi ve oynatma düğmesine bastı. Gitar ve yoğun davul sesleriyle bu, ABBA’dan çok daha gürültülüydü. Şarkıcı melodiyi takip etmektense acı acı bağıırıyordu. Hiç sevmemiştim ve Swedes’i özlememe neden olmuştu.

“Kim bu?” diye sordum kibarca.

Yeniden yerine otururken yan gözle bana baktı. “The Hunters,” diye karşılık verdi, sanki bilmem gerekiyormuş gibi.

Ciğerlerimdeki hava çıktı ve yerine yenisini çekmeye çalışmadım.

“Onları hatırlıyor musun?”

“Pek değil,” diye yalan söyledim.

Ne kadarını hatırladığını merak ediyordum. Ve hatırladıklarının en az seviyede olduğunu umdum.

“Saffron ve ben onları sürekli sahnede izlemeye giderdik.”

Konuşmayı daha güvenli bir yere çekmeyi umarak “Bu isimden uzun süredir bahsettiğini duymadım,” diye karşılık verdim. “Saffron nasıl? Hâlâ görüşüyor musunuz?”

“Hayır. Uzun süredir görüşmüyoruz.”

“Yazık, o senin en iyi arkadaşındı.”

“Ondan nefret ederdin.”

Bu konuşmanın nereye gittiğini bilmiyordum fakat beni huzursuz ediyordu. “O zamanlar senin üzerinde iyi bir etkisi olduğunu düşünmüyordum,” dedim. “Seni yoldan çıkarıyordu.”

“Aslında daha çok söylediğinin aksiydi.” Dudaklarının köşeleri sanki bir şeyler hatırlamış gibi hafifçe yukarı kıvrıldı.

Sanki konuyu biliyormuşum gibi ben de gülümsedim fakat hiçbir fikrim yoktu. Hayatının o döneminde burnumu sokmadığım ve sokmak da istemediğim çok fazla şey vardı. Bilmem gereken her şeyi biliyordum ve bu kadar uzun zaman geçmiş olmasına rağmen bildiklerim bana çok çok fazla geliyordu.

“O zamanlar benden de nefret ediyordun, öyle değil mi?” diye devam etti Nina. “Haydi, kabul et.”

“Elbette hayır. Senden asla nefret edemem. Sen benim kızım-sın.”

“Seni yukarıda kilitli tuttuğum için artık benden nefret ediyorsundur kesin, değil mi?”

“Hayır, etmiyorum.”

“Sana inanmıyorum.”

Kavga çıkarmak için aranıyordu ve ben ise o kavgayı etmek istemiyordum.

“Sen benim kanım, canımsın. Senden her zaman hoşlanmam gerekmiyor fakat seni sevmekten hiç vazgeçmedim.”

Nina, sarmısaklı ekmeğini ikiye bölerek bana baktı. Sanki sözlerim kulağında çınlıyor ve içinde sıcak bir yerlere dokunuyor gibi başını hafıfçe yana eğmişti. Bir anlığına beni hapseden kişiyi değil, kızımı yeniden gördüğümü düşündüm. Onu ne kadar da özlemiştim. “Ama ben senden nefret ediyorum,” diye karşılık verdi ve yanıldığımı anladım.

CD’deki dört şarkı da tamamen çalıp bitene kadar bir daha konuşmadık.

“Bana neden bu CD’yi çaldığımı sormadın,” dedi.

“Belki de ABBA’dan sonra değişiklik yapmak istemişsindir diye düşündüm.”

“Bu grubun solistini hatırlıyor musun?”

“Pek değil,” diyerek yine yalan söyledim. Neredeyse çıplak olan bedenini, bodrum kattaki dairesinde koltuğun üzerine sere serpe uzattığı bacaklarını dün gibi hatırlıyordum. Fakat yüzünü hatırlamıyordum.

15. BÖLÜM

NINA

Saat geç oluyordu ve rüzgârla yağmur pencerelere vurmaya başlamıştı. Kendimi saklı tutabilmek için perdeleri kapadım ve güneşlikleri indirdim. Bir yetişkin olarak fırtınalar beni huzursuz ediyordu. Ve bu gece hâlâ Jon'ın ölümünü sindirmeye çalıştığım için zaten huzursuzdum.

Telefonumdaki haber bildirimlerini ve başlıktan fazlasını okumayı ertelemek için her şeyi yapıyordum. Sanki tüm hikâyeyi öğrenmek gerçeği daha da gerçek yapacaktı. Şimdilik bunlar yalnızca internete yazılan sözcüklerdi ve hepimiz internetin ne kadar çok yalan içerdiğini bilirdik. O yüzden şimdilik bunun yalnızca yalan bir haber olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyordum. İşe yaramıyordu.

Elektrikli diş fırçasıyla alttaki dişlerimi fırçalarken banyonun aynasında kendime baktım ve sonra diş fırçasını durdurarak alt dudağımı çektim. Dövmeme bu hafta ikinci kez dikkatle baktım. *Lolita* yazıyordu. Jon'ın benim için neden bu ismi seçtiğini anlamak için kütüphaneye giderek yazarı Vladimir Nabokov olan, Jon'ın en sevdiği kitabı ödünç aldığı zamanı anımsıyordum. Başkarakterin bu kıza duyduğu aşka ne kadar tutsak olduğunu okuduğumda gururum okşanmıştı. Kimse beni Jon'ın benim için aynı tutkuyu hissetmediğine ikna edemezdi.

O dövmeyi yaptırdığım gün gibi o zamanlarla ilgili hatırlayarak bir araya getirebildiğim birkaç anı vardı. Bir ev partisindeydik ve Jon, onu ne kadar çok sevdiğimi gösteren kalıcı bir şey yaptırmamı çok istiyordu. Lolita sözcüğünü yaptırmam konusunda ısrarcıydı çünkü bunun ikimiz için de bir anlamı olacaktı. Ben de istekliydim.

Bundan çok da farklı olmayan bir banyodaydık; tuvaletin kağına oturmuştum. Jon'ın arkadaşlarından biri bana dövme yapmaya hazırlanırken fazla gelen Hint mürekkebini kavanoza nazikçe vuruşunu dinliyordum. Canım yanmamıştı. Jon'ın bana verdiği tabletler vücudumu gıdıklıyordu ve sıcak bir okyanusta sırtüstü uzanmışım ve güneş tepemde parlıyormuş gibi hissediyordum. Dakikalar sonra işini bitirdiğinde, birkaç el benimkine temas etti ve Jon'ın arkadaşları dövmeyi yaptırırken “uslu bir kuş” gibi davrandığımı söyleyerek bana beşlikler çaktı. Sonra bir şişe votkayla ağızımdaki kanı ve ekşi mürekkep tadını çalkaladım ve ağızım fena halde yandı. Votkayı lavaboya tükürdüm ve tıpkı şimdi yaptığım gibi dudağımdaki dövmeyi inceledim. Jon'ın yüzü gururla parlıyordu. Benden istediği gibi ona olan bağlılığımı kanıtlamıştım.

Ben de ona, dudağına Emily Bronté'nin romanındaki en sevdiğim karakter olan Heathcliff'ı yaptırmasını önermiştim fakat o başını iki yana sallayarak kahkaha atmış ve teklifimi neden reddettiğini asla söylememişti. Ve bu anım bu şekilde bitiyordu. Diğer birçoğu gibi bu da yalnızca geçmişe ait olan ve hiçbir zaman daha fazla netleşmeyen bir anıydı.

Dişlerimi fırçalamayı bitirdim, elimde telefonla küvetin kenarına oturdum ve derin bir nefes aldım. Artık daha fazla erteleyemezdim, bu yüzden haberin olduğu e-posta bağlantısına bastım.

Haber, “Hükümlü katil Jon Hunter, lösemiye karşı verdiği on sekiz aylık savaşın ardından hayatını kaybetti,” diye başlıyordu. “Hunter (46) yirmi üç yıl önce kız arkadaşını öldürdükten sonra müebbet olarak mahkûm edilmişti. Kızın bulunduğu yer...” “Hayır!” diye tısladım. O kızın ismini görmek beni öfkeden delirttiği için okumayı bıraktım çünkü haberin tekrar edeceği yanlışları biliyordum. Hikâyeyi resmetmek için kullandıkları Jon'ın iki fotoğrafına baktım. Biri ait olduğu sahnede şarkı söyleyen, o âşık olduğum adamın fotoğrafıydı. Diğeri ise mahkûmlardan biri tarafından çekilerek basına satılan bir fotoğraftı. Jon'ın saçları hâlâ uzundu fakat artık saçları da sakalı da beyazdı. Böylesine kalitesiz bir fotoğrafta bile gözlerindeki ışığın uzun zaman önce söndüğünü görebiliyordum. Sanırım yıllarca bir odada kapalı kalmak insana bunu yapabiliyordu. Aynı şeyin Maggie'ye de olmaya baş-

ladığını şimdiden görebiliyordum ve o, Jon'ın orada geçirdiği zamanın daha henüz küçük bir kısmını yukarıda geçirmişti.

Daha fazla okumadan haberi biraz daha aşağıya kaydurdım ve sonunda *o kızın* fotoğrafını gördüm. Üzerinde mavi bir bikiniyle sahilde oturuyordu ve burnunun ucunda dengelenmiş bir şekilde duran aynalı güneş gözlükleri vardı. Dünya umurunda değilmiş gibi gülümsüyordu çünkü bence değildi de. O zamanlar aramızdaki benzerlik su götürmezdi.

Telefonu göğsüme bastırdım ve beynimi zorlayarak onu hatırlamak için elimden geleni yaptım fakat hâlâ yollarımızın kesiştiğini düşünmüyordum. Grupla birlikte takılmıyordu; onunla hiçbir konserde veya partide karşılaşmamıştım ve onun gazetelerin yazdığı gibi Jon'm kız arkadaşı olmadığından emindim çünkü onun kız arkadaşı *bendim*. O zamanlar bizimle takılan kime sorsalar birbirimize deli gibi âşık olduğumuzu söylerdi. Bu yüzden onlardan bir çift gibi bahsettiklerinde öfkeden deliye dönüyordum.

Zihnimde hiç de hoş olmayan bir düşünce belirdi. *Belki de onu hatırlamak istemiyordum? Belki de benim bilmediğim bir ilişkileri vardı ve o kız tarihin eksik parçalarından biriydi?* Bu düşünceler kaybolana kadar başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim yüksek sesle. Bu imkânsız. Hafızam buğulu olabilirdi belki ama aptal değildim.

Jon benim ilk sevgilim değildi ve ben de elbette ki onun için ilk değildim fakat o âşık olduğum ilk adamdı. Ayrıca sonuncuydu. Sonraki bunca yılı aşksız geçirdiğim düşünülürken, kimsenin bunun kulağa ne kadar zavallica geldiğini söylemesine ihtiyacım yoktu.

Onu on sekiz olduğuma ikna etmeye çalışmama rağmen birlikte olduğumuz geceden kısa bir süre sonra benim on dört yaşında olduğumu anlamıştı. O yirmi iki yaşındaydı ve ben gerçeği kabullenerek onu korkutup kaçırmak istemiyordum. Saffron -benim düşünceme göre bizi ayırmaya çalışmak için- o kıskanç, koca ağzını açıp gerçeği söylediğinde onu tokatlayabilirdim. Fakat söylediği gerçek ters etki yaptı ve Jon, gizli bir şey yapıyor olmamızın

onu heyecanlandırıldığını itiraf etti. Sırıtarak “Ben muzumu yeşil severim,” derdi.

Okulda ikimizden bahsetmeyeceğime dair benden söz aldı ki şehrin en seksi şarkıcısıyla çıktığınızı herkesin öğrenip sizi kıskanmasını isteyen bir ergen olduğunuzda bu kolay bir iş değildi. Fakat Jon, bu haberin duyulması halinde kariyeri için inkâr edeceğini ve benden ayrılacağını söyleyerek beni uyardı. Hava atarak bu riske girmeye değmezdi.

Bazen okuldan sonra Jon’la buluştuğumuzda, önceden otobüs durağının tuvaletinde formamı değiştirmişsem yüzünü asardı. Formamın üzerimde olmasını tercih ederdi. O zamanlarda ve o yaşta ilişkimizi rahatça yaşayabileceğimizi düşünmüyordum. Onu beni bir şeylere hazırlamakla suçlayacaklar ve onun için sübyancı ya da çocuk tacizcisi gibi kelimeler kullanacaklardı. Fakat o bunların hiçbirisi değildi. Bizim ilişkimizin içinde olmayan biri, birbirimiz için ne ifade ettiğimizi anlayamazdı. Beni seviyordu, bana iyi bakıyordu ve benim için en iyi olanı istiyordu. O benim erkek arkadaşım, en iyi arkadaşım ve babamın tek bir kişide toplanmış haliydi. Ve o zamandan beri asla kimsenin onun beni hissettirdiği kadar özel hissettirmesine izin vermemiştim.

Ben kendi savaşlarımı verirken Jon’ın hayatını da yalan yanlış suçlamalar mahvetmişti. Arada çok fazla boşluk vardı ve bunların hepsinin suçlusu Maggie’ydi. Eğer bana yaptığı şeyi yapmasaydı onu savunabilirdim. Onu yapmakla suçlayarak hapse attıkları o korkunç şeyleri yapamayacağını dünyaya anlatır, onu savunurdum. Hapishanede ölmesinin ve hayatının yarısının boşa geçmesinin sebebi oydu. Ve sonuç olarak benim hayatım da boşa geçmişti. Belki parmaklıklar ardında olmayabilirdim fakat öyle sayılabıldım.

Ölümü sanki daha bu sabah onunla birlikteymişim gibi canımı yakıyordu. Artık telefonu göğsüme bastırmıyor olduğumu fark ettim. Onun yerine ellerimi karnıma bastırıyordum. Ve karnımı yumuşak bir şekilde ovalayarak ikinci hamileliğimi hatırlıyordum. Jon’dan olan çocuğumu hatırlıyordum.

16. BÖLÜM

MAGGIE

Kızımın ağzından Hunter'ın ismini duymak beni şaşırtmış ve uykumu kaçırmıştı. Şimdi odamın karanlığında yatarken, parmaklarımla endişeli bir şekilde yatak örtüsünü sıkıştırıp duruyor, ilk karşılaşmamızda onun bana nasıl güldüğünü, sesini zihnimde tekrar tekrar oynatıp duruyordum.

Bu gece onun ölüm haberi aniden geldiğinden uygun bir tepki verebilmek için kendimi hazırlayamamıştım. Kinci bir kadın değildim fakat o adamın sonunun uzun, sefalet içinde ve acı verici olduğunu umut ediyordum. Bunca zaman sonunda, üçümünün aynı dünyayı paylaşmıyor oluşu beni rahatlatmıştı. Ondan kurtulmuştuk ve o artık Nina'yı incitemezdi. Her şey bitmişti. Belki artık kafasında onunla ilgili ne anılar varsa onlardan kurtulabilir ve yarattığı karmaşadan vazgeçip yine normale dönerdi. Yani, annesini bir Rus sirk ayısı gibi zincirlemenin dışında olabildiğince normale dönebilirdi.

Hunter'ın kaderini yansıtan gözleri beni delip geçmiş, Ben Hunter'la ilgili hatırladıklarım konusunda numara yaparken o da gözleriyle yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışmıştı. Elbette Jon Hunter'ı dün gibi hatırlıyordum. Bir ömür geçse bile onun gibi bir asalağı asla unutamazdım. Fakat nedense onun yüzünü net bir şekilde hatırlamakta zorluk çekiyordum ve hayatımın yirmi yılını onun hikâyesini takip ederek geçirdiğim düşünüldüğünde bu biraz anlamsızdı. Peruğum ve farklı makyajımın altında beni tanımamasını umut ederek üç hafta boyunca Ceza Mahkemesi'nin halka açık salonunda ondan olabildiğince uzak bir köşeye oturup aleyhinde sunulan kanıtları dinlemiştim. Gözlerini mahkeme salonunda her gezdirdiğinde bana da diğerlerine baktığı süre kadar bakmıştı.

Ona karşı yapılan suçlamaların ağırlığına rağmen bir yıl önce karşılaştığımızda takındığı kibirli tavrın aynısını sürdürmüştü. Daha sonra bir jüri onu cinayetten suçlu bulduğunda, salonun ortasına fırlayarak tüm jüriye tek tek sarılmamak için kendimi zor tutmuştum. Sessizce mutluluk gözyaşları dökmüştüm. Kızım sonunda o amansız kadın avcısından kurtulmuştu.

Sonra Hunter salondan çıkarılıp Durham'daki bir hapishaneye transfer edilmek üzere bir minibüse bindirilirken, ailesi ve hayranlarının karara karşı çıkarak bağışlarını, bir yandan da kurbanın akrabalarının kaybettikleri kızları ve kardeşleri için gözyaşı dökmelerini izlemiştim. Onların acılarını hissetmiştim. O, benim kızımı da benden almaya çalışmıştı fakat ben kızımı onun burnunun dibinden çekip almıştım. Ben kazanmıştım fakat bedelini yirmi üç yıllık suçluluk duygusuyla ödemişim.

Peki, neden yüzü dışında her şeyini hatırlıyordum? Onun yüzünü bir kez daha görme arzusuna yenildim. Başucumdaki lambaları yaktım, derin bir nefes aldım ve yatağımın altından Nina'nın anı kutusunu çıkardım. Bunu kutuya en son baktığımda kasıtlı olarak geçmişim fakat şimdi öyle yapmadım. Hunter'ın bir konser için grubuyla birlikte el ilanına bastırılmış fotoğrafı işte buradaydı. Tarihe baktım, son konserlerinden biriydi. Şimdi yeşil gözleri, ince kırmızı dudakları ve solgun teni, onunla ilgili diğer anılarımla birleşerek yollarımızın kesiştiği zamanki resmi tamamlamıştı.

Sonraki yıllar boyunca, her temyizi okumuş ve her reddedişinde rahatlamıştım. Fakat erken şartlı tahliye hakkı için suçunu itiraf etmediğine şaşırılmışım. Bu, mecbur olduğundan daha uzun bir süre parmaklıklar ardında çürüyeceği anlamına gelmekteydi. Belki de o yılan görüntüsünün ardında bir omurgası vardı. Hayatının parmaklıklar ardında sona ermesindeki ironinin farkındaydım. İkimiz de aynı suçtan -Nina'yı sevmekten- mahkûm edilmiştik.

Hunter'ın mahkûmiyeti, Nina'nın tam da yeniden bana dönmeye başladığı zamanlarda gerçekleşmişti. Onu iki yıl boyunca tehlikeden uzak tutmuş ve gözümün önünden ayırmamıştım, ta

ki gerçeği öğrenene kadar. O gün yaptığımız konuşmayı çok net hatırlıyordum.

Akşam yemeğinde “Jon Hunter’a olanları neden bana anlatmadın?” diye sormuştu çekinerek.

“Çünkü o artık senin geçmişinin bir parçası,” dedim. “Seni üzmemek istemedim.”

Nina gözlerimin içine bakmakta zorlandı. “Onu ne ile suçladıklarını okudum ve öyle bir şey yaptığını sanmıyorum. O saldırgan bir adam değildi.”

“Bazen en yakınımız olduğunu düşündüğümüz insanları tanıyamamış olabiliriz.”

“Fakat... Ben Jon’ı tanıyordum.”

“Ben de babanı tanıdığımı sanıyordum.”

“Jon birini öldürmüş olamaz.”

Çatalla bıçağımı kenara ittim. “Polis ve jürinin kararı bu yönde değil. Ve öğrendiklerime bakılırsa kızları parmağında oynatabiliyormuş. O kızları suçlamıyorum çünkü senin yaşlarındayken ben de onun gibi bir pop yıldızının dikkatini çeksem mutluluktan havalara uçardım. Fakat onun birlikte yaşadığı bir kız arkadaşı varmış ve onunla ilişki yaşadığını zanneden herkesi idare ediyormuş.”

Nina daha fazla bir şeyler anlatmak istercesine ağzını açtı fakat sonra vazgeçti. Kızımın artık hiçbir şeyden emin olamayan bu yüzünü tanıyordum. Son birkaç ay onu yaralamıştı ve artık kendi düşüncelerine güvenemiyordu. Ve bu da işimi doğru yaptığım anlamına geliyordu.

Anı kutusunun kapağını kapatarak kutuyu yeniden yatağın altına koydum. Bu gecelik bu kadar yeterdi. Işıkları söndürdüm ve karşımdaki duvara boş boş baktım. Sokak lambaları duvara, rüzgârda sallanan ağaçların gölgelerini düşürüyordu. Fırtına, bu evin hem dışında hem de içinde güçleniyordu. Keşke Nina’nın ne düşündüğünü bilseydim. Onunla ilgili ne hatırlıyordu? Han-

gi anıları gün gibi netti ve hangileri bir araya getiremediği yamalardan oluşuyordu? “Bastırılmış anıları” çözmek için bir terapistte gitmekle ilgili yaptığı konuşmanın boş bir tehdit olmasını umuyordum. Çünkü eğer ciddiye uzman yardımı parçaları bir araya getirmesini sağlayabilirdi. Ve o zaman onu korumak için göze aldıklarımı anlamasını sağlayamazdım.

Gözlerimi daha sıkı kapattım ve Hunter’ın yüzü yeniden kayboldu. Fakat ölmüş olsa bile bu gece rüyalarımda yeniden canlanacağını biliyordum. Çünkü o ve kız arkadaşı rüyalarımına sık sık girerdi.

17. BÖLÜM

MAGGIE

YİRMİ DÖRT YIL ÖNCE

Annelik içgüdülerim Nina'nın bir şey sakladığı konusunda beni uyarıyordu. Ve ne olduğunu anlayamasam da bundan hoşlanacağımı sanmıyordum.

Çok kötü bir zamanlamaydı çünkü dikkatimi kızıma değil, maddi durumumuza çevirmem gerekiyordu. Biz tek gelirli bir aileydik ve sabit oranlı ipotek borcumuz değişken olarak değiştirilmiş, aylık giderimizi arttırmıştı. Bu evi satmayı ölsem düşünmezdim ve bu yüzden klinikte danışma görevlisi olarak çalışmanın yanında gururumu ayaklar altına alarak mesai saatleri dışında kliniğin temizlikçisi olarak çalışmaya başlamıştım. Fakat doğal olarak medeni durumumdan haberi olan iş arkadaşlarım bana çok yardımcı oluyorlardı. Ve Lizzy önümüzdeki sene emekliye ayrıldığında klinik müdürü yardımcılığına başvuracaktım.

Çalışma saatlerim uzadığı için Nina ve ben neredeyse hiç karşılaşamayan iki tanıdık gibi olmuştuk. O, her gün okuldan boş bir eve geliyor ve ben eve döndüğümde ise çayını içmiş, yukarıda, kapalı kapılar ardında ödev yapıyor oluyordu. Bu şekilde yaşamaktan hoşlanmıyordum fakat fazla seçeneğim yoktu.

Postaneye giderken Nina'nın düşük yapmasının üzerinden neredeyse bir yıl geçtiğini fark ettim ve ben hâlâ onun yanında çok temkinli davranıyordum. Genç insanlar, benim dönemimde olduğundan çok daha hızlı büyüyorlardı ve bu yüzden ben de zamanla birlikte değişmeye ve daha modern bir ebeveyn olmaya çalışıyordum. Gittiği yerlerle ilgili daha az kısıtlamalar koyuyor ve arkadaşlarıyla çıktığında ona daha fazla vakit veriyordum. Ona alkol tüketimini azaltmasını söylemiştim ve eğer

bir erkekle yakınlaşacaksa bunu içkiliyken yapmayacağına ve erkek arkadaşının korunduğundan emin olacağına dair ondan söz almıştım. Yetişkin hayatı için hazır olduğunu sanmıyordum fakat onu tavan arasına da kilitleyemiyordum; başka ne yapabildim ki? Yalnızca şunu umuyordum; eğer ona yeterince uzun süre yol gösterebilirsem her zaman eve geri dönmek için yolunu bulabilecekti.

Belki de onun arkadaşı olmak için çok fazla çaba harcıyor ve annesi olmak için yeterince çabalamıyordum. Fakat beni sevmesini ve babasını evden uzaklaştıran veya hiçbir zaman kendi ailesi olamayacağını söyleyen bir düşman olarak görmeyi bırakmasını istiyordum. Tüm pişmanlıklarım arasında en büyüğü, onun en kırılgan olduğu anda bunu söylemiş olmaktı.

Alistair'ın gidişinin en kötü etkilerini atlattığımızı umuyordum fakat gerçekçi bir insandım. Belki aşırı temkinli davranıyordum fakat sürekli olarak onaylamayacağım bir şey peşinde olup olmadığının ya da yalan söyleyip söylemediğinin göstergelerini arayıp duruyordum.

Dün gece banyodan çıktığında, koridorda yanımdan geçmişti ve üzerinde fazla büyük, beyaz bir elbise vardı. O elbiseyi aylardır giymiyordu fakat aniden yeniden sevmeye başlamıştı. Beni gördüğünde elbisenin kollarını indirdi ve bir anlığına elbiseyi sıkıca bedenine sardı. Aklıma kollarında olabilecek şırınga izlerini saklıyor olabileceği geldi. Sonra kendi kendime, onun uyuşturucu kullanacak kadar aptal olamayacağını söyledim. Ama yine de benim çatım altında bir şeyler dönüyor olabileceği hissinden kurtulamadım.

Kafam Nina'yla o kadar meşguldü ki dışarı çıktığımda evin önüne yanaşmış olan arabayı bana korna çalana kadar fark etmemiştim.

“Maggie, hayatım, iyi misin?” diye sordu arkamdan bir ses.

Arkamı döndüğümde Saffron'ın annesi Erica'yı gördüm. “Ah, merhaba,” diyerek gülümsedim.

“Az kalsın beni görmüyordun.”

“Dalmışım.” Üzerinde Tesco üniforması olduğunu fark ettim. “İşin bitti mi yoksa yeni mi başlayacak?”

“Yeni bitti,” diye cevap verdi Erica ve gözlerini devirdi. “Sabah yedide oradaydım, o yüzden bugünlük işim bitti. Sen nasılsın?”

“Beş parasızım ve ev ücretini bile zor ödüyorum, kızım benden nefret ediyor ve o bayıldığım hayatım korkunç bir hal aldı,” demek istedim fakat demedim. “Ah, bilirsin işte,” dedim üstü kapalı bir şekilde.

“Nina nasıl?”

“Bugün sizde kalıyor, öyle değil mi?”

“Bizde mi?” Şaşırmış görünüyordu.

“Evet, bugün salı, öyle değil mi? Genellikle bugün sizde kalır?”

Nina’ya haftada iki kez salı ve cuma günleri Saffron’ın evinde kalması için izin verirdim. Arkadaşımdan çok hoşlanmasam da -bana göre fazla dik kafalıydı- ayrıca savaşıcağım şeyleri akıllıca seçmemin en iyisi olacağına karar vermiştim. Bu onlardan biri değildi. En azından Nina, Erica’nın çatısı altında olduğu zaman güvende olduğunu biliyordum.

“Sana böyle mi söylüyordu?” dedi Erica. “Üzgünüm canım fakat haftalardır bizde kalmadı. Saffy ve Nina bir çocuk yüzünden tartıştılar ve o zamandan beri Nina’yı hiç görmedim.”

Tereddüt ettim ve bundan zaten haberim varmış ve unutmuşum gibi yapmak için yeterince hızlı davranamadım. Yüzümün kızardığını hissettim. İkimiz de ne diyeceğimizi bilemedik. Bu yüzden Erica’ya tuhaf bir şekilde yarım ağızla gülümsedim ve konuyu kapattım.

Nina, *Neighbours* dizisi sona ererken akşam yemeğini bitirdi ve sonra gece için hazırladığı çantasıyla ve okul çantasını almak için aceleyle yukarı çıktı. “Yarın görüşürüz,” diye mırıldanarak kapıyı arkasından kapadı. Salonda biraz oyalanarak perdelerin arkasından ona baktım ve biraz ilerlemesine izin verdikten sonra kabanımı alarak peşine düştüm. Dışarıdayken kulaklıklarını takmaması konusunda verdiğim tavsiyeyi hiçe sayması şu an işime yarıyordu çünkü annesinin peşinde olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Racecourse Parkı’nın içinden geçerek şehir merkezinin etrafından dolandıktan sonra Greyfairs otobüs durağına geldi. Onu, mağarayı andıran kırmızı tuğlalı binanın içine doğru takip ettim ve umumi tuvaletlere girdiğinde ise içecek otomatının yanında bekledim. On dakika sonra tamamen makyajlı bir şekilde ve farklı bir kıyafetle tuvaletten çıktı. Nina bu aralar salaş kıyafetler giyiyor ve görüntüsünü biraz bozuyordu. Kotunun dizleri yırtıktı ve omuzlarından sutyeninin askılarını görebiliyordum. İki çantasını da kilitli bir dolaba koyarak, hiç tereddüt etmeden yolculuğuna devam etti. Bu yaptığı hareketler daha önce hiç yapmamış birine göre fazla rutindi. Ona güvenmekle ne kadar aptallık etmiştim! Şehir merkezine giderek Prince William barına girdi. O bar kendimi bildim bileli oradaydı fakat içeri hiç girmemişim. Dışarıdaki sokakta birbiri ardına park etmiş en az bir düzine motorsiklet vardı. Nina gülümseyerek sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi kapıdaki görevliyle sohbet etti. Görevli ona, yaşını kanıtlaması için herhangi bir belge sormadı ve rock müzik çalan barın arka taraflarını eliyle işaret etti.

Onu içeri kadar takip etmek istedim fakat beni görme riski çok yüksekti ve kalabalığın içinde olay çıkarmak istemiyordum. Sokağın karşısında durduğum yerden bara ve sonra da arka taraftaki bira bahçesine girişini izledim. Sonra da gözden kayboldu.

Onu bu şekilde bırakamazdım. Birkaç adım gerileyerek ortalığa göz attım. Barın solunda iki katlı bir fast food kafe vardı. Kapıdaki yazı, kafenin gece yarısına kadar açık olduğunu söylüyordu. Bir fincan kahve ve ılık, sosisli börek sipariş ettikten sonra yukarı çıktım. Pencerenin yanına, barın bahçesindeki Nina’yı

görebileceğim bir yere oturdum. İnsanları buradan izlemek huzursuz ediciydi fakat gözlerimi kızımın ve arkadaşlarından alamıyordum. Kendini, buradan bile yaşça ondan oldukça büyük olduğu belli olan uzun saçlı bir adamın kollarına bırakmıştı. Masalarında başka adam ve kadınlar vardı ve hiçbirisi de onun yaşında değildi. Onun daha on beş yaşında olduğunu bilip bilmediklerini merak ettim.

Elini adamın eline kenetlemişti fakat kimsenin bakmadığını düşündüğü bir anda elini masanın altına götürerek adamın kasıklarının okşadı. Bir yanımdan utanırken diğer yanımdan onu böylesine arsız davranmaya ittiğimiz için kendimi ve babasını suçluyordu.

Bu kötü durumun içindeki tek umut ışığı Nina'nın sadece o farklı, yuvarlak şişeli Orangia'dan¹³ içiyor olmasıydı. Geri kalan herkes bira ve şarap içiyordu. Ve hepsinin sigara içmesine rağmen Nina içmiyordu.

Birkaç saat boyunca Nina'dan gözümü ayırmadım ve sonunda masadan ilk kalkan ve gitmeye hazırlanan onunla erkek arkadaşı oldu. Aceleyle aşağı inerek sokağa çıktım ve ikisini kol kola girmiş, bana doğru yürürlerken gördüm. Durduklarında donup kaldım ve Nina'nın beni gördüğünü düşündüğüm için kalbim ağzıma geldi. Fakat görmemişti. Hatta adamı bir binanın girişine doğru iterek öptü. Paniklemiş bir şekilde bir kamyonetin arkasına saklanarak seçeneklerimi düşündüm. Onu sürükleyerek eve götürmek istiyordum fakat mantıklı tarafım bunu yapmam konusunda uyarıyordu. İlişkimiz çok kırılgan bir noktadaydı ve bizi bağlayan birkaç ipten birini çekmek bizi sonsuza kadar koparabilirdi. Onunla anlaşmayı deneyebilirdim fakat tecrübelerime dayanarak beni dinlemeyeceğini biliyordum. Ya da şu an yaptığımı yapabilirdim: Hiçbir şey... Bir sonraki adımımın artı ve eksilerini düşünene kadar son seçeneği uygulamaya karar verdim. Bu yüzden onlar yanımdan geçip gecenin karanlığında kaybolana kadar olduğum yerde kaldım.

¹³Bir meyve suyu markası.

Kendimi berbat ve hiçbir işe yaramaz biri gibi hissediyordum. Fakat oradan ayrılmadan önce bara gittim ve hâlâ iş başında olan kapı görevlisini buldum. “Merhaba,” diye söze başladım. “Az önce çıkan çiftin kim olduğunu biliyor musunuz?”

Bana sorgularcasına baktı.

“Ah, tuhaf biri değilim,” dedim. “Ama eskiden o adamın öğretmeni olduğumu sanıyorum. Tanıdık geldi de.”

“Onu muhtemelen gazetelerde görmüşsünüzdür,” diye karşılık verdi. “O, Jon Hunter. The Hunters grubunun solisti. Her açıdan oldukça iyi bir gruptur.”

“Ah, yanıldım o halde, teşekkürler,” dedim ve tek başıma eve döndüm.

18. BÖLÜM

NINA

Argos dağıtım şirketinden gelen iki kuryenin içeri girmesi için arka bahçenin yan kapısını açtım.

Adamlardan biri melezdi ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel, en parlak, en açık kahverengi ten rengine sahipti. Kol kasları yerindeydi ve dar, mavi tişörtünden dışarı taşmışlardı. Diğer adam ise kısa boylu ve tıknazdı, bana Süper Mario kardeşlerden birini hatırlatmıştı. Sipariş ettiğim mobilyaların olduğu kutuları verandanın yanına, mutfak penceresinin altına bıraktılar. Seksi olan adamın teslimat notunu verirken bana göz kırptığını gördüğümde, bunu hayalimde canlandırmadığımdan emin olamadım. Ancak gittiklerinde kâğıda telefon numarasını yazdığını gördüm. Gururum okşandı fakat aynı zamanda bunu ne sıklıkta yaptığını merak ettim. Onu aramayacaktım.

Yıllar boyunca belirli aralıklarla flört etmiştim fakat hâlâ beni Jon kadar heyecanlandıran kimseyi bulamamıştım. Ayrıca çoğu erkek, kadınlardan iki şey isterdi: Ya hiçbir beklenti olmadan seks yapmayı ya da bir aile kurmayı. Ve bu kıstaslardan birini yerine getiremeyeceğimi fark ettiklerinde, ilgilerini çabucak kaybediyorlardı.

On sekiz yaşındayken, üniversiteye giriş sınavlarıma birkaç ay kala yalnızca bozuk kromozomlarla lanetlenmekle kalmadığımı, ayrıca tüm üreme sistemimin bozulmakta olduğunu öğrendim. Hiçbir belirti vermeden âdetlerim düzensizleşmiş ve sonunda da tamamen kesilmişti. Aynı zamanda uyumakta gittikçe daha fazla zorlanmaya başlamıştım. Tenim sanki en tuhaf zamanlarda yanıyordu ve endişe seviyem tavan yaptığında, yeni bir psikolojik bozukluk geçirdiğim konusunda ciddi anlamda korkmuştum.

Aynı şeyleri bir daha yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceğim kendisi.

Northampton Genel Hastanesi'nde yapılan bir dizi testten sonra bir uzman bana oldukça zamansız bir menopoz dönemi yaşadığımı söylemişti. "Şimdiye kadar hiç bu kadar erken menopoz görmemiştin," diye açıklamıştı. "Buna prematür ovar-yan yetmezlik deniyor. Çok nadir bir durumdur. Çok çok üzgünüm."

Bunun taşıdığım *estro-porencefali* ile bir ilgisi olup olmadığını soracaktım fakat olsa da olmasa da bir şey fark etmeyecekti. Sonuçta bu oluyordu, boktan bir durumdu ve bu konu hakkında yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu yüzden konuyu açmadım.

Sona eren âdetlerim ve kuruyan yumurtalarım için yas tutmadım. İlişkiler zaten aklımdaki son şeydi. Yirmili yaşlarımda sonuna kadar kendimi bir ilişkiye girmeye hazır hissetmedim. Arkadaşlık uygulamalarının ortaya çıkması, benim gibi olgun ve kuruyup gitmek istemeyen biri için karşı cinsle ilişkiye girmeyi kolaylaştırıyordu.

Tinder'da ilişki yürütmekten öteye gittiğim yalnızca iki erkek olmuştu. Fakat o ilişkilerde her şeyimi ortaya koymuş olmama rağmen ikisi de büyük bir hayal kırıklığı olmuştu. Sonra tüm ilişkiler ve hatta yeni arkadaşlıklara tövbe ettikten kısa bir süre sonra karşıma biri çıkarak her şeyi değiştirmişti. Son iki senedir, hayatımdaki en önemli kişi o olmuştu. Sadece onu düşününce bile yüzümde kocaman bir gülümseme belirliyordu. Kilo vermek ve fit olmak istememin tek sebebi oydu. Onun dışında kimsenin beni beğenmesine ihtiyacım yoktu. Ve o, dünyadan sakladığım en büyük, Maggie'den sakladığım daha da büyük bir sırdı.

Veranda mobilyalarının durduğu kutuların üzerindeki plastik bantları kestim ve sonra kutuları geri dönüşüm çöpüne sığabilecek parçalara ayırdım. Aldığım sete montaj gerekmediği için onları verandaya yerleştirdikten sonra sandalyeleri tek tek deneyerek bahçeye farklı açılardan baktım. Sonra bir kadeh gazlı beyaz

şarap doldurarak kendi kendime bahar sonundaki bu cumartesi akşamüstü vaktinin tadını çıkardım.

Yandaki evde Elsie'nin, mutfakta çalan radyosuna akortsuz bir şekilde eşlik ettiğini duyabiliyordum. Bir Michael Buble ya da belli bir yaştaki kadınların eklem iltihaplı dizlerinin bağını çözen onun gibi başka bir şarkıcının parçasına benziyordu. Elsie'nin arka kapısının açıldığını duyunca olabilecekleri bildiğim için kıs kıs güldüm. Ahşap çitlerin aralarındaki boşluklardan, yürüme aparatıyla bahçeye inen basamaktan inmeye çabaladığını gördüm. Boynunda, basıldığında yardıma ihtiyacı olduğu konusunda uyarı veren kırmızı, plastik uçlu kolyelerden birini taşıyordu. Eskiden kriz zamanlarında sürekli annemi çağırırdı fakat annem "Devon'a taşındığında" Elsie'den bizim numaramızı listesinden çıkarmasını istemiştim. Hoşlanmadığım bir kadın için sürekli rahatsız edilmek istemiyordum.

Hiç kımıldamadan oturdum ve çitlerin karşı tarafına bakmamasını umdum fakat tabii ki baktı. Ayaklarımı masaya uzatmış bir şekilde otururken beni gözetleyerek "Ah, merhaba," diye söze başladı. "Seni uzun zamandır görmüyordum."

Her zamanki gibi bana şüpheyle bakıyordu. Annemin hastalığıyla ilgili hikâyeme hiçbir zaman tam olarak inanmamıştı.

"Nasılsın Elsie?" diye sordum kibarca.

"Hastalıklarına rağmen fena değil. Fakat Barbara her sabah ve akşam yardıma geliyor. Bu kadar iyi bir kızım olduğu için şanslıyım. Bazı anneler o kadar şanslı olmuyor."

Beni küçük gördüğünü anlamak zor değildi.

"Paraları savurmuşuz, ha?" diye devam etti mobilyaları işaret ederek.

Onu duymazdan gelerek "Barbara'ya selam söyle," dedim ve konuşmanın bittiğini anlaması için başımı çevirdim. Fakat Elsie anlamadı. Ya da anladıysa da anlamazlıktan geldi.

"Annen nasıl?" diye devam etti.

“Şu an pek iyi değil.”

“Onu sık sık ziyaret ediyor musun? Çoğu hafta sonu buradasın.”

Senden hiçbir şey kaçmıyor, öyle değil mi? Tabii en iyi dostunun tavan arasında kapalı olması dışında.

“Ayda bir trenle gidiyorum,” dedim. “Fakat çok pahalıya geliyor.”

“Ailen için fiyat biçemezsin.”

“Bir tren bileti haftalık maaşına denk geliyorsa biçebilirsiniz. Ayrıca annem artık kim olduğumu hatırlamıyor.”

“Belki de onu daha sık görseydin ya da o kadar uzaklara göndermeseydin hatırlardı.”

“Daha önce defalarca açıkladığım gibi kız kardeşimle olmak annemin fikriydi Elsie. Büyüdüğü yere, Devon’a dönmek istedi. Ve şu an yaşadığı yerde muhteşem deniz manzaraları var. Çok korunaklı ve özel bir yer, burası gibi değil.”

Elsie bir torbadan ekmek parçaları çıkararak kuşlar için çimlere attı. “Nasıl bu kadar çabuk olup bittiğini anlayamıyorum,” dedi başını iki yana sallayarak. “Zihni her zaman zehir gibi çalışırdı.”

“Sana göre öyleydi. Her şey bir anda değişebilir.”

“Öyle diyorsan...”

Bir an soğuk bakışlarımız kesişti. Bana her zaman, hatta ergenlik yıllarımda bile şüpheyle bakardı ve bunun nedenini asla öğrenememiştim. Sonunda elini sallayarak bana yapmacık bir şekilde veda etti ve ağır ağır mutfak kapısına doğru ilerledi. Kış geldiğinde, o kapının önüne donup buz olana kadar su dökeceğime dair kendime söz verdim. Kırık bir kalça ve hipotermiyle sırtüstü yatarken o acil durum alarmının ne işe yaradığını o zaman görecektik.

Yeniden yalnız kaldığımda bahçeyi inceledim. Bu civardaki tüm bahçeler gibi aynı değerdeki modern muadillerine kıyasla ebatlar oldukça genişti çünkü 1930'larda genişlik şimdiki kadar prim yapan bir şey değildi. Çitleri ot geçirmez bir membran ve odun cipsiyle çevreleyerek az bakım gerektiren bir hale getirmiştim ve böylece yaz aylarında yalnızca iki haftada bir çimleri biçmem ve kenar kısımları kırpmam gerekiyordu.

Beton döşeme plakaları arka kapıdan bahçeye kadar ilerliyor, bir sıra yaban elması ağacının arkasında gözden kayboluyordu. Babamın bahçe kulübesi buradan görünmüyordu. Çatısı akıtıyor ve kapısının açılması için sertçe vurulması gerekiyordu. İçeride ise onun örümcek ağı bağlamış aletleri ve geçen bahardan kalma, karton kalıntılarını andıran arı kovanları vardı. En aradaki iki metrelik çitlerin etrafında büyüyen kozalaklı ağaçlar o kadar uzamıştı ki arka tarafta ya da yanda yaşayan hiç kimse bahçemizin o kısmını göremiyordu ve biz de diğer tarafı göremiyorduk.

Şarap kadehimi de yanıma alarak o gözlerden uzak bölüme yürüdüm ve sonra bahçedeki çiçekli tek bölgenin yanına, çimlere oturdum. Bazen kendimi saatlerce burada oturup zaman geçirirken, kaybettiğim her şeyi hatırlayıp, ileride olacakları düşünürken bulurdum. Bu köşenin verdiği gizli ve özel hissi seviyordum ve Maggie'nin neden burayı seçtiğini anlıyordum. Burası gözlerden uzak tek alandı. Ve bir mezar için mükemmel bir yerdi.

19. BÖLÜM

MAGGIE

Pencereden, evimizin önünde duran adama bakarken *Seni tanıyor muyum?* diye düşündüm. Burada tek başıma çok fazla vakit geçirdiğim için dışarıda olup bitenler konusunda kafamın biraz karıştığının farkındaydım. Ve genellikle yüzleri tanımakta iyi olsam da bu adamın bende bir şeyler çağrıştırdığını hatırlamakta güçlük çekiyordum. Zihnimi çok zorladım fakat onu bir yere oturtamadım.

Bulunduğum uzaklıktan çok yaşlı gibi görünmüyordu. Kıyafetleri moderndi ve ellerini beline koymuş, bir emlakçı gibi evimi inceliyordu. Bir anlığına, Nina'nın evi satılığa çıkarmış olabileceğini düşündüm. Fakat elbette böyle bir şey yapmamıştı. Evi inceleyip gezdiğinde, tavan arasında hazırda hayaleti olduğunu keşfedince ne kadar şaşıracağını düşünemiyordum. Gerçekten de bir hayalet olmadığını kendime hatırlatmak için ellerimin üst kısmını çimdikledim. Canım yanmıştı ve bu iyiye işaretti.

Yaklaşmak istiyormuş gibi baktı fakat ön kapıya giden yola yürümekten kendini alıkoydu. Bu bana içeri hırsız girse neler olabileceğini düşündürdü. Birinci kata çıkıp kapının kilitli olduğunu görürlerse tavan arasında değerli bir şey olduğunu düşünürler miydi? Bu durum onları cezbederse bu şekilde bulunabilir miydim? Onları beni serbest bırakmaya ikna edebilir miydim?

Tüm bunlar bir kurguydu çünkü adam arkasını döndü. Geldiği küçük, beyaz arabaya bindi ve arabayı döndürüp uzaklaştı. Siyah tepe penceresini gördüğümde, arabanın birkaç gün önce de burada olduğunu hatırladım. Bir şeyler dönüyordu; bunu hissedebiliyordum. Ve soyulma fikrinin beni oldukça heyecanlandırıldığını kabul ediyordum.

İçinde dilimlenmiş elmaların olduğu Tupperware kutusunu almak için döndüğümde, Nina'nın anı kutusu bir kez daha gözüme çarptı. Fakat beni korkutmadı. Bugün kendimi güçlü ve hazır hissediyordum. Bu yüzden kutuyu yatağın üzerine koydum, kapağı kaldırdım ve içindekileri tek tek çıkarmaya başladım. Okul karneleri ve çizimlerin arasında, Alistair ve benim evlendirme dairesinden çıkarken çekilmiş bir fotoğrafımız vardı. Tüm fotoğrafları attığımı sanıyordum ve Nina bunu nereden bulmuştu merak ettim. Bu fotoğraf o güne ait beklenmedik ve mutlu anıları da beraberinde getirdi. Sadece bir avuç konduğumuz vardı fakat o da bize yetmişti. Çok mutlu bir andı fakat kendime o an veya onunla geçirdiğim diğer yılları düşünmeye izin vermedim. Çünkü hepsi daha sonra olanlar tarafından lekelenmişti.

Kutunun içinde ayrıca onun “tek kızı” için yaptığı doğum günü kartı da vardı; onun için taktığı bu isim tüylerimi ürpertti. Nina'nın Devon'da, teyzesi Jennifer'ı görmeye gittiğinde renkli kumlarla doldurduğu bir şişe, yıllar boyunca birikmiş okul fotoğrafları ve bir de İngilizce egzersiz ve deneme kitabı vardı. Üzerinde mavi bir takım olan küçük, ahşap bir biblo vardı; bunun Nina'nın bebek evinde beni, kendini ve babasını canlandırarak oynadığı oyuncaklardan biri olduğunu hatırlıyordum. Üç oyuncak eskiden birbirinden asla ayrılmazlardı. Jennifer'ın düğününde nedime olduğu zamanlardan kalan kuru, kırmızı bir karanfil ve bir de kenarlarında karakterlerin fotoğrafları olan *Sweet Valley High* dizisinin kalem kutusu vardı.

Buradaki her şeyin, Nina'nın on üç yaşına girmeden önce yaşadığı şeylerle ilgili olduğunu fark ettim. Hatta on üç yaşına girdiği günden itibaren mühürlenip kapatılmış gibiydi. Bu kutunun amacı bu olabilir miydi? Babasını son gördüğü gece, benim onu hayal kırıklığına uğrattığım o gece elinden alınanları bana hatırlatmak istemiş olabilir miydi? Bunca zaman sonra neler olduğunu hatırlamaya başlamış olabilir miydi? Bu kutu o gece yaşanan olayları -kaybettiği şeyleri- temsil ediyor olabilir

miydi? Belki parçaları bir araya getiriyordu ve son noktayı koymam için benden yardım istiyordu?

Ya da belki ona çok fazla prim veriyordum. Evet. Muhtemelen -hayır, neredeyse kesinlikle- bu anı kutusu sadece omuzlarıma biraz daha suçluluk duygusu yüklemek için başvurduğu başka bir yoldu.

“Ama işe yaramayacak Nina,” dedim cüretkâr bir şekilde. “Yaptığın hiçbir şey kendimi şu an hissettiğimden daha kötü hissettiremez.”

Düğün fotoğrafım ve üzerinde *onun* fotoğrafı olan The Hunters’ın gösteri broşürü hariç her şeyi kutuya geri koydum. Onun ya da Alistair’ın fotoğrafının bu odada olmasını ve benden aldıkları şeyi hatırlatıp durmasını istemiyordum. Fotoğrafları yırtarak ikiye ayırdım ve sonra da minicik parçalara bölerek küçük bir konfeti yığını gibi yerde biriktirdim.

20. BÖLÜM

MAGGIE

YİRMİ DÖRT YIL ÖNCE

Günümüz müziği ya da bugünlerde gençlerin ne dinlediği hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Fakat Nina'nın zaman geçirdiği adamın yerel bir grupta söylediğini biliyordum. Onlar hakkında nereden daha fazla bilgi bulabileceğim konusunda kafa patlattım ve sonra nereden başlayacağıma karar verdim. Kliniği temizlerken birkaç kaçamak yaparak işimi erken bitirdim ve sonra bir otobüse atlayarak şehir merkezine gittim. Orası, Nina'nın bahsettiği müzik mağazası Spinadisc'e kısa bir yürüme mesafesiydi, sadece bir yokuş inmem gerekiyordu.

Burada üzerlerinde hâlâ formaları olan, CD'leri karıştırıp duran veya ön taraflarında hiç bilmediğim grup isimlerinin yazılı olduğu tişörtleri deneyen bir düzine kadar genç vardı. Duvarlardaki hoparlörlerden bangır bangır rock müzik çalıyor, kemiklerimi titretiyordu. Çalışanların her gün bu gürültünün içinde işlerine nasıl odaklandıklarını merak ediyordum.

Kendi kendime popüler akımlardan ne zaman bu kadar uzaklaştığımı sorguladım. Kırk dört yaşındaydım ve bu mağazadaki herkese kıyasla tarih öncesi bir çağdan gelmiş gibiydim. *Top of the Pops* listelerinde onları gördüğüm zaman Oasis ve Blur'un arasındaki farkı anlardım ve elbette 1980'lerin gediklileri Madonna, George Michael ve Prince'i de hatırlıyordum. Fakat raflara dizilmiş, geri kalan bu yeni yüzler bana yabancıydı.

Tek parçalı CD'leri karıştırarak The Hunters'ın albümünü buldum ve kapak fotoğrafında ortada duran Nina'nın arkadaşını tanıdım. Etrafıma bakındım ve duvarların parlak renkli posterlerle kaplı olduğunu gördüm. Bazıları yeni çıkan albüm

reklamlarıydı, bazıları ise satılık olan posterlerdi. Yerli müziklere ayrılmış bir bölüm vardı. Duvarlara ayrıntılı bir şekilde baktım ve Hunter'ın grubunun daha büyük bir fotoğrafını buldum. Altında ise bu ay ülkede yapacakları turnelerin tarihleri yazılıydı. Bir tanesi hemen dikkatimi çekti; bulunduğum yerden yalnızca on dakikalık yürüme mesafesinde olan, bu geceki konserin tarihidi bu. Saatime baktım. Beşi gösteriyordu. Acaba Jon Hunter çoktan konser alanına gitmiş, müzik aletlerini kuruyor olabilir miydi? Bu beklenmedik bir fırsattı. Bunu bir kez daha düşününce tereddüt ettim. Anladığım kadarıyla onunla yüzleşmekten başka çarem yoktu. Nina'dan uzak durmasını istiyordum.

Tahminim doğrudu. Oraya gittiğimde Roadmenders'ın ön kapıları kilitliydi fakat köşeyi dönüp kenara geldiğimde, kırmızı yangın söndürücülerin yanındaki yangın kapısının açık olduğunu gördüm. Yağlı saçlı iki genç transit bir minibüsten binanın içine amfi ve gitar kılıfları taşıyorlardı. Biraz Hunter'ı doğal ortamında görmek istediğim ve biraz da hâlâ ne söyleyeceğimden emin olmadığım için kaldırımda oyalandım. Beş, on ve sonra on beş dakika geçti ve sonunda içeriden çıktı. Küçük bir otoparkın köşesine gitti ve yola arkasını dönerek kibritle bir sigara yaktı. Yanına gitmeden önce derin bir nefes aldım.

“Jon Hunter,” diye söze başlarken sözcükler âdeta boğazıma yapıştı.

Dönüp bana baktı. Gri gözbebeklerini çevreleyen beyazlar pembeleşmiş ve koyu renk halkalarla çevrelenmişti. Cildi öylesine solgundu ki sanki yıllardır güneş ışığı görmemiş gibiydi. Yanakları kemiklerine yapışmıştı ve neredeyse bir sopa kadar sıskaydı fakat tüm bu kusurlarına rağmen bir adam için şaşırtıcı derecede yakışıklıydı. Sigarasından bir nefes daha çekti ve kokusuna bakılırsa içinde yalnızca tütün yoktu.

Hiçbir şey söylemeden “Sen de kimsin?” dercesine kaşlarını kaldırdı.

“Bir dakikanızı alabilir miyim lütfen?”

“Konu nedir?”

“Kızım.”

“Kızınız?”

“Sizin kız arkadaşınız.”

Yüzünde sanki kimin hakkında konuştuğumdan emin olamıyormuş gibi bir ifade vardı ve bu da Nina ve onun ciddi olmadıklarını ya da onun tekeşli biri olmadığını gösteriyordu. “Nina Simmonds,” diye açıkladım.

O kabadayı tavrı bir anda kendini savunmaya çalışan bir ifadeye dönüştü.

“Size ne söylediğini bilmiyorum ama...”

Üste çıkmanın verdiği hissin tadını çıkararak “Lütfen ilişkinizi inkâr ederek bana hakaret etmeyin,” diye karşılık verdim. “Birlikte olduğunuzu biliyorum. İkinizi bir barda öpüşüp koklaşırken kendi gözlerimle gördüm.”

“Öpüşüp koklaşırken,” diye tekrarladı. Ya söylediğim şeye ya da bana kahkahayla güldü. Emin olamadım. “Endişelenmenizi gerektirecek hiçbir şey yok, ilişkimiz ciddi değil.”

“Umarım değildir; o daha on beş yaşında bir öğrenci,” dedim. “Peki, o bunu biliyor mu?”

“Neyi biliyor mu? On beş yaşında olduğunu mu? Umarım biliyordur. Her neyse, bana on sekiz yaşında olduğunu söylemişti o yüzden bu benim hatam değil.”

Artan güvenimin üzerine bir de öfkem eklendi.

“Benimle aptalmışım gibi konuşma. Muhtemelen enayi kızlardan oluşan upuzun bir kuyrukta olduğunu biliyor mu?”

“Bakın, bu konuşma gerçekten hoşuma gitmiyor,” dedi. “Ne istiyorsunuz?”

“Onunla bir daha görüşmeyeceğinize dair söz vermenizi istiyorum.”

Hunter, bir kahkaha daha attı ve ağzından dumanlar çıktı.

“Söz *vermemi* mi istiyorsunuz? Bir adım daha ileri gidip size kız sözü de vermemi ister misiniz? Ya da izci sözü?”

“Belki de polise gidip sizi şikâyet etmemi tercih edersiniz?” diye çıkıştım.

Yüzündeki gülümseme çabucak kayboldu. “Bunu yapacağınızı sanmıyorum.”

“Öyle mi? Campbell Meydanı Karakolu buraya beş dakika yürüme mesafesinde. Hemen giderim.”

Döndüm ve sonra omzumda elini hissettim. Beni geri döndürdü. Karşı çıkmak üzereydim ama o önce söze başladı. Yüzü benimkine hiç hoşuma gitmeyecek kadar yakındı. Nefesindeki tütünün kokusunu aldım.

“Bunu yapacağınızı sanmam. Sizce Nina bu konuya karışmanızdan hoşlanır mı?”

“Sonunda beni anlayacaktır.”

“Kendinizi kandırmayın. Elinize geçecek olan tek şey onu daha az görmek olacaktır. Bizi ayırdığınız için sizden nefret edecek ve bana geri dönmek için sizden kaçıp duracak.”

“O benim kızım, sizin oynayabileceğiniz bir oyuncak değil.”

“İkisi de. Bana sizden ne kadar nefret ettiğini ve babasını nasıl kaçırdığınızı anlattı. Parmağımı şıklatsam benimle yaşamak için koşarak gelir ve siz ise yalnız kalırsınız.”

“Polis buna müsaade etmez.”

“Eğer beni araştırırlarsa aynı zamanda bende kalmasına izin vererek onu ne kadar tehlikeye attığınızı da sosyal hizmetlere söylerler.”

“Ama ben onun sizinle olduğunu bilmiyordum! Bana bir arkadaşıyla olduğunu söylemişti.”

“Bunun önemi yok. Gördünüz mü? Kızınız insanları mutlu etmeyi seviyor. Sizin dışınızda tabii ki. Fakat benim de babası gibi ortadan kaybolmamdan çok korkuyor. Ve bu da beni elinde

tutmak için söylediğim her şeyi yapacağı anlamına geliyor. Ve bu da sizin hakkınızda yalan söylemek anlamına geliyorsa onu da yapacaktır. Benimle uğraşırsanız ben de sizinle uğraşırım.”

Omzumu bıraktı, sigarasından uzun bir nefes çekti ve sonra havaya fırlattı. Sigarası bir grup karahindiba çiçeğinin ortasına düştü. “Sanırım anlamaya vardık?” dedi ve elimden, başımı evet anlamında sallamaktan başka bir şey gelmedi.

“Bu arada...” diye ekledi yürürken. “Başka kızınız olmaması çok yazık. Birkaç yaş daha küçüğü olsaydı çok güzel olurdu.”

Sonra bana göz kırparak yeniden içeri girdi.

21. BÖLÜM

MAGGIE

Onu fark ettiğimde yalnızdım. Yemek odasının köşesinde, halıyla süpürgeliğin arasında duruyordu. Nina tel toka kullanmazdı; o yüzden bu benim tokalarımından biri olmalıydı ve muhtemelen senelerdir orada duruyordu. Belki Nina süpürge yaparken yanlışlıkla onu yerinden oynattığı için şimdi görebilmiştım.

Onun diğer sınavlarından biri olamayacak kadar zor bir yerde duruyordu. Kendisi aşağıda, mutfaktayken cep telefonunu çantasıyla hafifçe kapatarak yemek masasının üzerinde bıraktığı gibi bir durum değildi. Delirmiş gibi 999'u tuşlamış fakat sonra içindeki sim kartı çıkarttığını fark etmiştım.

Tokayı şans eseri gördüğüm kanısına vardım. Nina yemek hazırladığı için parlak bir nesne bulup yuvasına götüren saksağan gibi yerimden kalkıp tokayı alırken zincirimın şingirtisini duymadı. Tokayı ışığa tuttum; metaldi ve ayak bileğimdeki kilidi açmak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Bu buluşumdan dolayı fazlasıyla gerilmiştim ve tokayı sutyenimin sol tarafına sıkıştırdım. Nina bütün sutyenlerimin içindeki metal telleri çıkarmıştı çünkü çamaşırlarımı yıkarken bir tanesinin eksik olduğunu fark etmişti. O da kilidi açabilmek için daha önce giriştiğim başarısız denemelerden biriydi. Fakat o metal tel, bu toka kadar sağlam değildi.

Kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldım ve etrafıma bakındım. Burası benim için bir hapishanenin egzersiz yapmak için kullanılan bahçesinden farksızdı. Eğer işler Nina'nın planladığı gibi giderse hayatım boyunca bu evde hapis kalacaktım. Fakat ruhum umudunu kaybetmeyecek kadar güçlüydü; kaçabilme umudunu, birinin beni bulabilme umudunu ve ken-

dine gelerek bana yaptığı şeyin çok ama çok yanlış olduğunu anlayabilmesi umudunu... Umut yoksa hiçbir şeyim yoktu. Ve henüz o aşamaya gelmemiştim. *Vazgeçmemiştim.*

İki yıldır ev hapsindeydim; en azından Nina bana öyle söylemişti. Günler, haftalar ve aylar birbirine karıştığı için emin olamıyordum. İlk yılımı doldurduğumun göstergesi olarak bana pandispanya kekli, iki katlı bir pasta yaptırmış ve pastacıya üzerine parmaklıklar çizip bir mumla süslemesi için para ödemişti. İkinci sene pastamı plastik bir çatalla kestiğimde içinde bir tırnak törpüsü bulmuştum. Ama çıkarlarım için kullanmayayım diye kartondan yapılan törpülerdendi. Üçüncü yılımı doldurursam benim için ne planladığını merak ediyordum. Bu küçük tel toka o kadar uzun süre burada kalmamam için ihtiyacım olan tek şey olabilirdi.

Önceki kaçma girişimlerimi düşündüğümde, hepsinin de düşüncesizce ve umutsuzlukla yapıldığını görebiliyordum. İlk girişimim tüm bunların başlamasından kısa bir süre sonra olmuştu. Bir sinir kriziyle tabureyi panjurlara fırlatmıştım. Fakat tabure onları kıracak kadar güçlü değildi. Taburenin iki ayağı kırılarak yere düşmüştü. Onu yapmak bana her ne kadar acı verse de o akşam Nina zincirimi değiştirip beni akşam yemeğine götürmek için kapıyı açtığında, taburenin ayaklarından birini silah olarak kullanmıştım. Fakat tam savuracakken gölgemi görmüş ve eğilmişti; bu yüzden darbeyi başına değil, koluna almıştı. Taburenin ayağını elimden zorla almış ve kaburgalarımı morartmak için kullanmıştı. Gözlerindeki öfke beni çok korkutmuştu çünkü o ifadenin nelere yol açabileceğine daha önce bizzat şahit olmuş-tum. Fakat bu beni vazgeçirmek yerine ondan kaçmaya daha kararlı bir şekilde devam etmeye itmişti.

Bir anlık kararla yemek tabağını fırlatarak yemek odasının camını kırmanın karşılığı ise şarap şişesini başıma indirip beni bayıltmasıyla sonuçlanmıştı. Uyandığımda zincirler sadece ayak bileğime değil, aynı zamanda tüm bedenime dolanmış ve beni Mısır'daki mummyalar gibi hareketsiz hale getirmişti. İki gün bo-

yunca kendi pisliğimin içinde o şekilde kalmıştım, ta ki Nina sonunda beni çözmeye karar verinceye kadar.

Buradan kurtulabilmek için aklıma gelen her şeyi kullanmıştım; içindeki asidin, zincirin bir halkasını eritmesi umuduyla rezervuar kapağıyla pilleri parçalamak da buna dahildi. Bunun yalnızca tenimi kabarttığını söylememe gerek yoktu. Denemediğim tek şey burayı yakarak buradan kurtulmaktı ve bunu yapmamamın tek sebebi de elime tutuşturucu bir maddenin geçmemesiydi.

Tamir etmesi için birini çağırırsın diye banyoya su bastırmış ve tuvaleti tıkamıştım. Tesisatçı geldiğinde, müşterisinin zincirlerle tutsak edilmiş ve ilaçla uyutulmuş annesinden iki metre ötede çalıştığından hiç haberi olmamıştı.

Ben kaçmak için yeni fırsatlar kolluyordum ve o da planlarımı bozarak yaptığım şeylere uygun cezalar veriyordu. Birbirimizle olan dansımız bu şekilde devam ediyordu. Belki de bu toka güç dengelerini değiştirecekti.

Sonunda Nina, yine sıradan bir patates ve et yahnisiyle dolu iki tabakla geldi. Akşam yemeği kibar ve anlamsız bir sohbetle geçti. Yine Hunter'dan veya ölümünden konu açılmaması beni rahatlatmıştı.

Her şeyin yapmacık ve resmi tuhaflığına rağmen bir yanımda bu dakikaları ipe çekiyordu çünkü bir insanla etkileşime girdiğim tek dakikalar bunlardı. Altmış sekiz yaşındaydım ve en çok korktuğum şey akli dengemi kaybetmektir ve daha şimdiden eskiye ait bazı ayrıntıları unuttuğumu hissediyordum. Yalnızlığın, bunamanın ve *alzheimer*'in ilerlemesini hızlandırdığı kanıtlanmıştı. Bu yüzden sohbet edip kitaplarla beynimi aktif tutmam yararlı bir şeydi. Sadece Nina'nın zalimliğinin değil, aynı zamanda kendi zihnimin de tutsağı olmayı hiç istemezdim.

Fakat bu gece bir istisnaydı ve birlikteliğimizin sona ermesini ipe çekiyordum. Başımın ağrıdığını söyleyerek tatlı yemeyi reddettim ve odama dönmek için izin istedim. Nadiren gerçekleşen bir şefkat duygusuyla Nina gözden kayboldu ve sonra iki ağrı ke-

sici tabletle geri döndü. İlaçlar hâlâ ambalajın içinde olduklarından müshil olmadıklarını biliyordum. Yukarı çıkmama yardım etti, zincirimi kısa olanıyla değiştirdi ve bana iyi geceler diledi. Bu tokayla kendimi kurtarmak için iki günüm vardı.

Hemen işe koyularak tokayı büktüm ve V şeklinden düz bir çubuk haline getirdim. Daha sonra bir ucunu çok hafif bükerek kanca şekli verdim. Ne yaptığımı görebilmek için tek saplı gözlüğümü taktım ve LED ışıklı başucu lambamı üzerine tuttum. Kilit açmak konusunda, filmlerde gördüğümünden başka bir fikrim olduğu söylenemezdi. İşe tokayı basitçe oynatarak başladım ve elbette ki hiçbir şey olmadı. Hemen işe yaraması şüphe çekici olurdu zaten.

İçeride bir şeye takıp kilidi açabilmek için tokayı saat yönüne, ters yöne, ileri ve geri hareket ettirmeyi denedim. Ne kadar süre uğraştığımı bilmiyordum fakat başımı kaldırdığımda hava kararmıştı. Tam vazgeçip uyumak üzereydim ki kilidin içinde bir tıkırtı duydum. Nefesimi tuttum. İşte olmuştu!

Gözlerim kocaman oldu ve kilidi çektim fakat açılmadı. Tokayı içeride biraz daha oynattım. İçeride rahatça hareket ediyor gibiydi. Neden açılmamıştı? Tokayı çıkararak dikkatle inceledim. Kancalı tarafı kopmuştu ve hâlâ kilidin içindeydi.

“Ah, hayır,” diye mırıldandım ve dua edercesine parmaklarımı yüzümün önünde kenetledim. Kırık parçanın düşmesini umarak kilidi ters tuttum ve salladım. Düşmedi. Kilidi yatağa ve sonra da ahşap yer döşemesine vurdum fakat hâlâ ortalarda yoktu. *Panikleme*, dedim kendi kendime. *Parçayı çıkarmak için hâlâ iki günüm var ve sonra tokanın diğer tarafıyla yeniden deneyebilirim.*

İşe yaraması için dua ettim çünkü kızımınla yeniden kavga etmek için ne kadar gücüm kaldığını bilmiyordum.

22. BÖLÜM

NINA

Maggie'yi aşağıya, akşam yemeğine davet etmek için kapısını açtığım anda bir şeylerin yolunda olmadığını anladım. Bakışları farlarımın yakalanmış, ürkek bir tavşaninkileri andırıyordu. O anda alarma geçtim. Yapmaması gereken bir şey yapmıştı. Bunun için vaktim yoktu çünkü bu gece planlarım vardı. Fakat şimdi onun neyin peşinde olduğunu bulmam için yine kedi-fare oyunumuzu oynamamız gerekecekti.

Kasıtlı olarak dostane bir ses kullanarak “Merhaba,” dedim. Odada yerli yerinde olmayan bir şey olup olmadığını kontrol etmek için etrafıma bakındım. Tirbuşon olayından beri uzun zamandır benden kaçmak için bir girişimde bulunmamıştı. O olaydan sonra Maggie'yi sonunda dize getirmiş olabileceğimi düşünüyordum. Fakat yalnızca bu bile hem iyi hem de kötü bir durumdu. Çünkü bu kazanmış olduğumu gösterse de onun pencereden gördüğü dünyaya özlem duymasını istiyordum. Sahip olmadıklarını arzulamayı bıraktığı zaman, artık cezalandırılmasının anlamı kalmayacaktı. Bir yerime bir çatalın saplanması ya da kafama bir tabağın fırlatılması elbette hoş değildi fakat bunlar en azından içinde hâlâ karşı koyacak gücün olduğunu gösteriyordu. Ve o güç varsa acı çektiğini biliyordum. Yaptığı şeyi anlaması için acı çekmesi gerekiyordu. “Her şey yolunda mı?” diye devam ettim.

“Evet, teşekkürler,” diye karşılık verdi biraz aceleyle.

Nezaketimle onu hazırlıksız yakalamayı tercih etim. “Hâlâ başın ağrıyor mu? İstersen sana biraz daha aspirin getirebilirim?”

“Hayır, iyiyim.”

“Belki de biraz temiz havaya ihtiyacın vardır. Birkaç dakikalığına arka bahçeye çıkabiliriz?”

“Şimdilik iyiyim. Yalnızca tek başıma biraz uzanmaya ihtiyacım var.”

Artık bir şeylerin ters gittiğinden emindim çünkü bana eskiden birkaç dakikalığına da olsa onu dışarı çıkarmam için yalvarırdı. “Tamam o zaman,” diye karşılık verdim ve dikkatli bir şekilde tekrar odaya göz gezdirerek onun yanına yaklaştım. Hatta çizgi filmlerde gördüğüm bir örsün kafama düşmek üzere ayarlanıp ayarlanmadığından emin olmak için tavana bile baktım.

Ayağa kalkarak bana arkasını döndü ve ben de kısa zincirle uzununu yer değiştirmek için anahtarımı kilide soktum. Bacağı hafifçe titriyordu fakat korktuğu için miydi yoksa uzun süredir oturduğundan mıydı emin değildim. Fakat anahtarım kilide uymadı. Kaşlarımı çatarak yeniden denedim fakat hâlâ kilide tam olarak girmiyordu. Başımı kaldırıp Maggie’ye baktım ve sonunda anladım. Kilidi açmaya ilk kez çalışmıyordu; daha önce de bir sutyen teliyle ve bir cımbızı ikiye ayırarak bunu yapmayı iki kez denemişti. *Bu yaşlı kurtta hâlâ iş var*, diye düşündüm ve duyduğum saygıyı yüzüme yansıtmamaya çalıştım.

“Ne kullandın?” diye sordum.

Hiç tereddüt etmeden “Tel toka,” diye cevap verdi.

“Nerden buldun?”

“Yemek odasında, yerde, süpürgelikle halının arasındaydı.”

“Ya geri kalan kısmı nerede?”

Yatağının alt çarşafını kaldırarak tokenin kalan kısmını bana verdi.

“Tamam,” dedim sakın bir sesle. “Babamın alet kutusunu bulmam için bana birkaç dakika ver.”

Onu kendi halinde bırakarak bodrum kata, alet kutusunu bulmaya indim. Sonra bu durumun sonuçları olacağını bildiğini tahmin ederek bir grup kargaburunla yukarı çıktım. Odasının

kapısında birkaç dakika daha bekledim çünkü gerilimi artırmak hoşuma gidiyordu.

Üçüncü girişimde kilidi kırabildim ve kilit gürültüyle yere düştü. İşte o zaman olanlar oldu. Gözümü toptan ayırdığım o anda oldu.

Maggie aniden ayağa kalkarak ayağıyla yüzüme bir tekme savurdu ve bileğindeki zinciri kırılan metal kelepçe elmacık kemiğime denk geldi. Acı içinde bağırdım; darbenin gücü ve şokuyla yere düştüm. Ne yaptığını idrak ettiğimde Maggie kaçmaya başlamıştı.

Onun yaşında bir kadına göre şaşılacak kadar çevikti ve ben ayağa kalkamadan o odadan çıkmış, merdivenlere doğru gidiyordu. Yukarıda kaldım ve onun aşağıda ikinci ve birinci katı ayıran kapının kolunu çevirişini izledim. Kapıyı kilitlemiştim. Kapı kolunu bu kez daha heyecanlı bir şekilde kavradı fakat ben olduğum yerde kalarak ağrıyan yanağımı ovaladım. Tanrım, canım yanıyordu. Kan tadı alabiliyordum, dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Sanırım bir dişimi çatlatmıştı.

Maggie aniden, daha önce onda hiç görmediğim bir enerjiyle yardım istemeye ve çığlık atmaya başladı. Kapıya ve duvarlara yapıştırılmış boş yumurta kutularını kopararak arkasına doğru fırlattı. Boğazı yırtılmış gibiydi ve çığlık atarken bir yandan ağlıyordu.

Maggie bu planını incelikle düşünmemişti. Paniklemişti ve bana vurması anlık bir gelişmeyle olmuştu. Ve şimdi bunu fena halde ödeyeceğini biliyordu. Olacakları uzatmak için merdivenin basamaklarını yavaşça tek tek indim.

Dönerek sırtını kapıya yasladı, sol kolu ve eliyle yüzünü kapadı. Sağ elini de bana temas edebilmek için savurmaya başladı. Elini yakalamam zor olmadı, kolunu arkasına doğru büküm ve onu zorla yukarı çıkarmaya başladım. Cildinin ne kadar ince olduğunu hissedince şaşırdım.

Onu banyoya soktum ve boynundan yakalayarak küvete doğru ittim. Nasıl olduysa boğuşma sırasında döndü ve sırtüstü bir şekilde küvetin içine düşerken ters bir şey olmaması için ellerini iki yana açtı. Fakat çok geçti ve metal musluğa çarparken kemiklerinden çıkan sesi ikimiz de duymuştuk. Kafasını vurmuştu, hem de çok sert vurmuştu. Bir an ikimiz de sessizce olacakları bekledik. Hiçbir şey olmadı. Elini başının arkasına götürdü, daha sonra da çekerek inceledi. Kan yoktu. Çıkan ses bizi çok daha kötü bir beklentiye sokmuştu.

Kollarını savurmaya başladı ve elleriyle kendini doğrultabilmek için küvetin kenarlarından kavradı. Tek düşünebildiğim şey yanağımın ve muhtemelen çatlayan dişimin onun yüzünden ne kadar acıdıydı. Fakat bu gece ikinci kez erken davranamadım ve Maggie portakallı banyo köpüğü şişesini kafama fırlatarak metal kelepçeyle vurduğu aynı yere denk getirdi. Bu kez yüzümde korkunç bir acıyla birlikte aynı dişim kırılarak ağzımın içine düştü. Kırılan dişimi elime tükürdüm.

Artık düşünmeden hareket ediyordum. Öfke ve adrenalinle hareket ederek Maggie'yi kavradım ve geriye doğru ittim; başını musluğa ikinci kez vurdu. "Bunun beni durduracağını mı sanıyorsun?" diye bağırdığımı duydum.

Bağırırken tükürükler saçılıyor, sözcükler ağzımdan kurşun gibi fırlıyordu. Kafasına ve yüzüne vurmaya başladım. Artık kendi içimdekileri dökerken öfkem üzerinde bir kontrolüm yoktu. Onun canını daha önce hiç yakmadığım şekillerde yakmak istiyordum. Ben tuvaletin yanındaki çamaşır suyuna uzanıp kapağını açarken, Maggie de kollarıyla yine yüzünü koruyordu.

"Bunu bana sen yaptırıyorsun!" diye kükredim. "Beni sevilemeyecek biri olduğuma, başıma gelen her şeyi hak ettiğime inandırdın ama yanıldın!"

"Lütfen, Nina, hayır!" diye yalvardı. Ellerini savurup küvetten çıkmak için çabalarken acınacak bir haldeydi. Çabaladıkça bileğindeki kelepçe plastik küvete çarpıyordu.

Çamaşır suyu şişesinin ağzını başının üzerine dökmek üzereymiş gibi tutarak “Neden sürekli aynı şeyi yaptın?” diye devam ettim. Ufacık bir hareketimle yüzü ve boynunu kaplayacaktı. “Neden beni sürekli tek başıma bırakmaya çalıştın?”

“Özür dilerim,” diye sızlandı. “Üzgünüm, bir daha olmayacak, söz veriyorum odada kalacağım. Uslu duracağım.”

Aniden dünyayı sadece kırmızı ve siyah renklerde görmeye başladım ve bayılmak üzere olabileceğimden korktum. Maggie’ye odaklandım çünkü şimdi kanlar içindeydi. O kadar çok kan vardı ki sanki her tarafını kaplamıştı. Başını vurduğu yerden geliyor olmalıydı. Ama nasıl bu kadar çabuk yayılmıştı? Panikleyerek etrafıma bakındığımda yerlere ve duvarlara da sıçradığını gördüm. Havlular ve paspas da kıpkırmızı olmuştu. İnanamayarak ilk kez Maggie’ye baktım ve elinde bir bıçak olduğunu fark ettim. Sırtımda duvarı hissedene kadar çabucak geriye çekildim; bıçağı hangi ara ele geçirmişti? Gördüklerimi anlamlandırmaya çalışırken sanki kriz geçiriyormuşum gibi bedenim kasılmaya başladı.

Gözlerimi o kadar sık kırptıyordum ki gözlerim sanki yuvalarından çıkmak istiyorlardı. Ve onları tekrar açtığımda kan yok olmuştu. Ortada ne kan ne de bıçak vardı. Yalnızca üzerine çamaşır suyu dökmemem için yalvaran Maggie vardı. Şişeyi elimden düşürdüm ve içindeki sıvı paspasın üzerine aktı.

Hızlı ve sığ nefesler alırken birbirimize baktık. Kalplerimiz o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse birbirimizin kalp atışlarını duyabiliyorduk. Ben de ağladığımı fark ettim ve nedenini bilmiyordum. Bir an Maggie’yi yine annem olarak, onu odasına kilitleyene kadar bana her gün beni sevdiğini söyleyen o kadın olarak gördüm. Ve o an bunu duymayı özlediğimi fark ettim.

Ona doğru yaklaştım fakat bu sefer geri çekilmedi. Az önceki öfke krizinden çıktığımı fark etmişti ve gergin bir şekilde bana elini uzattı. Bacağını küvetin kenarından çıkarmasına ve yeniden ayağa kalkmasına yardım ettim. Yavaşça yatak odasına yürürken koluma girdi.

“Yemek yarım saat içinde hazır olur,” dedim alçak sesle ve uzun zinciri bileğine takmak için eğildim. “Sana biraz daha ağır kesici getireyim.”

23. BÖLÜM

MAGGIE

Üşüdüğüm için değil fakat şokta olduğum için titriyordum. Terliyordum, başım dönüyordu ve nedeninin başımı vurduğum için mi yoksa beni korkutan Nina'nın gazabına uğradığım için mi olduğundan emin değildim. Ayrıca ağlamak mı, kusmak mı yoksa çılgılık atmak mı istediğimi de bilmiyordum. Ya da belki üçünü birden yapmak istiyor olabilirdim. Fakat onun önünde yapamazdım. Onun yerine yumruklarımı sıktım ve kanatacağımı düşünene kadar tırnaklarımı avucuma batırdım.

Güçlü kalmalıyım. Bu durumdan sağ salım çıkmalıyım.

Ayak bileğime bir kilidi olan uzun zinciri takarken itiraz etmedim ve odadan çıkarken ise dönüp bakmadım. Gözlerine bakmak istemiyordum çünkü o gözlerle bana bakanın kim olacağını bilmiyordum. Daha şimdiden beni yemeğe çağıracağı andan çok korkuyordum. Az önce olanlardan sonra nasıl karşısına oturup onunla konuşacaktım?

Musluğa iki kez vurduğum başımın arkasını ovaladım. Yumurta büyüklüğünde bir şişlik belirmeye başlamıştı. Birden yoğun bir yorgunluk hissettim ve uzanıp gözlerimi kapatmak istedim fakat sarsıntı geçirme tehlikesi olduğunu bildiğim için kendimi uyanık kalmaya zorladım.

Daha önce kızımın karanlık tarafına yenik düştüğünü iki kez görmüştüm ve bir daha görmemek için dua etmişim. İlki bana da Alistair'a da sürpriz olmuştu. O kadar çabuk oluvermişti ki ikimiz de nasıl olduğunu anlamamıştık. Doğruyu söylemek gerekirse bunun için Nina'yı suçlayamıyordum. Ve bu nedenle hayatının geri kalanını mahvetmek için yaptığı şeye izin vermemekteyim.

Öfkesi ikinci kez ortaya çıktığında yanında değildim ve bunun için hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacaktım. Fakat arkasında bıraktığı enkazı temizlemiştim. Çocuğunu kendisinden korumak bir annenin görevidi.

Bu gece, Nina'nın karanlık tarafı bir kez daha ortaya çıkmıştı. Ve onu ortaya çıkaran bendim. Yine onu suçlayamıyordum; bu konuda sadece kendimi suçlayabilirdim. Yüzüne düşünmeden vurmuştum. Paniklemiştim. Bir *savaş ya da kaç* durumuydu ve ben ikisini birden seçmiştim. Ve bu, yapabileceğim en kötü şeydi.

Kapımı kapadım ve yatağa uzandım fakat uzun süre dayanamadım çünkü başım çok ağrıyordu. Onun yerine yan döndüm ve iyice büzülerek, bir top gibi sımsıkı kıvrılıp yattım. Derin ve sakinleştirici nefesler alıp vererek ve titrememi durdurmak için kollarımı bedenime sararak kendimi toparlamaya çalıştım. Hiçbiri işe yaramıyordu. *Sadece şu akşam yemeğini atlat*, dedim kendi kendime. Şu akşam yemeğini atlat ve sonra her şey eskisi gibi olacak.

Sadece bunun doğru olduğuna inanmak istiyordum.

24. BÖLÜM

NINA

Maggie'yi odasında bıraktım ve aşağı inerek kendimi bu geceki olayların durumun bir parçası olduğuna ve daha önce buna benzer şeyleri birçok kez yaşadığımıza inandırmaya çalıştım.

Fakat bunu bilsem bile verdiğim tepki çok aşırıya kaçmıştı.

Orada, bir anlığına kendimi kaybetmişim. Tüm kontrolümü kaybetmişim ve bunun nasıl olduğunu bilmiyordum. Yaşadığım şey basit bir sinir veya öfkenin gözlerimi kör etmesi değildi. Çok daha karanlık bir şeydi. Ve korkmuştum. İçimin derinliklerinden bir daha asla yaşamak istemediğim bir şeyi çekip çıkarmıştı.

Arkamdaki merdiven boşluğunun kapısını kilitledim ve destek almak için tırabzanlara tutunarak diğer merdivenleri inmeye başladım. Ellerim, kollarım, sırtım... Tüm bedenimi zayıf hissediyordum.

Yukarıda neler yaşanmıştı?

Her şeyi yerli yerine oturtmaya çalışarak mutfağa girdim. Maggie'ye öfkelenmekte çok haklı olduğumu biliyordum. Bana yaptığı saldırı planlanmış olsun veya olmasın çizgiyi aşmıştı. Kendisini yukarıda kapalı bulmasının üzerinden iki yıldan fazla geçmiş olmasına rağmen hâlâ benden çaldığı zamanı geri ödemesi *gerektiğini* ona anlatamamıştım. Bu konuda başka bir alternatif yoktu. Bana bir on dokuz yıl daha borcu vardı.

Maggie sınırlarımı zorladığı zamanlarda bile şimdiye kadar duygularımı kontrol altında tutmayı başarmıştım. Bir kez bile bu geceki gibi kontrolümü kaybetmemiştim. Çamaşır suyu şişesini başının üzerinde tuttuğum ve şişeyi sıkıp onu yakmamı söyleyen iç sesimle savaştığım o ânı kafamda yeniden oynattığımda

bütün tüylerim ürperdi. Sanki o an i ime başka biri girmiş ve bütün sinirlerimi germişti. Mutfak lavabosuna eğildim, musluğu açtım ve yüzüme biraz soğuk su çarptım. Kırılan dişimin ani acısıyla yüzümü buruşturdum. Şu an akşam yemeği hazırlıyor olmalıydım fakat ben banyoda gördüğümü sandığım şeyi düşünüp duruyordum. Banyodaki kanı, yerdeki kırmızıya boyanmış havluları... Hepsi de çok gerçekçiydi.

Maggie'nin o dehşete düşmüş yüzünü düşünmekten ve gidip iyi olup olmadığına bakma dürtüsünden kurtulamıyordum. Tüm sava larımız ve  eki melerimiz içinde, ilk kez suçluluk duygusunu andıran bir şey hissetmiştim. Ayrıca yıllardır ilk kez onu Maggie değil, annem olarak görmüştüm. Zihnimde bir şeyler değişmişti ve nasıl yeniden yerine koyacağımı bilmiyordum.

Bu gece beni kendime getirecek kişiyi görmem gerekiyordu ve iptal etmek bana ne kadar acı verse de telefonuma uzandım ve mesaj çekerek özür diledim. On beş günde bir akşam yemeği, bir şeyler içmek veya vakit geçirmek için buluşurduk fakat son zamanlarda bulu malarımızı birkaç kez ertelemiş olması beni endişelendirmişti. Şimdiye kadar onunla görüşmeyi hiç iptal etmemiştim fakat bu gece kimseyi görecek durumda değildim. Hem yana ımdaki morluğu ve şimdiden oluşmaya ba layan  i li i de a ıklayamazdım. D  t   me inanmayacak kadar akıllıydı. Ayrıca kırılan di imdeki sinirler ortaya çıkmış olmalıydı çünkü beni mahvediyordu. Birinci katın banyosundan biraz pamuk alarak üzerine bastırdım ve kanamayı durdurmak için pamuğu ısırdım.

Aşağıdan yanık kokusu geldiğini hissedince acılı fas lyeyi tavada fazla uzun süre bıraktığımı fark ettim. Mutfağa gittiğimde kenarlarından sertleşmişti. Pilavın suyu buharlaşmış ve birazı kararmıştı. Şu an yeni bir şey yapacak halim yoktu.

Pencerede kendime bir kez daha baktım ve kendimi tanımakta zorlandım. Nasıl *bu* kadına dönüşmüştüm?

25. BÖLÜM

MAGGIE

Beni yemeğe çağırmak için gelmekte olan Nina'nın ayak seslerini duyunca irkildim. Aceleyle odanın köşesine doğru ilerledim, başucumdaki lambayı elime alarak hazırlandım. Eğer ikinci yarı için devam etmeye geldiyse bu zincir hareketlerimi her ne kadar kısıtlasa da savaşmadan yenilgiyi kabul etmeyecektim.

Kapıya geldiğinde, tepsiyi yere bırakırken çıkan sesi duydum. Yeniden aşağıya indiğini duyana kadar bekledikten sonra derin bir nefes verdim. Birlikte yememiz konusunda fikrini değiştirdiğine sevinmiştim. Yine onun öfkesine maruz kalmaktansa yalnız yemeği tercih ederdim.

Aşağıdaki kapının kilitlendiğini duymak için birkaç dakika bekledikten sonra kendi kapımı açarak bana ne bıraktığına baktım. Üç tane ev yapımı hindili sandviç, bir kâse gevrek, iki tane elma, bir paket Mr. Kipling marka kek ve bir plastik şişe tek kişilik kırmızı şarap vardı. Bana ilk kez alkol veriyordu. Bu onun özür dileme şekli miydi? Çok ileri gittiğini ve hatta kendisini bile korkutmuş olabileceğini biliyor muydu?

Yine de tetikte bekliyordum ve gözlerimi bile kırpmamıştım. Nina yeniden savaşmaya hazır bir şekilde dönerse ona kolayca yem olmamak için uyku ilacı almaya korkuyordum. Eskiden olmuştu; kavga etmiştik, öfkeyle çıkıp gitmişti ve akşamın ilerleyen saatlerinde yatağımın başında belirerek kafasının içinde kurmaya devam ettiği tartışmamız yüzünden bana hakaretler etmişti.

Gece belli bir saatte dalmış olmalıydım çünkü sabah şaşkın, odaklanamaz ve onun odada benimle olduğundan emin bir şekilde uyandım. Gözlerimi açtığımda içeride olmadığını görünce

rahatladım. Sonra orada bekliyor olma ihtimaline karşı kulağımı odamın kapısına dayayarak bekledim. Fakat orada olduğunu gösteren bir ses duymadım. Yalnızdım. Kovama çişimi yaptım ve pencereye tam zamanında çıkarak Nina'nın evden çıktığını gördüm. Sütçüyü gördüm ve hangi günde olduğumuzu anlamaya çalıştım. Parasını toplamak için tek tek kapıları çalışıyordu, yani bugün cumartesi olmalıydı.

Nina hafta sonları hiç çalışmazdı o yüzden nereye gittiğini merak ettim. Aslında fark etmezdi çünkü o, bu çatının altında değilken ben güvendedim. Fakat elimde olmadan merak ettim. Biriyle buluşmaya mı gitmişti? Bir arkadaş mı edinmişti? Bir erkek arkadaş mı bulmuştu? Ya da belki görüştüğü kişi bir erkek değil, bir kadındı? Belki eşcinseldi ve fazla eski kafalı olduğumu düşündüğü için bana söylemek istemiyordu. Ama öyle olsa da umursamazdım, gerçekten umursamazdım. Eskiden birkaç Dusty Springfield albümüm vardı, yani her zaman açık fikirli biri olmuştum.

Hayatında en azından bir kez romantik anlamda sevilmenin nasıl bir şey olduğunu hissetmesini isterdim. Her şeye rağmen bunu hak ediyordu. Hepimiz ediyorduk. Bir bebeğimin olmasının hayatımın sonuna kadar biri tarafından sevilleceğim anlamına geldiğini sanmıştım. Yanılmıştım. Anne olmak hiçbir şeyi garantilemiyordu.

26. BÖLÜM

MAGGIE

YİRMİ ÜÇ YIL ÖNCE

“Günaydın.”

Gülümsedim ve artık hamile karnının beyaz tişörtünden belli olmaya başladığını fark ettim.

“Selam,” dedi ve sonra uzunca bir iç geçirdi.

“Bugün onu hissediyor musunuz?”

“Ah, evet,” diye karşılık verdi ve başını salladı. “Neredeyse bütün gece göğsüm yandı ve hiç geçiremediğim bir karın ağrısıyla ayaktaydım.”

Son haftalarda kendisini berbat hissetmesinin çok doğal olduğunu anlatmaya çalışarak “Nina’ya hamileyken ben de aynı şeyleri yaşıyordum,” diye cevap verdim.

Onun için kolay geçen bir süreç olmamıştı ve hamileliği boyunca sık sık kliniğe gelmişti. Henüz sadece on sekiz yaşındaydı ve bana sorsanız anne olmak için çok gençti. Ufak hatları olan güzel bir kızdı ve bana Nina’yı çok anımsatıyordu. Burnunda, yüzüne her baktığımda gözlerimin takılmasına neden olan gümüş rengi bir hızması vardı. Omuz hizasındaki kestane rengi saçlarını lastik tokayla başının arkasında toplamıştı. Bu bebek ona ne kadar kötü hissettirse de onu hiç makyajsız görmemiştim.

“Ebe Janet’ı görmeye mi geldiniz?” diye sordum.

“Evet ama randevum yok. Beni araya sıkıştırabilir misiniz?”

Randevu listesine baktığımda birinin iptal edildiğini gördüm. Klinikte hastaların kâğıt dosyalarını alfabetik sırayla bilgisayara

yeni girmeye başlamıştık ve henüz onun dosyasına geldiğimizi sanmıyordum.

“Bana soyadınızı hatırlatır mısınız Sally Ann?”

“Mitchell.”

Başımla onayladım. “Janet yarım saat sonra müsait. Yukarıdaki sekiz numaralı odaya gideceksiniz.”

Minnettar bir tavırla gülümsedi.

Birkaç dakika sonra dosyalarını Janet’in ofisine bıraktım. Sally Ann bekleme odasında Nina’nın evden getirdiğim *NME*¹⁴ dergilerinden birini okuyordu.

“Onlar kızımındı,” dedim. “O, dergilerdeki çoğu kişiyle ilgili bir daha hiç haber görmedim.”

“Erkek arkadaşım bir müzik grubunda ve yeni parçaları için burada eleştiri yayımlandı.”

Sohbet ettiğimiz onca zaman boyunca ona bebeğinin babasını hiç sormamıştım. Nikâh yüzüğü takmıyordu ve bebeğin babası da onunla randevulara gelmiyordu. Bu yüzden onun artık bu resimde olmadığını düşünmüştüm. “Bilinen bir grup mu?”

“Yavaş yavaş tanınıyorlar,” dedi. Gülümsemesindeki gururlu ifadeyi fark etmemek zordu.

“Bakabilir miyim?”

Dergiyi bana uzattı. “Bu onların grubu. The Hunters,” diyerek işaret etti.

Kalbim hızla atmaya başladı. “Erkek arkadaşınız hangisi?” diye sordum ve bana kısa süre önce reşit olmayan kızımın girdiği ilişkiye son vermek için elimden hiçbir şey gelmeyeceğini söyleyen ortadaki, uzun saçlı adamı göstermesini umdum.

“İşte bu. Jon.”

¹⁴*New Musical Express*, İngiltere’de Mart 1952’den beri haftalık olarak yayımlanan müzik dergisi.

Sesimin incecik çıkmayacağından emin oluncaya kadar bekledim. “Kızların ona bayıldığından eminim,” dedim.

“Ah, hiç sormayın. Çok fazla ilgi görüyor.”

“Yerinizde olsam bununla nasıl başa çıkardım bilmiyorum. Sık sık seyahat ediyor mu?”

“Bebeğimiz olduktan sonra birkaç aylığına turneye çıkacak. Fakat ona güveniyorum. O bal alacağı çiçeği bilir.”

“Eminim öyledir. Ne kadar zamandır birliktesiniz?”

“On dört yaşından beri fakat bunu kimseye söylemeyin.” Kırdadı. “Ailem ondan hoşlanmıyor ve bu yaşta çocuk sahibi olarak çok büyük bir hata yaptığımı düşünüyorlar. Fakat bir şeyin doğru olduğunu bildiğinizde bunu bir şekilde anlarsınız, öyle değil mi?”

Başımı sallayarak onayladım fakat aslında öyle düşünmüyordum. Hunter benim kızıma da bu zavallı kıza yatığının aynısını yapıyordu. Acaba şehirde bu kızlardan kaç tane vardı? Ona aptal yerine koyulduğunu ve o sapık erkek arkadaşının onu aldattığını söylemek istedim. Fakat bu durumdayken onun kalbini kıran kişi olmak istemedim. O yüzden gülümseyerek oradan ayrıldım ve danışmaya geri döndüm.

Mesaim bir türlü bitmek bilmedi ve saat beş olduğunda kabanımı kaparak çıktım. Doğruca eve giderek Nina’ya söyleyeceklerimin provasını yaptım. Sally Ann konusunu akşam yemeğinde çaktırmadan açacaktım. Ona normal bir şekilde The Hunters grubundan haber alıp almadığını soracaktım ve sonra klinikte o solistin hamile kız arkadaşıyla tanıştığımı söyleyecektim. Hayal gücü gerisini tamamlardı. Nina’yla ilişkilerini öğrendiğimden beri ona bu konuda hiçbir şey söylememiştim. Saffron’ın evinde kalmak konusunda bana yalan söylemeye devam etmişti ve ben de inanıyormuşum gibi yapmaya devam etmiştim. Hunter beni kontrolü altına almıştı. Nina’yı kaybetme riskini göze alamazdım.

Anahtarımı ön kapının kilidine soktum fakat kapı zaten açıktı. Derin bir nefes aldım ve kendi kendime hiçbir şey olmamış gibi yaparsam planımın saat gibi işleyeceğini hatırlattım. “Merhaba?” diye seslendim ve sonra zemin kattan yukarı çıkan merdivenlerin başına yürüdüm. İşte o an sesleri duydum: Nina’nın odasının kapalı kapısı ardından inleme sesleri geliyordu.

Olduğum yerde kaldım. Benim çatımın altında ve kendi yatağında Hunter’la birlikte olmadığını umut ederek dikkatle dinledim. Bu saatlerde işten döndüğümü biliyordu. Onun büyüüne böyle bir risk alacak kadar kapılmış olabilir miydi? Merdivenleri çıktım ve kapısında durdum. Bir inilti daha geldi ve nefes sesleri duydum. Beni soktuğu duruma fena halde öfke lenerek elimle ağzımı kapadım. Fakat hiçbir şey olmuyormuş gibi yürüyüp gidemezdim. Hunter’ın bu yaptıklarıyla kurtulmasına izin veremezdim. Avucumla kapıya vurdum.

“Nina,” dedim sert ve yüksek bir sesle. “Giyin, içeri geliyorum.”

“Anne,” sözcüğünü inleyerek söylediğinde, her şeyi yanlış anlamış olabileceğimi fark ettim. Kapının kolunu kavrayarak kapıyı açtığımda Nina yalnızdı. Fakat gördüklerime anlam vermek konusunda zorlanıyordum.

Üzerinde bir tişört ve eşofman altı vardı. Açıkça görülen şişkin karnını fark edince bakakaldım. İşte o an kızımın sadece hamile olduğunu değil, aynı zamanda doğurmak üzere olduğunu anladım.

27. BÖLÜM

NINA

YİRMİ ÜÇ YIL ÖNCE

Annemin aşağıdan “Merhaba,” diye seslenen cılız sesini duyduğumda, artık hamileliğimi ondan saklayamayacağımı biliyordum. Saklamak için elimden gelen her şeyi yapmıştım fakat şu an çok acı çekiyordum ve ona ihtiyacım vardı. Kapıyı açtığında, gördüğü manzarayı algılaması biraz zaman aldı.

Yeniden inlemeden önce “Üzgünüm, üzgünüm,” diye söze başladım.

“Sen...” dedi fakat cümlesini bitiremedi.

“Sanırım geliyor. Daha çok erken ve ne yapacağımı bilmiyorum.”

Bu dünyada annemden başka hamile olduğumu bilen sadece iki kişi vardı: Hamileliğimi onaylayan ve nefesim normale dönene kadar beni bırakmayan aile planlaması kliniğindeki kadın ve Jon. Ve Jon bunu sadece birkaç hafta önce öğrenmişti.

Bir parti sonrası arkadaşının evinde kalmıştık ve ben sırtüstü uzanıyordum. Erken saatlerde uyanmıştım ve Jon’a dönük yatıyordum. O ise çıplaktı ve doğrulmuş sigara içiyordu. Bazen onun hiç uyumadığını ya da sadece geceleri yaşayan bir vampir olduğunu falan düşünüyordum. Gözlerini vücudumda gezdirmişini izledim. Bir çarşafı üzerimi örttüğümü sanıyordum fakat karnımın bir bölümü açıkta kalmıştı. Bunu fark ettiğimde çarşafı üzerimi tamamen kaplayacak şekilde çektim fakat artık çok geçti. Jon haftalardır sakladığım şeye odaklanmıştı ve sabahın ışıkları karnımı kusursuzca ortaya çıkarmıştı. Oyun bitmişti, hamile olduğumu öğrenmişti.

Duvarda söndürdüğü sigaranın kırıldığını duydum ve kırmızı sıcak küller yere döküldü. Sonra sıcak elini karnımda hissettim. Gözlerime baktı fakat ben gözlerimi kaçırdım.

Her şey buraya kadarmış, diye düşündüm. *Hikâyemiz burada bitiyor.* Son zamanlara kadar hamileliğim fazla belli olmadığı için şanslıydım. Sonra zaman geçtikçe büyümeye başladı. Her yere daha kalın ve bol kıyafetlerle gitmeye başladım. Seks sırasında kıyafetlerimi hiç çıkarmadım ve özellikle de okul formamı çünkü Jon bunu fazlasıyla seksi buluyordu.

Onunla bu konuşmayı yapmaya hazır değildim çünkü tıpkı annem her ne yaptıysa babamın ondan uzaklaştığı gibi bu konunun onu uzaklaştıracağını biliyordum. Erkekler böyle yapardı, öyle değil mi? Başa çıkamayacakları kadar büyük bir olay olduğunda, bunu sizi terk etmek için bir bahane olarak kullanırlar ve bir daha onları asla göremezdiniz. Babam gibi. Bana sürekli onun “biricik kızı” olduğumu söylerdi fakat ben kalması için yeterli olamadım. Belki de o gider gitmez karşıma çıkan erkeklerle birlikte olmamın sebebi buydu; birinin beni onun kadar sevmesini istiyordum. Sadece bu konuda yanlış yola sapmışım.

Ve Şimdi de Jon’ın gidişiyle nasıl baş edeceğimi bilmiyordum çünkü o benim her şeyimdi. Artık kimseyi kaybedemezdim. Bu yüzden gözlerimi kapatarak yan döndüm.

“Sen... hamile misin?” diye sordu Jon. “Benden mi?”

Ona bir bakış atmak için aniden döndüm. Yanlış bir soru sorduğunu biliyordu.

“Buna inanamıyorum,” dedi başını iki yana sallayarak. “Bu harika. Baba olacağım.”

Yanlış duyduğumu düşünerek duraksadım. “Ne?”

“Baba olacağım,” diye tekrarladı. “Bu harika.”

“Gerçekten mi?” dedim nefesimi tutarak. “Bunu içten mi söylüyorsun?”

“Neden söylemeyeyim?” Yanaklarımı kavrayarak beni tutkulu bir şekilde öptü. Bitmesini istemedim. Fakat bittiğinde esrarlı bir sigara yaktı ve birkaç nefes çektikten sonra sigarayı ondan alıp bir nefes çekmek için elimi uzattım. Elimi itti. “İçinde bir bebek varken böyle şeyler içemezsin,” diye uyardı. “Artık sigara, içki ve ilaç yok. Hepsini keseceksin. Ona zarar verebilir.”

Ona zarar verebilir, dedim kendi kendime. Zarar verebilir.

Gerçeklik şok ediciydi. Mutlu olmayı o kadar çok istemiştim ki o an durumumu unutmuştum: Henüz doğmamış olan bu bebeğin zaten düzeltilemeyecek şekilde zarar görmüş olduğunu unutmuştum. Onu doğuruncaya kadar karnımda taşısam bile yaşamayacaktı. Durumumu kütüphanedeki bir tıp dergisinden araştırmıştım ve *estro-porencefali* ile doğmuş bir bebeğin fotoğrafını görmüştüm. Midem bulanmıştı. Kullanılabilir bir beyni olmayacağını ve yüzünün gerçek bir yüz olmayacağını ama bir yerlerde bir ağzı, başka bir yerde burnu ve bir Kiklop¹⁵ gibi alnının ortalarında bir gözü olacağını öğrenmiştim. Ve doğduktan birkaç dakika sonra da ölecekti. Yani dünyadaki bütün zevkleri denesem ve esrarları içsem bile bir şey fark etmeyecekti. Bebeği-me zaten olduğundan daha fazla zarar veremezdim.

Fakat bunların hiçbirini Jon’a söyleyemedim çünkü onu kaybetmek istemiyordum. Yine ağlamaya başladım.

“Sorun yok,” diyerek beni rahatlattı ve elini karnımdan çekmeden bana sarıldı. “Benim Lolita’m kendi Lolita’sını doğuracak,” dedi yumuşak bir sesle.

Haftalar ilerlemiş ve vücudum genişlemişti. Sanki Jon’ın konudan haberi olması, bedenimin şişme bir kale gibi büyümesine izin vermişti. Ve kaçınılmaz olanla uğraşmak yerine, üçümüzün mutlu bir hayat süreceğini hayal ederek mutlu olmak için kendime izin verdim.

¹⁵Yunan mitolojisinde, alınlarının ortasında tek gözleri bulunan devler.

Kendi kendime, annemin ve çocukken bana yapılan testlerin yanlış olduğunu ve bir dizi hatalı kromozom taşımadığımı düşünmeye başladım. Geçen sene yaptığım düşüğün taşıdığım kromozomlarla ilgili olmadığına, yalnızca kötü bir şans olduğuna inanmaya başladım. Ve bu bebek geldiğinde sağlıklı olacaktı. Hayal dünyası, gerçeğinden çok güzel bir yerdi ve ben sürekli oraya dönüp duruyordum.

Bir öğleden sonra Jon'a "Bebeği doğurunca ne olacak?" diye sordum. Şehir merkezinin dışındaki kamyoncular kafesinde buluşmuştuk. İçeride aynalı bir güneş gözlüğü takıyordu ve saçlarını ıslak gösteren jöleyle arkaya taramıştı. Tam bir rock yıldızına benziyordu. Bir kan damlası beyaz tişörtünün uzun kolundan aşağı sızmış ve leke bırakmıştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Kahvesine şeker atarken, biraz geveleyerek konuşmuştu. Dün gece onu sahnede izleyemeyecek kadar yorgundum ve akşamdan kaldığını düşündüm.

"Yani üçümüz nerede kalacağız? Gelip seninle kalabilir miyiz?"

Esnedi ve sandalyesine yayıldı.

"Benim evim bir çocuk için uygun değil, bunu biliyorsun."

"Bilmiyorum çünkü hiç görmedim."

"Ve görmek de istemezsin çünkü orası bir bok çukuru ve grup orada prova yapıyor. Çocuğumuz için uygun bir yer değil; ben de o yüzden arkadaşlarımın evlerinde kalıyorum. Neden annenle kalamıyorsun?"

"Çünkü hamile olduğumu öğrendiğinde delirecek."

"O zaman sosyal konutlara başvur. Küçük yaştaki annelere bakmakla yükümlüler."

"Birlikte başvurabiliriz," diye önerdim umutla.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Neden?"

“Yaşın yüzünden. Sen on beş yaşındasın ve ben seni on dört yaşında hamile bıraktım. Bu haber duyulursa tutuklanabilirim; bu da ikimizin ve grubun sonu olur. Ve büyük bir markayla anlaşma yapmaya çok yakınız.” Başarıya olan yakınlığını gösterir gibi başparmağıyla işaretparmağını birbirine yaklaştırdı. “Bunu benim için mahvetmek istemezsin, öyle değil mi? Tüm bunları bizim için yapıyorum. Sadece biraz beklemen gerek ve sonra birlikte bir yer tutarız. Söz veriyorum.”

Onunla paylaşacağım evi, hayatı ve ne kadar mutlu olacağımızı düşünmek için kendime bir dakika zaman tanıdıktan sonra gerçekler yüzüme çarptı; kendime ne söylediğimin önemi yoktu. Doktorlar yanılmıyordu. O çok istediğim hayatı yaşamak kademimde yoktu.

Ağlamaya başladım ve Jon’ın neden birden bu kadar üzül-düğümü sormasını bekledim fakat bir şey demedi. Sonra güneş yüzüne vurduğunda, gözlüğünün arkasında gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Uyuyakalmıştı.

Şu an yanımda annemin olmasına seviniyordum fakat hâlâ Jon’ı istiyordum. Annem şoku atlattıktan sonra ne yapacağını bilirdi. Her zaman bilirdi. Ve Jon’a bebeğimize olanların benim hatam olmadığını anlatırdı. Onun anlamasını sağlardı ve o da beni terk etmezdi.

28. BÖLÜM

MAGGIE

YİRMİ ÜÇ YIL ÖNCE

Nefesimi tuttum. “Sen...” Fakat cümlemi bitiremedim.

“Sanırım geliyor,” diye haykırdı Nina. “Daha çok erken ve ne yapacağımı bilmiyorum.”

Acı, bedenini iki büklüm etti ve yüzünü buruşturarak karnını tuttu. Aniden neden son haftalarda okuldaki beden eğitimi dersine girmemesi için o kadar çok dilekçe yazdığımı anladım. Âdet sancılarını bahane etmişti fakat aslında tam tersiydi. Kimsenin onun beden eğitimi kıyafetlerinin içinde görüp karnını fark etmesini istememişti. Bana başka ne yalanlar söylemişti?

“Jon’ı getir. Jon’a ihtiyacım var,” diye yalvardı.

“Jon’ın kim olduğunu bilmiyorum.” En kırılgan anında ilgisizlik yapmamalıydım fakat kendime engel olamamıştım. Şokta olabilirdim fakat o pisliği kızımın yanında ya da bu evde istemediğimi biliyordum. “Sadece nefesine odaklan.”

Şimdi ağlıyordu ve cümleleri kısa, sık nefesleriyle kesiliyordu. “İsmi Jon Hunter. Benim erkek arkadaşım,” dedi soluk soluğa. “Adresi kabanımın cebinde. Ona ihtiyacım var, bunu onsuz yapamam.”

İlişkilerinden bahsettiğinde irkildim.

“Telefonu var mı?”

“Hayır.”

“O zaman onu bulmak için zamanımız olduğunu sanmıyorum. Ve seni yalnız bırakmak istemiyorum.”

Benim kadar ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Ambulans çağırmalı mıyız?” dedi ve yeni kasılmalarıyla bedeni yine iki büküm oldu.

“Bunu başarabiliriz. Sen ve ben,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Beklediği cevap bu değildi. Sakin görünüyordum fakat aslında delirmiş gibiydim çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. On beş yaşındaki kızım ikinci kez hamileydi fakat bir öncekinde olduğu gibi bu hamileliğini yasadışı ilaçlarla başından engelleyemiyordum. Bu bebek geliyordu.

Kendimi toplamalı, kontrolü ele almalı ve Nina için en iyisini yapmalıydım. Ve yapmam gereken şey ambulans çağırmak değildi. Hayatımıza gereksiz ilgi çekmek istemiyordum. Eğer sosyal hizmetler bu işe karışırsa soruları Nina’nın baş edemeyeceği kadar fazla gelebilirdi. Aşırı stres, felakete sürükleyen etkiler yaratabilirdi ve Nina’yı benden alabilirlerdi. Çok fazla şey saklıyordum.

O yüzden yapabileceğim yalnızca tek bir şey vardı. Torunumu kendim doğurtacaktım. Ebelik eğitimim boyunca bebeklerin doğmasına yardım etmişim ama tabii bunu gözetim altında yapmıştım. Son on altı yılda yöntem açısından çok fazla şeyin değiştiğini sanmıyordum. Sadece komplikasyon oluşur ve Nina’nın sağlığı tehlikeye girerse yardım isteyecektim.

Bana baktı ve şu anda çok korkmuş görünüyordu. Şokumu atlatmalı ve onu rahatlatmalıydım.

“Sana söz veriyorum, bu durumu aşabiliriz. Sana hiç yalan söyledim mi?”

Başını iki yana salladı ve gerçeği bilmediği için Tanrı’ya şükrettim. Kapıya doğru yaklaştım ve onun paniklemiş sesini duydum.

“Nereye gidiyorsun? Lütfen beni bırakma,” diye yalvardı ve bana bu kadar çaresizce ihtiyaç duyması uygulanmama sebep oldu.

“Hemen döneceğim. Birkaç şey almam gerek,” dedim.

Kendimi bıraktığım zaman beni duymaması için elimle ağzımı kapatarak merdivenin başında durdum. Böyle bir şeyin ikinci kez olmasına izin vermiştim; nasıl bir anneydim ben? Ve bu kadar ilerleyene kadar durumu fark etmemiştim! Bütün bunlar Alistair'ın suçuymuştu. Eğer elimde olsa hayatımızı bu şekilde mahvettiği için onu kendi ellerimle öldürürdüm.

Birkaç kere gidip gelerek temiz havlu ve çarşaf, su dolu taslar ve sterilize edilmiş makaslar taşıdıktan sonra elimden geldiğince hızlı bir şekilde yanma döndüm. Sonra kendimi ve odayı olacaklara hazırladım.

Saatler geçerken, küçükken hastalandığında yaptığım gibi Nina'nın saçlarını okşadım. Her şeyin düzeleceği konusunda onu rahatlattım fakat bu bebek geldiği andan itibaren hayatında hiçbir şeyin düzgün olmayacağını biliyordum.

“Olabileceklerden korkuyorum,” dedi.

“Her şey yolunda gidecek. Ben buradayım.”

“Hayır, bebek doğunca demek istedim. *Estro-porensesali* ile ilgili şeyler okudum. O kızın neye benzeyeceğinin fotoğraflarını gördüm.

“Kızın?”

“Bence kız. Jon, kız istiyor.”

“Şimdi onun nasıl görüneceğiyle ilgili endişelenmeyelim,” dedim fakat Nina'nın korkması doğaldı.

“Onun... ölmesini izleyebileceğimi sanmıyorum.”

Ona söylenecek doğru şeyin ne olduğunu bilmiyordum. “Tamam,” diyebildim. “Ben onun yanında olacağım.”

“Söz ver.”

“Söz veriyorum.”

Kasılmalarının arasında Nina, bana çok uzun zamandır anlatmadığı hayatını anlattı. Hunter'la nasıl tanıştığını ve çok geç olana kadar hamile olduğunu nasıl fark etmediğini anlattı.

Benden hamile olduğu sırrını nasıl sakladığını, erkek arkadaşının baba olmak için nasıl sabırsızlandığını fakat bebekteki bozuklukları öğrendiğinde kalbinin ne kadar kırılacağını anlattı. Davranışları yüzünden suçluluk duyduğunu söyledi. Onu her konuda affettim.

Gece oldu ve sonra saat sabaha yaklaştığında bebeğin gelmek üzere olduğunu anladım. Ve başı görünmeye başladıktan dakikalar sonra torunumu kollarımda tutuyordum. Artık Nina'nın zorlu görevi tamamlanmıştı. Sıra bana gelmişti.

Ben antiseptik Savlon'a buladığım makasla göbek bağıni keşip, buzluk poşetlerini kapattığım plastik bir kıskaçla tuttururken "Kız mı?" diye sordu. Onca acıdan sonra Nina şimdi neredeyse hiç hareket etmiyordu ve doğrulup çocuğunun yüzüne bakamayacak kadar korkuyordu.

"Evet," diye karşılık verdim.

"Peki o...?"

Çocuğu radyatörün üzerinde beklettiğim sıcak battaniyeye sararak "Odadan çıkmam lazım hayatım," dedim ve kapıya doğru yürüdüm. "Çok üzgünüm."

"Hiç ses çıkarmıyor," dedi Nina alçak sesle. "Onu görebilir miyim?"

"Görmemen en iyisi," dedim ve kapıyı arkamdan kapadım.

Aceleyle merdivenlerden indim. Nina'yı zaten olduğundan fazla yaralamak istemiyordum. Fakat bebeğini görmesine izin vermemem en iyisiydi. Bu verdiğim en zor karardı ve Nina için şimdi kararına sadık kalmam gerekiyordu.

Torunumu bodrum katta yalnız bırakarak plasentayı doğurmasına yardım etmek ve sonra da onu bir bulaşık kâsesine koyarak atmak üzere Nina'nın yanına döndüm. Yırtığını kontrol ettim ve yaşı düşünöldüğünde şanslıydı. Küçük bir yırtıktı ve kaslarından hiçbirini yırtmamıştı. Bu yüzden kendi kendine iyileşmesi gerekiyordu. Nina ağlamıyordu, hatta yüzünde hiçbir

duygu ifadesi yoktu. Ona iki tablet ve bir bardak su verdim ve yutmasını bekledim.

“Dylan,” dedi aniden.

“O nedir?”

“Bebğim. Ona bu ismi verdim.”

“Bu bir kız için sıradışı bir isim.”

“Şarkıcı Bob Dylan’dan geliyor. Jon’ın en sevdiği şarkıcı.”

“O zaman ismi bu olsun.”

Yataktan çıkmak için bacaklarını oynatmaya çalıştı. “Neler olduğunu Jon’a anlatmalıyım,” dedi fakat ben olduğu yerde kalması için onu ikna ettim. “Ama benim için endişelenir.”

Bundan şüpheliyim.

Onları olabildiğince uzak tutmalıydım. “Ona her şeyi açıklamak için yeterince zamanın olacak,” dedim. Benimle tartışamayacak kadar zayıf düşmüştü.

“Yakında döneceğim,” diye fısıldadım ve sonra yapılması gerekeni yapmak için bodrum kata geri döndüm.

29. BÖLÜM

MAGGIE

YİRMİ ÜÇ YIL ÖNCE

İki gün sonra...

Yaşadığımız yerden on dakika araba mesafesinde olmasına rağmen burası şehrin bilmediğim bir bölgesiydi.

Torpidο gözündeki detaylı harita, beni Nina'nın cebinden bulduğum adrese götürdü. Ayrıca torpidoda duran ve Alistair'ın araba kullanırken taktığı bir çift deri eldiveni de taktım. Sokağa yakın ama çok da yakın olmayan bir yere park ederek bekledim. Öğlen saati yeni geçtiği için öğle yemeği trafiğini atlatmıştım ve henüz akşamüstü çayı telaşı başlamamıştı. Zamanın çok önemli olduğunu biliyordum fakat acele edip bir hata yaparsam görülme riskim artardı. Birkaç dakika bekledim ve kimsenin yürüyerek ya da bisikletle yanımdan geçmediği bir sırada kendimi toparlayarak arabadan indim. Kapıları kilitlemedim, böylece işim bittiğinde aceleyle binebilecektim.

Dört katlı binalar Racecourse Parkı'na bakıyordu ve tarihi park alanı Northampton şehir merkezine çok yakındı. Buradaki evler Viktorya zamanından kalmaydı fakat birçoğu apartman katlarına bölünmüştü. Kâğıttaki adreste *14a Winston Parade* yazdığı için sakinlerinin dönüştürülmüş bir binada yaşadıklarını tahmin ettim. Bina numaraları azaldıkça avuçlarım terledi ve sonunda aradığım numaraya geldim. Bir grup basamak zemin kata çıkıyordu. Başka bir grup ise gitmem gereken bodrum katına iniyordu.

14a numaralı binanın dışında kimsenin beni görmediğinden emin olmak için son kez etrafıma bakındım ve sonra diyafondan zile bastım. Hiç ses çıkarmayınca belki dışardan değil, içeriden duyuluyordur diye bekledim. Kimse cevap vermedi.

Pencereden içeri baktım fakat güneşlikler içeriinin görünmesini engelliyordu. Bu kez kapının kolunu çevirdim ve ön kapıya dokunur dokunmaz kapı yavaşla açıldı. Böylesine kolay açılan kapılardan bir hayır gelmeyeceğini bilecek kadar fazla film izlemiştim. Fakat çıkıp gitmek gibi bir seçeneğim yoktu. Nina'yı, bunu yapamayacak kadar çok sevdiğim için içeri girdim.

“Merhaba,” diye yarı fısıldayarak seslendim. Birinin karşılık vermesini çok istedim ama ses gelmedi. Parmaklarımın titremesini durdurmak için ellerimi yumruk yaptım. Şimdi de ellerim titriyordu. Ellerimi kabanımın ceplerine soktum. “Merhaba?” dedim yeniden ve hiç kimse karşılık vermedi.

İçerisi derli topluydu. Salona çıktığını tahmin ettiğim koridorun duvarları pürüzlü duvar kâğıdıyla kaplanmış ve taze manolya rengine boyanmıştı. Sağ taraftaki galeri tarzı mutfak temizdi ve içleri spagetti ve çeşitli makarnalarla dolu kavanozlar ekmek kutusunun yanına dizilmişti. Fırın kapağından üzeri köpek desenli bir mutfak havlusu sarkıyordu ve bulaşık damlalığında birkaç tabak çanak duruyordu.

Dikkatli bir şekilde yürümeye devam ederek bir yatak odasının önünden geçtim. İçeride bir ikiz yatak vardı. Düzeltilmiş ve üzerine parlak renklerde bir örtü örtülmüştü. Yakından bakmak için durakladım. Ne beklediğimi tam olarak bilmesem de bu kadar düzenli bir oda beklemiyordum. Bir şifoniyerin üzerine yerleştirilmiş makyaj malzemeleri ve parfüm şişeleri dikkatimi çekti. Fazla pahalı olmayan Yardley ve Avon markalarına aitlerdi. Bir radyatörün üzerinde, Jon Hunter'ın başında koyu renk güneş gözlüğüyle çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Kameraya gülümseyen hamile kız arkadaşı Sally Ann Mitchell'in yanağından öpüyordu.

İkinci yatak odasının kapısından içeri başımı uzattım. İçerideki tek şey, üzerinde bir bebek beşiği resmi olan büyük bir karton kutuydu ve yanında henüz duvara asılmamış dört Disney karakterinin çerçeveli resmi vardı. *Eve yerleşiyor*, diye düşündüm ve bir an Nina'nın elde edemedikleri için kalbimin acıdığını hissettim.

Salona gidene kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. Nefesimi bıraktım ve onu gördüğümde ani bir nefes daha aldım. Hunter üzerinde yalnızca iç çamaşırlarıyla koltuğa yayılmıştı; bacaklarını geniş bir şekilde açmıştı, başı öne düşüyordu ve sık nefesler alıp veriyordu. Ya kendinde değildi ya da derin bir uykudaydı; emin olamadım. Perdeleri yarı kapalı olduğu için onu düzgün bir şekilde göremiyordum ve bu yüzden biraz daha yaklaştım.

Televizyon açıktı fakat sesi kapalıydı ve televizyondan odanın içine ani ışıklar yansıyor. Cam sehpanın üzerinde ters dönmüş ve kararmış bir kaşık olduğunu fark ettim ve yanında ise bir çakmak duruyordu. O kaslı kolunun etrafına lastik bir tüp bağlanmıştı ve hâlâ damarında duran bir şırınga vardı. Böylesine ah-laksız bir manzara, evinin düzenine tezat düşüyordu. Hunter'ın göğsü inip kalkıyordu ve uyuşturucu aldığı sırada kendinden geçtiğine karar verdim. Nasıl olmuştu da kızım bu erkek bozuntusuna abayı yakmıştı?

Arkamdan gelen bir sesle irkildim. Başımı çevirdiğimde bir kapı daha olduğunu gördüm. Kapı hafif aralıktı ve burası bir banyoya benziyordu. Kavgacı biri değildim fakat gerekirse kendimi korumaya hazırdım. Fakat ses yakınlaşmıyordu. Sönmekte olan bir araba lastiği sesini andırıyordu fakat ses sürekli değil, ara ara geliyordu. Sese doğru ilerledim, ayağımla iterek kapıyı açtım ve sonra içeriden aniden birinin çıkma ihtimaline karşı bir adım geriledim.

Menteşeler gıcırdadı ve sonra kapı aniden durdu. Tamamen açılmasını engelleyen bir şey vardı. Kapıya doğru ilerlediğimde Sally Ann Mitchell'ı gördüm. Büyük, mavi gözlerini açabildiği kadar açmış, bana bakıyordu. Onun da beni gördüğüne benim

kadar şaşırmış olduğu belliydi ve bir an ikimiz de hiç kımıldamadık ve birbirimizin ilk hamleyi yapmasını bekledik.

Fazla seçeneğim yoktu. Cebimdeki sebze bıçağını çıkararak çevik bir hareketle ona yaklaştım.

30. BÖLÜM

NINA

YİRMİ ÜÇ YIL ÖNCE

Bir hafta sonra...

Artık mantıklı düşünemiyordum. Beynim âdeta zikzak çiziyor ve zihnimi bulandırıyor. Beynim sarsılmış bir arı kovanı gibiydi; öfkeli ve kontrol dışı düşünceler farklı farklı yönlerde uçuşuyordu. Her şey şu an bulanıktı; sanki dünya hâlâ normal bir şekilde hareket ediyor fakat ben ağır çekimde yaşıyor, hızlanarak dünyanın hızına yetişemiyordum.

Uyandığım zamanlar annem hep yakınımda oluyor, benimle konuşuyordu fakat ben söylediği her şeyi idrak edemiyordum. Zihnim de bedenim kadar güçsüzdü ve ondan söylediklerini tekrarlamasını isteyecek enerjim olmadığından sadece başımla onaylıyor ve yeniden o küçük, karmaşık dünyama dönüyordum. Bazen uyanıyor ve seslerle fısıltılar duyduğumu sanıyordum fakat asla emin olamıyordum.

Bugün ne kadar uyuduğumu ya da banyoya nasıl gittiğimi bilmiyordum fakat annemin yardım ettiğini tahmin ediyordum. Kendimi nane kokan, sıcak, köpüklü bir küvetin içinde bulmuştum. Arkam anneme dönüktü. Saçlarımı şampuanlıyordu ve zihnimde küçük bir kızken babamın aynı şeyi yaparkenki görüntüleri belirdi. Sadece annemin ne söylediğine odaklandım ve bana eczaneden ilaç almaya gittiğinde gördüğü insanların isimlerini sayıyordu.

Dr. King'in gelip beni ziyaret ettiğini hatırlayıp hatırlamadığımı sordu. Açıkçası hatırlamıyordum. Hatırlamamanın beni

strese soktuğunu gördüğünde, bana endişelenmememi söyleyerek hatırlamadıklarımı anlatmaya başladı. Dr. King'e bir bebek kaybettiğimi söylememiştii; onun yerine babamın bizi terk edişini kabullenmekte zorlandığımı söylemişti. Doktor bana "ağır depresyon" teşhisi koymuş ve anneme beynimin, sanki birini kaybetmenin acısıyla mücadele ettiğini ve bu yüzden bir süreliğine kendisini kapatarak korumaya aldığını söylemişti. Bu elektrikli bir cihazın fazla ısınmasına benziyormuş; bazen yeniden kullanmadan önce kapatıp soğumasını beklemek gerekiyormuş.

Eğer depresyon ve endişelerim için yazdığı ilaçları almazsam bir top gibi kıvrılıp ölmek istiyordum. Fakat onları aldığım da o kadar yoğun bir sise neden oluyorlardı ki gerçekleri hayallerimden ayıramıyordum. Bunu anneme açıkladığımda, Dr. King'in sorunlarımı daha çabuk çözmek için beni özel bir hastaneye yatırmasını tavsiye ettiğini söyledi. Hangi hastaneden bahsettiğini biliyordum; şehrin karşı tarafındaki St. Crispin'den söz ediyordu. Herkes kaçıkların oraya yatırıldığını biliyordu. O hastane hakkındaki bilgileri okulda öğrenmiştik. Yıllar önce açıldığında, deli çocukların gittiği bir akıl hastanesiymiş. Artık o amaçla kullanılmasa da eğer oraya gidersem bu utancı üzerimden asla atamazdım. Anneme bana bakması için yalvardım ve o da kendime dikkat ettiğim ve ilaçlarımı aldığım sürece bana bakacağına söz verdi.

Annem duş başlığını açtı, suyun ılınmasını bekledi ve saçlarımdaki şampuanı duruladı. Banyodaki dolabı açıp saç kremine uzandığında, rafta duran göğüs pompasına göz ucuyla baktım. Aptal, duygusuz bedenim kendi öldürdüğü bebeğe süt ürettiği için annem onu günde birkaç kez kullanmam gerektiğini, böylece kısa zaman sonra azalıp biteceğini söylemişti.

Üzüntüm dalga dalga geliyordu ve ne zaman ya da neden ağlamaya başladığımı kontrol edemiyordum. Şimdi olduğu gibi aniden duygularım ağır geldi ve yeniden ağlamaya başladım. Annem bir şey söylemedi fakat beni teselli eder gibi elini omzuma koydu. Ben de elimi onunkinin üzerine koydum. Bir zamanlar fazlasıyla yetişkin olduğumu düşünürdüm ama öyle değildim.

Eğer bunu benimle paylaşmak için yanımda olmasaydı şimdi nerede olurum bilmiyordum. Aslında biliyordum. Kendimi Grosvenor Merkezi otoparkının çatısından atıyor olurum.

Suçluluk içimi kemirmeye devam ediyordu; aptal bedenimin kızıma yaptıklarının suçluluğu ve daha ilk kez kucağıma almadan annemin onu alıp gitmesine izin vermemin suçluluğuyla... Dylan'ın o minik bedenini havlulara sardığında, ona ait gördüğüm tek şey beş tane pembe ayak parmağı olmuştu. Uzanıp onlara dokunmak istemiştım. Ona hiç merhaba veya hoşça kal demediğimi şimdi fark ediyordum. Sanki öylece bedenimi terk edip gitmişti ve hepsi bu kadardı.

Bir tarafım bir saniyeliğine bile olsa onun sıcacık bedenini tenimde hissetmeyi istiyordu. Annem yapmamamın en iyisi olduğunu düşünse de ona doğru düzgün bakmayı borçluydum. Hayalimde o, bu dünya için yeterince güçlü olmayan, çok güzel, kusursuz, küçük bir kızdı.

Onun bir saniye bile acı çektiğini görmeyi asla istemezdim ve bu yüzden annemin dediği gibi belki de böylesi en iyisiydi. İçimde uyurken ölmüş olmasını ve kısacık hayatında hissettiği tek şeyin Jon'la aramdaki sevgi olmasını umuyordum.

“Nerede o?” diye sordum.

“Hatırlamıyor musun?” dedi annem. Kendimi zorladım fakat başımı iki yana salladım. “Ona bahçede çok güzel bir yer seçtim çünkü birine ondan bahsedersek onu bizden alırlardı. Böylece o burada kalacak ve istediğimiz zaman onu ziyaret edebileceğiz.”

“Onu şimdi görmek istiyorum.”

“Neden biraz daha iyi hissedene kadar beklemiyorsun?”

Zaman kavramım yoktu. “Ne kadar zaman geçti?”

“Bir hafta.”

Bir anda Jon'ın yokluğunu hatırladım. “Jon'dan haber aldın mı?”

“Hayır, üzgünüm, almadım,” diye cevap verdi.

“Ama gidip onu göreceğine ve olanları anlatacağına söz vermiştin.”

Sözcükleri ağızımdan çıkarmak için savaşıırken dilim sürçüyordu.

“Yemin ederim ki gidip onu gördüm fakat o gelip seni ziyaret etmekle ilgilenmedi. Üzgünüm hayatım.”

Yeniden ağlamaya başladım.

Birkaç gün sonra annem yataktan çıkmama yardım ederek beni bahçeye çıkardı. Beni desteklemek için kolunu belime sarmıştı ve birlikte yürürken güneşin sıcaklığını yüzümde hissettim. Yaban elması ağaçlarını geçerek bahçenin bitimindeki barakaya kadar beni yürüttü. Önümde bir çiçek tarhı vardı. Parlak renkli çiçeklerle doluydu ve orta kısımda küçük bir gül çalılığı vardı. Üzerinde bir adet sarı gonca vardı.

“Neden oturmuyoruz?” diye önerdi ve oturdum. Avuçlarımı ve parmak uçlarımı yumuşak çimlerin üzerinde gezdirdim. Bir an yine hayatta olduğumu hissettim. Fakat bu his uzun süreli olmadı.

“O burada mı şimdi?” diye sordum bitkilere bakarak.

Annem başıyla onayladı. “Kimsenin göremeyeceği şekilde buraya gelip, oturup onunla konuşabileceğin تنها bir yer seçtim.”

Annem için torununu dünyaya getirip sonra cansız bedenini kollarında tutmanın ne kadar zor olabileceğini düşündüm. Bozuk kromozomlarımın Dylan’ın görüntüsüne neler yaptığı hakkında hiç konuşmadı fakat bunu görmenin onun için kolay olmadığından emindim.

“Onu neyin içinde gömdün?”

“Ona senin küçüklüğünden sakladığım eski bir tulumu giydirdim ve onu sıcak tutması için Elsie’nin bebekken senin için ördüğü yamalı battaniyeye sardım. Ve sonra barakada bulduğum

bir kutuyu yıkadım ve onu dikkatli bir şekilde içine yerleştirdim.”

Dylan. Benim Dylan'ım. Altında yattığı toprağın üzerinde parmaklarımı gezdirerek toprağı dağıttım.

İlaçlar etkisini yitirmeye başladığında, her zaman böyle olacağını anladım. Sevdığım ve seveceğim herkes beni terk edecekti. Babam. Jon. Kızım. Asla sağlıklı bir bebek doğuramayacak ve bir aile kuramayacaktım çünkü kimse benim kadar perişan birini istemeyecekti. Jon istememişti, o zaman başka birinin farklı davranması için bir neden var mıydı? Yanımda kalacak tek kişi annem olacaktı ve o bile sonsuza kadar bunu yapamayacaktı. En azından yanımdayken beni her zaman ilk sıraya koyacaktı. Beni asla hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Aniden her şey çok ağır geldi. Anneme baktım ve o içgüdüsel olarak ne yapması gerektiğini anladı. Ayağa kalkmama yardım etti, beni içeri soktu ve yatağıma götürdü. Sonra da birkaç ilaç daha verdi.

Galiba o bulanıklığı tercih ediyordum çünkü canım daha az yanıyordu.

NINA

Mutfak, pişirmekte olduğum çikolatalı pastanın tatlı aromasıyla dolmuştu. Unu, yumurtaları, şekeri, kakaoyu, kabartma tozunu ve tuzu babamın eskiden yaptığı gibi tahta bir kaşık yardımıyla kol gücüyle güzelce çırpıyordum. Şimdi iki yarısı da tezgâhın üzerindeki tel tepsinin üzerinde soğuyordu.

Bulaşıkları yıkamaya başlamadan önce kendimi tutamayarak, kâsede kalanları parmağımla sıyrarak yedim. Dişçi, Maggie'nin kırdığı dişimin kalıntılarını ve köklerini çıkardığı için birkaç gündür fazla bir şey yememiştim. Şişliği inmişti fakat morluğu hâlâ duruyordu.

Bu hafta babamı çok sık düşünmüştüm ve mutfakta olmak, onunla olan çocukluk anılarımı ortaya çıkarıyordu. Elimde kırmızı bir mutfak beziyle onun yanında duruyordum ve babam bana kurulamam için ıslak bulaşıkları uzatıyordu. On yaşından büyük değildim ve yandaki salonda bulunan hoparlörden gelen ABBA'nın en sevilen şarkılarına eşlik ediyorduk. Her hafta sonu babam bize ya pasta ya da ekmek yapardı ve ben de ona yardım ederdim.

Şimdi mutfakta pasta pişirirken -ki bunun son zamanlarda çok sık olmadığını kabul etmeliydim- şu an olduğum yerde durduğumu ve tıpkı benim kadar yardım etmeye hevesli olan çocuğumun da yanımda olduğunu hayal ettim. Pencerenin yansımasında Dylan'ı görebiliyordum ve ona yüksek sesle kâseye önce neyi koyacağımızı ve nedenini açıklamaya başladım. Kek pişerken kontrol etmek için fırının kapağını açmamamız gerektiğini söyledim. Gözlerimi kırptığımda kaybolmuştu.

Annem, Dylan'ı benden alıp götürdükten sonra neler olduğunu neredeyse hiç hatırlamıyordum. Kendimi kapattığımı ve neredeyse bir yıl herkesten uzak durduğumu biliyordum. On yedinci doğum gününden kısa bir süre önce annem antidepresanları bırakmama yardım etti ve yavaş yavaş tekrar dünyaya döndüm. Fakat kısa bir süre sonra artık eskiden yaşadığım hayata uygun olmadığımı anlamıştım. Aynı rutine, kişilere ve okula ayak uyduramıyordum. Yeniden aynı kız olamayacak kadar fazla kayıp yaşamıştım. O yüzden başka biri olmak zorunda kalmıştım.

Maggie kaçırdıklarımı telafi etmem için bana özel öğretmen tutmuş ve bunun ücretini ödemek için üç ayrı işte çalışmaya başlamıştı. Ve bir yıllık çabadan sonra sınavlarımı yedi ortalamayla geçmiştim. Bu puan Northampton Üniversitesi'nde İngiliz Dili ve Edebiyatı okumam için yeterliydi.

Akıl sağlığım için Jon'ı zihnimden çıkarmıştım. Artık ne onun ne de başka birilerinin parçalarını dinliyordum. Eski arkadaşlarımla görüşmüyordum, dergi veya gazete okumuyordum. O kadar büyük bir acıyla sona eren eski hayatımı bana hatırlatacak her şeyi bırakmıştım. Fakat bu durum bir gün yolda Jon'a rastlayabileceğim ihtimalinin neden olduğu endişelerime son vermemişti. Fakat artık dünyaca ünlü bir rock yıldızı olduğundan ve küçük kasabasını geride bıraktığından emindim.

Bu düşüncemi üniversitede edindiğim yeni arkadaşım yıkılmıştı.

Stacie Denton, kantinde öğle yemeği yerken "Dün geceki haberleri izledin mi?" diye söze başladı. Koyu renkli, gotik kıyafetler giyen topluca bir kızdı ve bu nedenle fazla arkadaşı yoktu. Fakat Charlotte Brontë'ye olan aşkımız ortak yanıımızdı. "Eskiden The Hunters grubunda çalan şu çocuğu hatırlıyor musun?"

Zihnimde, derinliklere gömülmüş Jon'ın Roadmender'daki sahnede şarkı söylerkenki görüntüsü belirdi. "Eh işte," dedim.

“Hamile kız arkadaşını öldürdüğü için hapse atıldığını hatırlıyor musun? Davanın yeniden görülmesi için temyize başvurdu ve dün reddedilmiş. Eskiden ona çok hayrandım.”

Bu bir anda sindiremeyeceğim kadar fazla bir bilgiydi. Derslerden hasta numarası yaparak çıktım, Stacie’ye veda ettim ve aceleyle *Chronicle & Echo*’ya gittim. Oraya gittiğimde, bekleme salonunda oturdum ve dosyalanmış eski sayıları karıştırarak kaçırdığım haberleri okudum. Hikâyenin büyük bir kısmı anlamsızdı. Onun hamile kız arkadaşı bendim; bu Sally Ann denen kız değildi ve ben kanlı canlı hayattaydım. Jon bana en ufak bir saldırırganlıkta bulunmamıştı. Ve uyuşturucu kullandığı zamanlar ise birini incitmek şöyle dursun, hareket bile edemeyecek kadar kendinden geçerdi. Annemin bunu bildiğini fakat beni üzmemek istemediği için söylemediğini tahmin ediyordum.

Cep telefonum çalarak beni kendime getirdi. Ne zamandır düşüncelere dalmış olduğumu bilmiyordum fakat bulaşık suyu şimdi ılınmıştı ve ellerim ise beyaz ve buruşuktu. Telefonun ekranı, annemin kardeşi Jennifer teyzemin aradığını gösteriyordu. Sesli mesajın açılmasını bekledim. Her iki haftada bir annemin “durumu” ile ilgili bilgi almak için arıyordu. Jennifer’ın çoklu skleroz hastalığı, seyahat etmesine ve uydurmuş olduğum bakımevinde annemi ziyaret etmesine engel oluyordu. Kendimle çelişmemek için her konuşmamızda söylediğim şeyleri not alıyordum. Ama insanın kendi yalanlarına ayak uydurabilmesi zordu. Bunu yıllar boyunca başarıyla yapabildiği için Maggie’ye kin dolu bir saygı duyuyordum.

Ellerimi kuruladım, bir mesaj yazdım ve kekin doğru ısıda olup olmadığına bakmak için birkaç parmağımı üzerine bastırdım ve sonra çikolatalı kremayı alt katına yaydım. Sıkma torbasını yağlı kremayla doldurdum ve pastayı üzerine Dylan yazarak süslemeye başladım. Sonra da dün marketten aldığım yirmi üç tane mumu pastaya ilıştirdim. Doğum yaptığım günden itibaren her yıla bir mum vardı.

“Mutlu yıllar,” dedim ve bir dakika kadar yanmalarına izin verdikten sonra mumları üfledim. Ve asla gerçekleşemeyecek bir dilek tuttum.

32. BÖLÜM

MAGGIE

Onu görmek kalp atışlarımla hızlanmasına yetmişti.

Bu adamın kim olduğunu ve neyin peşinde olduğunu bilmiyordum. Fakat üçüncü kez yine beyaz arabasıyla gelmiş, öylece evime bakıyordu. Ama bugün ağır ağır eve doğru ilerliyordu. Daha iyi görebilmek için başımı kaldırdım fakat lanet panjurlar görmemi zorlaştırıyordu. Kanepeyi çekerek üzerine çıktım ve şimdi pencerenin üzerinden aşağıya bakıyordum. Onu şöyle böyle görebiliyordum. Sanırım ben yukarıdan bakarken o da salon penceresinden içeri bakıyordu. Eğer bir hırsızsa çok iyi bir hırsız değildi çünkü hiç de gizlenmiş bir hali yoktu. Sade giyimli bir polis veya bir dedektif olabilir miydi? Belki tanıdığım biri, Nina'nın kız kardeşimle deniz kenarında yaşadığımla ilgili uydurduklarına inanmamıştı? Belki de beni arıyorlardı?

Aniden biri daha belirdi. Sanırım bu Elsie'ydi. Tek başına mahallenin bekçiliğini yapan bir kadındı ve ondan habersiz neredeyse hiçbir şey olmazdı. Elsie yürüme aparatıyla ona doğru yaklaştı fakat ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şimdi Elsie elindeki telefonu işaret ediyordu ve adam da aceleyle arabasına dönüyordu. Elsie'nin yardımcı olmaya çalıştığını biliyordum fakat o adam eğer eve girmeyi planlıyorsa benim bulunma ihtimalimin önüne taş koyuyordu.

Adam arabasıyla uzaklaşırken ve Elsie de evine dönerken, yeniden sokağa bir göz attım ve Elsie'nin karşısındaki evin bir odasına gözüm takıldı. O aileyi hiç tanı mıyordum çünkü ben bu odaya kapatıldıktan birkaç ay sonra taşınmışlardı. İki yetişkin ve biri erkek, biri kız iki çocukları vardı. Kocanın görüntüsünden bir türlü hoşlanamamıştım. Kolları döv melerle dolu, tombul bir adamdı ve bu kadar mesafeden bile omuzlarını kibirli bir şekilde

sallayarak yürüdüğünü görebiliyordum. Karısının yüzünü net bir şekilde göremiyordum fakat hayalimde onu sert, açılı hatları olan ve eşi kadar suratsız biri olarak canlandırıyordum. Ve çocuklarını hiçbir zaman Nina'nın o yaşlardayken yaptığı gibi bahçede oynarken görmemiştim. Çok da iyi ebeveynler olmadıklarından şüpheleniyordum.

İkisini de kızlarıyla üst kattaki odadayken izledim. Işık açıktı fakat avize yoktu. Odayı dekore ediyorlardı ve penceredeki bir çeşit boya perdeler kapalıyken içeriyi görmeyi engelliyordu. Yalnızca bu yükseklikten ve açıdan sürme pencerenin kapatma zahmetine girmedikleri üst kısmından içeriyi görebiliyordum.

Kadın dikkatimi çekti; parmağını asabi bir şekilde kızına doğrultmuştu ve sanki bağıríyormuş gibi ona doğru eğilmişti. Fakat kocası odadan çıkmak için döndüğünde bir şey oldu. Adam geçip gidene kadar arkasında neler olduğunu göremedim fakat kız duvara savruldu ve yere düşerek görüş açımdan çıkmasını çaresizce izledim. Galiba annesi ona sert bir şekilde vurmuştu. Aslından bundan emindim. "Hayır!" diye bağırdım.

Yumruklarımı sıkarak kızın ayağa kalkmasını diledim. Annesi hâlâ o zavallı çocuğa bağırmaya devam ediyormuş gibi ağzını kocaman açtı ve sonra o da dışarı çıkarak kapıyı arkasından çekti. Sonunda kız yeniden ayağa kalkarak görüş açıma girdiğinde rahatlardım. Gözlerini ovuşturdu ve sonra da duvara çarptığı başını ovaladı. Kapıya doğru ilerledi ve kolu çevirdiğini tahmin ettim fakat kapı açılmadı. İçeri kilitlendiğini kabullenmeden önce birkaç kez daha denedi. Kız yeniden gözden kaybolurken onun için kalbimin acıdığını hissettim.

Pencereden bakmak istedi ve penceredeki görüşünü engelleyen geçici boyayı eliyle sildi. Hapsolmuştu ve kimse ne kadar incindiğini bilmiyordu; çok yalnız hissediyor olmalıydı. *Benim* burada olduğumu ve *benim* onu umursadığımı bilmesini istiyordum.

Aklıma bir fikir geldi.

Başucumdaki lambayı aldım ve kabloyu kendime doğru çektim. Sonra ilgisini çekebilmek konusunda zayıf bir umutla lambayı üst üste ve hızla açıp kapatmaya başladım. Daha önce bunu çok kereler denemiştim fakat kimse fark etmemişti. Gündüz olmamasına rağmen Elsie bile görmemişti. Galiba suntaların pozisyonu, belli açılardan ışığın görünmesini engelliyordu. “Haydi, haydi,” diye endişeli bir şekilde tekrarlardım ve sonra tüm hevesimi kıran bir ses duydum. Ufak bir gürültüyle ampul patladı.

“Hayır, hayır, hayır, hayır!” diye bağırdım. Düşünmeden belki gevşemiştir diye çevirmek için elimle ampule dokundum. Parmak uçlarımı yakınca küfrettim. Çabucak diğer lambayı almak için harekete geçtim fakat pencereye kadar uzanmıyordu. Fişini çektim fakat kablo dolabın arkasına sıkışmıştı. Mobilyayı çektim fakat dengemi kaybettim ve ayağım zincire takılarak yatağa yüzüstü düşmeme neden oldu.

Ayağa kalkarak fişi ikinci prize taktım ve yeniden başladım. On beş dakika kadar sonra çocuk, sonunda bulunduğum yere doğru döndü ve yüzünü pencereye yapıştırdı. Panjurlardan yüzümü göremese bile burada biri olduğunu biliyordu. Sonra sanki merhaba der gibi avucunu cama yapıştırdı.

Duygu seline kapılmıştım. İki uzun yıldır Nina dışında ilk kez biriyle etkileşimde bulunuyordum. Sonunda bu evin dışında biri, var olduğumu biliyordu! Gözyaşlarımı tutmakta zorlandım. Bu duygunun bitmesini istemiyordum.

Kız elini el salları gibi sağa sola hareket ettirdi. Bir an gözden kayboldu ve odası biraz daha karanlık oldu. Gözlerimi kısarak baktığımda onun da ışığını açıp kapattığını gördüm ve sonra pencereye döndü ve ben de lambayla aynı şeyi yaptım. Artık yüksek sesle ağlıyordum.

Fakat annesi kapıda belirip kızının lambayla oynadığını gördüğünde iletişimimiz kısa sürdü. Onu kolundan yakaladı, ışık söndü ve kız yeniden kayboldu. O çocuğa yardım etmeye kendi kendime yemin ettim. Fakat bunu tek başıma yapamayacaktım.

33. BÖLÜM

NINA

“Sana bir şey göstermem gerek,” dedi Maggie aceleyle. Hızla pencereye yürürken zincirleri Marley’nin hayaletleri gibi şıngırdadı. “Buraya gel.”

Yüzümdeki morluk ve kaybettiğim dişe rağmen yaşadıklarımızı aşmaya ve bugün birlikte yemeğe karar vermişim. On gün önce kaçtığından beri ilk kez yüz yüze bakıyorduk. Beklediğim hoş geldin bu değildi ve ona her zamanki şüpheciliğimle yaklaştım.

Gözlerimi odada gezdirdim. Kanepe pencerenin altına çekilmişti ve minderine bakılırsa Maggie orada uzun uzun oturuyordu. Başka hiçbir şey farklı görünmüyordu. Bu öyle olmadığı anlamına gelmezdi. Maggie’ye yalnızca onu kontrol edebildiğim sürece güvenebilirdim. Fakat geçen gece olan olaylardan sonra aynı hatayı ikinci kez yapmayacağına güveniyordum. “Ne oldu?” dedim ve cebimden bacağındaki kelepçenin anahtarını çıkardım. Beni dinlemiyordu. Panjurların yanında duruyor ve Elsie’nin karşısındaki evi işaret ediyordu.

“Şu pencereyi görüyor musun?” diye sordu ve galiba büyük bir kısmı beyaz boya ile kaplanmış olan pencereyi kastediyordu. “Doğrudan içeriği görebiliyorum.”

“Büyük haberin bu mu yani? Önce kimi arayayım *Daily Mail*¹⁶’i mi yoksa CNN’i mi?”

“Sözüm bitmedi,” diye çıkıştı ve sonra bunu yapmaması gerektiğini fark etti. Tepki verip vermeyeceğimi görmek için bekledi fakat ben sesimi çıkarmadım.

¹⁶İngiltere’de yayımlanan günlük bir gazete.

“Tamam, devam et o zaman.”

“Orada yaşayan aileyle hiç tanıştın mı?”

“Sanırım karşılaştığımızda birkaç kez selam verdim. Fazla dikkat etmedim.”

“Çünkü dün gece annenin küçük kızına vurduğunu gördüm.”

“‘Vurduğunu’ derken ne demek istiyorsun?”

“Tam olarak düşündüğün şeyi kastediyorum.”

“Nasıl yani, poposuna mı vurdu yoksa yüzüne mi?”

“Çocuğun yüzüne öyle bir vurdu ki çocuk duvara çarparak yere düştü.”

Tüylerim ürperdi. Çocuklara, hayvanlara veya yaşlılara zulmedilmesine dayanamazdım. Ama son grubun neden olduğu ironinin farkındaydım. Daha net görebilmek için pencereye yaklaştım.

“Ve yanılmadığına eminsin?”

“Evet, kesinlikle anlattığım gibi olduğundan eminim.”

“Eminim deyip duruyorsun ama tokadı tam olarak görmedin?”

Hoşuma gitmeyecek kadar uzun gelen bir an duraksadı.

“Herkes akıl sağlığım hakkında uydurduğun şeylere rağmen aklım gayet başımda,” dedi sanki onu gücendirmişim gibi. “O kız bu sabaha kadar bütün gece odasında kilitli kaldı. O çocuğu istismar ediyorlar.”

İkimiz de onun ve kızın durumunun benzerliğini fark ederek göz göze geldik. Aradaki fark şuydu: Hiçbir çocuk böylesine saldırganlık gerektiren bir şey yapmış olamazdı. “Onu bu akşam gördün mü?” diye sordum.

“Bir saat kadar öncesine kadar yine odasında kilitliydi. Sonra babası gelerek onu çıkardı. Bir şeyler yapmalıyız Nina.”

Eğer Maggie dürüst davranıyorsa o zaman evet, bir çocuğun acı çekmesine izin veremezdik. Fakat ya kafası karıştıysa ya da yanılıyorsa? Ya da bu onun kaçış planlarından biriye? Beni sahte bir güven duygusuyla yanıltmak için o koca yüreğimden faydalanıyor olabilir miydi?

“Birazdan dönerim,” dedim ve yanından ayrıldım. Tedbirli olmamı gerektirecek bir şey olup olmadığını görmek için kapıda durarak döndüm ve ona baktım. Fakat benimle ilgilenmiyordu. Pencereye yapışmış gibi olduğu yerde kalmıştı. Bana doğruyu söylediğini düşünmek istiyordum.

İkimizin de yemeklerini bir tepsiye koyarak geri döndüm. Kanepeye yan yana oturduk ve kucağımızda sosis ve patates püresi yiyerek yolun karşısında bulunan kızın penceresini izledik. İkimiz de aramızda geçen kavgadan bahsetmedik.

İlk kez onunla birlikte odasında yiyordum. Sosisi kesmek için metal bir bıçağı eline aldığı sırada ikimiz de ona plastik bıçak getirmeyi unuttuğumu fark ettik. Kendime sinirlenmişim; daha birkaç dakika önce kendime dikkatli olmamı söylerken şimdi ona bir silah vermiştim. Bıçağı çevirdi ve keskin olan tarafı kendi elinde olacak şekilde bana verdi.

“Sorun yok,” dedim ve o da bıçağı kullanmaya devam etti.

“Bu çok güzel,” dedi. “Sosislerin içinde ne var?”

“Sainsbury’de indirimdelerdi,” dedim. “İçinde pul biber var.”

“Biber mi? Severim. Küçükken sosis ve patates püresine bayılırdın.”

“Bugünlerde böyle yemeklere “nostaljik yemekler” diyorlar.”

“Benim nostaljik yemeğim biftek, Yorkshire pudingi ve fırında kızarmış patatestir.”

“Ben hiçbir zaman Yorkshire pudinglerimi seninkiler kadar kabartamıyorum.”

“Tüm iş ısıda bitiyor. Eğer fırının ısısı yüksekse yeterince kabarmazlar. Biliyorsun, Alistair hayatta kalmasına yetecek kadar bir şey pişirmeyi bilmezdi.”

Babamdan söz etmesi beni şaşırttı. Sanki düzenli olarak babamdan konuşuyormuşuz gibi gayet normal bir şekilde bahsetmişti. Ve ondan asla “baban” diye bahsetmezdi. Ebeveyn unvanını ondan almıştı. Karşılık olarak ben de ona aynısını yapmıştım.

“Bilirdi,” diye karşı çıktım. “Hafta sonları hep mutfakta olurdu. Ben de ona yardım ederdim.”

“Evet, öyleydi. Ama ne derler, ya fırıncısıdır ya da aşçı ve o kesinlikle bir fırıncıydı. Zona geçirdiğimde akşam yemeği yaptığını ve fileto balıkları on beş dakika boyunca mikrodalgada tuttuğunu ve çıkardığında balıkların kapı tamponu gibi olduğu güne ne demeli?”

Bu anı yüzümde bir gülümseme belirmesine neden oldu. “Ben onun kadar bile değildim,” dedim. “Ev ekonomisi dersim için sebze çorbası yapmak zorunda kaldığım zamanı hatırlıyor musun? Baharat kavanozunu da malzemelerin içine koymuştun ve ben tüm kavanozu içine boşaltacağımı sanmıştım.”

Maggie bir kahkaha attı.

“Onu eve getirdiğinde, yüz ifademizi bozmamak için çok çabalamıştık. Bir kaşık içtikten sonra ağzımızdan alevler çıkmıştı.”

Aniden daha önce defalarca sorduğum fakat onun inatla cevap vermeyi reddettiği soruyu sorma ihtiyacını hissettim. Bana babamla ilgili gerçeği hiçbir zaman anlatmamıştı. Ağzımı açtım ama bu kez şüphelerim vardı. Ona karşı duyduğum öfkenin beni tüketmesine o kadar alışmıştım ki bu ateşkes aniden ortaya çıkmıştı. Ve kendimi içinde bulunduğumuz bu anın tadını çıkarırken buldum.

“Yine yaptı!” diye bağırdı Maggie ve beni kendime getirdi. Gözlerimi aniden pencereye çevirdim. “Gördün mü? Kızına yine vurdu!”

Maggie'ye bakmakla meşgul olduğum için görmemiştim fakat yolun karşısına bakınca anne ve kızının arasında yeni bir tartışma olduğunu fark ettim. Dikkatle izleyerek yeni bir fiziksel patlama olmasını bekledim fakat sadece bağışıyorlardı. Maggie gerçekten gördüğünü düşündüğü şeyi görmüş müydü? Bu konuda onun sözüne güvenebilir miydim?

“Ona yardım etmek zorundayız,” dedi Maggie ciddi bir tavırla. “Polisi aramak zorundayız.”

Bu tutkusundan etkilenmiştim ama başımı iki yana salladım.

“Neden?”

“Çünkü saldırıları nereden gördüğümü bilmek isteyeceklerdir ve o odayı zemin veya birinci kattan göremiyorum.”

Maggie gözlerini dikip bana baktı ve annesini yaramazlık yaparak hayal kırıklığına uğratmış bir çocuk gibi hissettim. Fakat kendimi ele vererek gözleri üzerime çekmeyi göze alamazdım.

“Sosyal hizmetlere başvursan?” dedi. “İsimsiz olarak.”

“Bilmiyorum. Her gün kötü niyetli ihbarlar alıyorlardır. Bir ihbarı araştırmaları ne kadar sürer? İki ebeveyn de şiddet uyguladıklarını inkâr edeceklerdir ve eğer görünürde bir incinme yoksa ve kız iddialarımı doğrulamazsa bu işten sıyrılırlar ve işler küçük kız için daha kötü olur.”

“Ama hiçbir şey yapmadan bekleyemeyiz.”

Onun hayal kırıklığını anlayabiliyordum.

“Öyle söylemedim. Bu konuyu düşünmem gerektiğini söylüyorum.”

“Burnumun dibinde o kızın yaşadıklarını bilerek huzur bulamam. O ve abisi o evde yaşamaktansa bakımevinde daha iyi olurlar. O aile, çocuklarını onlara düzgünce bakmak isteyen birine vermeliler...”

Cümlesinin orta yerinde hata yaptığını anlayarak sustu. Şimdi bana bakmıyordu.

“Devam et,” dedim. “Sanırım ‘bir koruyucu ailenin yapabileceği gibi onlara düzgünce bakabilecek’ diyecektin. Bu benden aldığın başka bir fırsattı, öyle değil mi?”

34. BÖLÜM

NINA

İKİ BUÇUK YIL ÖNCE

O kadar gergindim ki ellerim titriyordu. Kimsenin görmemesi için ellerimi ceketimin ceplerine soktum.

Şüphelerim vardı. Ya bana bir kere bakıp sadece görünüşüm yüzünden beni geri çevirirlerse? Ya bana fazla yaşlı ya da fazla vasıfsız olduğumu söylerlerse veya hiçbir sebep göstermeden geri çevirirlerse? Artık içeri girmek istediğimi sanmıyordum fakat sensör çoktan beni algılamıştı ve kayar kapılar açılıyordu. Kimin geldiğini görmek için başlar bana doğru döndü ve sıcak gülümsemelerle karşılandım. Bu durum geçici olarak endişelerimi devre dışı bırakmıştı.

Northamptonshire İl Meclisi yeni açılmıştı ve kendine özgü yeni bir kokusu vardı. Kütüphanemin küf kokusuyla tam bir tezat oluşturunuyordu. İş yerlerinin sadece eski sayfalar ve insanlar gibi kokmadığını, kalın halılar ve ahşap mobilyalar gibi kokabileceğini unutmıştım. Koridorlara bu geceki organizasyonu haber veren portatif duyuru panoları dizilmişti. Birçoğunun üzerine model olduklarını düşündüğüm her yaştan çocuğun fotoğrafları iliştilmişti ve portatif masaların üzerinde bilgiler içeren broşürler vardı.

Şen şakrak bir kadın bana doğru yaklaşarak “Merhaba, ben Briony,” diye söze başladı. Elini uzattı ve gülümsemesi yüzünün alt kısmını tamamen kapladı. Muhtemelen benimle aynı yaşlardaydı fakat göz çevresinde hiç kırışık yoktu.

“Nina,” dedim. “Nina Simmonds.”

“Tanıştığımızıza memnun oldum Nina. Sanırım evlat edinme ve koruyucu ailelik organizasyonu için buradasınız?”

Başımla onayladım.

“Harika, internetten kayıt yaptırdınız mı?”

“Hayır, yaptırmadım. İşten çıktığımda gelmeye karar verdim.”

“Sorun değil.” Bana bilgilerimi yazmam için klipsli bir kâğıt altlığı ve bir de tükenmez kalem verdi. “Biraz gergin misiniz?”

Yine başımla onayladım.

“Pekâlâ, gergin olmanıza gerek yok; burada hepimiz dost canlısıyızdır. Sadece iletişim bilgilerinize ihtiyacımız var. Özelinizle ilgili hiçbir şey istemiyoruz.”

Yazmaya başladığımda, içimden iş adresimi vermek geldi çünkü anneme ne yaptığımı açıklama fırsatım olmadan eve bir şey postalanmasını istemiyordum. Ve ayrıca kendi içimde de benim için doğru şeyi yaptığımdan emin olmam gerekiyordu. Aklımdaki düşünceyle ilgili bir yer buldum ve posta yerine e-postayla iletişime geçilmesini tercih ettiğim kutuya işaret koydum. Kütüphanedeki duyuru panolarına ilâştirilen bu akşam organizasyonunun reklamını haftalardır görüyordum. Arada bir gözüm takılıyordu ve o fotoğraftaki çaresiz kızın ebeveyni olmanın nasıl bir duygu olabileceğini hayal ediyordum. Ona baktıkça Dylan’ı düşünüyordum. Ve düşündükçe de sorunlu bedenimin biyolojik olarak anne olmamı engellemesinin, başkasının çocuğunu büyütemeyeceğim anlamına gelmediğini fark ediyordum. Çok şey kaybetmişim fakat annelik içgüdülerimi kaybetmemişim.

Bazen anne olma arzum beni tüketiyor ve bir çocuğun sevgisine her şeyden çok ihtiyaç duyuyordum. Ona yardım etmek, büyürken yol göstermek ve benim yaptığım hataları yapmaması için yardımcı olmak istiyordum. Büyüdüğü ve yuvadan uçtuğu zaman bile onun dışarıda beni sevgiyle andığına ve onu seçtiğim için minnettar olduğuna inanmak istiyordum. Ebeveynler ve er-

kek arkadaşlar çekip gidebilirlerdi fakat bir çocuk sonsuza dek kalbinizde kalırdı. Dylan gibi. O *hep* benim kalbimdi.

Briony beni yalnız olmadığımı ve bu akşam burada benim gibi birçok bekâr ebeveyn adayı olduğu konusunda rahatlatırken formu doldurdum. Beni içeceklerin olduğu bölüme götürdü ve o koruyucu aileliğin ve evlat edinme sürecinin gerekliliklerini anlatırken rahatıma bakmamı söyledi. Odadaki diğer kişilere bir göz gezdirdim. Burada birçok yaş grubundan ve etnik kökenden kişiler vardı; birçoğu çift olsa da biz tek olanlar da az değildik. Onların durumlarının ne olduğunu merak ettim. Belki onların da benimki gibi bebekleri öldüren bedenleri vardı.

Briony, bana bilgilendirme kitapçığını vererek “Bunu size bırakıyorum,” dedi. “Bu, mülakat sürecinde ne beklemeniz gerektiğiyle ve devam etmek istemeniz durumunda hangi adımların yer alacağı ile ilgili bir fikir verecektir. Şimdi eğer sizin için sakıncası yoksa koruyucu ailelerimizden ikisiyle sohbet etmeniz için isminizi listeye ekleyeceğim. Endişelenmeyin, bu resmi bir konuşma değildir ve her türlü sorunuzu cevaplayacaklardır. On dakika beklemeniz gerekecek, uygun mudur?”

“Evet, bu harika olur,” dedim. Kendime bir fincan çay doldurdum ve Briony bilgileri incelemem için beni yalnız bıraktı. Sonunda geri döndüğünde, yanında genç bir çift vardı. Beni Jayne ve Dom’la tanıştırdı ve onlarla birlikte oturma alanına gittim.

“Üç yıl önce ikiz kız kardeşleri evlat edindiler,” diye açıkladı Briony ve onları tecrübelerini anlatmaları için cesaretlendirdi.

“Süsleyerek anlatıp kolay bir serüven olduğunu söylemeyeceğim,” diye itiraf etti Jayne. “Onlara bir ev olmak istediğimize karar verdiğimizde henüz dört yaşındalardı ve davranışsal açıdan birçok sorunları vardı.”

“Ne gibi?”

“Biyolojik aileleri tarafından çok şımartılmışlardı. İhmal edilmişlerdi; ne kuralları ne de sınırları vardı. Okula gitmiyorlardı, abur cuburla besleniyorlardı, dışarı çıkıp oynamıyorlardı

ve okuma yazma bilmiyorlardı. Son üç yılımızı kendi yaşlılarıyla aynı seviyeye gelebilmeleri için çabalayarak geçirdik.”

“Peki şimdi nasıl gidiyor?”

“Az kaldı,” dedi Dom, gözlerindeki gururlu ifadeyle. “Gelişimsel olarak olmaları gerektiği yere gelmelerine bir yıl kaldı ve bu çok zor bir süreç olsa da aynı zamanda inanılmaz şekilde tatminkâr.”

İçimden onlar kadar iyi olup olamayacağımı sessizce sorgulayarak “Çok sabırlı olmanız gerekmiştir,” dedim. “Evet, sabır önemli fakat her şeyden önemlisi sevgiye ihtiyaçları vardı,” diye devam etti Dom. “Bu çocukların tek ihtiyacı olan şey, sizinle güvende olduklarını ve onları terk etmeyeceğinizi bilmek.”

Bunu yapabilirim, diye düşündüm çünkü bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Biraz daha sohbet ettik ve sonra bir koruyucu aileyle ve bir de sosyal hizmetler memuruyla tanıştık. Ve farkında bile olmadan saat akşam onu geçti ve gece sona yaklaştı.

Ben ceketimi giyerken, Briony gülümseyerek “Şimdi nasıl hissediyorsunuz?” diye sordu. “Sizi vaz mı geçirdik yoksa hâlâ ilgileniyor musunuz?”

“Kesinlikle ilgileniyorum,” dedim ve bunu içten bir şekilde söyledim. Dylan’ı bir kenara bırakacak olursam daha önce bir şeyi bundan daha fazla istediğimi sanmıyordum.

“Yalnızca evlat edinmeyi mi düşünüyorsunuz yoksa koruyucu aile olmayı da düşünüür müsünüz?”

Başımı iki yana salladım. Bir hafta, bir ay ya da belki yıllar sonra benden alınacağını bilerek bir çocuğa bütün sevgimi veremezdim. Daha fazlasına gönüllü olamayacak kadar çok kayıp yaşamıştım.

“Bana en cazip gelen evlat edinmek,” dedim kararlı bir sesle. “Pekâlâ, şimdi ne yapmam gerekiyor?”

“İletişim bilgileriniz bizde var; bu hafta size e-posta göndereceğiz ve daha sonra süreci başlatabiliriz. Doldurulacak baş-

ka formlar, sabıka kaydı sorgulaması, referanslar, görüşmeler, psikolojik değerlendirmeler, ev ziyaretleri, katılınması gereken kurslar olacak. Bu uzun bir yolculuk ve bir garantisi yok. Bütün süreçleri tamamlamak aylar sürebilir ve sonra sizi doğru çocukla eşleştirmemiz de yıllar sürebilir.”

“Sorun değil,” diye karşılık verdim. “Zamanım çok.”

Oradan ayrılıp otobüs durağına giderken, içimde daha önce ne zaman hissettiğimi hatırlamadığım bir mutluluk vardı.

35. BÖLÜM

NINA

İKİ BUÇUK YIL ÖNCE

Claire Mawdsley adında bir sosyal hizmetler görevlisi salonunda, karşımda oturuyordu. Ayaklarının dibinde içi dosyalarla dolu, eski, ten rengi bir çanta vardı ve kucağında ise kâğıtlar duruyordu.

İsteği üzerine ona evi ve bahçeyi gezdirmiştım. Sallanan tırabzanı not aldığında, onu tamir etmesi için tamirciden randevu aldığımı belirtmek zorunda hissettim. Öyle bir şey yapmamıştım fakat o gider gitmez Google'a girecek ve bir tane bulacaktım. Ayrıca şöminenin önünde bir koruma olmadığını ve ahşap sehpanın sivri köşelerini de not almıştı. Bunların çocuklar için kolayca korunaklı hale getirilebileceği konusunda ona güven verdim.

O eğitimli gözlerinden hiçbir şey kaçmadı. Bahçenin dibinden barakaya doğru tırmanan yeşil yaprakları işaret ederek "Bu zehirli sarmaşık değil, öyle değil mi?" diye sordu. "Ah, hayır," dedim fakat aslında olabilirdi. Emin olmak için bu öğleden sonra onu sökecektim. Kadının gölgesinin çiçeklerin olduğu bölgeye vurduğunu görünce bir an Dylan'dan özür dilemek ve ona yerine başkasını getirmeye çalışmadığımı söylemek istedim. Ama yapamadım çünkü aslında bir yanımda tam olarak bunu yapmak istiyordu.

Claire dolduracağı bir sonraki formu ararken internette okuduğum, bazı koruyucu aile adaylarının sosyal hizmetler görevlisinin evleri için bir çocuğa uygun değildir kanısına vardığı bazı korkunç hikâyeleri düşündüm. Bazıları evlat edinme izni alabilmek için taşınmaya zorlanıyorlardı. Sonsuza dek burada

yaşamayı planlamasam da şu an tek başıma yeni bir eve çıkmaya gücüm yoktu.

Yazmaya başladığında sessizce izledim ve kırklı yaşlarının başlarında olduğuna karar verdim. Alnında enine, derin çizgiler vardı ve tel tel olan saçları beyazlamaya başlamıştı. Bu da bana, iş yaşamı boyunca erken yaşlanmasına sebep olan bazı şeyler görmüş olduğunu düşündürdü.

“Eğer bu sürece devam edecekseniz tarafımızdan evinize muhtemelen toplamda beş ziyaret yapılacak,” dedi. “Bugünün geri kalanında size kim olduğunuz, neden bir çocuk evlat edinmek istediğiniz, güçlü ve zayıf yönleriniz gibi sorular soracağım.”

Ailemle olan ilişkilerimden konuştuk ve ona babam bizi terk ettiğinden beri onunla hiç görüşmediğimi anlattım. Bana bu konuda neler hissettiğimi sorduğunda ise artık neden ve nereye gittiği konusuyla ilgilenmediğimi çünkü babamın bunu hak etmediğini söyledim. Bu elbette bir yalandı. Dylan’ın doğduğu ve öldüğü o çılgın yıl dışında eğer babam hâlâ yanımda olsaydı hayatımın ne kadar farklı olabileceğini düşünmediğim bir gün bile geçirdiğimi sanmıyordum. Onu eskisi kadar özlüyordum.

Claire’ın benden hoşlanmasını gerçekten istiyordum fakat bu süreçte söyleyeceğim tek yalan babam olmayacaktı.

“Bana biraz geçmiş ilişkilerinizden bahsedebilir misiniz?” diye sordu.

“Ne bilmek istersiniz?”

Aslında anlatacak çok az şey vardı. On dört yaşındayken benden on yaş büyük bir adamdan hamile kalmıştım; rezil bedenim aylar sonra bebeğimizi öldürmüştü ve babasını bir daha hiç görmemiştim çünkü cinayet suçuyla hapse atılmıştı. Eğer bunların birinden bile bahsetsem bu odadaki konuşmamız hiçbir sonuca bağlanmazdı.

“Çok fazla uzun ilişkiniz oldu mu?”

“Üç tane.”

“Ne kadar sürdüler ve neden bittiler?”

Ayrıntı sorulmasını beklemediğim için çabucak düşündüm. “İlk ilişkim Jon’la ergenlik zamanımda tanıştım ve yirmili yaşlarıma kadar birlikteydik,” diye söze başladım. “Okulda tanışmıştık ve liseyi bitirdikten sonra şehirde bir apartman dairesinde bir süre birlikte yaşadık...”

Sesimin gittikçe kısıldığını fark ettim çünkü hayalimde büyük yeşil bir alanın karşısında bir bodrum katı canlandırdım. İçinde Jon’ı ve kendimi gördüm. Jon gitarını çalarken ben de müzik eşliğinde kitap okuyordum ve hayatımızı yaşıyorduk. Kafamdaki görüntü o kadar gerçektir ki bunun uzun zaman önce unutulmuş bir anı olup olamayacağını düşündüm. Olamayacağına karar vererek Claire’in sorusuna döndüm. “Üzgünüm,” dedim. “O zamanlara ait çok fazla mutlu anım var. Her neyse, Jon bir müzisyendi ve çoğu zaman evde değildi ve zamanla birbirimizden koptuk.”

“Ya diğerleri?”

Doğruyu söylemek yerine, hayal gücümün ürünü olan iki eski erkek arkadaşım için hayali hayatlar yarattım. “İkinci uzun süreli ilişkim Sam’dı. Arkadaşlarımız vasıtasıyla tanışmıştık ve birkaç yıl birlikte olduk.” Onun kalbine dokunmaya çalıştım. “Bir aile kurmayı çok istemişti ama daha önce de belirttiğim gibi sağlık durumum ona bunu vermem için uygun değildi. Yani sonunda ayrıldık. Ve son olarak Michael ile bir ilişkim oldu. Yine aile konusu aramıza girdi ve ilişkimizi bir sonraki aşamaya ilerletemedik. Önceki ilişkilerinden çocuğu olmayan erkekler arasından çocuk istemeyen birini bulmak çok zor oluyor.”

“Bu hoş bir soru değil,” diye devam etti Claire. “Ama bu konuyu açmazsam işimi yapıyor sayılmam. Evlatlık bile olsa bir çocuk sahibi olduğunuzda, olası partnerinize daha cazip görüneceğinizi düşünüyor musunuz? Hazır kurulmuş bir aile gibi? Yoksa kendi anne ve babanızdan daha iyi bir ebeveyn olmak istediğiniz için mi çocuk sahibi olmak istiyorsunuz?”

Zihnimde babamın görüntüsü belirdi; bugün onu ikinci kez düşünüyordum. Daha önce dolapta kazağımı ararken babamın yıllar boyunca bana gönderdiği yaş günü kartlarından oluşan bir zarf destesi bulmuştum. Üzerlerinde sadece “Sevgiler, baban,” yazıyordu. “Sevgi” sözcüğü ve tarihi asla unutmaması, hayatına devam ediyor da olsa hâlâ beni düşündüğünü gösteriyordu. Sadece yılda bir kez bile olsa bir şeydi. Onu bulmaya çalışmayı kaç kez düşünmüştüm; belki özel bir dedektif tutmayı ya da o uzun zamandır kayıp olan akrabaları bulan televizyon programlarına katılmayı düşünmüştüm. Fakat yıllar geçtikçe fazla uzun bir zaman geçtiğini kabul ettim. Claire’ın sorusuna cevap vermeden önce düşündüm.

“Durum kesinlikle böyle değil. Bir çocuğa bir ev vermek istiyorum çünkü bu yapabileceğim bir şey. Eğer öz çocuğum olsaydı bile sonunda yine bu sürece girerdim.”

Claire bu sözlerim karşısında tatmin olmuş görünüyordu. Başka sorular da sordu fakat hiçbir aşamada Dylan’dan söz etmedim çünkü o zaman kayıtlara bakacaktı ve ona ait herhangi bir kayıt yoktu. Küçük kızım hiçbir zaman resmi olarak kaydedilmemiş ya da bir isim almamıştı. O her açıdan sadece annemin ve benim dünyamızın bir parçasıydı.

Annemin evlat edinme planlarımdan ya da o isteyken salonunda bir sosyal hizmetler görevlisinin oturduğundan hiç haberi yoktu. Ona yakında söylemek zorunda kalacağımı biliyordum fakat bunu saklamak hoşuma gitmişti. Başlarda ben ve oğlum veya kızım burada yaşayacaktık fakat ilk fırsatta kendi evimize çıkacaktık. Hayatımın geri kalanını bu çatının altında geçirmek istemiyordum. Bir değişiklik üçümüz için de iyi olurdu.

“Pekâlâ,” dedi Claire, bu ilk değerlendirmenin sonuna geldiğimizi işaret eden bir havayla. O âna kadar muhtemelen soğumuş olan çayından son bir yudum aldıktan sonra tamamlanan formlarıyla birlikte çantasını aldı. Yüzündeki cana yakın ifade değişmediği için bu aşamayı geçtiğimi düşündüm. Ben de onunla birlikte ayağa kalktım.

“Bana, üçü aile bireyi olmayan ve sizin evlat edinmek için uygun biri olduğunuza dair bilgi verebilecek altı kişinin isimlerini ve adreslerini e-posta ile atmanızı rica edeceğim.”

“Bana bırakın,” dedim. Bunun için hazırlıklıydım ve işyerinden bana yardım etmekten zevk duyacaklarını söyleyen üç kişi ayarlamıştım bile.

“Ayrıca eski erkek arkadaşlarınızdan birkaçıyla da konuşmamız gerekecek,” diye ekledi Claire gayet sıradan bir tavırla.

Bu benim için yeni bir bilgiydi. “Neden?” diye sordum.

“Normal prosedür bu şekilde.”

“Fakat şu an nerede yaşadıklarını bile bilmiyorum.”

“Sorun değil, bana daha sonra birkaç ayrıntı daha vererseniz onları bulma işini bize bırakabilirsiniz.” Bana yakında benimle iletişime geçeceğini söyledi. “Bu evi annenizle paylaştığınız için elbette daha sonra onunla da konuşmamız gerekecek. Ama endişelenmeyin,” diye ekledi. “Harika gidiyorsunuz.”

Bana bu şekilde güven vermesi beni rahatlatmalıydı ama arkasından kapıyı kapattığımda endişelenmeye başladım. *Fazlasıyla* endişelenmeye başladım. Sam’la olan ilişkimin arkasındaki gerçek şuydu ki onun peşine düştüğümde evli olduğunu biliyordum. Fakat sosyal medyada paylaştığı üç çocuğuna ondan daha fazla âşık olmuştum. Yürüttüğüm mantığa göre eğer ona sahip olabilirim hazır bir ailem de olabilirdi. Sonra karısına ikimizden bahsettiğimde, Sam’ı affetmiş ve Sam da beni terk etmişti. Ve Michael ilişkimizi, işyerinden arkadaşlarıyla bar bar dolaşırken onu takip ettiğimi yakaladığı zaman bitirmişti. Telefonlarımı açmamış ya da mesajlarıma cevap vermemişti ve aklıma en kötüsü gelmiş, başka bir kadınla olduğunu düşünmüştüm. Bu bardağı taşıran son damla olmuştu ve tabii ki bana “fazla sahiplendiğimi” söylemişti. Birkaç ay sonra polise gitmesiyle ancak habersiz bir şekilde işyerine ve evine gitmeyi bırakmıştım.

Bu nedenle Claire’ın bu isteğini atlatmanın bir yolunu bulmalıydım. Ve ayrıca annemi de bu konuda nasıl yanıma alaca-

ğımı düşünmem gerekiyordu. Her ebeveyn sonunda büyükanne veya büyükbaba olmayı isterdi. Ve onu, bunu yapmak istediğim konusunda ne kadar kararlı olduğuma ikna ettiğimde beni sonuna kadar destekleyeceğinden emindim.

36. BÖLÜM

MAGGIE

İKİ BUÇUK YIL ÖNCE

Mektubu okudum ve sonra gözlerimin beni yanıltmadığından emin olmak için satır satır tekrar baktım. Sayfanın tepesindeki konsey logosu, mektubun gerçek olduğunu gösteriyordu. Çalışanlardan iki tanesinin telefon numarası vardı. Telefonu elime aldım, numaramı gizledim ve verilen numaraları tek tek aradım. İlk numaradan gerçek bir kişi cevap verince telefonu kapattım; diğer numaradan ise bir ses kaydı cevap verdi. İki kadın da gerçektir. Bu sahte bir şey değildi.

Koltuğa yığılarak bu bilgiyi sindirmeye çalıştım. İşten eve döndüğümde beklediğim son şey sosyal hizmetlerden, Nina'nın bir çocuk evlat edinmek istediğini bildiren bir mektup almaktır. Bu tamamen umulmadık bir durumdu.

Bu, kesinlikle anlık verilmiş bir karar olamazdı. Başvurmadan önce fazlasıyla düşünmüş olmalıydı. Peki neden bu konuda benimle konuşmamıştı? Belki de onu vazgeçirmeye çalışacağını düşündüğü için bir şey söylememiş olabilirdi. Mektupta benden referans olmamı istedikleri yazıyordu ve onun bir ebeveyn olarak uygun olup olmadığını konuşmak istiyorlardı çünkü çocuk da ikimizin oturduğu evde yaşayacaktı. Ayrıca sabıka kaydımı inceleyecekler ve geçmişime de burunlarını sokacaklardı. Gözlerimi kapatarak başımı iki yana salladım. Bundan hiç hoşlanmamıştım.

Nina zor geçen bir üç saat sonra işten döndü ve yine zor geçen bir iki saat sonra yemeğe oturduğumuzda mektup konusunu açtım. "Yalan söylemeyeceğim; bu gerçekten büyük bir sürpriz oldu," dedim.

“Birkaç haftadır bu konuyu düşünüyordum,” diye cevap verdi Nina.

“Ve bana bahsetmek aklına gelmedi?”

“Sonunda söyleyecektim.”

“Mektupta bir sosyal hizmet görevlisinin seni ve evi değerlendirmek üzere çoktan buraya geldiği yazıyor. Peki bana ne zaman söyleyecektin?”

“İkinci aşamayı geçip geçemeyeceğimi görmek için bekleyecektim.”

“Nina,” dedim istemediğim kadar sert bir sesle. “Bunu lanet olası bir *X Factor*¹⁷ elemeleri gibi anlatıyorsun. Bu verdiğin çok büyük bir karar ve bunu senden duymayı hak ediyordum. Evlat edinmen beni de etkilemeyecek mi sence?”

“Bir torunun olmasını istersin diye düşünmüştüm.”

“Elbette istiyorum ama konu bu değil! Bu, ikimizin adına karar veremeyeceğin kadar büyük bir karar.”

“Pekâlâ, eğer gerçekleşirse burada çok uzun bir süre yaşayacağım.”

Sürprizlerle doluydu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani, hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istemiyorum anne. Otuz altı yaşındayım ve zamanım geçiyor. Eğer bu konuda bir şey yapmazsam... bunu söylediğim için üzgünüm ama sonum senin gibi olacak.”

“Benim gibi?” dedim. “Benim neyim var?”

“Yalnızsın.”

“Yalnız değilim!”

“Sadece ben burada olduğum için. Babam gittiğinden beri kaç ilişkin oldu?”

¹⁷Bir yetenek yarışması programı.

Bunca zaman sonra bile Alistair hakkında konuşulması kara-rahtaya sürtülen vidaların sesini duymak gibiydi. “Bu sorunun cevabını biliyorsun.”

“Kesinlikle. Hiç olmadı. Bazen birbirimize sahip olduğumuz için yaşamamız gereken hayatları yaşamadığımızı düşünüyorum.”

“Ve evlat edinmenin hayatına devam etmene yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?”

“Evet, öyle.”

İştahım kaçtı. İçime dolmaya başlayan korkuyu gizlemek için başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. Bu düşüncesi farklı birçok açıdan yanlıştı fakat bunları ona söyleyemiyordum. İşyerindeki arkadaşları çocuklarını getirdiğinde onları kışkırdığı için nasıl saklandığını anlatırken boğazına oturan yumruyu duyabilmiş-tim. Dylan’ın ölümünü asla atlatamadığını ve kalbinde kocaman bir delik açıldığını anlattı. Kızının hâlâ yaşadığı hayali bir dünya kurduğunu, bazen onu okula götürdüğünü, ona kitap okuduğunu ve onu yatırıp üzerini örttüğünü hayal ettiğini itiraf etti.

Bu itirafları beni şok etmişti ve ona sarılarak onu hiç bırakmamayı istemiştim. Artık ikimiz de Dylan’dan söz etmediğimiz için bunca yıldır çocuğunun zihninde nasıl bir yeri olduğundan haberim yoktu. Nina’nın o günleri atlatmasının sırrının bebeğini geçmişe gömebilme kabiliyeti olduğunu sanıyordum. Fakat görünüşe bakılırsa annelik içgüdülerinin ne kadar güçlü olduğunu fark edemeyecek kadar kördüm. Ölü bir çocuğun, onu artık ebeveyn yapmadığı anlamına geldiğini düşünecek kadar saftım. Ona söylemek istediğim, şimdiye kadar ondan sakladığım şeyler vardı.

Ben de torunum için kocaman bir hayat hayal etmiştim. Nina’ya mı benzeyecek yoksa babasının kusurlarını mı alacak diye merak etmiştim. O gün ikimiz de çok büyük bir kayıp yaşamıştık.

Nina'yı gözyaşlarını durdurmaya çalışırken izlediğimde onunla ağlamak istedim. Fakat onun yerine acımı yuttum. O içini döktükçe, fazlasıyla ikna edici sebepler sundukça, ben de evlat edinmeyi ne kadar çaresizce arzuladığını anladım.

Ve bu da beni daha kararlı bir hale getirdi. Bunun olmasına izin vermemek konusunda kararlıydım. İlerideki görüşmelerden ve psikolojik değerlendirmelerden bahsettiğinde, onun zihnine kimsenin girmesine izin veremeyeceğimden emin oldum. Çünkü eğer bunu yaparsam hayatımın son yirmi yılında saklamaya çabaladığım bir şeyi ortaya çıkarabilirlerdi.

37. BÖLÜM

MAGGIE

İKİ BUÇUK YIL ÖNCE

Ön kapı çarptı ve girişteki duvarda asılı duran çerçevenin sarsıldığını duydum.

Nina hızla mutfığa dalarken “Neden?” diye inledi. Kendimi hazırladım, *biliyor*.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum, ikimiz de olmadığını bildiğimiz halde.

Öfkeden yanakları kızarmıştı. Çantasını yere fırlatınca içindekilerden bazıları dağıldı. “Söyle, bunu neden yaptın?”

“Neyi neden yaptım?”

“Neden sosyal hizmetlere iyi bir anne olamayacağımı söyledin?”

“Öyle söylemedim.” Ellerimi bulaşık suyu leğeninden çıkardım ve kalan sabunları mutfak bezine kuruladım.

“Benimle ilgilenen Claire, referansında ondan sakladığım şeylerle ilgili ayrıntılı olarak konuştuğunu söyledi. Başvurumu geri çevirmekten başka şansı olmadığını söylüyor.”

“Seninle ilgili *benim* bir şeyler anlattığımı mı söyledi sana?”

“Şey, hayır, senin adını vermedi ama başka kim olabilir? Benimle ilgili o kadar çok şey bilen başka kim var?”

“Peki, ondan ne saklıyordun? Bu süreçte dürüst olman gerekmiyor mu?”

“Her konuda değil!” dedi Nina sesini yükselterek. “Birisi ona düşük yaptığımı, eski erkek arkadaşımın hapishanede olduğunu

ve benim bunalıma girdiğimi söylemiş ve benim bir çocuğun sorumluluğunu almaya hazır olmadığımı düşünüyorlar. Ne cüretle böyle dersin?”

“Hayatım, ben senin hazır olmadığını söylemedim; ben çocuklar konusunda arkadaşlarının bebeklerinden kaçacak kadar az tecrüben olduğunu söyledim.”

“Sana güvenerek söylediğim bir şeyi neden bana karşı kullandın? Evlat edinmek, bensiz dönmeye devam eden dünyaya ayak uydurmam için bir şanstı. Fakat sen her şeyi mahvettin.”

“Eninde sonunda Hunter hakkında bilgi edineceklerdi.”

“Nasıl? Biz yıllar önce birlikteydik! Aynı zamanda ona düşük yaptığımı söylemenin de hiç gereği yoktu çünkü bunu yalnızca sen ve ben biliyorduk.”

“Onlara Dylan’dan bahsetmedim,” dedim.

Sadece ismini söylemem bile gözlerinin dolmasına yetmişti. Bu durumun bana da ona verdiği kadar acı verdiğinden haberi yoktu. Yaptığım şey yüzünden berbat hissediyordum. Ona öyle görünmediği zamanlarda bile aslında hep onun iyiliğini düşünerek hareket ettiğimi söylemek istiyordum fakat yapamıyordum. Taşıdığım sırlar artık kaldıramayacağım kadar ağır geliyordu.

“Bu mutlu olmak için tek şansımıydı anne. Senin benim için en iyi olanı istemen gerekir. Peki neden bu şans elimden aldın?”

“Öyle yapmak istememiştim Nina fakat sorularına dürüstçe cevap vermek zorundaydım. Bir ebeveyn olmanın gerekliliklerine hazır olduğunu düşünmüyorum. Nasıl bir tecrüben var?”

“Öğrenebilirim.”

“Ya sorunlu çocuklar? Korkunç geçmişleri olan, berbat şeyler yaşamış olan çocuklar? Bununla nasıl baş edecektin?”

“Sosyal hizmetler karşına çıkabilecek şeylere seni hazırlamak için eğitim düzenliyor.”

“Eğitimler, gerçeklerin yerini tutamaz. Bir çocuk büyütmek stresli bir iş...”

“Stresle baş edebilirim.”

“Gerçekten edebilir misin?” Kollarımı kavuşturdum ve kendisine karşı dürüst olmadığı için benim dürüst davrandığımı anlamasını umdum. “Senin ergenlik yaşlarında davrandığın gibi davranan bir çocuk verseler onunla nasıl uğraşacaksın? Sen yoldan çıktığında ben de yalnız bir ebeveyndim. Ben de seninle cehennemi yaşadım. Tanrı biliyor, pes etmek istediğim zamanlar oldu fakat yapmadım çünkü o durumla uğraşacak gücüm vardı. Senin var mı? Çünkü ağır endişeler yaşadığında, hayatın sana verdiklerinin stresi ağır geldiğinde neler olduğunu gördüm. Sen kötüledin. Kapıları kapadın. İçine kapandın. Anne olduğunda bunu yapamazsın.”

Nina sanki bu konuyu açtığıma inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

“Gerçekten hayatımın o dönemini bana karşı mı kullanıyorsun? O zaman on beş yaşındaydım anne. *On beş!* O zamanlar küçük bir kızdım; şimdi ise otuz altı yaşındayım. Ben yetişkin bir kadını. Önüme çıkan her türlü sorunla başa çıkabilirim.”

“Hayatının büyük bir kısmında öyle sorunlar yaşamadığın için onun gibi baskılara nasıl tepki vereceğini bilemezsin. Senin ödemen gereken bir borcun, beslemen gereken bir ailen, tüm vaktini alan bir işin ya da yürütmen gereken bir ilişkin yok. Baskı hakkında en ufak bir bilgin yok.”

“İstediğin bu, öyle değil mi? Tüm sorun bu; sana bağımlı yaşamam. Ben hayatıma devam etmezsem sen de etmek zorunda kalmayacaksın. Ve ben burada kalırken sen asla yalnız kalmayacaksın.”

Bu acı sözleri beni şaşırtmıştı. Fakat bu söylediklerini daha sonra düşünerek kendimi eleştirecek vaktim olacaktı. Şimdilik bu konunun kızıışmasına izin veremezdim.

“Seni incitmeye çalıştığımı düşündüysen üzgünüm hayatım fakat sosyal hizmetler görevlisine doğru olmayan hiçbir şey söylemedim. Seni ve buraya gönderilebilecek herhangi bir çocuğu düşünerek dürüst davrandım.”

“Kendini kandırma. Bunu yaptın çünkü beni... kendi adını verebileceği kimsesi olmayan bu ergen kızı, bu şekilde elinde tutmak istiyorsun. Senin gölgen olduğu için kendine ait bir hayatı olmayan bu acınası bedeni elinde tutmak istiyorsun. Benim kadar yalnız olduğun için yaptın bunu. Kendim olmama izin veremeyecek kadar kötü ve zalimsin. Bunun için seni asla affetmeyeceğim.”

Odadan rüzgâr gibi çıktı.

Tek başıma sessizce ağladım çünkü onun için ne kadar fedakârlık yaptığımı asla anlamayacaktı. Yaptığım şeyin sebebini ona asla açıklayamazdım.

Ben doğru olanı yaptım, dedim kendi kendime. Ben doğru olanı yaptım. Kızıma güven olmaz.

38. BÖLÜM

NINA

Maggie ile onun odasındaki kanepeye tünemiş, bir tabaktan üzerine Marmite¹⁸ sürdüğüm üçgen şeklindeki kızarmış ekmekleri yiyorduk.

“Bunu senelerdir yememiştım,” dedi her lokmanın tadını çıkararak. Gözlerini Elsie’nin evinin karşısındaki evden ayırmıyordu. “Edith teyzeni hatırlıyor musun?”

“Hayır. Kimin tarafından akrabamız?”

“Benim. Benim kuzenim. Her neyse, onun oğlu Alan Marmite’ı kavanoz kavanoz yerdi. Edith, oğlu Kaliforniya’da, her yerde bilgisayar olan şehire çalışmaya gittiğinde ona birkaç kavanoz götürmüştü. Sylvanyalı Aileler miydi? Neydi oranın adı?”

“Silikon Vadisi.” Kıkırdadım.

“Evet, orası. Fakat gümrük memurları bavulunu aramak için onu kenara ayırdıklarında, aktarma sırasında üç kavanoz da kırılmış, bütün kıyafetleri kirlenmişti. Onlara sıkışıp bavulunu tuvalet olarak kullanmadığını ve onun ne olduğunu açıklayana kadar akla karayı seçmişti.”

Birlikte kahkahalar attık fakat birbirimize bakmadık. Son üç sahtır bu pozisyonda oturuyorduk. Çantam omzumda hazır-
dı, kabanım ve ayakkabılarım üzerimdeydi ve zarf da cebimdeydi. Sonra aniden çocuklarını suistimal eden komşularımızın alt katındaki ön odada birilerinin hareket ettiğini gördük.

“Çıkmak üzereler,” dedi Maggie. “Hazır mısın?”

¹⁸ Bira mayasından elde edilen bir sos.

“Evet,” diye karşılık verdim ve zarfın orada olduğundan emin olmak için cebimi yokladım. “Bu gece görüşürüz.”

“İyi şanslar,” dedi Maggie ve koluma dokundu. Geri çekilmedim. Yolda yemek için bir dilim ekmek daha aldım ve aceleyle merdivenlerden inerek merdiven sahanlığının kapısını arkamdan kilitledim. Sonra evden çıktım ve aynı anda komşum da iki çocuğuyla çıktı. Çocuklar kırmızı, V yaka süveterleri, kömür rengi pantolonları ve siyah ayakkabılarıyla okul için hazır görünüyordlardı ve ikisinin yüzlerinde de görünen herhangi bir morluk yoktu. İçlerinde ne gibi hasarlar olduğunu merak ediyordum.

İlk kez onları okula yürürken görüyordum çünkü genellikle onları babaları götürürdü. Anneleri telefonuyla o kadar meşguldü ki ellerini tutmuyordu, arkalarında olduğumu da fark etmedi. Bana kalırsa çocuklar yola fazla yakındı. Başlarını öne eğmiş, birbirleriyle konuşmuyorlardı.

Bu ortak amaçla Maggie ve ben son birkaç günde, son iki yılda olduğundan daha fazla zaman geçirmiş, küçük kıza nasıl yardım edeceğimiz konusunda konuşmuştuk. Bu, içimdeki duyguların değiştiği ve ona hayatını geri vermeye hazır olduğum anlamına gelmiyordu. Fakat yanımda olmasından hoşlandığımı inkâr edemezdim. Sonunda birlikte bir plan yapmıştık. Birlikte yazdığımız mektubu doğrudan çocuğa verecektim.

2 numarada oturan kıza, diye başlıyordu. Lütfen korkma ama sana yardım etmek istiyorum. Evde neler yaşadığını biliyorum. Annenin canını nasıl yaktığını izledim ve bunu yapmaması gerektiğini bilmeni istiyorum. İyi anne ve babalar çocuklarına sana davranıldığı gibi davranmazlar. Ve sana ne söylerlerse söylesinler bu senin hatan değil. Bir yetişkinden yardım isteyeceğin konusunda bana söz vermeni istiyorum. Ve bunu elinden geldiğince çabuk yapmanı istiyorum. Bu mektubun altında bir telefon numarası var. O numarayı ararsan Çocuk Hattı'ndan karşına çıkacak olan nazik bey veya hanımefendiyle konuşabilirsin. Sana yardım edecektir. Eğer

istemiyorsan kimseye ismini söylemek zorunda değilsin fakat onlara başına gelenleri anlatabilirsin. Eğer telefon kullanamıyorsan öğretmeninin veya bir arkadaşının annesi veya babası gibi güvendiğin birine söyleyebilirsin. Sana ve abine yardım ederler. Bunun senin için kolay olmayacağını biliyorum çünkü aileni çok seviyorsun fakat cesurca davranmaya başladığın an her şeyin düzeleceğini söylediğimde bana güvenmek zorundasın.

Sevgiler, bir dost.

Planımızı uygulamak ve kızı yalnız yakalamak için bir fırsatımız olmamıştı; ta ki şimdiye kadar. Aile, yolunu değiştirip gazeteciye girdi. Anneleri çocukları dışarıda bıraktı ve bir yanım kadının onları bir köpek gibi lamba direğine bağlamasını bekledi. Çocuklar dükkânın camına yapıştırılmış reklam kartlarını okuyarak beklediler. Bir aralıktan, annelerinin kasada sıraya girdiğini gördüm. Kıza çarpacak, çantasını omzundan düşürecek ve toplamasına yardım ederken mektubu da içine koyacaktım.

Kimsenin izlemediğinden emin olmak için son kez etrafıma bakındım ve sonra yaklaştım.

39. BÖLÜM

MAGGIE

Dün neredeyse bütün günümü pencerede geçirmiş, sadece kovama tuvaletimi yapmak veya bacaklarımı esnetmek için pencerenin yanından ayrılmıştım. Gece olduğunda bile yerimden ayrılmamış, kızın Nina'nın çantasına gizlice koyduğu notu bulması ve yardım istemesini umarak dua etmişim.

O korkunç ebeveynlerini alıp götürmek için evin önüne bir polis arabasının gelmesini ya da en azından sosyal hizmetlerden birilerinin ziyarete gelmesini beklemiştim. Fakat hiçbir şey olmadı. Kapılarını çalan tek kişi kargo getiren bir kurye oldu. Gece ilerledikçe artık kimsenin gelemeyeceği kadar geç olduğunu anladım fakat yine de elimde lambayla olduğum yerde beklemeye devam ettim. Böylece ışığı açıp kapatarak ona hâlâ burada olduğumu gösterebilecektim. Fakat onu sadece kısacık bir süre odasına girerken gördüm ve sonra annesi ışığı kapadı. Güvenli bir şekilde yatağına girdiğini düşünerek izleme bölgemden ayrıldım ve üzerimi değiştirdim.

Tam neden bu saate kadar Nina'nın gelip neler olduğunu anlatmadığını düşünürken onu gördüm. Kapının altında yarısı odamda yarısı ise dışarıda, beyaz bir zarf duruyordu. Daha açmadan bu zarfın ne olduğunu biliyordum. İçinde Nina'yla birlikte kız için yazdığımız mektup vardı. Kıza mektubu vermemişti. Bu, neden bütün gün hiçbir gelişme olmadığını açıklıyordu. Kimse kızın yardımına gelmemişti çünkü o, seçenekleri olduğundan habersizdi. Nina gördüklerine rağmen bana inanmamayı ve yardım etmemeyi seçmişti. Ve bunu yüzüme söyleme cesareti de yoktu.

Kızın güvenli olmayan bir ortamdan kaçmasının önceliğim olmasına rağmen bir tarafım bunun benim özgürlüğüme de yol

açmasını ummuştum. Onu güvendiği birine, yolun karşısındaki evin tavan arasında birinin ışıkları açıp kapattığını gördüğünü anlatırken hayal etmiştim. Şimdi düşününce çok komik geliyordu. Yine de uzun ve mağlup olmuşçasına bir iç geçirdim.

Nina akşam yemeği için beni aşağı indirmeye geldiğinde hiçbir şey olmamış gibiydi. Onunla yüzleşmeyi ve karşıda olanlardan neden şüphe duyduğunu sormayı düşündüm fakat bunun ne anlamı olacaktı ki? Nina bir şeye karar verdiğinde fikrini asla değiştirmezdi. Bu yüzden yemeğimizi yedik, bana kendi isteğiyle gününü anlattı ve onun çocukluğundaki anıları tazeledik çünkü yeni anılar yaratamıyorduk.

Ayrıca iki farklı şeyin de cevabını merak ediyordum. Yemekten önce, ben her zamankinden daha sıcak bir banyonun tadını çıkarırken Nina odama yeni bir televizyon koymuştu. Bunu yapmayı düşündüğünü ya da neden yaptığını söylememişti. Yatak odama girdiğimde görmüştüm. Sonra ters tarafa dönerek, ayak bileğimi kaldırıp uzun zinciri kısa olanla değiştirmesini beklemiştim ama bunu yapmamıştı. Sadece “Cuma günü görüşürüz,” diyerek odadan çıkmıştı.

Her iyiliğinden olduğu gibi bu yaptığından da şüphelenmiştim. Hem bu hem de yeni televizyon verildiği kadar hızlı bir şekilde geri alınabilirdi. Fakat bu zincir durduğu sürece istediğim zaman odamdan çıkarak banyoyu kullanabilirdim. Odamın köşesinde duran kova yerine artık yeniden tuvaleti kullanabilirdim.

Gecenin ilerleyen saatlerinde çişim geldiği için uyandım. Ve kovayı kullanmak yerine, soğuk tuvalet oturağına oturdum ve çişimi yaparken mutluluktan ağladım. Bu çok küçük bir hareketti ama yeniden insan gibi hissetmeme yetmişti.

NINA

Çok daha küçük çapta bir diktatör olmak, her zaman istediğini yapabildiğin bir yönetim şeklinin başında olmak insana böyle mi hissettiriyordu? Kimse aldığınız kararları sorgulamıyor ve sorgulayanlar da hemen susturuluyordu. Maggie'yle yaşamak bana böyle hissettiriyordu; bu otokrasinin başı olduğumu ve bizim hayatlarına ait sorumluluğun ağırlığının benim omuzlarımda olduğunu hissettiriyordu. Hayatımın büyük bir kısmında hayatımızdan sorumlu olan oydu. Fakat diktatörler neredeyse her zaman eninde sonunda devrilirlerdi. O yüzden ilişkimizdeki gelişmelere rağmen onun etrafındayken rehavete kapılmayacaktım. Güç dengesinin tamamen değişmesine izin veremezdim.

O yeniden odasına döndüğünde, Elsie'nin beni görmemesini umut ederek yumuşak havanın ve yeni bahçe mobilyalarının tadını çıkardım. Bu gece Elsie'nin o yılan diliyle ve gizlemeyi beceremediği suçlamalarıyla uğraşamazdım. Yanımda bir kadeh şarap getirmiştım ve birkaç yudum alarak gözlerimi kapatıp sessizliğin tadını çıkardım.

Yolun karşısındaki küçük kızı düşündüm ve mektubu çantasına koymayarak doğru karar vermiş olmayı umdum. Çantayı omzundan düşürmeme birkaç adım kalmıştı ki anneleri aniden köşedeki dükkândan elinde iki tane çikolata ve parlak renkli çizgi romanlarla çıkıvermişti. Heyecanlanan çocukları teşekkür etmek için ona sarılmışlar ve üçü el ele tutuşarak okula doğru yürümeye devam etmişlerdi. Sözde vahşetin sonrasına tanık olduğum için o tokatların Maggie'nin fazla aktif olan hayal gücünün ürünü olup olmadığından yüzde yüz emin olamıyordum. Belki de tavan arasında kapalı kalmak, zihninin ona komik numaralar yapmasına neden oluyordu. Çünkü dün iki çocuğuyla

gördüğüm o kadının şiddet uygulayacak biri olmadığına bahse girebilirdim. Benim için sözcüklere dökmek zordu fakat onların ilişkilerinin sevgiye dayalı olduğunu ve Maggie'yle benim ilişki-me hiç benzemediğini biliyordum.

Telefonumun alarmı çalarak bana bir şey yapacağımı hatırlattı. Elimi cebime sokarak tabletlerin üzerindeki ambalajı çıkardım. Tabletlerden birini çıkardım ve bir yudum şarapla yuttum. İlaçlarımla içki içmemem gerektiğini biliyordum ama çok da bir zararı olmayacağından emindim. İlaç almaktan nefret ettiğim için çabucak yuttum. Bu ilaçların hızlı bir çözüm olması gerekiyordu fakat iki yılın sonunda şimdi kullanmayı bırakırsam bana neler olabileceğinden korkuyordum.

41. BÖLÜM

NINA

İKİ YIL ÖNCE

Yeni doktorum karşımda oturmuş, bilgisayardan kayıtlarıma bakıyordu. Benden en az on yaş kadar küçüktü ve sanki bu sabah saçlarına şekil verirken bir yerini unutmuş gibi kulağının tam üzerinde, saçında, bezelye büyüklüğünde beyaz bir şey vardı. Uzanıp saçlarındaki şekillendirici dağılana kadar onları karıştırmamak için kendimi zor tuttum.

Annemin çalıştığı kliniği değiştirdiğimden beri ilk kez doktora geliyordum. Artık oraya kayıtlı olmadığımı bildiğini tahmin ediyordum ama ikimiz de bu konudan söz etmemiştik. Bu onu ilgilendirmezdi. Evlat edinme planlarımı sabote ettikten sonra hayatım hakkında bir şey bilmesini ve kayıtlarımı izinsiz karıştırmasını istemiyordum.

Aramızda, babam gittiğinde oluşandan bile daha büyük bir uçurum oluşmuştu. Kazandığım her fazladan kuruşu bu evden defolup gitmek ve ondan uzaklaşmak için biriktiriyordum. Evlat edinme konusundaki başarısızlığım beni tahmin edemeyeceğim şekilde yaralamıştı. Aylarca kurtulamadığım kara bir bulutun altında yaşamıştım. Dr. Kelly benim limanım olmuştu.

Genç görünümüne rağmen hakkını vermem gerekirse yılların tecrübesine sahip bir hekimin hastalarına olan anlayışı onda vardı. Ona hiç tükenmeyen çaresizliğimden bahsederken beni dinliyordu.

“Peki ne kadar zamandır böyle hissediyorsunuz?” diye sordu.

“Birkaç aydır.”

“Bu düşünceler kendisini hiç intihar eğilimi olarak gösterdi mi?”

“Hayır.”

“Hiç mi?”

“Hayır. Kendimi öldürmek istemiyorum.”

“Kendinize zarar verme isteği duydunuz mu hiç?”

“Hayır.”

“Sık sık dışarı çıkıp sosyalleşir misiniz?”

Çoğu akşamı nefret ettiğim annemle evde televizyon izleyerek geçirdiğimi kabul etmektense yalan söyleyerek ona evet demek istedim. Sonra dürüst davranarak “Hayır,” dedim.

Beni neyin bu hale getirmiş olabileceğinin olası sebeplerinden söz ettik. Otuz altı yaşında olduğum ve ne kadar boş bir hayat yaşadığım konusuna değindim fakat ona Dylan’ın ölümü ve başarısız olan evlat edinme başvurumu anlatmak üzereyken kendimi tuttum.

Dikkatini yeniden ekranına verdi. “Çok erken dönemde menopoza girdiğinizi görüyorum,” dedi. “O zamanlarda bu teşhisle birlikte ortaya çıkan duygularınızla baş edebildiniz mi?”

Ve bunu düşününce baş edemediğimi fark ettim. Gerçeği olduğu gibi kabullenmiş, başımı önüme eğmiş ve Jon’la Dylan olmadan yaşamaya devam etmiştim. “Muhtemelen edemedim, hayır,” dedim.

“Neden size antidepresan yazmamı istiyorsunuz?”

“Çünkü seçeneklerim tükeniyor,” diye kabullendim. “Çok çabaladım fakat kendimi bu durumdan tek başıma çıkaramıyorum.”

Dylan’ın ölümünden sonra kuvvetli antidepresanların içinde kaybolduğum o senenin ardından birçok ilaca -hatta soğuk algınlığı ve grip ilaçlarına- karşı çekimser davranmaya başladım. Bu yüzden bu istediğim ilaçlar, benim için son çareydi. Bu ye-

tersizlik hislerim, Maggie stresle baş edemediğimi söylediğinde haklı mıydı acaba diye düşünmeme sebep oluyordu. Belki de sıradan insanların günlük başarısızlık ve stresle başa çıkma mekanizmaları bende yoktu. Belki de bu nedenle babamı bulmayı hiç denememiştim çünkü bu, risk alma ve ikinci kez reddedilme riskine karşı duyduğum korkuydu.

“Grup terapisini bir çözüm olarak düşündünüz mü? Devlet Sağlık Hizmetleri’ndeki bekleme listesi uzundur fakat birebir görüşmeden daha kısa bir tedavi şeklidir ve sizi bu tedaviye başlatmaktan mutluluk duyarım.”

“Ben oldukça içekapanık biriyim ve bu yüzden bu konuyla kendi başıma ilgilenmeyi tercih ederim.”

Hâlâ emin olamadığımı görebiliyordum fakat sonunda kararsız kaldı. Bilgisayara notlarını yazmaya başladığında “Yüksek bir doz istemiyorum,” diye belirttim. “Ergenlik yaşlarımda bu ilaçları almıştım ve yan etkileri yüzünden bir yıl boyunca kendime gelemedim.”

“Bu ne zamandı?”

“1990’ların ortalarındaydı. Aynı şeyleri tekrar yaşamak istemiyorum.”

Dr. Kelly başını iki yana salladı. “Bu ilaçların öyle yan etkiler yapmaması gerekir,” dedi. “O tür yan etkiler yapan genellikle lityum ve valproat gibi maddelerdir. Ve onlar da yalnızca bipolar gibi bozukluklar için verilir. Size verilenlerin antidepresan olduğuna emin misiniz?”

“Evet. Onları yaklaşık on ay kullandım.”

“Kayıtlarınızda bunu doğrulayan hiçbir bilgi yok.”

Kaşlarımı çattım. “Onları yazan Dr. King’di.”

“Hayır, burada böyle bir kayıt yok. Buradaki bilgilere göre o zamanlarda üç yıl boyunca doktora gitmemişsiniz.”

Şaşkın bir şekilde arkama yaslandım. Bu neden kayıtlarımdan çıkarılmıştı?

“Zamanı yanlış hatırlamış olmalıyım,” dedim sonunda.

Ben ayağa kalkarken “Ama yine de grup tedavisini düşünmenizi isterim,” diye ekledi. “Bazen buraya hapsettiklerinizi açmak iyi gelir.”

Hafifçe vurarak başını işaret etti. Bunu düşüneceğime dair söz vererek teşekkür ettim ve çıktım.

O akşam hastane kayıtlarım hâlâ kafamı kurcalıyordu. Gözlerim, ayaklarını altına alarak kanepede oturmuş, kıkırdarak televizyonda oynayan saçma bir komedi programını izleyen aneme kaydı. Konuyu açıp açmamak konusunda kararsızdım.

Yıllar boyunca Dr. King’in beni evimde ziyaret ettiğine ve ne kadar bunalımda olduğumu gördüğü için bana kuvvetli ilaçlar yazdığına inanmıştım. Fakat onu hiç bu evde gördüğümü ya da benimle konuştuğunu hatırlamıyordum. Tedavi sonrası evi aradığını da anımsamıyordum. Bu konuda yalnızca annemin sözüne güvenmiştim. İlaçlarımı almazsam başka bir yöntemin de beni akıl hastanesine yatırmak olduğunu belirttiğini de annem söylemişti. Aslına bakılırsa tüm bunlar annemden çıkmıştı. Son yirmi beş yıldır bana yalan mı söylüyordu? *Hayır*, dedim kendi kendime. *Bunu yapması için bir sebep yok. Doktorun bana verdiği ilaçları yanlış anlamış olmalıydı.* Buna inanmak istiyordum ama yine de içimdeki şüphe hâlâ oradaydı.

Tanımadığım birinin gönderdiği arkadaşlık isteğiyle gelen Facebook bildirimini dikkatimi dağıttı. Reddet seçeneğine bastım çünkü mutsuzluk etrafındakileri de mutsuz etmek anlamına gelirdi. Birinin karabulutlarımın altında benimle yaşamasını beklemek haksızlık olurdu.

42. BÖLÜM

NINA

İKİ YIL ÖNCE

Kütüphanedeki odalardan birinde telefonumla oynarken Facebook'tan bir arkadaşlık isteği daha geldi. Bu kez görmezden gelmedim. Evden getirdiğim öğle yemeğimi kenara ittim ve telefonuma daha dikkatli bir şekilde baktım.

Dün istek gönderen profilin aynısıydı ve Bobby Hopkinson isimli birine aitti. Ortak arkadaşımız olup olmadığına baktım ama yoktu. Neden bu kadar ısrar ediyordu? Beni biriyle karıştırıyor olabileceğini düşündüm. Fakat merakıma yenik düşerek “Kabul Et” ikonuna bastım. Eğer gerekirse onu engelleyebilirdim.

Düzenli bir sosyal medya kullanıcısı değildim. Kütüphanenin Twitter ve Facebook sayfalarını ben yönetiyordum fakat olabildiğince az paylaşım yapıyordum. Aslına bakılırsa kimse istemediği için bu görevi almıştım. Kendi Facebook hesabıma gelince çoğu zaman öyle bir hesabım olduğunu bile unutuyordum. Yıllar önce bir hevesle açmıştım ve aydan aya zor girip bakıyordum. Arada bir onların hayatlarının da benimki gibi bir şeylere saplanıp kalmış olması umuduyla okuldan bazı kızları gizlice takip ediyordum fakat hesapları genellikle kocalarının, çocuklarının, güzel evlerinin ve güneşli tatillerinin fotoğraflarıyla dolu oluyordu. Sonra benimle iletişime geçmek isterler belki diye onları engelliyordum.

Bobby'nin profiline şöyle bir baktım. Buraya yaklaşık kırk beş dakika uzaklıktaki komşu ilçe Leicestershire'da yaşıyordu. Sahte bir hesap olup olamayacağına baktım fakat eğer öyleyse ve arkasında her kim varsa çok fazla çabalamıştı çünkü 2011

yılına kadar birçok albümü ve düzinelerce fotoğrafı vardı. Fakat bu başka birinin internetteki hayatını çalmadığı anlamına gelmezdi. Gerçek şuydu ki o klavyenin ardında herkes olabilirdi. Sosyal medyada hesapları çalınan birçok insan okuyorduk. Belki de telefon erişimi olan bir mahkûm, bir seri katil ya da dünyanın bir ucunda yaşayan profesyonel bir dolandırıcıydı. Bugün hayal gücüm hiç durmadan çalışıyordu.

“Merhaba,” yazdı Messenger’dan.

Yaratıcı bir başlangıç, diye düşündüm.

Duraksadım. Gerçekten de bir yabancıyla sohbet etmek istiyor muydum? Bir müşteri bekliyordum ve önümüzdeki on beş dakika boyunca yapacak daha iyi bir işim yoktu. Bu nedenle “Merhaba,” diye yanıt verdim.

“Nasılsın?” diye sordu.

“İyiyim, teşekkürler, sen?”

“Harika. Bu arada ben Bobby.”

“Biliyorum. Profiline baktım.”

“Ah, peki.”

Ne yazmamı beklediğinden ya da onunla neden şakalaştığımdan emin değildim.

“Meşgul müsün?” diye devam etti.

“Öğle molasındayım.”

“Ne iş yapıyorsun?”

“Kütüphanede çalışıyorum. Sen?”

“Ben muhabirim.”

“Hangi şirkette?”

“Leicester’da bir gazetede çalışıyorum. Haber editörüyüm.”

“O halde bu, işle ilgili bir mesajlaşma mı?”

“Hayır, hiç değil.” Mesajına gülen yüz emoji ekledi ve ben de fotoğrafına yeniden baktım. Belki de gizli bir amacı yoktu ve gerçekten de arkadaş olmaya çalışıyordu. “Belki de seni rahat bırakmalıyım,” dedi. “Bir iş yetiştirmem gerek.”

“Tamam,” diye yanıt verdim.

“Yeniden konuşur muyuz?”

“Tabii.”

“Harika.”

Bir anlam veremediğim “x” harfi göndererek konuşmayı terk etti. Fakat yeniden çalışma masama gittiğimde bilgisayarı açarak Twitter ve LinkedIn profilleri olduğunu da öğrendim. Aynı zamanda, *Leicester Mercury* elektronik gazetesinin köşe yazarları bölümünde de fotoğrafını gördüm.

Daha sonra akşam olup eve döndüğümde, odamda televizyon izlerken annemin aşağıda bulaşık makinesini yerleştirdiğini duydum. Telefonum Bobby’den gelen yeni bir mesajla çınladı.

“Hey!” yazmıştı.

“Selam,” diye karşılık verdim. Nedenini bilmesem de ondan mesaj geldiğine memnun olmuştum. Antidepresanlar bir günde etkisini göstermiş olamazdı, değil mi? Daha sistemime bile girmemişlerdi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu ve bir süre televizyon programlarıyla ilgili konuştuk. İkimiz de karmaşık dramlardan hoşlanıyorduk; gerilim filmleri, aktör ve aktrisler konusunda zevklerimiz aynıydı. Aramızdaki sohbet zorlamadan akıp gidiyordu ve sanki eski bir arkadaşım ile konuşuyor gibi hissediyordum. Fotoğraflarına yeniden baktım fakat bu kez onun için önemli biri olup olmadığını anlamak için baktım. Ondan büyük olduğumu biliyordum ve fotoğraf albümlerinin çoğunda yanında kendi yaşlarında kızlar vardı. İlişki durumu bekâr olduğunu doğruluyordu ve bir yıldan uzun bir süredir karşı cinsle baş başa çekilen bir fotoğrafı yoktu.

Ortak zevklerimize rağmen ikimizin farklılıkları da vardı. Utangaç ve içekapanık biri olmamama rağmen bir erkeğin dikkatini çekecek bir kadın da değildim. O genç ve çekiciydi; ben ise sıradandım. Yaşını yansıtan, modaya uygun kıyafetler giyiniyordu; ben ise Britney ve Justin¹⁹ hâlâ birlikteyken aldığım kıyafetlerden üzerime olanları giyiniyordum.

Messenger sohbetimiz, yukarı gelen annemin sesiyle bölündü.

“Yatmadan önce sıcak çikolata yapıyorum. Sen de ister misin?”

“Hayır, teşekkürler,” diye cevap verdim. Başımı iki yana salladım. Annem beni gerçeklere döndürmüştü. Bu Bobby denen adamın hâlâ annesiyle yaşayan birine ilgi duyacağını düşünüyorsam kendimi kandırıyordum. Ona ne verebilirdim ki? Konuşmalarımız kaçınılmaz olarak başka konulara geldiğinde ve benim ne kadar ahmak olduğumu anladığında mesajlarıma cevap vermeyi bırakacaktı ve ben de kendimi berbat hissedecektim. O zaman tüm bunların amacı neydi?

İşleri kontrolüm altına alarak telefonumu bu geceliğine kapadım.

Sabah radyolu saatimin alarmı beni uyandırdığında telefonumu açtım ve beni bekleyen iki mesaj olduğunu gördüm. Mesajlardan biri Bobby ve benim dün geceki film sohbetimizin devamıydı. İkincisi ise mutlu bir “Günaydın!” mesajı ve yanında gülen bir güneş emojiydi. “Erken mi yattın?” diye sordu.

“Evet,” diye yalan söyledim. “Üzgünüm, çok bitkindim.”

Yanlış olduğunu bile bile ona yüz vererek duş almam, işe gitmek için giyinmem ve öğlen yemeğimi hazırlamam için geçen süre boyunca konuşmanın devam etmesine izin verdim. Mutfakta telefonumun üzerine kapandığım sırada annemin gözü

¹⁹Britney Spears ve Justin Timberlake’in 2005 yılında biten ilişkilerine atıfta bulunulmuştur.

benim üzerimdeydi. Kiminle konuştuğumu açıklamadım ve o da sormadı. Evlat edinme süreci fiyaskosundan sonra artık özel hayatımla ilgili şeyleri bilmesini istemiyordum.

“Seninle konuşmak hoşuma gidiyor,” diye yazdı otobüse bindiğimde. Ben de öyle hissediyordum fakat bunu itiraf etmedim. Onun yerine onu biraz sıkıştırdım.

“Sana karşı dürüst olacağım,” diye karşılık verdim. “Senin gerçekten kim olduğunu merak ediyorum. Ben aktif bir sosyal medya kullanıcısı değilim, seninle ortak bir arkadaşımız da yok ve daha önce yollarımız hiç kesişmedi. Yani, beni nasıl buldun?”

“Northants’daki bazı eski arkadaşlarımı arıyordum ve sen de ‘tanıyor olabileceğiniz kişiler’ önerilerinin arasındaydın.”

Bu akla yatan bir açıklamaydı fakat içimde bir şey gizlediğine dair bir his vardı. “Yani sen karşına her çıkan kadına birden mesaj mı atıyorsun?”

“Hayır, hayır. Durum hiç öyle değil,” diye karşı çıktı. “Sadece cana yakın görünüyordun.”

Cana yakın, diye tekrarladım kendi kendime. Yaklaşıp okşamak istediği yaşlı, güvenilir bir köpek gibi cana yakın. “Peki, bu kanıya fotoğrafıma bakarak mı vardın?” diye sordum. “Gördün ve ‘Ah, yaşı benden büyük olan bu kadın *cana yakın* görünüyor, neden bir merhaba demiyorum?’ diye mi düşündün?”

“Şey... evet. Üzgünüm. Seni kırdım, değil mi? Amacım bu değildi.”

“Şu an işyerindeyim, o yüzden gitsem iyi olacak.”

Bana mesaj gönderip göndermediğini merak edip sürekli kontrol etmek üzere girip bakmamak için Facebook oturumu mu kapadım. Fakat bu, onu düşünmemi engellemedi.

43. BÖLÜM

NINA

İKİ YIL ÖNCE

Bobby'yi görmezden gelmem uzun sürmedi. Aslına bakılırsa sadece bir günlüğüne başarılı oldum. Belki de sonunda antidepresanlar etkisini göstermeye başlamıştı fakat yeni biriyle konuşmak, tepemdeki bulutlara biraz renk katmıştı. Bu kadar kısa bir zamanda ondan dört gözle mesaj bekler olmuştum.

Ve yaklaşık bir hafta boyunca, mesajlar aramızda bir masa tenisi topu gibi gidip geldi. Uyanık olduğumuz süre boyunca birbirimizle konuşmadığımız ya da birbirimizi güldürmediğimiz bir dakika bile geçmedi. Ondan hoşlanıyordum; eğlenceli biriydi. Bazen işlerimizin sohbetimizi engellemesine sinir oluyordum. Fakat hâlâ benden ne istediği konusunda bir fikrim yoktu.

İlişki uygulamaları ve internet sitelerinde erkeklerle konuşma konusuna yabancı değildim fakat o sohbetler çabucak tükeniyordu ve eğer bana penislerinin fotoğrafını gönderirlerse onları engelliyordum. Bobby farklı görünüyordu. Söylediklerimle gerçekten ilgileniyor gibi görünüyordu. Aramızda büyük bir yaş farkı vardı fakat hoşlandığımız birçok şey ve çoğu fikrimiz ortaktı.

Ayrıca Facebook sayfasında her ne kadar sosyal biri gibi görünse de ikimiz de oldukça özgür ruhlardık. Ancak ona sormak istediğim sorular vardı ama sormuyordum.

Aramızdaki bu ilişki nereye gidiyordu? Aylık iki milyar kullanıcısı olan Facebook'ta -bunu araştırmıştım- neden benimle konuşmayı seçmişti? Bu konuyu her açtığımda üstü kapalı cevaplar veriyordu. Ve bu da şüphelenmeme sebep oluyordu.

Dün gece kendimi onunla yüz yüze buluşmanın nasıl bir duygu olabileceğini düşünürken bulmuştum. Bütün senaryoyu kafamda canlandırmıştım. Buluşmayı teklif ettiğim Wellingborough Caddesi'ndeki Fransız restoranından geceyi bitirmek üzere gittiğimiz bara ve sonra da beni eve bırakmasından ergenler gibi arabada öpüşmemize kadar hayal etmiştim. Bunların kulağa ne kadar aptalca geldiğini hemen fark ederek kafamdaki görüntü kaybolana kadar başımı iki yana sallamıştım. Ve bu yüzden de bu işe noktayı koymaya karar verdim. Zihnimin zayıf olmasına ve beni dengelemeleri için ilaçlara ihtiyaç duymama rağmen kendimi korumak zorundaydım. Sohbetin tam ortasında konuşmayı kestim.

Bobby, dün cevap vermediğimi fark edip durana kadar belki de bana on taneye yakın mesaj atmıştı. Fakat bu sabah uyandığımda, iyi olup olmadığımı soran ve beni merak ettiğini yazan iki mesaj daha vardı. En son bir erkeğin, Jon dahil olmak üzere bunu ne zaman söylediğini hatırlayamıyordum. Durumu anlamasını ve pes etmesini umuyor ve bu yeni mesajı görmezden gelmek istiyordum. Fakat bu adam her kim olursa olsun ve ne tür bir oyun oynarsa oynasın bu işi bir yetişkin gibi bitirmeye karar verdim. Ona yokmuş gibi davranmamalıydım; ben zalim bir insan değildim.

Yazmaya başlamadan önce parmaklarım bir süre klavyenin üzerinde öylece durdu.

“Merhaba.”

“Oradasın!” diye cevap verdiğinde heyecanını hissedebiliyordum. “Bu benim son mesajım olacaktı. Diğerlerine cevap vermediğinde sınırlarına dokunmaya başladığımdan endişelendim.”

“Üzgünüm,” dedim. “Meşguldüm.” Sonra düzelttim. “Hayır, bu doğru değil. Meşgul değildim. Seni görmezden geliyordum.”

“Neden? Her ne yaptıysam gerçekten üzgünüm.” Mesajına bir de yüzü asık bir emoji ekledi.

“Bana tüm gerçeği anlatmıyorsun, öyle değil mi?”

Normalde hızlı cevap verir, yazması saniyeler sürerdi. Fakat buna cevap vermesi dakikalar aldı. Bir öfke duygusu karnımdan boğazıma kadar tırmandı. Gerçeği öğrenmeyi hem istiyor hem de istemiyordum. Cevabın gelmesi uzadıkça daha çok korkmaya başladım.

Telefonum yeniden çınladı. “Hayır, anlatmadım,” diye cevap verdi. “Üzgünüm.”

İç geçirdim. Kalbimde bunun doğru olduğunu bilsem de yine de hayal kırıklığına uğramıştım. Muhtemelen Avrupa’nın doğusunda bir internet kafede oturmuş, hiç gerçekleşmeyecek bir gelecek hayali için benim para koparabileceği o çaresiz, kolay kandırılan kadınlardan biri olmamı umuyordu. Eskiden o kadınların bu numaralara düştükleri için aptal olduklarını düşünürdüm fakat Bobby’yle konuştuktan sonra nedenini anladım. Tamamen yabancı olan biriyle bile bir bağ kurduğunuzu düşündüğünüzde hayal gücünüz sizi yoldan çıkarabiliyordu.

“Kimsin sen o zaman?” diye sordum.

“Ben anlattığım kişiyim,” diye cevap verdiğinde zaten karışmış olan kafam iyice karıştı.

“Neden bana mesaj yazmaya başladın?”

“Bu konuyu karşılıklı konuşabilmemiz için benimle buluşur musun?”

“Buluşmak mı?” Çabucak cevap yazarken kaşlarımı çattım. “Hayır! Az önce bana yalan söylediğini kabul etmişken seninle neden buluşayım ki?”

“Açık konuşmam gerekirse sana yalan söylemedim Nina. Fakat bu durumu mesajla değil, yüz yüze açıklamayı tercih ederim.”

Başımı iki yana sallayarak onu tehdit ettim.

“Nasıl bir oyun oynadığını ya şimdi açıklarsın ya da seni engellerim ve bir daha asla konuşmayız. Senin seçimin.”

“Lütfen bunu yapma.”

“Neden yapmayacakmışım?”

“Çünkü sen benim ablamsın.”

44. BÖLÜM

MAGGIE

Kızımı doğurduğum günden beri onunla, annemin benimle kurduğundan daha iyi bir ilişki kurmak istedim.

Annem iyi bir kadın değildi; bunu hayatımda herhangi bir söz hakkı olmasına izin vermeyi kestikten uzun süre sonra kabullenmişti. Sözcükler sebepsiz bir şekilde ve nadir rastlanan kırılğan bir ânında ağzından döküldüğünde ölüm döşeğindeydi. Aslında bu bir itiraf gibi değil, daha çok bir gerçeği açıklıyormuş gibiydi. Kardeşim Jennifer ve benim çok iyi bildiğimiz bir gerçektir bu. Kız kardeşimle annemin ölüm döşeğinin iki yanındaki koltuklarda oturuyorduk. Annemin çarşaflarının altından bir sonda tüpü uzanıyor ve yarısına kadar kahverengi idrarla dolu bir plastik torbaya bağlanıyordu. O kadar sıvısız kalmıştı ki aynı zamanda elinden bir serum bağlanmıştı. Yardım almadan nefes alması güçleştğinde kolay erişebilmesi için eline yakın bir yerde plastik bir ağız maskesi duruyordu. Yatağı, yerden tavana kadar uzanan bir pencereye dönüktü ve annem dışarıdaki bahçeyle alabildiğine uzanan koruluğa gözlerini dikmiş, bakıyordu.

“Benim sevebilme yeteneğim olmadı,” dedi ama özür diler gibi bir havası yoktu. “Hiçbir zaman ikiniz de olması gerektiği kadar umurumda olmadınız.”

Bunu duyduğuma ne şaşırılmış ne de üzölmüştüim. Bizi hiçbir zaman sevip okşadığını ya da öptüğünü, düştüğümüzde kaldırdığını ya da bizi ne kadar sevdiğini söylediğini hatırlamıyordum. Bizi yedirip içirmişti, evimiz her zaman temizdi ve bize alabileceğimiz en iyi eğitimi aldırmişti. Belki de bunlar onun sevgisini gösterme şekliydi ya da belki de sırf görevi olduğu için yapmıştı. Ama iki durumda da annemin sorumlulukları bütün bunlarla sınırlıydı.

“O zamanlar bir aile sahibi olmak yapılması gereken bir şeydi,” diye devam etti. “Sevmiyor bile olsanız bir adamla evlenmeniz, bir aile kurmanız ve gerçekte neler hissettiğiniz konusunda konuşmamanız beklenirdi. Sadece şikâyet etmeden hayatınıza devam etmeniz gerekirdi. Sen doğduğunda, belki seni ilk kez kucağıma aldığımda bir ampulün yanması gibi içimde bir şeyler değişir sanmıştım ama öyle olmadı. Ve sonra Jennifer’da olmasını umdum ama içimdeki karanlık aynı şekilde kaldı.

“Çocukluğumuza dönüp baktığımda, senden nefret etmem gerektiğini hissediyorum ama etmiyorum,” dedi Jennifer. “Sadece bizimle yaşamayı kaçırdığın şeyler için senin adına üzülüyorum. Çok da kötü değildi, öyle değil mi?”

“Hayır, değildi,” diye cevap verdi annem. “Daha iyi çocuklarım olamazdı. Her şeye rağmen ikiniz de şimdi yanımdasınız. Fakat eğer beni yalnız ölmeye terk etmiş olsaydınız da sizi suçlamazdım. Hak ettiğimi düşündüğüm hayatı yaşayamadığım için sizi suçladım. Bu benim omuzlamam gereken bir yükü, sizin değil.”

“Babamı hiç sevdin mi?” diye sordum.

“Belki kendimce sevmişimdir. Fakat hiçbir zaman onu gerçekten tanıyabildiğimi düşünmüyorum. Bahis oyunları ya da diğer kadınlarla, hiçbirimizi hayatına dahil edemeyecek kadar meşguldü. Siz hak ettiğiniz ebeveynlere sahip olamadınız.”

Annem ilk kez ellerini uzatarak ellerimizi tuttu. Teni buz gibiydi ve yüzeye yakın damarlarının meyankökü şekerleri gibi dışarı fırlamış olduğunu görebiliyordum.

“Benim hatalarımdan ders alın kızlar. Vincent’a sahip olduğun için şanslısın Jennifer; mutlu olun. Ve Maggie, Alistair’ın sana her zaman destek olacağına yürekten inanıyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmayacak. Sana babandan ve benden alamadığın her şeyi verecek.”

Yalnızca birkaç yıl sonra annemin birçok başarısızlığının yanında, aynı zamanda çok kötü bir insan sarrafı olduğunu da öğrendim.

Annemin hastalığının teşhisiyle ölümü arasında yalnızca dört ay geçmişti. Eğer daha erken, göğsündeki yumruyu ilk fark ettiğinde teşhis edilseydi tedaviyle kurtulabilirdi. Onun yerine hiçbir şey söylememiş ve belirdiği kadar hızlı bir şekilde kaybolmasını ummuştı. Onun neslindeki çoğu insana göre kanser teşhisi temiz olmamakla bağdaştırılırdı. Ve annem yardım istemeye karar verdiğinde artık çok geçti.

Şimdi annem gibi benim de göğsümde bir kitle vardı.

Kitleyi bu sabah tesadüfen keşfettiğimden beri duygularım karmakarışık olmuştu çünkü neler yapabileceğine tanık olmuşum. Bu hastalık annem gibi büyükannemi ve teyzemi de öldürmüştü. Annem kendi inkârının tutsağı olmuştu; ben ise kızımın tutsağıydım.

İkilemde kalmıştım. Nina ile aramdaki ilişki şu an sabit durumdaydı. Ne kadar böyle süreceğini bilmiyordum fakat bitmesine hazır değildim. Ona ne bulduğumu söylersem bu, durumu karmaşık bir hale getirecekti. Fakat en kötü durumda, bu kitle kötü bir şey gibi görünen fakat buradan çıkmak için tek ihtiyacım olan şey olabilirdi.

45. BÖLÜM

NINA

Maggie bu gece beni sinir ediyordu. Yaptıkları değil, yapmadıkları batıyordu ve o da konuşmaktı. Bu kadar sessiz olduğunda geriliyordum. En son böyle olduğunda ayağındaki kelepçeyle yüzüme vurmuş ve ardından bir anlam veremediğim bir dizi olay olmuştu. O gün bir dönüm noktasından geçtiğimizi umuyordum. Belki de yanıliyordum.

Boş boş yemek odasının duvarına baktığı sırada onu tepeden tırnağa süzdüm. Pikabın üzerinde ABBA'nın en sevilenler albümü dönüp duruyordu fakat artık ben bile her yemek yediğimizde aynı parçaları dinlemekten sıkılmaya başlamıştım. Bu albümü en başta onunla dalga geçmek için çalmıştım çünkü bu albümün ona babamı ne kadar hatırlattığını biliyordum. Ve babamı hatırlamaktan nefret ederdi. Şimdi ise bu parçalar galiba ikimizi de sinir ediyordu. Aklında ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu çünkü benim için bir tehdit oluşturup oluşturmadığını anlamalıydim.

Fakat son zamanlarda ne kadar hızlı yaşlanmış olduğunu fark edince dikkatim dağıldı. Saçları ve kaşları artık tamamen beyazlamıştı ve üzerindeki krem rengi kazağı kemikli omuzlarından bir çarşaf gibi dökülüyor ve ona hayalet bir çizgi film karakteri görüntüsü veriyordu. Bir an kendimi *Sixth Sense*²⁰ filminde karısıyla yemek yiyen Bruce Willis gibi hissettim. Belki de Maggie'yi yalnızca ben görebiliyordum; belki tamamen delirmiştim ve o yalnızca benim hayal dünyamda yaşıyordu. Onun varlığını doğrulamasını isteyebileceğim biri de yoktu.

²⁰ *Altıncı His*, 2000 yılında Türkiye'de gösterime girmiştir.

Ben yemeğimi didiklerken o da bir rulet masasına fişlerini yerleştirir gibi biftek parçalarını ve mantarlarını tabağında evirip çeviriyordu. Çatalını tabağa sürttü ve ikimiz de biraz şaşırdık çünkü onun plastik değil, metal çatal bıçak kullanması hâlâ garip geliyordu. İkimiz de artık alışkanlık haline gelen bu lüksten söz etmiyorduk.

Sessizliği doldurma ihtiyacıma engel olamadım. “Yemek güzel mi?” diye sordum manidar bir şekilde.

“Evet, harika,” dedi ve bana o tanıdık ifadesiyle gülümsedi. O gülümseme, her şey yolunda değilken beni tersine inandırmak için kullandığı gülümsemeydi. Babamın gittiği gün de yüzünde aynı ifade vardı; bu hem özür diler gibi hem de çok büyük bir olayı küçümselediğinde takındığı bir gülümsemeydi.

“Donmuş yerine taze et aldım ve sosu da sıfırdan yaptım,” diye devam ettim. “Tarifi Jamie Oliver’ın kitaplarından birinde buldum.”

“Çok lezzetli,” dedi ve yine yüzünde o lanet gülümseme belirdi.

Bu, bardağı taşıran son damla oldu. Çatalla bıçağımı tabağımın üzerine bıraktım ve kâğıt peçeteyle ağzımın kenarlarını sildim. “Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin? Çünkü bir şeyin seni rahatsız ettiği çok belli.”

“Bir şey yok,” diye karşılık verdi fakat benimle göz göze gelmiyor ya da gelmiyordu.

“Anne,” diye devam ettim sonra çabucak kendimi toparladım. “Maggie. Bu oyunları oynamayalım. Ben aptal değilim.”

Derin bir nefes aldı ve yarısı dolu olan tabağını kenara itti. “Göğsümde bir kitle buldum,” dedi.

Bunu beklemiyordum. Bana yalan söylediğini gösteren bir işaret aramak için yüzüne baktım.

“Bir kitle,” diye tekrarladım.

“Evet, sol göğsümde.”

“Boyutu ne kadar?”

“Bir bezelye büyüklüğünde.”

“Ne zaman buldun?”

“Birkaç gün önce.”

“Neden daha önce bir şey söylemedin?”

“Seni endişelendirmek istemedim.”

İçimdeki şüphe kaybolmamıştı. Bundan emin olmanın tek bir yolu vardı. “Bana da göster,” dedim.

Ona inanmadığım için hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ama ben geri adım atmadım. Diktatörler asla geri adım atmazlardı. Böylece üzerini çıkardı ve göğsü çıplak kalarak oturdu, onu daha önce hiç görmediğim kadar kırılgandı.

Ona yaklaşıp elimi uzatarak “Nerede?” diye sordum. Elimi kitleye doğru götürdüğünde onu parmaklarımın arasında hemen hissettim. Bu kesinlikle bir kitleydi.

“Lanet olsun,” dedim hiç düşünmeden.

“Giyinebilir miyim lütfen?”

Başımla onayladım ve o da üzerini giydi.

Yerime oturdum ve ikimiz de başka yorum yapmadık. Düşüncelerimin bencilce olduğunun farkındaydım çünkü bu durum beni çok zor bir pozisyona sokuyordu. Planım Maggie’yi ya hayatının yirmi bir yılı ya da ölene kadar -hangisi önce olursa- yukarıda tutmaktı. Yaşı düşünülüğünde ikinci olasılık daha ağır basıyordu fakat şimdi bu olasılık beklediğimden çok daha yakında gerçekleşecek gibi duruyordu. Nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

Vicdanım beklenmedik bir şekilde araya girdi; bunun nedeni ben miydim? Ona yaptıklarımın neden olduğu stres birikmiş ve kanser olmasına mı sebep olmuştu? Başımı iki yana salladım. *Hayır*, diye düşündüm ve kendime bu hastalığın üç nesildir ailesini kurutan bir lanet olduğunu hatırlattım. Maggie bu nedenle

küçük yaşımdan beri kendi kendimi düzenli olarak kontrol etmem gerektiğini öğretmişti ve bu yüzden şimdiye kadar mamografi randevumu hiç kaçırmamıştım çünkü ben diğer kadınlardan daha büyük bir risk taşıyordum. Sonra en kötüsünü düşündüğümü fark ettim. Bu kitle bir çıbandan bir kiste kadar her şey olabilirdi. Kitle her zaman kesin kanser anlamına gelmezdi.

Böyle düşününce kitlenin sebebinin bir önemi yok gibi geldi. Önemli olan var olmasıydı ve eğer en kötü ihtimal gerçekleşirse o zaman ne yapacağımı bilmiyordum. Bobby'yi düşündüm ve onu arayarak olanları anlatmak istedim ama yapamazdım. Bunu yapmak, kapağını bir daha asla geri kapatamayacağım, içi kurtçuklarla dolu bir konserveyi açmak gibiydi çünkü ona tüm hikâyeyi anlatsam yaptıklarımın nedenini asla anlamazdı. Ayrıca onu suçuma ortak edemezdim. Maggie onun başına yeterince dert olmuştu.

46. BÖLÜM

NINA

İKİ YIL ÖNCE

Flüt ve kemandan çıkan folk müziği duvardaki hoparlörden süzülüyordu. Yalnızdım ve Bobby'nin Facebook mesajlarını belki bininci kez okuyordum. Sanki yazdıklarına tekrar tekrar baktığımda sözlerini başka türlü yorumlayabilecektim.

Çünkü sen benim ablamsın, yazmıştı. Ne yaparsam yapayım böyle bir cümleyi yanlış anlamış olmam olanaksızdı.

Telefonumu masaya bıraktım ve etrafıma bakınarak olacakları düşünmemeye çalıştım. Şekil ve bahçe tanıdık geliyordu fakat genel dekor buğulu hafızamdakilerle uyuşmuyordu. Jon ve ben buraya gelmiştik fakat o zamanlar burası bir rock müzik mekânıydı; şimdiki gibi zevksizce düzenlenmiş, İrlanda temalı bir bar değildi. Buradaki hiçbir şey Emerald Adası'nın 60-70 kilometre ötesinden gelmiyordu, hatta deli gibi reklamını yaptıkları Guinness²¹ bile.

Yeniden telefonumu alarak saate baktım. Hâlâ on beş dakika vardı ve daha şimdiden çok gerilmiştim. Limonatamdan bir yudum aldım ve gerginliğimi geçirecek bir şey ısmarlamadığım için pişman oldum. Fakat aklımın başımda olması gerekiyordu.

Çünkü sen benim ablamsın.

Bu dört kelime, son yirmi dört saattir başımı döndürüyordu. Telefonuma baktım ve kendime ona tek çocuk olduğumdan emin olduğumu yazdığım cevabı hatırlattım.

“Öyle olduğunu sanmıyorum,” diye karşılık vermişti Bobby.

²¹İrlanda'ya özgü, siyah renkli bira türüdür.

“Dinle, ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum fakat bence komik değil,” diye cevap vermiştim.

“Kanıtım var. Sana gösterebilir miyim? Lütfen bu konuyu yüz yüze konuşabilir miyiz? Ben sana gelebilirim,” diye yalvarmıştı. “Ve sonra eğer bana inanmazsan benimle bir daha asla konuşman gerekmeyecek.”

İnandığı şey konusunda o kadar içten görünüyordu ki sonunda kabul etmiş ve “Yarın işten sonra buluşalım,” diye karşılık vererek ona şehir merkezinde bir barın adresini vermiştim.

Ve şu anda da buradaydım. Bu konuyu bitkin düşene dek defalarca düşünmüş, bir mantık bulmaya çalışmışım. Dylan’ın ölümünden sonrasını fazla hatırlamasam da annem hamile kalmış olamazdı, yani o sadece babamın oğlu olabilirdi. Belki de Bobby’nin annesi, babamın ortadan kaybolmasının gerçek sebebiydi; babam onu bize tercih etmişti. Onun bizi terk ettiğini söylediğinde annemin hep bir şeyler sakladığını düşünmüştüm çünkü anlaşıyorlardı. Şimdi ise yerine başkasının geldiğini kabul edemeyecek kadar utandığını düşünüyordum.

Yetişkinliğim boyunca babamın olmamasının suçunu hep annemde buldum. Ve eğer Bobby doğruyu söylüyorsa nereden başlayarak annemin gönlünü alacağımı bilmiyordum.

“Nina?”

Ses beni korkutmuştu. Benim gibi Bobby de erken gelmişti. Sanki karşılaştığım ilk insanmış gibi gözlerimi dikip ona baktım. Facebook fotoğraflarındakiyle aynı görüldüğünü fark edince rahatlamışım. Elini uzatırken yüzündeki gülümseme benimki kadar gergindi. Şekilleri aynı olan gözlerimiz, dudaklarımız ve çenemizdeki gamzemiz, internetteki fotoğraflarından daha belirgin kanıtlardı. Söylemek istediğim ve tüm gün boyunca provasını yaptığım her şey zihnimden uçup gitti çünkü içgüdülerim bana şu an üvey kardeşimle tanıştığımı söylüyordu.

“Sana içecek bir şeyler alabilir miyim?” diye sorduğunda ki-barca reddettim. Masaya siyah, deri sırt çantasını bıraktı ve ba-

rın önünde beklerken gözlerimle onu delip geçercesine süzdüm. Aniden yaptığı itiraftan önce onunla ilgili uygunsuz şeyler düşündüğüm için kendimden utandım.

Elinde bir bardak ve bir şişe de limonatayla masaya dönerek karşıma oturdu.

“Barı kolay buldun mu?” diye sordum. Konuşacak o kadar çok şey varken neden ilk sorumun bu olduğunu bilmiyordum.

“Evet, yalnızca navigasyonu takip ettim.”

“Nereye park ettin?”

“Grosvenor Merkezi otoparkına.”

“Umarım park ettiğin kata bakmışsındır. Yoksa daha sonra arabayı bulman kâbus oluyor.”

Bana telefonunu gösterdi. Duvardaki 4B kat ve harfinin fotoğrafını çekmişti. Ben de aynı şeyi yapmıştım.

Şimdi ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum fakat endişelenmeme gerek kalmadı çünkü o konuşmaya başladı.

“Sanki birbirimizi hiç tanımadan buluşmuşuz gibi öyle değil mi?” Sonra yüzü kızardı. “Daha önce hiç ablamla kör randevuya çıkmışlığım yok tabii,” diye ekledi.

Daha önce kimse bana böyle hitap etmemişti. Bir yanımdan hoşlanmıştı.

“Neden akraba olduğumuzu düşünüyorsun?” diye sordum.

“Annem ve babam, kendimi bildim bileli bana dürüst davrandılar,” dedi. “Bu yüzden evlatlık olduğumu her zaman biliyordum.”

“Evlatlık mı?” diye tekrarladım.

“Evet, şaşırmış gibisin.”

Demek ikimizin annesi de aynı adam tarafından terk edilmişti. Eğer kan bağı bizi bir araya getirmek için yeterli bir sebep değilse babamız tarafından ortak terk edilme hikâyemiz kesinlikle ye-

terliydi. İçimden Bobby'ye sarılmak geldi fakat kendimi tuttum. Ona biyolojik ailesi yerine neden beni arayıp bulduğunu sormak istiyordum. Tabii şimdiye kadar onları çoktan bulup reddedilmediyse. Fakat o konuya geleceğimizden de emindim.

Bana hayatıyla ilgili başka şeyler de anlattı. O bebekken ailesi Leicester'a taşınmıştı; vasat bir öğrenciydi fakat İngilizce konusunda çok başarılıydı. Nasıl her zaman gazeteci olmak istediğini ve dünyayı gezebilmek için para biriktirdiğini anlattı.

Benim hayatımla ilgili sorular sordu ve dürüst olmam gerekirse ona tek tük belirli şeyleri anlattım. Tıpkı benim gibi o da benim her sözcüğümle ilgileniyor gibi görünüyordu. Daha şimdiden benden çok daha fazlasını başarmıştı. Henüz tanıştığım biriyle gurur duymanın normal olup olmadığını merak ettim.

O konuşurken sürekli babamı hatırlayıp durdum. Artık babamın benden uzaktaki hayatından minik kesitler öğrenmiştim. Acaba bizim gibi daha kaç kişi vardı? Daha kaç üvey kız kardeş ve erkek kardeş yapıp terk etmişti? Kan bağımız olduğuyla ilgili hiçbir fikrimiz olmadan yolda birbirimizin yanından geçip gidiyor olabilirdik. Bobby'nin onunla ilgili ne bildiğini merak ediyordum.

"Yıllar boyunca babamı çok düşündüm," diye söze başladım. "İstemesem de onu hâlâ özlüyorum. Hiç onu bulmaya çalıştın mı? Hâlâ hayatta olup olmadığını biliyor musun?"

Bana şaşırmış bir şekilde baktı. "Babamı mı?" diye sordu.

"Evet," diye karşılık verdim. "Annemle bizi terk ettiği sıralarda sen doğmuş olmalısın."

"Babamın kim olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi ve şimdi şaşıрма sırası bana gelmişti.

"O zaman biz nasıl akraba oluyoruz?"

"Annemiz aynı."

Oturduğum yerde arkama yaslandım. “Annemiz mi?” diye sordum. “Sanırım bir yanlışlık var. Sen ve ben aynı babanın çocuklarıyız, aynı annenin değil.”

“Doğum belgem öyle söylemiyor.”

“Bu imkânsız.”

“Lütfen bir bak.”

Elini çantasına sokarak içi kâğıtlarla dolu, kahverengi keçeyle kaplı bir zarf çıkardı. Aradığı şeyi bulana kadar kâğıtları karıştırdı. Bu Northampton’da çıkarılmış bir doğum belgesiydi. Baba adı altında “Bilinmiyor” yazıyordu fakat anne adı Margaret Simmonds görünüyordu. Bu aynı zamanda benim annemin doğum tarihiydi fakat mesleği boş bırakılmıştı.

“O olamaz,” dedim.

Bobby onaylarcasına başını salladı.

“Seçmen kütüğü kayıtlarında aradım ve onu burada, Northampton’da buldum ve ayrıca hâlâ onunla yaşayan bir kızı olduğunu öğrendim. Facebook’ta biraz araştırma yaptım ve seni buldum çünkü Margaret’a gidip gitmemem gerektiğini bilmiyordum. Bu senin için şok etkisi yaratmış olmalı, üzgünüm.”

“Bobby,” dedim kararlı bir şekilde. “Eğer annem hamile kalsaydı bunu hatırlardım. Bu saklanabilecek bir şey değil.”

Sonra erken doğumum başlayana kadar hamileliğimi annemden nasıl sakladığımı düşündüm. Gerçekten de böyle bir şeyi benden saklamış olabilir miydi? Sonuçta bu dünyanın yıkıldığı o zamanlara denk geliyordu. Sonra geçen hafta doktorun o zamanlarda aldığımı düşündüğüm antidepresanlarla ilgili ne söylediğini düşündüm. *Hamile olduğunu* benden saklayabilmek için bana ilaç veriyor olamazdı herhalde? Hayır, bu çok komikti.

Fakat sonra doğum belgesine yeniden baktım ve içimde derin bir boşluğun açıldığını hissettim. Bobby’nin doğum tarihi asla unutmayacağım o tarihle uyuşuyordu. Sonra doğum belgesinde ona verilen isme bakmadığımı fark ettim. İsmi okuduğumda bir

gökdelenin tepesinden aşağı itilmişçesine midem ağzıma geldi: Dylan Simmonds.

“Dylan?” dedim nefesimi tutarak.

“Evet,” diye cevap verdi. “Hristiyan ismimden dolayı Bobby çocukluğumdan beri bana takılan bir takma isimdi. Bilirsin işte, Bob Dylan gibi.”

İkimiz de bu konuyu çok çok yanlış anlamıştık. Bobby benim üvey kardeşim değildi. Bobby, Dylan’dı. Ve Dylan kaybettiğim ve bunca yıldır yasını tuttuğum kızım değil, oğlumdu.

47. BÖLÜM

NINA

İKİ YIL ÖNCE

Beynim kendisiyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Daha önce hiç aynı anda bu kadar şaşkın, öfkeli ve mutlu olmamıştı. Eğer bu özenle hazırlanmış, zalim bir oyun değilse ve Bobby'nin doğum belgesi sahte değilse yirmi iki yıldır yasını tuttuğum kızım hiç var olmamıştı. *Kızım* aslında *oğlumdu* ve o da hâlâ kanlı canlı hayattaydı. Annemin bana ölü doğduğunu söylediği bebek yalandı. Bunu mantığıma nasıl oturtacaktım?

Eve geldim ve ön kapıyı elimden geldiğince sessiz bir şekilde kapadım. Annemle yüzleşmeden önce düşüncelerimi düzene sokmam gerekiyordu. Fakat sesimi duymuştu.

Mutfaktan “Sen misin Nina?” diye seslendi.

“Evet,” dedim çenemin kasıldığını hissederek.

“Geciktin.”

“Siparişlerden biri gecikti,” diye yalan söyledim.

Birbirine vuran bulaşıkların ve akan suyun sesini duydum. “Eğer açsan biraz patatesli, etli yahni kaldı. Elektrikli tencerede,” dedi. “Ah, ayrıca dolapta elma tatlısı var. Son kullanma tarihi dündü ama bir şey olmamıştır.”

Sanki olağandışı hiçbir şey yokmuş gibi sesi neşeli ve neredeyse melodik geliyordu. Sanki her şey kusursuz derecede normalmiş gibi. Ve onun dünyasında öyleydi. Fakat benimki tersine dönmüş ve harabeye dönüşmüştü. Bana hiç haberim olmayan şeyler yapılmıştı ve bu beni öylesine öfkeliyor ve yalnızlaş-

tırıyordu ki acımı hafifletmek için kendime zarar vermek istiyordum.

Sadece sesini duyunca bile çığlık atmak ve yüzüne bir tokat indirmek istiyordum. Kendimi tutmam gerekiyordu. Bir sonraki adıma karar vermeden önce kesin doğrulara ihtiyacım vardı. Başa dönmem gerekiyordu.

Sabunlu ellerini önlüğüne silerek mutfaktan çıktı. Küstah gözlerle ona baktım. "Sorun ne?" diye sordu.

"Neden?"

"Hayalet gibi bembeyaz olmuşsun. Hasta mı oluyorsun?"

"Migrenim tutacak gibi."

"Ah, tatlım," dedi. "Migrenin yıllardır tutmuyordu. Ne tetikledi?"

"Muhtemelen kütüphanenin bodrum katındaki floresanlar. Bugün oraya çok sık indim."

"İlaç aldın mı? Bir yerlerde aspirin olacaktı..." Bana arkasını dönerek ilaçları sakladığı dolaba doğru gitti. Dolapta ilaç paketleri ve şişeleriyle dolu bir raf vardı. Annem kendi eczanesini yaratmıştı.

Şu an ona karşı hissettiğim öfkeyi kontrol etmem gerekiyordu. Her an elime geçen ilk eşyayı -sü ısıtıcısı gibi- alıp arkasından kafasına indirebilecek durumdaydım. "Evet, ilaç aldım," dedim. "Biraz uzanabilirim."

Onunla biraz daha yalnız kalırsam yapabileceklerimden korktuğum için cevabını beklemeden aceleyle yukarıya çıktım.

Odamın kapısını kapadıktan sonra nihayet sıkıştığım yumruklarımı gevşettim. *Zavallı Bobby*, diye düşündüm. Şu an kafası ne kadar da karışmıştır. Bu akşam üvey kardeşimin değil, oğlumun yanında oturuyor olabileceğimi fark ettiğimde paniklemiş, bahaneler uydurarak bir açıklama yapmadan oradan ayrılmıştım. Bir anda sindirebileceğimden çok daha fazla şey öğrenmiştim. Onu yaptığı veya söylediği bir şey nedeniyle gitmediğime inan-

dırmıştım ve yakında onu arayacağımı ama gitmem gerektiğini söylemiştim. Kaçarcasına bardan ayrılmadan önce ona cevap verme şansı bile tanımamıştım. Kendim anlar anlamaz ona her şeyi açıklayacaktım.

Dylan'ın ölümünün neden olduğu sisin içinden çıkar çıkmaz, geçmiş hayatıma ait neredeyse her şey evden uçup gitmişti. “Yeni bir başlangıç yapmana yardımcı olmamız gerek,” demişti annem. “O yüzden seni hayal kırıklığına uğratabilecek her şeyi evden attım.”

“Şey” derken fotoğraflar, kıyafetler ve müzikten söz ediyordu. Yani hiçbir şey olmamış gibi tüm hayatımı yok etmişti. Fakat o zaman bile onunla tartışamayacak kadar zayıf durumdaydım. Benim için en iyisini yapıyordu ya da ben öyle sanıyordum.

Fakat unuttuğu bir şey olmuştu ve ben onu uzun yıllar sonra bulmuştum. Bu, Jon'a gideceğime söz verdiğim bir Hunters konseri ilanıydı. Bunu çok net hatırlıyordum çünkü doğum yaptığım öğleden sonraydı. Ve korkumla acıma rağmen sürekli Jon'ın beni orada görmediğinde ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmüştüm. İlan, gençliğimde en sevdiğim kitap olan *Wuthering Heights*'ın²² arasında kalmıştı. Şimdi kitabı açtığımda hâlâ orada olduğunu görüyordum; ortasından katlanmış bir kâğıttı ve üzerinde grubun fotoğrafı vardı. Jon'ın fotoğrafına dikkatle bakmak için duraksadım. Baba-oğulun arasındaki benzerlik belli belirsizdi fakat kesinlikle benziyorlardı.

Annem ona sarılma şansı bile vermeden çocuğumu benden alıp uzaklaştırdığında, benim hislerime öncelik verdiğini sanmıştım. Fakat artık nedenini biliyordum. Bebeğimin ilk nefesini ve ağlamasını duymamı istememişti. Torununu başkasına vermeyi çoktan planlamıştı. Cevaplarını bilmek istediğim çok fazla soru vardı ve hepsi de aynı anda kafamın içinde dönüp

²² *Uğultulu Tepeler*; Eser, 1946 yılında “*Rüzgârlı Bayır*” adıyla ilk kez Emel Harunoğlu ve Naciye Öngül tarafından çevrilmiş ve Milli Eğitim, Dünya Edebiyatından Tercümeler Dairesi tarafından Ankara’da yayımlanmıştır. Daha sonra pek çok kez baskısı yapılmıştır.

duruyordu. Annemin bu cevapları vermeyeceğini biliyordum ve bu nedenle onları başka yerde aramam gerekiyordu.

Halka açık bir bilgi olduğundan Bobby'nin doğum belgesini istemek internetten yaptığım basit bir süreç olmuştu ve iki gün içinde elime ulaşmıştı. Bu, Bobby'nin bana gösterdiği kopyanın gerçek olduğunu kanıtlıyordu. İsmi Dylan Simmonds'dı, benim doğum yaptığım gün doğmuştu ve annesi olarak Maggie'nin ismi yazıyordu. Yirmi iki yıl önce internetin ne kadar yaygın bir şey haline gelebileceğini ya da sosyal medyanın dünyayı nasıl küçültebileceğini tahmin edemezdi.

"Yemek masasının üzerinde sana gelen bir zarf var," dedi annem.

"Teşekkürler," diye cevap verdim ve incelemek için zarfı aldım. Zarf beyazdı, bir santim kalınlığındaydı ve istediğim gibi üzerinde kliniğin damgası yoktu. Hasta kayıtlarımın çıktısını istemek yalnızca beş gün sürmüştü. Zarfın içinde ne olduğunu söylememi beklermiş gibi biraz oyalandı ama söylemedim.

Şimdiye kadar öğrendiklerimin hiçbirini ona söylememiştim. Fakat onun yanındayken her dakikayı yaptıklarını düşünerek geçiriyordum ve bu da beni patlama noktasına gittikçe daha fazla yaklaşıtıyordu. Ve o andan sonra ikimiz için de geri dönüşü olmayacaktı. Bundan emindim.

Odamın kapısını kapatıp, zarfı yırtarak açtım. Sayfaları tek tek okurken kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Doğumumdan, en son ziyaretimdeki antidepresan arayışına kadar tüm hayatım belgelenmişti. Kızamıktan kabakulağa ve zatürreye kadar her şey yazıyordu. Bu dosyaları istememin nedeni haricindeki her şey...

Dr. Kelly haklıydı; burada on dört ve on altı yaşlarım arasında doktora gitmediğim görünüyordu. Annemin bahsettiği Dr. King'in ev ziyaretleri? Kaydı yoktu. Bana yazdığı antidepresanlar? Kaydı yoktu. Girdiğim bunalım? Tek bir kelime bile yoktu.

Sanki hayatımın koca bir bölümünü kurgulamış gibiydim. Bazılarının klinikteki yazıcıda kalmış olması ihtimaline karşı sayfa numaralarını bile kontrol ettim. Dr. King beni kayıt dışı tedavi ederek anneme iyilik mi yapmıştı? Eğer öyleyse amacı neydi? Onunla yüzleşerek bu soruyu soramazdım çünkü yıllar önce ölmüştü. Gerçeği yalnızca annem biliyordu.

Anlamadığım birçok şeyden biri de bir *estro-porencefali* taşıyıcısı olduğum halde Dylan'ın nasıl sağlıklı doğduğuydu. Bana koyulan teşhisi okumak için bir-iki sayfa geriye gittim fakat hiçbir yerde bulamadım. Annemin bana yedi yaşındayken test yapıldığını söylediğinden emin olduğum için ilk sayfaya döndüm. Fakat kesinlikle böyle bir konuda kayıt yoktu. Doktorlarım ya da ailem doktorumu bilgilendirmelilerdi, değil mi? Bu kadar önemli bir konunun belgelenmesi gerekirdi.

Telefonumu elime aldım ve ilk kez Google'dan *estro-porencefali*'yi arattım. Bu sağlık durumum, senelerdir aklıma gelip de düşündüğüm bir şey değildi. Bu konuyu son kez Dylan'a hamileyken, neyle karşılaşacağımı öğrenmek istediğim için kütüphanedeki bir tıp dergisinden araştırmıştım. Fakat şekil bozukluğu olan bebeklerin fotoğraflarını gördükten sonra okumaya devam etmemiştim. Keşke devam etseymişim. Çünkü eğer okusaydım annemin bir yalancı olduğunu çok daha önce öğrenecektim. Burada *estro-porencefali*'nin babadan kızlarına geçmediği ve genetik olmadığı yazıyordu. Bu hastalığın neden ortaya çıktığıyla ilgili bir açıklama yoktu. Bu durum test edilemiyordu. Aslına bakılırsa o kadar nadir görülüyordu ki yılda tüm dünyada yalnızca beş bebekte görülüyordu. Bu duruma sahip olma şansım milyarda birden azdı.

Annemin Dylan'ı gömdüğünü söylediği bahçedeki o yeri ve yıllardır orayı ziyaret ettiğimde hissettiğim teselliye düşündüm. Ama oradayken çocuğum için döktüğüm her bir gözyaşı boşunaydı. Bir mezar başında değil, bir çiçek bahçesinde ağlıyordum. Onca zamandır Dylan hayattaymış ve benden altmış beş kilometre uzakta, başka bir ailenin yanında yaşıyormuş.

Sanırım bunları hazmetmek için biraz beklemeliyim, diye düşündüm. Ama yapamazdım. Hayatımın büyük bir bölümü zaten ziyan olmuştu ve artık bunu erteleyemezdim. Başucumdaki çalar saatime göre saat henüz akşam 7.40'tı. Harekete geçmeden önce birkaç saatim vardı. Annem genellikle 9.30'da yatakta olurdu ve bağımlı olduğu kuvvetli uyku ilaçları sayesinde yarım saat içinde bayılmış gibi uykuya dalıyordu. O zaman işe koyulacaktım.

Aniden aklıma geldi. Her zaman istediğim şeye aslında sahiptim. Bir çocuğa. *Ben bir anneydim.* Günlerdir ilk kez gülümsedim, daha sonra bu duyguyu dizginlemek için kendimi zorladım. Bunun tadını çıkaracak bolca vaktim olacaktı.

48. BÖLÜM

NINA

İKİ YIL ÖNCE

Annemin odasından gelen derin nefes seslerini duyduğumda, aslında kim olduğum ve bana neler olduğuyla ilgili gerçekleri aramaya başlama zamanım geldi. Upuzun kayıtların üzerinde kayıtlara alınmadan bir bebeği öylece başkasına veremezsiniz. Annemin ne yaptığına dair elle tutulur, resmi ve çürütülemez kanıtlara ihtiyacım vardı. Eğer mantıklı davrandıysa tüm kanıtları yok etmiş olmalıydı. Fakat nasıl bir istifçi olduğunu bildiğim için bir şey unutmış olabileceği ihtimalinden umutlanıyordum. Telefonumu fener olarak kullanarak ve halının üzerinde parmak uçlarımda yürüyerek odasına gittim. O kadar kolay olmayacağını bilsem de el yordamıyla çekmecelerine ve dolabına baktım. Beklediğim gibi oralarda ya da iki boş yatak odasında, yemek odasındaki büfede ya da salondaki yazı masasında onu suçlamama neden olacak bir şey bulamadım. Mutfaktan da elim boş çıktıktan sonra tüm umutlarımı bodrum kata bağladım.

Işığı açtım ve beton basamaklardan aşağıya indim. En son ne zaman buraya inmemi gerektirecek bir sebep olduğunu hatırlamıyordum.

Çok büyük bir kattı ve evin giriş katıyla aynı genişlikte, alabildiğine uzanıyordu. Bu eve taşındığımızda babamın yaptığı ilk şeylerden biri rutubet yalıtımı yaptırmak, elektrik düzeneğini kurdurmak ve duvarları sıvalatmak olmuştu. Burası “onun mekânı” olacaktı ama hiçbir zaman o çok istediği bilardo masasını kuracak fırsatı olmadı. Şimdi burası sadece aile geçmişimizle ilgili bir çöp alanıydı ve tıkabasa lüzumsuz şeylerle doluydu. Nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Burası annemin atmadığı sayısız eşyayla, eski masa ve sandalyelerle doluydu. Kırık bahçe mobilyaları, bana ait iki eski bisiklet vardı; raflar yarısı dolu boya kutularıyla doluydu ve bir de çalışmayan bir çamaşır kurutma makinesi vardı. Ama bana çocukluğumu bu kadar çok anımsatan şeylerin arasında olmak tuhaf bir şekilde rahatlatıcı geliyordu. Buradayken kendimi yukarıda olabilecek kötü şeylere karşı dayanıklı hissediyordum.

İşe koyularak onlarca karton kutunun içlerini karıştırmaya başladım. Hiçbirinin üzerinde bir şey yazmadığı için sadece bandı söküp kapaklarını kaldırdığım zaman içlerinde ne olduğunu anlayabiliyordum. Bazılarının içinde kâğıtların saklandığı dosyalar vardı fakat yalnızca eski hesap dökümleri ve faturalardan oluşuyordu. Diğerinde annemin eskiyen kıyafetleri, ikimizin okul belgeleri ve kısmen kullanılmış, eski duvar kâğıdı ruloları vardı.

Eski okul kitaplarının olduğu bir kutu dikkatimi çekti ve rastgele bir tane alarak içine baktım. Sekiz yaşındaki halime, otuz yaşındayken nerede olmak istediğim sorusunun sorulduğu bir İngilizce ödevini buldum. Saf hedeflerimi görünce gülümsedim. O zamanlar tek istediğim George Michael'la evlenmek, onunla deniz kenarında bir yerde yaşamak ve hasta atlara bakmaktı.

Bu arama işi, eski oyuncaklarımla dolu bir kutu daha bulduğumda anılar yolculuğu tehlikesine dönüştü. Barbie ve Ken bebekleri, Sylvanyalı Aileler, Beanie bebekleri ve masa oyunları... Hepsi de uzun süre önce kaybolan anılarımı canlandırdı. Saatlerce oturup oynadığım üç katlı, beyaz bir bebek evi vardı. Mutfağın içinden, kusursuz bir aile tablosu oluşturan üç ahşap karakterden birini çıkardım. Üzerinde ufak, mavi bir takım elbise, elinde ise bir evrak çantası vardı. Yüzüne kırmızı, keçeli kalemle bir gülümseme çizmiştim. Yetişkinlik hayatımın büyük bir kısmında kendime de bu şekilde gülümsemeler çizdiğimi fark ettim.

Annemin neden bunların hiçbirini atmadığını merak ettim. Belki de bu onun, mutlu bir evliliği ve masumiyetini kaybetmemiş küçük bir kızı olduğu geçmiş günlere tutunma şekliydi.

Babamın bana yaptığı bir hatıra kutusunu gördüğümde boğazıma bir yumrunun oturduğunu hissettim. Kutunun içinde posterler ve *Smash Hits*'ten²³ alınmış şarkı sözleri, doğum günü kartları ve daha başka ufak tefek şeyler vardı. Önümde duran diğer kutulardan bazı anlamlı parçalar seçerek anı kutusuna koydum. On üç yaşında bir kızın dünyasında kalmayı ve buradan hiç ayrılmamayı istiyordum fakat bir görevim vardı.

Saatime bakana kadar zamanı fark etmemiştim. Saat gece 1.30 olmuştu ve saatlerdir buradaydım. Fakat annemin yalanlarının derinliğini keşfetmek konusunda hiçbir şey yapmamıştım. Diğer kutulara bakarken bir saat daha geçti ve artık arayacak bir şey kalmadı. Yenik düşmüş ve başarısız olduğum için öfkelenmiş bir şekilde başımı ellerimin arasına alarak eski, ahşap taburede oturdum. Bakmadığım tek yer bahçedeki kulübeydi. Fakat eminim orada kâğıtlar olsa yıllardır fark ederdim.

Ayağa kalktım ve uzunca bir süre esnedim. Çok yorgundum fakat cevaplanmayan onca sorum varken bu gece uyuyabileceğimi sanmıyordum. Merdivenlere doğru giderken, basamaklarında karanlıkta kalan nesnelerin üzerine serili bir mobilya örtüsüne gözüm takıldı. Meraklanarak örtüyü kenara çektim, altında dik duran beş bavul ve babamın golf çantası duruyordu. Babamın çantası tüylerimin ürpermesine neden oldu. Bavulların tutacaklarına iple bağlanan etiketleri okudum. Babamın rengi solmuş mürekkeple yazdığı yazıları okuyabildim; onun ve annemin isimleriyle adresi yazıyordu. Aynı zamanda İspanya, Fransa ve Almanya'ya ait uçuş etiketleri vardı. Ben buralara hiç gitmemiştim ama onlar ben doğmadan önce gitmiş olmalıydı. Bazen benden önce bir hayatları olduğunu unutuyordum. Hepsinin üzerinde küçük asma kilitler vardı ve ayakkabımın topuğuyla onları kırmak çok zor olmadı. İlk bavulu yere yatırdım, tokalarını açtım ve kapağını kaldırdım.

İçinde bir dolu beyaz ve kırmızı, boş ilaç kutuları vardı. Hepsi de aynı ilaca ait gibi görünüyordu. Her birinin üzerinde isim ve adres etiketi vardı. Aynı dört yabancının ismi ve adresi tek-

²³İngiltere'de yayımlanan, gençlere yönelik bir müzik dergisi.

rarlanıp duruyordu. Zamanımı alsa da her birini inceledim ve en eski olan 1995 yılının temmuz ayına aitti ve en yenisi ise 1996 yılının mayıs ayına aitti. Son birkaç paket hâlâ kapalıydı. Etiketlere bakılırsa ilaçlar şehrin farklı yerlerindeki yedi farklı eczaneden alınmıştı.

Cebimden telefonumu çıkararak Google’a ilacın adını -Moxydogrel- yazdım. Bu artık kullanılmayan bir ilaçtı. Vikipedi’de yazılanları okudum:

Moxydogrel 1993 yılında piyasaya çıkan ve 1996 yılına kadar reçeteyle satılan bir yatıştırıcıydı. Öncelikli olarak davranışsal velveya ağır kaygı bozuklukları yaşayan yetişkinlerin kullanımı için geliştirilmiştir. Kullanım amacı hastaları yatıştırmak ve daha kontrol edilebilir, daha az agresif olmaları içindir. Eğer devamlı olarak kullanılırsa uzun süreli uyku hali, hafıza kaybı ve uyumluluğa sebep olabilir.

Bir süredir tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verdim ve kutuyu her açıdan inceledim. İnanamayarak yüksek bir sesle “Bunları benim üzerimde kullanıyordu,” dedim. Annem iş yerinden reçete koçanları çalmış, onları farklı insanların isimleriyle doldurmuş ve ilaçları alabilmek için sürekli eczane değiştirmiş olmalıydı. Bu durum antidepresanların neden hasta kayıtlarımda olmadığını açıklıyordu; bana reçete edilmemişlerdi. Dylan’ın doğumundan sonraki uzunca zamanın neden net olmadığını Moxydogrel açıklıyordu. Annem beni uyuşturuyordu.

Telefonuma geri döndüm ve “yan etkileri” sözcükleri dikkatimi çekince web sitesinde yazanları okumaya devam ettim:

Moxydogrel uzun süreli kullanımda erken menopoz ve iki cinsten de kısırlığa sebep verdiği anlaşıldığında, 1996 yılının kasım ayında tüm dünyada piyasadan çekilmiştir. Birçok sayıda mahkeme dışı uzlaşma durumu yaşandığı bilinse bile ilacın kaç kişiye zarar verdiği bilinmemektedir.

“Kısırlık. Erken menopoz.”

Saatin geç olmasının ve son birkaç gündür yaşadığım stresin düşünme yetimi etkilemediğinden emin olmak için aynı sözcükleri defalarca tekrar ettim. Buna inanmak istemediğim için daha sonra düşünmek üzere bir kenara bıraktım.

Bavulu kapatmak üzereyken kutulardan birinin diğerlerinden farklı olduğunu fark ettim. İsmi Clozterpan’dı. Yine internete bakarak bu ilacın fetüsün yaşamına son vermek için kullanıldığını öğrendim.

İlacı alan kişinin hastaneye gitmeden düşük yapmasına yardımcı olur.

Annem bunu ilk hamile kaldığımda bana vermiş olmalıydı. Bebeğim doğal yollardan ölmemişti; onu annem öldürmüştü.

Şimdi ne yapacağımla ilgili hiçbir fikrim yoktu ve bu yüzden afallamış bir şekilde yerde oturdum. Annem sadece ilk bebeğimi öldürmemiş, aynı zamanda ikinci bebeğimi de başka birine vermiş ve kısır olmama neden olmuştu. Yaşlar kontrolsüzce yanaklarımdan akıyordu.

Artık tepemdeki karabulut beni bütün olarak yutmuştu. Artık burada olmak istemiyordum. Gerçeği sevmemiştim çünkü canımı çok yakıyordu. Emekleyerek iki katı çıkmak, kendimi odama kilitleyip bir daha asla dışarı çıkmamak istiyordum.

Fakat bir şekilde devam etme gücünü buldum. Diğer bir bavulun kilidini kırdım ve içinde yetişkin kıyafetleri ve kâğıtlarla dolu kahverengi zarflar buldum. Aradığım şey buydu: Dylan’la ilgili dosya ve belgeler. Ayrıca doğum belgesinin bir kopyası daha vardı.

Bir sosyal hizmetler görevlisinin Dylan ve annemle ilgili yazdığı raporu okudum:

Yapılan birkaç ev ziyaretinin ardından, Margaret oğlunun planlanmış bir gebelik olmadığını ve istenmeyen bir gebelik nedeniyle doğduğunu açıkça belirtmiştir. Oğluyla yeniden birleşmeyi kararlılıkla reddetmiş ve evli olduğunu fakat çocuğun evlilik dışı bir ilişkiden olduğunu açıklamıştır. Eşinin uzakta çalıştığını ve bekten haberi olmasını istemediğini eklemiştir. Tüm çabalarımıza

rağmen çocuğu görmeyi ve onu kabul etmeyi yeniden düşünmek istemediği konusunda kararlılığını bozmamıştır.

Raporların tarihlerine bakılırsa bu buluşmalar ve konuşmalar birkaç metre ötemde, ben yukarıda ilaçlar nedeniyle baygın halde yatarken yapılmıştı.

İki bavul kalmıştı ve onları açmak istemiyordum. İkisinde de eski kıyafetlerin devamı olması beni rahatlatmıştı. Küf kokulu gömlekler, kot pantolonlar, iç çamaşırları, çoraplar, kabanlar ve ayakkabılar sanki aceleyle bavula tıkıştırılmış gibiydi. Kıyafetleri karıştırdım ve kendi el yazımıyla yazılmış bir düzine kadar beyaz zarf buldum. Üzerlerinde pullar ve babamın adresi vardı fakat posta pulları yoktu. Yazdığım ve annemin postaladığını söylediği tüm mektuplarım, bodrum kattan öteye gitmemişti.

Beşinci ve son bavulu kapatmak üzereyken içinde sadece erkek kıyafetleri olması dikkatimi çekti. Ve sonra gözüme bir kaban takıldı. Bu babamın sık sık giydiği bir kot ceketti. Dirseğindeki yamayı hatırlıyordum. Babam ceketini dikenli tele takmış ve annem de iğne iplikle yama yapmıştı. Şimdi Adidas pantolonu ve iş kravatları gibi üzerinde gördüğüm diğer şeyleri hatırladım. Sonunda bir kabanın cebinde babamın pasaport ve cüzdanını buldum. İçinde artık kullanılmayan banknotlarla 65 sterlin, babamın tarihi geçmiş kredi kartları ve ehliyeti vardı. Bu hiç mantıklı değildi. Neden giderken tüm bunları evde bırakmıştı ki? Golf sopalarını bile? Bir hayatı eşyalarını almadan terk edip diğerine gitmek çok mantıksızdı.

Sonra bir anda anladım.

Babam bizi hiç terk etmediyse mantıklıydı.

49. BÖLÜM

NINA

İKİ YIL ÖNCE

Tenimi buz gibi bir ürperti kapladı ve devrilmemek için ellerimi yere koydum. Derin derin nefes aldım fakat bulanık görmeye başladım. Etrafımdaki renkler siyah ve kırmızı tonlarına doğru değişmeye başladı. Bayılmamak için yumruklarımı sıktım ve odaklandım.

Sonunda ayağa kalktım ve hâlâ titreyerek, kendimi yukarı çekmek için tırabzanı kullanıp mutfağa kadar ilerledim. Fırının üzerindeki dijital saat 3.39'u gösteriyordu ve kısa zaman içinde etraf aydınlanacaktı. Telefonumun ışığını kullanmaya devam ederek arka kapının kilidini açtım ve dışarı çıktım. Dışarı ses-sizdi ve beni bahçenin sonundaki çiçek yatağına götürecek şey yalnızca ayın belli belirsiz ışığıydı.

Mezarın olduğu yere gidene kadar salyangoz kabukları ayak-larımın altında çıtırdadı. Burası yirmi yıldan uzun bir süredir Dylan'ı kaybettiğim için yas tutmaya geldiğim yerdı. Çocuğu-mun ölmediğini öğrendiğimden beri bu çiçek yatağının boş ol-duğunu düşünüyordum. Şimdi ise öyle olması için dua ediyordum.

Kulübeden bir kürek aldım, telefonumu yere bıraktım ve işe koyularak kazmaya başladım. Kürek dolusu çiçeği ve toprağı kazarken bedenimdeki adrenalin en üst seviyedeydi. Kürek, gevşek topraktan farklı bir şeye her çarptığında yakından bakıyor ve kemik olmadığını görünce rahatlıyordum. Yüzümden terler süzülüyor ve kollarımdaki uzun süredir kullanılmayan kaslarım yanıyordu. Kazmaya devam ettikçe çukur derinleşti, genişledi ve sonunda dizlerime kadar çukurun içindeydim.

Ve sonra olanlar oldu. Kürekten küt diye bir ses geldi ve artık kazamamaya başladım. Artık altımda toprak olmadığını biliyordum. Telefonumun ışığını çukurun içine doğru tuttum. Kahverengi, elyaf gibi bir katmana gelmiştim ve parmaklarımın arasında ovaladığımda bunun bir yorganın dolgu malzemesi olduğunu fark ettim. Büyük bir kısmı çürümeye başlamış ve geriye sadece düşen bir meleğin kanatları gibi kahverengi tüyler kalmıştı.

Çamurlu elimi ağızıma kapattığımda dudaklarıma topraklar bulaştı. Bu nesnenin içinde ne olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu ve bunun düşündüğüm şey olmaması, annemin benden aldığı başka bir şey olmaması için dua ediyordum. Çömelerek kendimi hazırladım ve yorganın kalıntılarını bir arada tutan bandı yırtarak yorganı açtım. Işık soluk renkli ve tanıdık bir şeyin üzerinde parladı. Elime alarak üzerindeki toprağı sildim; bu babamın ev anahtarlarıydı. Anahtarlar, içinde okul fotoğrafım olan bir anahtarlığa takılıydı. O fotoğrafı babama Babalar Günü'nde ben vermiştim. Bir an onları ellerimde tuttuktan sonra cebime koydum.

Artık ne bulacağımı biliyordum ama yine de kendimi hazırlamıyordum. Neye bakıyor olduğumu anlayana kadar toprak ve taşları ellerimle ittim. Bu bir yetişkinin göğüs kafesiydi. Kayıp babamın bedeninin üzerinde duruyordum.

50. BÖLÜM

NINA

Odanın kapısından başımı uzattım ve Maggie'yi yatağında yan dönmüş, televizyona doğru bakarken buldum. Fakat gerçekten izlediğini sanmıyordum. Aklı başka yerdeydi.

Düşüncelerini neyin meşgul ettiğini tahmin edebiliyordum çünkü benim aklımda da yalnızca aynı düşünce vardı. Şimdilik onu sadece düşmanım olarak görmeyi bırakmış ve onun yerine kırılgan, yaşlı annem olarak görmeye başlamıştım. Bu belirsiz hisler beni rahatsız ediyordu.

Merhaba dediğimde onu korkuttum ve sonra kaşlarını çatı. “Seni beklemiyordum,” dedi. “Daha dün gece birlikte yemek yedik.”

“Biliyorum,” diye cevap verdim. “Ama bak.” Elimdeki market poşetini kaldırdım. Ne tepki vermesini beklediğimden emin olmadığı için öylece baktı. “Kay biraz,” dedim ve o da yatağın içinde doğruldu. Poşetin içindekileri yatağın üzerine boşalttım; onlarca paket ve kutu vardı. Yakın zamanda tamir edilen okuma gözlüğünü taktı ve hepsini tek tek eline alarak etiketlerini okumaya başladı.

“İnternette göğüs kanserinin alternatif tedavi ve iyileştirme yöntemlerine baktım,” diye açıkladım. “O kadar fazla seçenek olduğunu hiç bilmiyordum.” Yüksek sesle okumaya başladım. “Papatya, omega-3 yağ asitleri, probiyotikler, sarı kantaron, zencefil... Birçok sitede benzer şeyler önerildiği için bir doğruluk payı olmalı diye düşündüm.”

“Henüz teşhis konmadı,” dedi.

Onu duymazdan geldim. “Colorado’da bir üniversitede yapılan bir araştırma ekinezya, sarmısak, zerdeçal ve keten tohumunun yardımcı olabileceğini söylüyor. Bu yüzden pişirdiğim yemeklere bunlardan daha fazla koyacağım. Ve sana bir termos aldım; içine sıcak su koyacağım ve sen de yeşil çay içebileceksin. Antioksidanlarla doludur.”

Maggie benim kadar hevesli görünmüyordu; gözlerindeki şüpheyi görebiliyordum. “Nina,” dedi tereddüt ederek fakat sözünü kestim. Ne söyleyeceğini biliyordum; ömrünün yarısını o klinikte geçirmesi, insan yapımı ilaçların her şeyin cevabı olduğuna dair beyninin yıkanmasına sebep olmuştu. Öyle değildi. *Naturopatide* atılan koca adımlardan hiç haberi yoktu. Önyargılı olmaması konusunda onu ikna etmeliydim.

“Bu tür şeylere inanmadığını söyleyecektin. Ama onları deneyerek hiçbir şey kaybetmezsin, öyle değil mi?”

“Hayır. Ama...”

“İşyerinde bulduğum Kanser İçin Yemek Pişirmek adlı bir kiptan bazı tarifleri fotokopi çektim. İçinde bir dolu öneri var. Ve öğle aramda internetten alışveriş yaparak ikimize Waitrose’dan bir sürü organik şey sipariş ettim; yarın akşam gelecek. Ayrıca D vitamini de gerekli olduğu için belki hafta sonunda hava güneşli olursa biraz arka bahçeye çıkarız, ne dersin?”

Bu teklif karşısında gözleri çok hafif bir şekilde büyüdü ve biraz afalladım. Bu ani bir karardı. Kendimi kaptırmıştım. Bu konuyu doğru düzgün düşünmemiştim, özellikle de yandaki evde Elsie’nin olduğu düşünüldüğünde. Belki Maggie’yi bahçenin arka tarafında, kimsenin görmediği gizli tarafa götürmenin bir yolu olabilirdi.

“Göğüs kitleleri istatistiklerini okudum,” diye ekledim. “Yüzde sekseni kötü huylu değilmiş. Yani seninkinin de sadece bir kist veya yağ dokusu olması yüksek ihtimal.”

“Nina,” diye tekrarladı fakat bu sefer daha baskın bir şekilde. Onu dinlemediğim zamanlarda yaptığı gibi söylemişti. İşe

yaradı ve sustum. “Aile geçmişimizi biliyorsun,” dedi. “Bu tür bir kanserin genetik olabildiğini biliyorsun. Buna “kalıtsal değişmiş genler” diyorlar. Annemin ve büyükannemin tam olarak aynı nedenden öldüğü yaştayım ve bu yüzden bu kitlenin kötü huylu olma olasılığı birçok kadınınkinden daha yüksek ihtimal. Ve erken yakalandığında kurtulma oranlarının ne kadar yüksek olduğunu da biliyorum. Eğer bu kanserse birkaç sağlıklı öğün ve vitaminle kaybolacak bir şey değil. Fakat bir şey yapmadan önce profesyonel bir teşhise ihtiyacımız var.”

“Homeopatik ilaçlar binlerce yıldır kullanılıyor,” diye karşı çıktım. “Yerliler kendilerini tedavi etmek için her zaman mantarları, bitkileri ve yosun gibi şeyleri kullanırlar.”

Koluma dokunmak için uzandı fakat dokunamadan geri çekildim. Neden açık görüşlü olmadığını anlamıyordum ve bu da beni sinirlendiriyordu.

Maggie beni üzdüğünü anlamış olmalıydı çünkü ona aldıklarıma bir kez daha baktı. “Teşekkür ederim,” dedi. “Minnettarım, gerçekten öyleyim.”

Bir yanım onu göğsüme bastırmak istiyordu ve böylece birlikte ağlayabilirdik. Yapmadım. Böyle bir şey için köprünün altından çok su akmıştı. Onun yerine güçlü durdum, ayağa kalktım ve tüm kutuları yeniden poşete doldurdum.

“Yemek hazır olduğunda seslenirim,” dedim. Ve göz ucuyla başını aşağı yukarı salladığını gördüm.

Kapısını açık bıraktım ve aşağıya inerken onun yukarıda bir sebeple kilitli olduğunu kendime bir kez daha hatırlattım. Bu sağlık sorununun, bana yaptığı her şeyi unutturmasına izin vermezdim. Fakat hayatımdaki bir kişinin daha beni terk etmesine hazır değildim.

51. BÖLÜM

MAGGIE

Elimden alınana kadar banyo yapmanın değerini bildiğimi sanmıyordum. Yakın zamana kadar yalnızca haftada iki gün ve banyoyu ılık suyla doldurarak yıkanabiliyordum. Fakat artık Nina uzun zincirim ayağımda kalmasına izin verdiği için sadece kova yerine tuvaleti kullanmakla kalmıyor, aynı zamanda o çok sevdiğim banyoma istediğim zaman girebiliyordum.

Nina gündüzleri işe gittiği zaman banyoya girmeye başladım. Onun aşağıda yaptığı banyonun ardından kalan tüm sıcak suyu kullanabiliyordum. Önlem olsun diye banyoyu doldurmadan önce genellikle onun sokakta gözden kaybolmasını bekliyordum. Bunu yasakladığı için yapmıyordum; aslına bakılırsa bu konuda hiçbir şey söylememişti. Sadece daha sonra bana karşı kullanmasını istemiyordum.

Çıplak bir şekilde, banyonun yanında çömelerek dolmasını beklerken günün yemeğine ve Tupperware kutularının içinde odamın kapısına bıraktığı alternatif ilaçlara baktım. Hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemezdim. Bir avuç badem ve birkaç yeşil çay poşeti beni göğsümdeki kitleden kurtarmayacaktı. Ama bir doktor kurtarabilirdi.

Banyoya girdim ve zincirimi ıslatmamak için bacağımı kaldırarak kenara koydum. Nina portakallı banyo köpüğünü lavantalı olanla değiştirmişti. Bu çok daha hoş kokuyordu. Katlanmış bir havluyu yastık niyetine başımın arkasına koyarak uzandım ve yeniden göğsümdeki kitleyi kontrol ettim. Belki de bir gecede kaybolması gibi bir mucize olmasını umuyordum. Elbette ki kaybolmamıştı.

Nina'nın çarelerine nasıl tepki vereceğimi gerçekten bilmiyordum. Tamamlayıcı tedavilerin bir yeri olduğuna inanıyordum fakat bunlar modern tıbbın yerine geçemezdi. Otuz yılını bir klinikte geçirmiş biri idim ve ilaçların nasıl hayat uzattığına ve kanserle savaştığına tanık olmuştum. Nina olmayacak duaya âmin diyordu. Ve bunu anlaması için ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Dün akşam yediğim Kiev tavuğunun içindeki sarmısağı hâlâ boğazımda hissedebiliyordum. Yemeği o kadar baskılamıştı ki bundan sonraki tüm yemeklerin böyle "mucize" bir tedavi yöntemiyle dolu olup olmayacağını merak ettim. Yemek boyunca ne zaman internette okuduğu ve yardımcı olabileceğini düşündüğü bir şeyden söz etse tabağımı alıp duvara fırlatarak ona sesini kesmesini söylemek istedim. Fakat yapmadım çünkü hem onu kırmak istemedim hem de onu kendi tarafımda tutmalıyım.

Rahatlamakta zorlandığım için banyodan çıktım, kuruldum, üzerime bir elbise geçirdim ve odama döndüm. Oturamayacak kadar gergin olduğum için onun yerine ileri geri dolanmaya başladım.

Saydım ve geleceğimin üç farklı şekilde gelişebileceğini anladım: Birinci ihtimale göre bu evden ahşap bir kutuda çıkacaktım. İkincisine göre Nina'yı düzgün ve profesyonel bir teşhis koyulması için ve gerekiyorsa tedavi olabilmek için ikna edecektim. Şimdilik ilk ihtimal daha olası görünüyordu çünkü Nina özellikle inatçılık konusunda babasına çok benziyordu. Üçüncüsüne göre ise kendi kendime yardım edecektim. Bugüne kadar tüm kaçma planlarım boşa gitmişti. O yüzden daha akıllıca davranmam gerekiyordu.

Yeni bir bakış açısıyla duvarları, yerleri ve tavanı incelerken Nina'nın odamın tavanının hemen altına yapıştırdığı Alistair'ın fotoğrafı dikkatimi çekti. Zincirim artık uzun olduğu için fotoğraf şimdi yetişebileceğim bir uzaklıktaydı. Kanepenin üzerine çıkarak fotoğrafı çekip aldım. İkiye ayrıldı. Onu tuvalete götürerek içine attım ve sifonu çektim. Yatak odamın her bir karışını biliyordum fakat banyoyu o kadar iyi bilmiyordum. Etrafıma

bakındım. Ne aradığımı ya da buradan çıkmama neyin, nasıl yardım olacağını bile bilmiyordum. Fakat Nina bazı önlemler almıştı. Banyodaki aynalı dolapların kapakları ve tuvaletin ağır, porselen kapağı yerinden sökülmişti.

Birden ağlamaya başladım. Altmış sekiz yaşında ölmek istemiyordum. Eğer vaktim dolduysa dışarıda ölmek istiyordum, burada kapalı bir şekilde değil. Kalan günlerimi annemin ölüm döşeğindeki hali gibi hiçbir zaman düzgünce bitirmeye fırsatım olmayan bir hayat için yas tutarak geçirmek istemiyordum.

Mahşer günü geldiğinde ne için özür dileyecektim? Anne sevgisi adı altında yaptığım şeyler için mi yoksa yapmadıklarım için mi üzülecektim? Kızımı hayal kırıklığına uğrattığım için ve lanet olası ilgisizliğim için affedilecek miydim? Yaptığım şeyin doğru olduğuna gerçekten inanırken nasıl af dileyecektim?

52. BÖLÜM

MAGGIE

İKİ YIL ÖNCE

Bir şey başıma fena halde ağırlık yapıyor, başımı yastıktan kaldırmamı engelliyordu. Kendimi itebilmek için kollarımı kaldırmayı denedim fakat bir bebeğin kolları gibi güçsüzlerdi. Beni yatağa bastıran şey her neyse onu itmek için elimi başıma götürdüm fakat hissedebildiğim tek şey saçlarımdı. Dolaşmış ve yağlanmıştı. Sonra baskının dışarıdan değil, içeriden geldiğini fark ettim.

Paniklemeye başladım. Felç böyle bir his olmalıydı; sanki kan beynime pompalanmıyor ve hücrelerim yavaş yavaş ölüyor gibiydi. Yardım almam gerekiyordu. Başımı hareket ettirmeyi denedim fakat bir kontrplak kadar sertti. Ani bir acı başımın sol tarafında belirerek tüm enseme yayıldı ve daha dayanılmaz bir hale geldi. Gözlerimi açmak istiyordum fakat söylemesi kolaydı. Sonunda iki gözümün kirpikleri de yapıştıkları yerden çözüldü ve etraf yeniden aydınlandı fakat gözlerim odaklanmakta güçlük çekiyordu. Kesinlikle odaklanamıyordum. Her neredeysem gri ve kasvetliydi. Etrafımda bilmediğim nesneler vardı. Sonunda her neyin üzerinde yatırırsam doğruldum; elime yumuşak geliyordu, belki minder olabilirdi. Fazla uzağa gidemedim çünkü ilerlediğim her santim başımda daha fazla ani acıların belirmesine neden oluyordu. Devam edecek gücüm yoktu.

Aniden gelen bir ses beni korkuttu.

“Sana yardım edeyim.” Sanki yavaşlatılmış şekilde çalan bir bant kaydı gibiydi. “Bana kollarını ver Maggie,” diye devam etti ve aniden sesin kime ait olduğunu anladım. Nina buradaydı fakat sesi farklı geliyordu.

“Tanrı’ya şükür,” diye mırıldandım. Boğazım kurumuştı ve sesim çatlıyordu. Elimi uzatarak sonunda onunkini buldum. “Ambulansa ihtiyacım var.”

Nina elini çekti ve bana doğru uzanarak ellerini kollarımın altına koyarken ve beni doğrulturken bedeninden yayılan sıcaklığı hissettim. Başımdaki acı yer değiştiriyor ve beni ani nefesler almaya zorluyordu. Beni olduğum yerde bırakmasını istemeye başlamıştım.

Parmaklarıyla nazikçe dudaklarımı araladı ve oraya pürüzsüz yüzeyi olan bir şey yerleştirdi. Sonra hissettiğim şey ağzımda serin ve ıslak bir şeyin olduğuydu. Daha sonra çenemden sıvı bir şeyler akmaya başladı.

“Bir yudum su iç ve yut,” dedi Nina.

Ona bir kez daha 999’u aramasını söylemek çok büyük bir çaba gerektireceği için sorgulamadan söylediği şeyi yaptım. Onun yanımda olması güvende olduğum anlamına geliyordu. O yüzden yeniden gözlerimi kapatarak uykuya daldım ve rüyamda onun bebekliğini gördüm. Tek istediğim o güzel bebeğimdi...

Yeniden kendime gelmişim fakat başıma sanki bir çekiçle vuruluyor gibiydi. Elimi uzattım ve Nina’nın elini hissettim; beni anında sıkıca kavradı. Bu kez gözlerimi açıp derin bir nefes aldığımda etrafım kötü kokmuyordu. Etrafımda gördüklerim tanıdıktı fakat aynı zamanda bir yenilik vardı.

“Yavaş yavaş,” dedi Nina ve oturur pozisyona gelmem için bana yardım etti. Başımı geriye doğru eğdi ve boynumdaki sertlik acıyla bağırmama neden oldu. “Gözlerini biraz daha aç,” dedi ve soğuk, ıslak bir bezin gözlerime dokunduğunu hissettim. Sonra ikisi de soğuk iki damlayla yandı. “Sorun yok, iki damla iyi gelecek,” diye ekledi Nina.

Çatlak bir ses tonuyla ona başımın ağrıdan çatladığını söyledim ve o da bana ağrı kesici verdi. Ağzım kupkuruydu ve şişedeki suyu çölde vaha bulmuş gibi lıkır lıkır içtim.

Sonunda duyularım yerine gelmeye başladı ve evde, kendi odamda olduğumu görünce rahatladım. Normalden daha karanlık görünüyordu.

“Bana ne oldu?” diye sordum.

Nina, parmaklarını benimkilere kenetledi. Onunkiler sıcak, benimkiler ise soğuktu. “Moxydogrel,” diye fısıldadı.

“Moxy... Ne?”

“Moxydogrel,” diye tekrarladı. Zihnim bölük börçük bir anıdan diğerine gidip gelirken ve bu sözcüğü nereden anımsadığımı düşünürken aramızda bir duraklama oldu. Aniden hatırladım ve Nina’nın bunu yüzümdeki ifadeden anladığını biliyordum çünkü parmaklarını benimkilere pençe gibi geçirdi.

Kalbim de başım gibi sanki göğüs kafesimden çıkmak istercesine hızla atmaya başladı.

Ne biliyor?

Artık burada olmak istemiyordum. Buradan çıkmam gerekiyordu. Kendimi yataktan kaldırmaya çalıştım fakat Nina parmaklarını parmaklarıma sımsıkı kenetlemişti; o kadar ki sanki biraz daha uzaklaşısam ağaç dalları gibi kırılacaklardı.

Ne biliyor?

Boşta kalan elimle gözlerimi ovuşturdum ve Nina’nın yüzüne dikkatle baktım. Yüzünde aldatıcı derecede sakın bir ifade vardı. Fakat görünürden öte bir şeyler olduğunu biliyordum çünkü o ifadeyi daha önce de görmüştüm. O ifadede tanıdık gelen bir soğukluk vardı. Zehirli kuyrukları havada, karşısındakinin önce saldırmasını bekleyen ve birbirinin etrafında dönen iki akrep gibi öylece duruyorduk. Fakat onunla savaşılamayacak kadar güçsüzdüm ve o da bunu biliyordu. Çünkü beni böyle yapan oydu.

Ne biliyor?

Pencereye doğru baktığımda tül perdelerin olmaması ve yerine beyaz panjurların gelmiş olması kafamı karıştırdı. Halı da or-

tadan kaybolmuştu ve yer döşemeleri açıkta kalmıştı. Geri kalan her şey aynı görünüyordu.

Sonunda Nina elimi bırakarak bir adım geriledi. Titreyen bacaklarımı yatağın kenarından aşağı sarkıtarak doğruldum. İlk kez ayak bileğime ağır bir şeyin takıldığını ve ağırlık yaparak bacağımı aşağı doğru çektiğini hissettim. Bacağımı kaldırdığımda kelepçeye benzer bir şey ve zincir gördüm.

“Bana...bana ne yaptın?” diye sordum. Gözlerim şimdi korku içinde yanıyordu.

“Aynı şeyi benim sana sormam gerek,” diye cevap verdi.

“Nina, beni korkutuyorsun. Bunu neden yapıyorsun?”

O zaman omuz silkti ve buz gibi bir ifadeyle gülümsedi.

“Bir sebep seçebilirsin. Aralarından seçebileceğin birçok sebep var.”

Ne biliyor?

53. BÖLÜM

NINA

İKİ YIL ÖNCE

Annemin panik içindeki gözleri, on gün önce buraya geldiğinden beri nelerin değiştiğini anlamak için yatak odasında gezinirken hayranlıkla onu izledim. Aynı mobilyaları ve yatağı bırakmış fakat rahat etmesini sağlayan şeyleri almıştım. Artık tuvalet masasının üzerindeki sedef kutuda mücevherleri yoktu, çantasında yok denecek kadar az makyaj malzemesi vardı, çekmecelerinde külotları, dolabında ise ayakkabıları yoktu. Fakat tüm bunları daha sonra kendisi keşfedecekti. Bu noktaya gelmek son birkaç haftadır çok fazla çaba ve düzen gerektirmişti ve şu anki tepkisi her bir dakikasını değer kılıyordu.

Merdiven boşluğuna, banyoya ve yatak odasına, yeni üç camlı ve kırılmaz pencereler takıldı. Bir marangoz buraya, Maggie'nin dışarıyı görebileceği fakat dışarıdan kimsenin içeriyi göremeyeceği panjurlar taktı. İş verdiğim işçi, annemin odasının ortasına çelik kirişi takıp üzerine de metal bir halka tuttururken nedenini sorgulamamıştı. Bu halkayı, Alman bir fetiş sitesinden aldığım annemin zincirlerini tutturmak için kullanmıştım. İlk katın merdiven boşluğuna ses geçirmez tavanı, ayırma duvarını ve kapısını takan kadına ise bunların amatör bir davulcu olan oğlumun gürültüsünü azaltmak için olduğunu söylemiştim.

Evdeki işler başlamadan bir gece önce, Maggie'ye bana yıllar önce verdiği Moxydogrel adlı ilacı ilk kez yemeğine karıştırarak vermiştim. İlaç kutusunun üzerindeki tarihe göre ilacın kullanımı süresi on üç yıl önce dolmuştu; bu nedenle ilacı önce kendimde denedim ve tüm akşam boyunca beni etkisiz hale getirdiğini görünce Maggie üzerinde kullanabileceğimi anladım. İşçiler işlerini bitirene kadar annemi bodrum kata kilitledim. Bilinci

yerinde değilken altına yapması ihtimaline karşı ona yetişkin bezi bağladım ve telefonumun saatini sekiz saatte çalacak şekilde kurarak hareketlenmeye başladığında ona su içirdim, hazmı kolay bebek mamaları yedirdim ve daha fazla ilaç verdim.

Kliniği arayarak annemin nezle gibi bir virüs kapıldığını söyledim. Ve iki iş arkadaşı içlerinde ev yapımı çorba olan Tupperware kutuları ve çiçeklerle kapıya geldiğinde, onlara annemin bir felç şüphesiyle hastaneye kaldırıldığını söyledim. İleri testlerden sonra anneme gelen inmenin vasküler bunamaya neden olduğunu söyledim. Maggie'nin iş arkadaşları bir daha ne ondan bir haber aldılar ne de onu gördüler.

Daha sonra kliniğe ve yan komşu Elsie'ye onu iyileşmesi için Jennifer'ın Devon'daki evine götürdüğümü söyledim. Sonra Jennifer'ı arayarak bu teşhisi ona da anlattım fakat mekânları değiştirdim ve ağlayarak Maggie'yi bakımevine koymaktan başka çarem olmadığını açıkladım.

Evdeki işler tamamlandığında, annemi hayatının geri kalanını geçireceği üst kattaki odasına taşımak kaldı. Onun ölü gibi bedenini canım çıkararak sürükleyip üç kat yukarı çıkardıktan sonra yapacak tek şey uyanmasını beklemek oldu.

Seçeneklerim vardı: Hiçbir şey söylemeden ondan uzaklara gidebilir, polise haber verebilir ya da belki onu öldürebilirdim. Tanrı biliyordu, sonuncu seçeneği ciddi ciddi düşünmüştüm. Bunu nasıl yapabileceğim konusunda seçenekleri değerlendirmiştim ve onu o çok sevdiğim fakat annemin öldürdüğü babamın yanına gömmeye karar vermiştim. Fakat ondan ne kadar nefret etsem de ben onun gibi değildim. Ben bir katil değildim.

O yüzden onu sevdiği her şeyden ve herkesten ayırmaya karar vermiştim. Onu işinden, iş arkadaşlarından, dostlarından, özgürlüğünden, evinden ve anneliğinden mahrum edecektim. Tüm ihtiyaçlarının neredeyse dokunabileceği kadar yakınında fakat uzanamayacağı kadar uzağında olmasını istiyordum.

Vicdanım ne yaptığımı her sorguladığında -ki bu sık sık oluyordu- babamın parçalanmış kafatasını bulduğum ânı hatırlı-

ladım. Annem ona her ne yaptıysa ani ve vahşi bir şeydi ama benim ona yapacaklarım uzun ve işkence dolu olacaktı. Fakat babamı ve oğlumu benden almanın bedelini ödeyecekti.

54. BÖLÜM

MAGGIE

İKİ YIL ÖNCE

Panik atak böyle bir şey olmalıydı çünkü hızlı ve sık nefesler alıyordum. Tenim âdeta yanıyordu. Kusmak istiyordum fakat bunu yapabilecek kadar derin nefesler alamıyordum.

Düzgün bir şekilde düşünmemi engelleyen bu baş ağrısıyla bile Nina'nın hayatının büyük bir kısmı boyunca ondan sakladığım sırların en az birini öğrenmiş olduğunun farkına hızla varıyordum. Kasıtlı olarak Moxycogrel'dan söz etmesi, geçmişinin birkaç parçasını bir araya getirdiğini ve bu ilacı onu uyuşturmak için kullandığını öğrendiğini gösteriyordu. Fakat nedenini biliyor muydu? Ne kadarını bildiğini öğrenmeden kendimi savunamazdım. Ve bana karşı kullanma ihtimaline karşı tüm o acınası hikâyeyi anlatan ilk kişi olmak istemiyordum. Ona elimdeki kartları açık etmemin kırılabilirliği üzerinde yıkıcı etkileri olabilirdi. Dünyada en sevdiğim varlığın yok olmasından sorumlu olmak istemiyordum.

Bu odadan çıkmalı ve kafamı toplamalıydim. Ayağa kalktığımda beni durdurmaya çalışmamıştı. Onun yerine eğlenerek beni izlemişti. Nefesimi yeniden kontrol etmeye çalıştım, komodine tutunarak dengemi sağladım ve sonra ilerlerken de dengemi duvara tutunarak korudum. Döndüm, Nina'nın gözlerine bakabilmek için yüzüne odaklanarak dönmekte olan odanın durmasını bekledim. Dikkatlice kapıya kadar gittim ve kulpu çevirdim. Kilitli değildi. Fakat odadan çıkmaya yeltendiğimde bacağımdaki zincir gerildi. Çekiştirdiğimde ise tenimi acıttı. Eğilerek kilidin kavisli çubuğunu çektim fakat yerinden oynamadı.

Mağlup bir şekilde yatağıma geri dönerken Nina gözlerini dikmiş, bana bakmaya devam ediyordu. Eğer doğruyu söylüyorsa ve bana gerçekten Moxydogrel verdiyse bunlar bodrum kattaki bavulların içinde, boş kutuların içinde kalmış ilaçlar olmalıydı. Onları yıllar önce atmadığım için kendime lanet ettim. Onları, Alistair'ın kıyafetlerini ve suçlanmama sebep olacak diğer eşyaları çöp imha bölgesine götürmeyi planlamıştım. Fakat bir türlü fırsat bulamamış ve yıllar içinde de unutmuştum. Sırlarımı ve yalanlarımı bu çatı altında tek bir yerde, onlardan en çok etkilenen kişinin burnunun dibinde bırakarak ne kadar aptallık etmiştim. Bir anne olarak tüm başarısızlıklarımı gösteren her şeyi Nina'nın bulması için bir kupa büfesi gibi bırakmıştım.

“Senin için yaptım,” dedim ilk olarak.

“Hangi kısmını?” diye cevap verdi.

“Her bir kısmını.”

“Açıkla bana. Çocuk düşürmeme sebep olduğun kısmı mı? Kızımın ölü doğduğunu söylediğin ama aslında onun oğlum olduğu ve oğlumu başkasına verdiği kısmı mı? Almam için beni zorladığın ilaçların kısır olmama sebep olduğu kısma ne demeli? Ya da babamı öldürdüğün ve her sene onun yerine geçip bana doğum günü kartları gönderdiğin kısım? Bunlardan tam olarak hangisini benim için yapmıştın?”

Neredeyse her şeyi biliyordu. “Seni korumak zorundaydım,” dedim.

“Neden koruyacaktın?”

Kendinden demek istediysen de yapamadım. Onun yerine suçlayacak başka birini buldum. “Hunter’dan.”

“Tüm bunları yalnızca bizi ayırmak için mi yaptın? Pekâlâ, bu bir yalan çünkü sen babamı öldürmeden önce ben Jon’ı tanımıyordum. Neden yaptığını biliyorum. Çünkü beni kimseyle paylaşmaya dayanamadın; ne babamla, ne Jon’la ne de oğlumla. Ne zaman biri aramıza girecek olsa bu durum seni rahatsız etti. Evlat edinmek istediğimde bile...”

“Hayır Nina, her şeyi yanlış anladın.” Artık gözyaşlarımı tutamıyordum.

“O zaman söyle! Neden Maggie?” diye çıkıştı. “Bana bunları neden yaptığını söyle.”

Ama söyleyemezdim. Ona kurduğum mantığı anlatamazdım. Bu sır tıpkı bileğimdekiler gibi zincir ve kilitlerle sıkıca bağlanmıştı ve onları asla açmayacaktım. Nina gerçeği öğrenemezdi. Yalanların devam etmesi gerekiyordu.

“Hunter senin için yanlış kişiydi. Sana zarar verecekti.”

“Baba olmak istiyordu.”

“Baba olmayı hak etmiyordu. O seni hoş tutan bir sübyancıydı. Sana bahsetmediği ve sonradan da öldürdüğü bir kız arkadaşı vardı. Sen de Sally Ann Mitchell’in yerinde çok kolay bir şekilde olabilirdin. Bunu görebiliyor olman gerek.”

Nina beni önemsemediymiş gibi elini sallayarak “Onu benim tanıdığım kadar tanı mıyordun,” diye ekledi. “Jon beni seviyordu.”

“Bir bebekle birlikte onunla olma şansın yoktu. Seni bu durumdan kurtararak, sana hayatta yeni bir şans verdim.”

Yapmacık bir kahkaha attı.

“Hayat mı? Sen buna hayat mı diyorsun? Hayatta hiçbir şeyim olmamasının sebebi sensin.”

“Tüm bunlar bunun için mi?” dedim zincirimi tutup sallayarak. “Tüm bunları sana daha iyi bir hayat vermeye çalıştığım için beni cezalandırmak için mi yapıyorsun? Torunuma daha iyi olanaklar sunduğum için mi?”

“Bu sana ait bir karar değildi! O benim bebeğimdi ve sen onu başkasına verdin.”

“Sen anne olacak bir durumda değildin.”

Nina ayağa kalktı ve parmağını göğsüme bastırdı.

“Bana denemem için fırsat vermedin! Bu konuda benim adıma karar vermek senin görevin değildi.”

Onun yapabileceklerini biliyordum ve onun için çok kolay bir hedeftim. Onu sakinleştirmem gerekiyordu fakat bu hikâyeyi nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum. Bu durum boyumu aşıyordu. “Ben senin annemim,” dedim. “Senin için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım.”

“Nasıl yani? Bana ne zaman hamile kalsam bebeğimi öldürecek bozuk kromozomlarım olduğunu söyleyerek mi?”

“Dikkatli olman için seni korkutmak istedim.”

“O zaman neden doğum kontrol hapına başlatmadın?”

“O zamanlar sana hiçbir şey yaptıramıyordum. Sana durumunu anlattıktan sonra bile korunmadın.”

“Aslında hiç sahip olmadığım ama senin uydurduğun o durumumu mu? Aklına nasıl böyle bir şey geldi ki zaten?”

“O, ebelik eğitimimde okuduğum bir vaka çalışmasıydı. Aklimda kalmıştı.”

“Bana gerçeği anlatmayı düşünüyor muydun?”

“Evet, bir yetişkin olduğunda.”

“Ben otuz altı yaşındayım, lanet olsun! Ne kadar daha beklemem gerekiyordu?”

Buna cevap veremedim.

“Bana neden bir oğlum değil de kızım olduğunu söyledin?” diye devam etti.

“Çünkü sana çok istediğin bir şey vermek istedim.”

“Dikkat et Maggie, kulağa neredeyse umurundaymış gibi geliyor.”

“Umurumdaydı! Hâlâ da öyle. Sen her zaman umurumdasın. Hatta belki çok fazla.”

“Eğer benim iyi bir anne olabileceğime güvenmiyorsan neden onu büyütmemeye yardım etmedin?”

“Buna izin vermezdin.”

“Nereden biliyorsun? Çünkü yine hiç sormamıştın.”

“Çünkü kafayı Hunter’la bozmuştun ve o ne senin ne de bebegin için iyi biriydi. Ve çünkü söylediğim tek bir kelimeyi bile dinlemiyordun. İstedğin gibi davranıyordun; günün ve gecenin belirsiz saatlerinde gelip gidiyordun. On dört yaşına basana kadar iki kez hamile kalmıştın! Dürüst ol, bana senin ya da o uyuşturucu bağımlısının ebeveyn olabilecek durumda olduğunuzu nasıl söylersin?”

Haklı olduğumu biliyordu çünkü karşı çıkmak yerine konuyu değiştirdi.

“Dylan ne kadar burada kaldı?”

“Hatırlamıyorum.”

“Elbette hatırlıyorsun.”

“Uzun zaman önceydi.”

“Böyle bir şeyi unutmazsın.”

“İki, belki üç gün.”

“Bana ve ona nasıl baktın? Onun ağladığını nasıl hiç duymadım?”

“Dikkatli davranıyordum.”

“Yani ilaçlar vererek seni uyutuyordum demek istedin.”

Açıkça görünen öfkesi nedeniyle bu soruyu ya da o birkaç günle ilgili olan diğer soruları ve hatta Dylan’a nasıl yeni bir aile bulduğum sorusunu da cevaplamadım. O yüzden Nina konuyu değiştirdi.

“Moxdogrel’in beni erken menopoza sokacağını biliyor muydun? Daha on dokuz yaşındayken bir daha çocuk sahibi olamayacağımı?”

“Elbette hayır. Hiç kimse çok geç olup da ilaç piyasadan çekilene kadar yan etkilerini bilmiyordu.”

“Ama eğer onu bana zorla içirmeseydin bir ailem olabilirdi.”

“Biliyorum ve bunun için üzgünüm Nina. Çok çok üzgünüm. Bana inanmak zorundasın.”

“Hiçbir şeye inanmak zorunda değilim. Dylan’ı verdiğine üzgün müsün?”

Duraksadım ve sözcüklerimi dikkatlice seçtim. “O zaman yapılması gereken oydu.”

“Onun doğum belgesine ismimin yazılmasına bile engel oldun. Neden kendi adını yazdırdın?”

“Bir gün annesini aramaya çalışırsa beni bulması için. Bu durumun senin için çok stresli olabileceğini düşündüm.”

“*Senin* için demek istedin. Ve ona da bana yaptığın gibi yalan söyleyecektin. Peki, ya babam? Onu neden öldürdün?”

Gözlerimi kaçırdım. O öldüğü için hiç üzgün değildim. Fakat bunu ona söylemek akıllıca olmazdı. “İşlerin bu şekilde sonuçlandığına üzgünüm.”

“Neden yaptın?”

Başımı iki yana salladım fakat cevap vermedim.

“Neden?” dedi tükürür gibi fakat açıklayamadım. Dudaklarım birbirinden ayrılmadı ve başımı başka tarafa çevirdim.

Cevap vermemiş olmam Nina’nın kontrolünü kaybetmesi için yeterli olmuştu. Aniden üzerime atıldı ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

55. BÖLÜM

NINA

İKİ YIL ÖNCE

Son beş hafta içinde Maggie'yle ilgili öğrendiğim her şey kontrol edemediğim, ani bir tepkiye neden olmuştu. Onu boynundan yakaladım, sırtını yatağa bastırdım ve üzerine çıktım. Kolları hâlâ zayıf olduğu için onu hareketsiz tutmak kolay olmuştu. Parmaklarım kendiliğinden sıkıca boynuna kenetlendi.

Nasıl bir insana dönüştüğümü bilmiyordum fakat artık kendim değildim. Sanki gerçek Nina odanın köşesinde durmuş, bana benzeyen birinin annemi boğmasını izliyor gibiydi. Ellerim boğazını gittikçe sıkıyordu ve annemin soluk borusu kasılarak yeni havanın ciğerlerine dolmasına engel oluyordu. Ağzını açtı ve konuşmaya çalıştı fakat söylediklerini anlamak güçtü. Arkamda kalan bacaklarından birini her yöne savurmaya başladı fakat bana dokunamadı. Diğer bacağı ise titriyor ve ayak bileğine takılı zinciri tıngırdatıyordu.

Kendiminkine benzemeyen bir ses tonuyla “Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum,” diye tekrarlardım.

İlk başta, daha önce böyle bir öfkeyi asla yaşamadığımı düşündüm ama sonra bir anlık dejavu yaşadım. Hızla hareket eden, loş, siyah ve kırmızı görüntüler, saldırmak ve can yakmak dürtüsüne ilk kez yenik düşmediğimi söylüyordu. Fakat bunu ne zaman ve neden yaşadığımı hatırlayamıyordum. İçimdeki his geldiği kadar hızlı bir şekilde kayboldu ve yeniden içinde bulunduğumuz âna döndüm. Maggie'nin boğazını yakında bırakmazsam bir daha bırakamayacağımın farkındaydım. Bana hayat

veren fakat sonra büyük bir kısmını benden geri alan bu kadını öldürecektim.

Parmaklarım yavaş yavaş gevşedi; ellerim şimdi hâlâ boğazındaydı fakat artık sıkılmıyordum. Üzerinden indim ama hâlâ tepesindeydim. Yeni bir kadın olarak ilk nefeslerimi çekerken, az önce onun almasını engellediğim nefesleri içine çekebilmek için hızlı hızlı soludu. Onun kırılğanlığını kullanarak cebimden bir anahtar çıkardım, kilidi açtım ve zinciri çabucak yatağın altındaki boyu çok daha uzun olanıyla değiştirdim.

Şimdi yeniden doğrulmuştum ve onu kolundan kavrayarak yataktan ayağa kaldırdım. Daha önce Maggie'yi hiç bu kadar kırılğan ve korkmuş görmemiştim ve bunun beni ne kadar tatmin ettiğini hissettiğimde şaşırdım. Normal insanların böyle davranmadıklarını bilecek kadar farkındalığım vardı fakat Maggie normal bir anne değildi ve bana başka seçenek bırakmamıştı; beni bir canavara çevirmişti. Ben onun bir yansımasıydım.

Onu yatak odasından merdiven boşluğuna çektim. İkinci zincir onu merdivenlerden aşağı, yemek odasına kadar indirmeme izin verecek kadar uzundu. Büfeyi ve masayı geçerek arka bahçeye bakan pencereye geldik. Elimle ensesinden kavradım ve başını babamın altında yattığı, ağaçların arkasında gizlenmiş çiçek bahçesine çevirdim.

“Yetişkin hayatım boyunca babamın beni terk ettiğini düşünmemi sağladın,” diye bağırdım. “Ona mektuplar yazıp bize geri dönmesi için yalvarırken başımda bekledin. Gözyaşlarımı sildin ve bana yazacağına söz verdin. Ve onca zaman boyunca bu bahçede olduğunu biliyordun çünkü onu sen öldürdün.”

“Başka seçeneğim yoktu,” dedi Maggie ağlayarak.

“Tabii ki vardı! Seçeneği olmayan bendim çünkü o kararları benim yerime sen vermiştin. Ya sonra? Çocuğumun mezarı sandığım yerde otururken ne düşünüyordun? Hiç pişmanlık duydu mu?”

“Evet, elbette duydum. Sana bütün olanlar için hayatımın her gününü suçluluk duyarak geçirdim.”

Doğru söylediği için mi yoksa sonunda tüm yalanlarını ortaya çıkardığım ve yaptıklarının cezasını çekeceği için mi ağlıyordu bilmiyordum. “Üzgünüm,” dedi. “Bana inanmalısın Nina, durum senin anladığından çok daha karışık.”

“O zaman söyle. Babamı neden öldürdün? Seni aldattı mı? Sana vurdu mu? Senin paranı kumarda mı kaybetti? Bilmem, anlamam gerekiyor. Bunu görüyor olmalısın.”

Maggie cevap vermeye hazırmış gibi ağzını açtı ama sonra duraksadı. Yenilmiş, kaderine razı olmuş bir şekilde başını iki yana sallayarak “Düşündüğün gibi değil,” dedi alçak sesle.

Ve artık birlikte ağlıyorduk. Aklını biraz daha başına getirmek için “Onu gördüm Maggie,” dedim. “Babamın kemiklerini elime aldım ve kafatasının üzerinden toprak temizledim. Şimdi onu iki kez kaybettim. Hayatımda sevdiğim herkesi kaybettim ve tüm bu olayların ortak noktası sensin.”

“Ama ben hâlâ buradayım,” dedi. Ve bir an Maggie’nin ihtiyacım olan tek kişi olduğunu, onun varlığının yaptığı her şeyi telafi ettiğini düşündüğüne inandım. “Her şeye rağmen seni asla terk etmedim, bırakıp gitmedim. Beni istemediğin zamanlarda bile hep yanımdaydım.”

Onu kasıtlı olarak üzmeye çalışarak “Ve asla yeterli olmadın,” diye cevap verdim. “Hayatım boyunca söylediğin yalanları idrak edebilmem için beş haftam vardı. Yirmi yıldan fazla bir süredir babamdan ve oğlumdan mahrum edildim ve şimdi aynı süreyi ben de senden alacağım. Tıpkı senin beni hapsettiğin gibi burası da senin hücren olacak. Bir daha asla arkadaşlarını görmeyeceksin, dışarı çıkmayacaksın ya da benden başka kimseyle konuşmayacaksın. Sonuç olarak beni dondurduğun gibi sen de zamanda donup kalacaksın.”

“Lütfen,” diye ağladı Maggie. “Nina, hayatım, lütfen bunu yapma. Bunun yanlış olduğunu biliyorsun.”

Onu yeniden kolundan kavradım ve ellerini arkasında tutarak zorla yukarı çıkardım. Odasına geldiğimizde onu döndürdüm ve ayağını kaldırmasını sağladım. Uzun zinciri kapıdan öteye uzanmayan kısa zincirle değiştirdim. Ve sonra yeni hayatına alışması için onu yalnız bıraktım. Ağlayıp sızlanma sesleri yavaş yavaş azaldı ve sonunda ses geçirmeyen kapıyı kapattığımda ev yeniden sessizliğe büründü.

56. BÖLÜM

NINA

O kitle... Maggie'nin göğsündeki o lanet olası kitle düşünemediğim tek şeydi.

Tüm sabah boyunca kütüphanenin bilgisayar sistemine yeni gelen kitap isimlerini yazarken saçma hatalar yapmıştım çünkü Maggie'nin bulduğu şeyi ve onun her şeyi mahvetme olasılığından endişeleniyordum. Onun yaşındayken sağlık sorunları her zaman bir riskti fakat bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum. Ona karşı tavrımın değişiyor olması da başka bir sorundu. Öleceği güne kadar Maggie'den nefret etmem gerekiyordu. Fakat onun yerine kendimi onun için endişelenirken buluyordum.

Her şeye rağmen o ve ben birbirimize bağımlı olduğumuz bir ilişki yakalamıştık; buna arkadaşlık denemezdi ama daha çok birlik olmuş gibiydik. O yüzden şimdi onun zamanından önce ölebileceğini düşünmek beni etkiliyordu. Otuz sekiz yıldır Maggie yanımda olan tek kişiydi ve onun beni terk etmesine hazır olup olmadığımı bilmiyordum.

Öğle tatilindeydim ve boş çalışma odasındaki masalardan birinin üzerine eğilmiştim. Önümde sarı bir not defteri vardı. Sayfanın ortasından aşağıya kırmızı keçeli kalemle bir çizgi çektim ve bir tarafına "Yardım Etmenin Yolları" ve diğer tarafına da "Riskleri" yazdım.

Öncelikle "Maggie'ye doktorundan randevu al!" diye başladım. Hemen bunun işe yaramayacağını anladım çünkü Maggie'nin işveren ve eski çalışma arkadaşları onda demans olduğunu ve 500 kilometre uzakta bir sahil kasabasında yaşadığını düşünüyorlardı. Eğer aniden ortaya çıkacak olursa onun aklından zoru olmadığını anlamaları uzun sürmezdi.

Daha sonra “Onu randevusuz bir polikliniğe götür!” yazdım. Kolonun karşı tarafına neden bunun anlamsız olduğunu yazdım. Maggie’ye mamografi çekemeyecek ya da biyopsi yapamayacaklar ve onu bir göğüs kliniğine göndereceklerdi.

Ve bu seçeneklerden birinin işe yaramasının tek yolu Maggie’nin evden çıktıktan sonra son iki senedir nerede olduğuyla ilgili bir şey söylememesine bağlıydı. Sessiz kalacağı konusunda ona güvenebilir miydim? Hayır, elbette güvenemezdim. Onun yerinde olsam dışarı çıkar çıkmaz sokakta aşağı, yukarı Usain Bolt’tan daha hızlı bir şekilde koşmaya başlardım.

Sayfaya uzun uzun bakarken zamanı unutarak başka bir seçenek düşünmeye çalıştım. Sonunda kalan tek seçeneği yazdım.

“Hiçbir şey yapma.”

57. BÖLÜM

MAGGIE

Günlerdir Nina'yla birlikte yememiştim. Onun yerine eskisi gibi üç öğün yemeğimi, vitamin ve destekleyici tozlarımı uyuduğumu bildiği saatlerde kapımın önüne bırakıyordu. Bunu neden yaptığını biliyordum. Benimle yüzleşip kitlem hakkında ne yapmayı planladığını söylemesi gerekmesin diye yapıyordu. Şu an perişan durumdaydı ve o bu durumdayken onu etkileme şansım vardı. Fakat bunu kapalı kapının ardından yapamazdım.

Sabah programındaki saate bakılırsa saat 8.30'u yeni geçmişti fakat henüz işe gitmek üzere evden çıktığını görmemiştim. Çok nadiren bu kadar geç kalırdı. Ayrıca hiç hastalanmazdı. Zihnimde aniden sorular belirdi. Ya gerçekten hastaysa? Nina'ya bir şey olursa bana ne olacaktı? Aniden ölen bekâr anneler ve alarmı çalıştırmayı bilmedikleri için açlıktan ölen çocuklarıyla ilgili hikâyeler okumuştum. Onların durumu da benden hiç farklı değildi. Ben de hayatta kalmak için tamamen başkasına bağımlıydım. Eğer Nina hareket edemeyecek bir duruma gelecek olursa bunu nereden bilecektim? Ve bilsem bile merdiven boşluğundaki kapı kilitli olduğu için ikimize de bir faydam dokunmazdı. Bu endişeleneceğim şeyler listesine eklenecek yeni bir konuydu.

Pencerenin önünde onun çıkmasını beklerken hareket halindeki bir araç dikkatimi çekti. Galiba aracı tanıyordum; bu araç daha önce üç kez gelen beyaz, tavan pencereli araca benziyordu. Son gelişinde Elsie onu korkutacak bir şeyler söylemiş ve o da kuyruğunu kıstırıp kaçarcasına uzaklaşmıştı. Sonra evim yine boş kalmıştı fakat bugün Nina'nın hâlâ evde olduğunu düşünüyordum. Adam patikadan yukarıya doğru yürürken parmak uçlarıma bastım ve Nina yarı yolda onu karşılamaya çıktı. Sonra birbirlerine sıkıca sarıldılar. İşte bu ilginçti.

Kızımı biraz daha iyi görmeye çalıştım ve onda bir değişiklik olduğunu fark ettim. Genellikle sade bluzlar, tişörtler ve kot pantolonlar giyerek dikkat çekmemeye çalışırdı. Fakat bugün üzerinde renkli bir elbise ve topuklu ayakkabılar vardı. Arabaya doğru yürüdüler ve Nina, çantasını bineceği tarafın ayak boşluğuna bıraktıktan sonra araca bindi. Kapıyı kapatırken onu, başını kaldırarak izlediğimi bildiği için yukarı doğru bakarken yakaladım. Haklıydı; izliyordum. Fakat bu beni dikizlerken yakalanan biri gibi gerilemekten alıkoymadı. Arkadaşının aracı hareket etti ve gözden kayboldular.

Bu da kimdi? Beni buraya ilk kapattığında, hayatın bensiz devam ettiğini hatırlatmak için ve hayatında olan her şeyi bana anlatmak için sabırsızlanırdı. Fakat bu adam, Nina'nın anlattıkları arasında kesinlikle yoktu.

Tuvalet masasına döndüğümde, yulaf ezmesi kahvaltı tabağıma eklemeyi unuttuğum keten tohumlarıyla dolu kâseyi gördüm. Bir tepsinin üzerinde, Sağlıklı Yiyecekler ve Pozitif Yaşam adlı bir kitabın yanında duruyordu. Kitabın ismini okuduğumda gözlerimi devirdim. Pozitif yaşamış! Kitabın arka kapağına göz gezdirdim. Görünüşe bakılırsa yazar sadece hayat tarzınızı ve yediklerini değiştirerek bu hastalıkla nasıl savaşacağınızı yazmıştı. Ultrason, biyopsi, röntgen, MRS, kemoterapi, radyoterapi, hormon tedavisi ya da içimdeki bu şeyle savaşmak için -eğer kanserse- ihtiyacım olan herhangi bir şey göremeyince içindekiler sayfasından ileri gitmedim. Ve "Açık Hava Egzersizleri" ve "Arkadaş Desteği" gibi bölüm adları, bana şu an ancak bir dalış ekipmanı kadar gerekiyordu.

Nina'ya gittikçe ne kadar fazla kırıldığımı düşününce göğsümün sıkıştığını hissettim. Ve eğer kaderimizde bu hastalığın olduğunu düşünüyorsa da bu konuda başını kuma gömüyordu. Ve eğer ben de onunla aynı şeyi yaparsam sonum gelecekti. Her günün önemi olduğunu biliyordum. Teşhis için bekledikçe daha da ilerleyebilirdi.

Lanet olası kitleyi yalnız bırakamıyordum. Günde beş kez dokunuyor, hissediyor, parmaklarımla üzerine bastırıyor, büyü-

yüp küçülmüş mü ya da aynı mı kalmış diye merak ediyordum. Bazen odada ölüm sessizliği olduğunda sanırım büyüdüğünü, genişlediğini, cildimi gerdiğini hissedebiliyordum. Muhtemelen bir karahindiba gibi küçük tohumlarını vücudumun en kuytu köşelerine kadar gönderiyordu. Bu şey her neyse içimden çıkmasını istiyordum. Ve buradan çıkmak istiyordum. Su şişelerimi doldurmak için banyoya gittim. Çıkarken küvetin içinde hâlâ bir-iki santim kalınlığında su kaldığını fark ettim. Delik tapasına parmağımla basmayı denedim fakat hareket etmedi. Yeniden denediğimde ise tüm mekanizma yerinden çıktı. Meraklanarak nasıl çalıştığını görmek için mekanizmayı inceledim. İki parçayı birbirine neyin birleştirdiğini gördüğümde gözlerim parladı: Sivri uçlu, beş santimlik bir vida. Gevşediği için yerinden çıkarabildim.

Hem bu vida hem de Nina'nın arkadaşı buradan çıkış biletim olabilirlerdi.

58. BÖLÜM

NINA

İKİ YIL ÖNCE

Dylan'ı daha görmeden geldiğini hissettim. Kapıdaki cam panele doğru baktım ve arkasındaki gölgenin şeklinden onu tanıdım. Kapı açıldı ve bir masada oturup onu beklediğimi gördü. Bir an kalp atışlarım hızlandı çünkü yüzünde tek görebildiğim Jon Hunter'dı.

Artık Bobby ismini kullanıyor, diye kendi kendime hatırlattım. Benimkini andıran gergin bir gülümsemeyle bana doğru yaklaştı ve “Merhaba,” dedi. Kendi bardağımın yanında onun için aldığım limonata bardağı duruyordu. Paltosunu çıkararak karşıma oturdu.

İlk buluşmamızın üzerinden altı hafta iki gün geçmişti. Onu daha erken görmeyi çok istemiştim fakat düşünmem gereken çok fazla konu vardı ve kafam bu kadar doluyken onunla görüşmem haksızlık olurdu. Onu hayatıma sokmadan önce öğrendiğim her şeyi sindirmem ve sonra Maggie'yi cezalandırmam gerekmişti. Beni olabilecek en iyi halimle tanımasını istiyordum ve şimdi hazırdım. İlk buluşmamızdan sonra ona yalnızca bir kez mesaj atarak onu arayacağıma söz vermiştim fakat bana zaman vermesi gerektiğini söylemiştim. Ve sağ olsun, tam olarak öyle yapmıştı.

Gözleri bende değil, masanın üzerindeydi. Onu suçlamıyordum. Şimdiye dek iki kez cesaretini toplayarak reddedilme riskine girmişti.

“Senden bir daha haber alıp alamayacağımdan emin değilim,” diye söze başladı.

“Üzgünüm,” diye cevap verdim. “Gerçekten üzgünüm. Ve o gün sebebini açıklamadan seni barda bırakıp gittiğim için de üzgünüm.”

“Anlıyorum, senin için zor olmalı.”

“Paniklemiştim fakat o şekilde bir davranışı hak etmemiştin. Lütfen, o zaman varlığına inanmak için bir sebebim olmadığını unutma.”

“Sorun değil,” dedi fakat tepkimin onu ne kadar kırdığını görebiliyordum çünkü ben de hayal kırıklığına uğradığımda yüzümde aynı ifade olurdu. Onu bir daha asla kırmayacağıma yemin ettim.

Bobby’ye hikâyemi anlatmak için farklı yollar düşünecek uzun bir zamanım olmuştu fakat hepsinin bir riski vardı. Hayatımda başka kimseyi kaybetmek istemiyordum fakat ona karşı dürüst olmak zorundaydım. Ama sadece bir noktaya kadar. Her men paylaşmamam gereken bazı gerçekler vardı. Bobby’nin iki elini birden tutarak boğazımı temizledim.

“Sana anlatacak çok şeyim var ve bunların çoğunu duymak senin için kolay olmayacak. O yüzden başlamadan önce sana benden alınan bir şey önermek istiyorum: Seçenek. Sen ve ben, tıpkı bu şekilde devam edebilir ve birbirimizi tanımaya çalışabiliriz ya da sana her şeyi anlatırım ve bu ilişkiye devam edip etmemeye kendin karar verirsin.”

Bobby hiç düşünmeden cevap verdi.

“Her şeyi öğrenmek istiyorum, lütfen.”

“Emin misin?” diye yeniden sordum ve başıyla onayladı. “Tamam.” Ciğerlerimin izin verdiği ölçüde alabildiğim en derin nefesi aldım. “Pekâlâ, öncelikle ben, düşündüğün kişi değilim.”

Sanki onu yeniden geri çevirecekmişim gibi elleri gerginleşti ve galiba ellerini ellerimden çekmek istedi. Ellerini çekmemesi için sıkıca tuttum.

“Biz akrabayız Bobby fakat doğum belgende yazılan şekilde değil. Ben senin üvey ablan değil, gerçek annenim.”

Ellerini bıraktım ve o da ellerini çekti. Sanki görünmeycn ip-lerle çekiliyormuş gibi oturduğu yerde gerildi. “Anlamıyorum,” dedi. “Orada yazılana göre...”

“Doğum belgende ne yazdığını biliyorum,” diye devam ettim yumuşak bir sesle. “Fakat bu bir yalan. O tarihte annem değil, ben doğum yaptım.”

“Sen mi?” diye sordu ve başımla onayladım. “Ama sen...”

“Hamile kaldığımda on dört, doğum yaptığımda ise on beş yaşındaydım. Fakat bana ölü doğduğun söylendi.”

Başını iki yana salladı. “Bunu sana kim söyledi?”

“Annem, yani büyükannen. Bırak açıklayayım.”

Başa dönerek bildiğim her şeyi anlattım fakat büyükannesiyile büyükbabasının başına gelenleri atladım. Sözlerimi gidip onun yasını tuttuğum bahçedeki o özel yeri tarif ederek bitirdim. Elbette ki sözlerim bittiğinde, yirmi rauntluk bir boks maçından çıkmış gibi görünüyordu.

“Birkaç dakikaya ihtiyacın var mı?” diye sordum ve evet dedi. Sonra ben kalbim ağzımda, doğru şeyi yapıp yapmadığımı düşünerek otururken dışarı çıktı. İki telefonunu da masanın üzerinde, paltosunu ise sandalyesinin arkasında bıraktığını görünce içim rahatladı. Bitmek bilmeyen uzun bir süreden sonra geri döndü.

“Annen neden bize bunu yaptı?” diye sordu ve oturdu. Şimdi gözlerini mıknatıs misali gözlerime kilitlemişti.

Gerçeği uyarlayarak Jennifer teyze ile konuştuğumu ve onun da gerçeği doğruladığını anlattım. “Annemin bir bebekle başa çıkamayacağımı düşündüğünü söyledi,” dedim. “O zamanlar saldırgan bir çocuktum; bunu kabul ediyorum. Fakat tepki veriyordum; babam bizi terk ettiği için öfkeliydim ve hayal kırıklığına uğramıştım ve bunun acısını annemden çıkarıyordum. Seni

gerçekten istediğime inanmak zorundasın. Çok çok genç olduğumu biliyorum fakat bir şans verilseydi iyi bir anne olabilirdim diye düşünüyordum. Seni evlat edinen ailenin verdiği fırsatları veremezdim fakat seni çok sevebilirdim ve bu da önemli.”

“Başka çocuğun oldu mu? Kız veya erkek kardeşlerim var mı?”

Başımı iki yana sallayarak Moxycogrel’ın erken menopoza girmeme sebep olduğunu açıkladım. Maggie’ye duyduğum nefret, altı hafta önce o bavulları açarken duyduğumla aynıydı. Bunun yüzümden belli olacağına dair endişelendim. Bobby’nin benim öfkeli olduğumu düşünmesini istemiyordum ama tam anlamıyla öyleydim. “Annem kafası karışık bir kadındı,” diye devam ettim. “Ve bu yaptığı yüzünden onu hiçbir zaman affedebileceğimi sanmıyorum.”

“Seni bulduğumu biliyor mu?”

“Birkaç yıl önce öldü,” dedim çabucak. “Göğüs kanserinden.” Ona yalan söylediğim için kendimden nefret etsem de ona ne yaptığımı bilmemeliydi. Hayatımda, yalnızca içimdeki iyiyi görececek biri olmasını hak ediyordum.

“Ya babam?” diye devam etti Bobby. “Hâlâ görüşüyor musunuz? Beni biliyor mu?”

Şimdi bile Jon’ı düşündüğümde yüzüme hemen bir gülümseme yerleşiyordu. “Keşke daha iyi bir haber verebilseydim. O zamanlar baban birçok maddeye bağımlıydı. Müzik piyasasındaki herkes öyleydi, o yüzden baban bunu yapan tek kişi değildi. Bunun onun için sorun olacağını çok geç anladım. Tüm ayrıntıları bilmiyorum fakat Jon bir kız konusunda bir olaya karıştı ve kız öldürüldü. Çok kararlı bir şekilde suçlu olmadığını belirtmesine rağmen cinayetten suçlu bulundu ve o zamandan beri de hapis-hanede.”

Bobby, sanki vay canına anlamında ıslık çalıyormuş gibi uzun bir nefes verdi.

“Ne olursa olsun,” diye ekledim. “Benim sevdiğim Jon ile gazetelerin yazdığı Jon aynı insan değildi. O tatlı ve duyarlıydı ve hiçbir saldırganlığını görmemiştim.”

“Lanet olsun,” dedi. “Onu ziyaret ediyor musun?”

“Hayır, hiç etmedim.” Sanki ona sırt çevirmişim gibi yüzüm utançla kızardı. “Kendi iyileşme sürecim açısından onu görmem gerekiyordu.”

Ona hapishaneye girdiğini öğrendikten kısa bir süre sonra Jon’ın avukatına yazdığımı ve ziyaretçi izni istediğimi söylemedim. İsteğimin reddedildiğini çünkü müvekkilinin “beni hatırlamadığını” söylemedim.

“Benden haberi var mı?”

Omuz silktim. “Onun ne ile suçlandığını öğrendiğimde iki senedir onu görmüyordum. Yıllar boyunca davalarını ve temizlerini takip ettim ve neden benimle hiç iletişim kurmadığını merak ettim. Hamile olduğumu biliyordu fakat seni kaybettiğimi sandığımı bilmiyordu. Bizi, içine hapsoldüğü hayatın dışında tutmaya çalıştığını düşünmek istiyorum.”

Sessizce oturduk; bir oturuşta sindirilemeyecek kadar çok sayıda kötü haber vermiştim. Bu geceye kadar uzun süredir kayıp olan ablasını bulduğunu düşünüyordu. Fakat onun annesi olduğum ortaya çıktı ve sırtımda bir Jumbo jetten daha fazla yük taşıyordum.

“Gitmemi ister misin?” diye sordum. “Sana düşünecek çok şey bıraktım. Sindirmek için yalnız kalmak istersen seni anlarım.”

“Hayır,” dedi. Bu sözcük, ağzından içten söylenemeyecek kadar hızlı çıkmıştı. “Her şeyi saklayabilirdin ama bunu yapmadığın için mutluyum. Dürüstlüğünü takdir ediyorum.”

Oğluma verebileceğim çok fazla şey vardı. Koşulsuz sevgi ve destek bunlardan sadece ikisiydi. Fakat tamamen dürüst olmak, asla bunlardan biri olmayacaktı.

59. BÖLÜM

NINA

ON SEKİZ AY ÖNCE

Bu kadar mutluyken gülümsememe engel olmak çok zordu. Çoğu ebeveynin, çocuklarının onları şu an beni olduğum kadar mutlu eden yüzlerce, hatta binlerce dakikası oluyordu. Fakat bu benim için çok yeni olduğundan, Dylan'la geçirdiğim her dakika çok değerliydi.

Mutluluğumu tehdit eden tek şey Maggie'ydi. Bunun onun için kolay bir geçiş olmasını beklememiştim fakat yeni hayat düzenimize geçeli aylar olmasına rağmen hâlâ umduğum kadar uysal değildi. Özellikle sorun çıkardığı zamanlarda kalan Moxycodone tabletlerini kullanmaya başlamıştım. Onları ezerek toz haline getiriyor ve onu yatıştırmak için yemeğine katıyordum. Dün gece olduğu gibi. Kıyafetlerimin üzerinden, koluma çatal sapladığı bandajlı yeri ovuşturdum. Sonrasında kafasının karıştığını ve sanrı gördüğünü, buna ilaçların neden olmuş olabileceğini iddia etti. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk; sadece beni terk etmek istiyordu. Tüm metal çatal bıçakları ondan uzaklaştırmıştım.

Bu geçiş döneminin benim için daha kolay olduğunu da söyleyemezdim. Maggie'yi tutsak olarak tutmak düşündüğümünden daha zordu ve bu işten umduğum kadar tatmin olamıyordum. Aslına bakılırsa benden emdiği enerji için de öfkelenmeye başlamıştım. Onun yanındayken sürekli tetikteydim ve şimdi ne yapacak diye düşünüyordum. O evin dışındaki hayatım, Dylan ve onunla vakit geçirmek üzerine kurulu olmalıydı. Fakat onun yerine kendimi Maggie'den bir adım önde olmak için zorlayıp duruyordum çünkü ben yokken neyin peşinde olduğunu merak ediyordum.

Bugün Dylan'ı Leicester'da ziyaret etme sırası bendeydi. Son yedi aydır, iki haftada bir buluşuyorduk ve kimin kime gideceğini sıraya koymuştuk. Eğer bana kalsaydı her gün onunla olurum. Fakat onun, benim bir parçası olmadığım, kendine ait bir ailesi olduğunun farkındaydım. Eğer ortaya çıkıp gerçek annesini bulduğunu haykırsaydı hoşuma giderdi; hatta dürüst olmam gerekirse buna bayılırdım. Fakat onun hayatının sınırlarından usul usul ilerlemek de hiçbir parçası olmamaktan daha iyiydi. İlişkimizi onun şartlarıyla yaşamamız gerekiyordu ve sabırlı olmayı öğrenmiştim. Çoğu zaman...

Otobüsüm perona yanaştığında otogarda bekliyordu ve beni kocaman bir gülümseme ve kucaklamayla karşıladı. Ailenin köpeği Oscar, arabanın arkasında hoplayıp zıplayarak beni habibiyle aynı hevesle selamladı. Dylan bizi birkaç dakika uzaklıktaki bir kasabaya götürdü. Oscar'a tasmağını takarak büyük bir malikânenin gösterişli çevresinde kol kola yürüyüş yaptık. Yanımızdan geçen insanlar bizi sevgili sanıyor olmalıydı.

Bunun ne kadar uygunsuz olduğunu biliyordum fakat böyle hissediyordum. Ayrı olduğumuzda Dylan'ı düşünüyordum ve kalbim büyük bir mutlulukla çarpıyordu. Her an onunla olmak istiyordum. Söyleyeceklerini dinlemek, huylarını ve davranışlarını incelemek, onu güldürmek, onu bütün benliğimle sevdiğimi hissettirmek istiyordum. İlişki yaşayan bir çiftin birbirinden isteyeceği her şeyi istiyordum. Ama biz bir çift değildik. Ve bazen sınır çizgileri kaybolmaya başladığında, kendime anne oğul olduğumuzu hatırlatmak zorunda kalıyordum.

İnternete bakılırsa tam da durumumuzun gerektirdiği şekilde davranıyordum. Genetik cinsel çekim teriminden ve bu konu için ayrılmış site ve forumlardan nefret ediyordum. Bunun sebebi, o doğduğunda anne ve çocuğun arasındaki o yavaş gelişen bağı kurmamış olmamızdı. Ona olan sevgim, ayrı olmamak konusundaki arzum ve birlikteyken duyduğum haz; bunların hepsini aynı anda ve çok daha sınırlı bir zamanda yaşıyordum. Zamanla geçmesini umuyordum.

Malikânenin penceresine yansıyan görüntümüzü gördüm. Yapılı vücudu, koyu renk saçları, kemikleri belirgin yüzü ve o delici gri gözleriyle sanki babasının koluna girmiş, yürüyor gibiydim. Kolunu biraz daha sıkı tuttum. Artık oğluma kavuşmuştum ve onu asla bırakmayacaktım.

İkinci buluşmamızdan bir ay sonra ikimizin de rahat etmesi için DNA testi yaptırmıştık. Ve tabii ki uyumlu çıkmıştık. Ve her buluştuğumuzda, sürekli yeni ortak yönlerimizi bulmaya çalışıyordum. Bugün kulak memelerimizin şeklinin tamamen aynı olduğunu ve alt ortadaki iki dişinin benimkiler gibi çok hafif üst üste binmiş olduğunu fark ettim. Bu ufak şeyler içimi ısıtıyordu.

Ağacların arasından geçerek Soar Nehri'ne kadar yürüdük. Çamurlu kıyıda, yanımızdan bir Kanada kazı sürüsü paytak paytak geçti. Nehirde kanoyla geçen birini görene kadar yanımızdan ayrılmak istemediler. Anne kaz, sürekli çocuklarının arkasında olup olmadığını kontrol etmek için arkasına dönüyordu. Kulağa saçma gelse de onunla bir ortak nokta olduğunu fark ettim. Benim de bakmam gereken biri vardı.

“Görüştüğün biri var mı?” diye sordum. “Özel birinden hiç söz etmedin.”

Önce tereddüt etti ve sonra “Hayır,” diye cevap verdi.

“Baban senin yaşındayken kadınların çok dikkatini çekmişti,” diye devam ettim. “Onları azarlayıp kovalaması gerekirdi. Pekâlâ, belki onu zorlayan bendim. Ve sen ona çok benziyorsun.”

“İnternette onun fotoğraflarını gördüm.”

“Baktın demek?” diye sordum ama neden şaşırdığımı bilmiyordum. Elbette daha fazlasını bilmek isteyecekti.

“Evet,” dedi. “Sence biz anlaşabilir miydik?”

“Emin değilim. İkiniz çok farklı insanlarsınız. Jon çok kibirli ve burnu havada olabiliyordu fakat hapishanenin onun ne dere-

ce değiştirdiğini bilmiyorum. O ayrıca benimle çok ilgilenir ve beni fazlasıyla korurdu.”

“Onu zlyor musun?”

Başımı evet anlamında salladım ve ikimiz de huzurlu bir sessizliğe brndk fakat sonra o sessizliği bozdu.

“Bu arada ilgilendiğim cins kızlar değil, eğer beni anlıyorsan.”

Bana babasının o bilmiş gülümsemelerinden biriyle glmseylene kadar anlamamıştım. Gerekinden biraz daha fazla şaşkın bir şekilde “Gey misin?” diye sordum.

“Hı hı,” dedi. Bir kafeye doğru yürüyorduk. “Birkaç hafta önce biriyle görüşmeye başladım fakat bir yere varacağını sanmıyorum.”

“Neden?”

“Doğru bir zaman değil. İşimle uğraşırken ve seni tanımaya çalışırken bir ilişkiye ayıracak vaktim yok.” Bunu duyduğumda kalbimin ısındığını hissettim. Onun için bir nceliktim. “Seni rahatsız ediyor mu? Bilirsin işte, erkeklerden hoşlanmam?”

“Tabii ki hayır,” dedim ve bunu iten söyledim. Onu başka kadınlarla paylaşmak zorunda kalmayacağıma sevinmiştim.

“Annemle babam da rahatsız olmuyorlar. Olduk rahatlar.”

Onu evlat edinen ailesinden bahsettiğinde karmaşık duygular hissediyordum. Onun çocukluğunu ve çalman yıllarını öğrenmek istiyordum. Fakat düştüğünde onu kaldıran, geceleri yatmadan önce ona hikâyeler okuyan ya da okuldaki ma günlerinde ona tezahürat eden başka bir anne düşünmek istemiyordum. Tüm bunları yapan kişi ben olmalıydım, bir yabancı değil. Bu mantıksız ve adaletsizdi fakat hiç tanımadığım bir kadına öfke duyuyordum.

Kafede bir masaya oturduk. Kasadan bir çaydanlık ve iki fincanla döndüm. ayımızı aynı şekilde içiyorduk: Biraz süt ve iki şeker. Ceketinin cebinden bir zarf çıkardı ve bana bir dizi fotoğraf uzattı.

“Bunlar bebeklik fotoğraflarım,” dedi.

Üzerinde yalnızca bir bebek beziyle sırtarak halının üzerinde yatıyordu. Tombul kollarını uzatmıştı ve bacakları da havada bükülmüş bir şekilde duruyordu. Küçükken bile Jon’ın saçları gibi siyah saçları vardı. Diğer fotoğraflarda ilk kez yardım almadan ayağa kalkışı ve ilk adımlarını attığı anlar vardı. O fotoğrafta annesi arkasında duruyor, Dylan’ın ellerini tutuyor, ayakta durmasına yardım ediyordu. Fotoğrafta yüzü görünmediği için onun yerinde benim olduğumu düşünmeme olanak sağlıyordu.

“İstersen sende kalabilir,” dedi Dylan ve ona teşekkür ettim. Gözlerimdeki yaşları ben hissetmeden o fark etti. “Üzgünüm, seni üzmemek istedim,” dedi.

Çantamdan bir paket mendil çıkardım, gözlerimi sildim ve başımı iki yana sallayarak konuyu değiştirdim. “Burası güzel bir kafeymiş,” dedim. “Buraya daha önce gelmiş miydin?”

“Hayır, biz şehrin diğer tarafında yaşıyoruz. İş arkadaşlarımdan biri bar ve restoran eleştirileri yazıyor ve o buranın güzel bir yer olduğunu söylemişti.”

Burada olmamızın başka bir sebebi daha olduğunu hissediyordum. “Ve birlikte görülmemize hazır değilsin, değil mi?”

Yüzü kızardı.

“Sorun değil, seni anlıyorum,” diye ekledim ve anlıyordum da. Fakat az da olsa bu durum canımı yakıyordu. Benim gibi o da hassastı ve başkalarındaki hassaslığı fark ediyordu.

“Henüz anneme ve babama söylemedim,” dedi.

“Sence nasıl tepki verecekler?”

“Bilmiyorum. Birbirine yakın bir aileyiz fakat onları incitmek istemiyorum.”

“O zaman beni bulmak istemene neden olan neydi?”

“Merak... Tüm resmi görmek için bütün parçaları bir araya getirmek istedim. Nereden geldiğimi, kime benzediğimi, ortak

yanlarımızın olup olmadığını öğrenmek istedim. Aileme ait hissetmediğim için değildi; yalnızca içten gelen bir merak. Belki içimdeki gazeteci ruhundandır.”

“Peki, beni bularak o merakını tatmin ettin mi?”

“Ettim,” diye cevap verdi.

Korku, o çirkin yüzünü gösterdi. Bu onun benden alabileceği her şeye sahip olduğunu söyleme şekli miydi? Tanışmıştık ve o ne kadar berbat bir hayata doğduğunu öğrenmişti. Ben onun için sadece aklından atması gereken küçük bir pürüz müydüm?

“Tamam,” diye karşılık verdim ve gözlerim yeniden dolmaya başladı.

Elini koluma koydu. “Ve seni hâlâ tanımak istiyorum,” dedi. “Yeni bir anne aramıyorum fakat her zaman yeni arkadaşlara açığım.”

Artık gözyaşlarımı tutamıyordum. “Ben de öyle,” diyerek burnumu çektim ve ikinci bir mendille gözyaşlarımı sildim. Ancak aynen bu şekilde devam etmek istediği için değil, onu oğlum olarak gördüğüm fakat onun asla beni annesi olarak göremeyeceği için ağlıyordum. Ve o an, yaşadığım sürece kimsenin bana “anne” diye hi

60. BÖLÜM

MAGGIE

Nina sabah eve gelen adamla geri döndüğünde saat öğleni geçiyordu. Aralarında ne olduğunu görebilmek için gözlerimi zorladım fakat galiba yalnızca konuşuyorlardı. Ardından yanaktan kısaca öpüştüler ve Nina arabadan inerek tek başına eve girdi. Acaba Nina adama benden söz etmiş miydi? Ona bu evde yalnız yaşadığını mı söylemişti? Onun geçmişinden tamamen silinmiş, gömülmüş müydüm yoksa bizim artık görüşmediğimizi mi söylüyordu?

Bugün bir önemli gelişme olmuştu. Erken saatlerde, yemeğimi bıraktığında, sadece kahvaltı ve öğlen yemeği bırakmıştı ve bu da akşam yemeğini birlikte yiyeceğimiz anlamına geliyordu. Bu da bana kitlemin bir profesyonel tarafından muayene edilmesine izin vereceğine dair umut olmuştu. Ve kendimi en kötüsüne hazırlamıştım.

Merdiven boşluğunun kapısı sonunda açıldığında birbirimizi kibarca selamladık ve ben aşağıya indim. Fakat hemen aramızda bir mesafe olduğunu anlamıştım. Sürpriz olmasa da hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. Yani bana yardım etmeyecekse ben kendime yardım edecektim. Kendimi hazırladım çünkü bu durumun çirkinleşeceğini biliyordum.

Nina bana bir kâse makarna uzatırken “Güzel görünüyorsun,” dedim. “Bu elbise yeni mi?”

“Birkaç hafta önce aldım,” diye cevap verdi.

“Normalde bu kadar parlak renkler giymeysin.”

“Değişiklik yapmak istedim.”

“Özel bir durum için mi?”

“Hayır, öyle sayılmaz.”

“İş nasıldı?”

Bu defa sanki onu yukarıdan izleyip izlemediğime ve o adamla döndüğünü görüp görmediğime karar vermeye çalışırmış gibi tereddüt etti. Bir şey belli etmedim.

“Her zamanki gibi,” diye cevap verdi.

“Farklı bir şey olmadı yani?”

“Hayır. Kütüphanede sıradan bir gündü.”

İkimiz de yalan söylediğini biliyorduk.

“Sana bıraktığım kitabı okudun mu?” diye sorarak konuyu değiştirdi.

“Henüz değil.”

“Neden? Yoğun programının arasında zaman mı bulamadın?”

Dalga geçmesinden hoşlanmadığımı söyler gibi yan gözle ona baktım fakat benim ne düşündüğüm umurunda değildi. “Yazılan birçok şey durumuma uygun değildi. Mesela dışarıya çıkmak, egzersiz yapmak, arkadaşlarla buluşmak ve genel olarak pozitif bir hayat sürmek gibi.”

“Maggie, benimle ortada buluşman gerekiyor.”

Tüylerim ürperdi ve cevabımı sıktığım dişlerimin arasından verdim. “Yardım etmeye çalışmanı takdir ediyorum fakat ihtiyacım olan şey kitaplar veya sağlıklı yiyecekler değil, düzgün bir tanı.”

“Eğer sen kendi kendine yardım etmeyeceksen ben neden edeyim?”

Ona karşı duyduğum hırs ve öfke aniden tavan yaptı. Eğer buradan çıkmama izin vermezse o zaman kendi kendime savaşıp çıkamam gerekecekti. İhtiyacım olan şey üzerimdeydi. Eli mi hırkamın cebine soktum ve taşıdığım tapa ve vidanın elime battığını hissettim. Tapa ve vidanın yarısını baş ve işaretparma-

ğımın arasından çıkacak şekilde yerleştirdim ve ucu kumaşı delip çıkacak şekilde sıkıca kavradım. Kalbim şimdiden deli gibi atıyordu.

“Bazen senin için yaptığım onca şeyi takdir ettiğini düşünmüyorum,” diye devam etti Nina hiçbir şeyden habersiz. “Yapıp yapamayacaklarımız konusunda ellerimin bağlı olduğunu biliyorsun ve alternatif yollar bulmak için sıradışı şeyler yaptığımda ve bunları görmezden geldiğinde, sanki hiçbir şeyi istemiyormuşsun gibi hissediyorum. Bu sanki kafamı tuğladan bir duvara vurmak gibi bir şey.”

Ve içimde gittikçe artan bir istekle ya mantıklı düşünene ya da kendisinden geçene kadar ben *onun* kafasını tuğladan bir duvara vurmak istiyordum. O zaman ayağımdaki kelepçenin anahtarlarını alabilir ve ondan sonsuza dek kaçabilirdim. Fakat ikimiz içinde her şeyi değiştirecek bir karar vermeden önce bu konuyu açıklığa kavuşturmam gerekiyordu.

“O zaman bana yardım etmeyeceğini mi söylemek istiyorsun?”

“Kitaplar, vitaminler, alternatif ilaçlar, yiyecekler... Eğer bunlar yardım ettiğim anlamına gelmiyorsa ne gelebilir?”

“Bana profesyonel bir teşhis koydurman!” diye çıkıştım.

“Kendini bu duruma benim değil, senin soktuğunu hatırlaman gerek. Babamı öldürmek, oğlumu benden almak... Hepimize yaptığın onca şeyin suçluluğu seni içten içe yemiş olmalı. Ve okuduğum araştırmalara göre bu tür bir stres kanserin oluşmasına katkıda bulunmuş olabilir.”

“Yani beni iki senedir buraya kapatmış olmanın bu konuyla bir ilişkisi olabileceğini düşünmüyorsun?”

Kahkaha attı. “Gerçekten beni suçlamaya mı çalışıyorsun?”

Dilini ısır, dedim kendi kendime. *Fırsatının gelmesini bekle*. Tapa ve vidayı öyle fazla sıkıyordum ki nabzım boğazımda atıyordu.

“Cevap vermemen haklı olduğumu gösteriyor,” diye ekledi Nina. “Bana karşı savaşmayı bırakıp benimle birlik olma zamanı geldi. Sana yardım edeceğim ama bunu benim şartlarımla yapacağız. Ve üzgünüm, bu planda senin bu evden çıkman söz konusu değil.”

Çatal ve bıçağını boş kâsesine bıraktı. Benim de yemeği bıraktığımı gördü. “Bitirdin sanırım,” dedi ve neredeyse hiç dokunmadığım salatamı işaret etti.

“İştahım kaçtı.”

Nina ayağa kalktı, benim kâsemi aldı ve zincirimin kilidini açan anahtarın elbisesinin cebinden görüldüğünü fark ettim. O anahtarlık eskiden babasındı ve babasını mezarından çıkarırken o anahtarlığı da çıkarmış olmasından hiç hoşlanmıyordum.

Ya şimdi ya da hiç. Çatalımı yere düşürdüm ve Nina onu almak için eğildi. İşte fırsatım buydu. Göz açıp kapayıncaya kadar silahımı çıkarabilir, onu tamamen hazırlıksız yakalayıp vidayı boynunun arkasına saplayabilirdim. Onu tamamen etkisiz hale getirmem ve serbest kalmam için birkaç kez saplamam gerekebilirdi ama bunu yapabiliirdim. Yapmak istiyordum. Ah, Tanrım! *Yapmak istiyordum*; hatta o kadar çok istiyordum ki bu sanki içimden dışarı taşan bir ateş gibiydi. Önümüzdeki beş dakikada şu ön kapıdan çıkabilir, yeniden özgür bir kadın olabilirdim.

Önceki kaçma çabalarımın karşılaştırıldığında bu en etkili-si, hatta ölümcül olanı olabilirdi. Gerçekçi olursak ona doğru noktadan saldırırsam kendi kızımı öldürebilirdim. Fakat her ne kadar tapayı kafasına geçirmek istesem de yapamıyordum. Onu bu dünyaya ben getirmiştım ve şimdi onu öldüremezdim. On-dan nefret edebilir, ona öfke duyabilir ve onu sevmeyebilirdim ama kendi hayatımı kurtarmak için onunkine son veremezdim. Çünkü Nina hâlâ dünyaya geldiği andan itibaren, her dakika sevdiğim küçük bebeğimdi.

Bana arkasını dönerek bulaşıklarla odadan çıktığında, s-nirden ağlamak ya da bir şey yapamadığım için silahımı kendi üzerimde kullanmak istedim. Kanseri beni tüketebilirdi çünkü

ellerimde onun kanı varken hayat zaten yaşamaya değmezdi. Ve onun iyiliği için kendi ellerindeki kanı öğrenmesine de izin veremezdim.

Onun yaptığı gibi birini öldüremezdim.

61. BÖLÜM

MAGGIE

YİRMİ BEŞ YIL ÖNCE

Gözlerimin bu kadar çabuk açılmasına neyin sebep olduğunu bilmeden aniden uyandım.

Son bir yıldır uyumakta çok zorlanıyordum. Sanki ne kadar yorgun olursam olayım başım yastığa dokunduğunda beynimi uyanmaya zorlayan bir mesaj gönderiyordu. Bu yüzden geceleri iyi uyuyabilmeme yardımcı olması için geçici olarak uyku ilaçlarına başlamıştım; yoksa sürekli dönüp durmam Alistair'ı uyutmuyordu. Ve elbette mışıl mışıl uyuyor ve sabaha kadar çok nadir uyanıyordum. Fakat bu gece bir istisnaydı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı; bunu hissedebiliyordum.

Alistair'ın tarafındaki çalar saate göre saat 00.45'ti. Yani yalnızca birkaç saattir uyuyordum. "Alistair?" diye fısıldadım ve karanlıkta yatağı yokladım. Yanımda yatmıyordu fakat bu sıradışı bir durum değildi. İnşaat mühendisiydi ve işi onu ülkenin çeşitli yerlerine sürüklediği zamanlar genellikle sabahın erken saatlerine kadar aşağıdaki ofisinde çalışırdı.

Son zamanlarda Nina ve benimle geçirecek pek vakti yoktu. Metresi gibi olan golf kulübüne bile eskisi kadar çok gitmiyordu. Golf çantası rahat on beş gündür Nina'nın odasıyla kendi ofisi arasındaki duvara dayalı bir şekilde duruyor, kullanılmayı ya da kaldırılmayı bekliyordu. Ve önce kimin pes edip çantayı bodrum kata götüreceği konusu aramızda sessiz bir savaş haline gelmişti. Şimdilik ikimiz de dayanıyorduk.

Yataktan çıkarak üzerime sabahlığımı giydim ve hoşuna gitse de gitmese de onu sürükleyerek yatağa getireceğime kendi ken-

dime söz verdim. Bazen kendi iyiliği için ve gecesi gündüzüne karıştığında bunu ona hatırlatmam için bana ihtiyaç duyardı.

Birinci kata indim ve Alistair'ın ofise çevirdiği yatak odasına gittim. Kapının altından ışık yansıdığını göremedim ve orada uyuyakalmış olabileceğini düşündüm. Daha önce de yapmışlığı vardı. Kapıyı ittim ve ışığı açtım. İçeride bir çalışma masası, iki dosya dolabı, tomar tomar kâğıtlar vardı ve duvarlar ise bina, köprü ve tünel resimleri doluydu. Fakat Alistair içeride değildi.

Koridora geri döndüm ve televizyonun karşısında uyuyakalıp kalmadığına bakmak için aşağı inmek üzereydim ki Nina'nın kapısının hafifçe aralanmış olduğunu fark ettim. Aralıktan tuncumsu bir ışık yayılıyordu ve bu da Nina'nın *Sweet Valley High*²⁴ ve o çok sevdiği Judy Blume kitaplarından birini okurken uyuyakaldığını gösteriyordu.

Lambayı kapatmak için Nina'nın odasına doğru giderken uzun uzun esnedim. Nina'nın kapısı aniden hızla açılınca yerimden sıçradım. Işık Alistair'ın yüzünü aydınlattı ve o da beni gördüğüne benim onu gördüğüm kadar şaşırmıştı.

“Ödümü patlattın,” diye bağırdım. Cevap vermedi ve yüzündeki bakışın ne anlama geldiğini çıkaramadım. “İyi misin?”

“Evet, evet,” dedi ve yarım ağızla tuhaf bir şekilde gülümsedi. Bu ifadesi beni inandırmaya yetmemişti.

“Neden bu kadar geç kaldın? Nina iyi mi?”

Çabucak başıyla onayladı. “İyi.”

“O zaman neden onun odasındaydın?”

“Bir... bir ses duyduğumu sandım.”

“Ve?”

“Ve ne?”

“Ve duymuş musun?”

²⁴Francine Pascal'ın aynı adlı kitap serisine dayanan bir Amerikan komedi-drama dizisi.

“Hayır, yanılmışım,” diye cevap verdi.

Babam doğuştan yalancıydı fakat kocam değildi ve bunu doğrudan görebiliyordum.

“Bana söylemediğin ne var Alistair? Lütfen bana içeride bir erkek arkadaşı olduğunu söyleme?”

Başını iki yana salladı fakat başka hiçbir şey söylemedi. O zaman yüzündeki ifadeyi tanıdım. Bu, bana çöpü çıkardığını söylediği fakat aslında unuttuğunda veya bana geç saatlere kadar şantiyede çalıştığını söylediği fakat nefesinden içki kokusunu aldığımda takındığı suçluluk ifadesiydi. Fakat bugün Alistair’ın suçluluk ifadesine bir de korku eşlik ediyordu. İlişkimizde sakın ve mantıklı olan kişi oydu. Onu hiçbir şey endişelendirmezdi. Para veya kariyer gibi konuları dert etmez, öfkelenmez ve bir şeye kafasını takıp üzülmezdi. Fakat daha önce onu hiç böyle görmemiştim. Korkudan ölüyordu ve bunu kesinlikle benden saklayamıyordu. Gözlerine o kadar derin bir şekilde baktım ki neredeyse ruhuna ulaşabileceğimi düşündüm.

“Neler oluyor?” dedim daha sert bir ses tonuyla. “Nina’nın odasında ne yapıyordun?”

Fakat cevap vermesine fırsat kalmadan arkasında bir gölge belirdi. Hareket ederek önce koridora geriye doğru bir adım attı ve sonra Alistair’ın başının üzerine doğru kaldırdığı bir şeyle bize doğru yaklaştı. Alistair benim tepkimi fark etti fakat ne olduğunu görmek için arkasına dönmesine fırsat kalmadan küt diye bir ses geldi ve Alistair ayaklarımın dibine yüzüstü düştü. Düştüğünü gördüğümde istemsizce bir adım gerilemiştim. Ancak o zaman babasının tepesinde elindeki şeyi kaldırmış olan Nina’yı gördüm. Alistair sanki güvenli bir yere sürünmek istercesine bir kolunu ileri doğru uzattı fakat öyle bir fırsatı olmadı. Kızı biri sırtına, diğeri de başının arkasına olmak üzere iki darbe daha indirdi, ta ki Alistair hareketsiz kalıncaya kadar.

Nina daha sonra tek bir kelime bile etmeden elindeki nesneyi yere bıraktı ve belirdiği kadar sessiz bir şekilde odasına geri döndü.

62. BÖLÜM

MAGGIE

YİRMİ BEŞ YIL ÖNCE

Çıglık atmak istedim fakat ağzımı açtığımda sesim çıkmadı. Hava bile çıkmadı. Işığı açmak için elimi hareket ettirdim fakat o kadar şiddetli bir şekilde titriyordum ki birkaç kez denemek zorunda kaldım.

Işık Alistair'ın öylece yerde yatan bedenini aydınlattığında, durumun umduğumdan kötü olduğunu gördüm. Kafatasının sağ tarafı içbükey görünüyordu ve küçük bir parçası eksikti. Oyuk kanla doluyordu ve yandan süzülerek saçlarının arasına akıyordu. Etrafıma baktığımda her yer kan içindeydi. Kendimi çimdikledim; rüya görüyor olmalıydım. *Bu gerçek olamaz. Ah! Ama gerçek.* Gözleri kocaman açılmıştı ve hareket etmiyordu. Kesinlikle ölmüştü. Duvarlarda ve tavanda kan izleri vardı ve haliya sızan kanlar başının etrafında kırmızı bir daire oluşturuyordu. Yanında ise Nina'nın ona vurmak için kullandığı metal uçlu golf sopası duruyordu.

Sonunda sesim geri geldi. "Nina!" diye bağırdım. "Ne yaptın sen?"

Ne yapacağımı bilmiyordum. Aşağı koşup 999'u aramalıydım fakat bir şey beni durdurdu. Söz konusu olan kızımdı. Nina babasına ikinci kez vuracağı sırada sopanın çelik tarafından gözlerine sokak lambasının ışığı yansımıştı ve o gözlerinde daha önce ne Nina'nın ne de başka birinin gözlerinde görmediğim yok edici öfkeyi görmüştüm. Nasıl korkunç bir şey buna sebep olmuştu? Nina'nın odasına doğru ilerlerken dengemi sağlayabilmek için duvara tutundum çünkü bacaklarım tutmayacak gibiydi.

Şimdi bebeğim donakalmış bir şekilde yatağının kenarında oturuyordu. Gözleri kocaman ama neredeyse bomboştu. Ayrıca yanaklarında, alnında ve pijamasının üzerinde kan lekeleri vardı. Hüznümü yutmaya çabalayarak sadece yüksek sesle ismini söyleyebildim. Tepki vermedi. “Nina,” diye tekrar ettim ama hâlâ sesini çıkarmıyordu.

Benim kızım kötü değildi; zalim değildi. Daha önce kimseye bir kötülüğü dokunduğuna şahit olmamıştım. O zaman neden babasını incitmek istemişti? Aklıma korkunç bir düşünce geldi. Olabilecek en kötü açıklaması bu olabilirdi. Hayır, o olamazdı. Böyle bir şeyi nasıl düşünebildiğimi bile bilmiyordum. Yorgun olduğuma, kafamın karıştığına ve hayal gücümün kontrolden çıktığına inanmak istiyordum. Alistair ve Nina çok yakınlardı fakat o asla yapmaması gereken bir şey yapmazdı. Kocamı çok iyi tanırdım ve onun bir... onun bir... -o sözcüğü düşünemiyordum bile- olduğunu düşünseydim onunla evlenmezdim. Yanılıyordum, çok çok yanılıyordum. Bu düşünceyi kafamdan atmaya denedim fakat gitmiyordu. Büyüyordu. Bu düşünceye ben hayat vermiştim ve şimdi dallanıp budaklanıyordu. “Bebeğim, zavallı, zavallı bebeğim,” diyerek ağlamaya başladım.

Hiçbir tepki vermedi.

Kendimi yerçekimine bırakarak dizlerimin üzerine çöktüm, kollarımla Nina’yı sardım ve o hareketsiz bedenini vücudumda, belli belirsiz nefesini boynumda hissettim. Onu hiç bırakmak istemiyordum fakat bu durumu düzeltmem gerektiğini biliyordum. Düşünmeliydim. Önce ne yapacaktım? Nina’nın teninden kanı ve babasının pisliğini temizlemem gerekiyordu.

Ayağa kalkmasına yardım ettim fakat sanki oto pilota gibiydi. Banyoya gidebilmek için Alistair’ın bedeninin üzerinden atlamak zorunda kaldık. Nina’nın onu bir daha görmesini istemiyordum fakat kendi içine öylesine çekilmiş durumdaydı ki fark edeceğini hiç sanmıyordum.

Onu banyoya götürerek kanlı pijamalarını çıkardım; duş başlığını kullanarak onu ılık suyla yıkadım ve kanın madeni koku-

sunu alması için portakallı duş jelini kullandım. Karşı çıkmadan ve herhangi bir yorum yapmadan onu temizlememe yardım etti. Onun bedeninden gözlerimi kaçırdım ve Alistair'ın ona kalıcı bir zarar vermemiş olması için dua ettim. Onu kurularken küvetin kenarına oturdum, temiz pijamalarını giymesine yardım ettim ve yeniden odasına götürdüm. Yatırarak üzerini örttüm, sonunda gözlerini kırptırdıktan sonra uyuyakalana kadar yanında bekledim.

Ancak Nina'nın kapısını arkamdan kapattıktan sonra yardım istemem gerekir miydi diye düşünebildim. Yapmam gerekenin bu olduğunu biliyordum fakat bu durumun zaten yeterince hassas olan çocuğuma psikolojik açıdan daha fazla zarar vermesinden çok korkuyordum. Bir polis aracının onu alıp götürmesini ya da bir ambulansın onu psikiyatri bölümüne götürmesini izleyemezdim. Ayrıca onu temizlemek için acele ederken kanıtları da yıkamıştım. Fakat belki de amacım buydu?

Daha şimdiden durumu berbat etmiştim. Kapıya dayanarak yere doğru kaydım ve kimsenin hıçkırıklarımı duymaması için elimle ağzımı kapadım. Daha önce hiç böylesine bir suçluluk duymamıştım. Nina on üç yaşında olabilirdi ama o hâlâ benim küçük kızımdı. Bunu bilmeliydim; anlamak istemediğim uyarı sinyalleri olmuş olmalıydı. Ben de onu babası kadar kötü bir şekilde hayal kırıklığına uğratmıştım. Ya onu sonsuza dek kaybettiysem? Ya da uyandığında kendisinin ya da Alistair'ın ne yaptığını hatırlarsa? İki durumla da nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Emin olduğum tek şey, tek bir gecenin tüm hayatını şekillendirmesine izin veremeyecek olmamdı. Bu durumu düzeltmek zorundaydım.

Evin içinde koşuşturarak sahip olduğumuz bütün havlu ve mutfak bezlerini topladım. Alistair'ın kalbi artık o lanet bedene kan pompalamadığı için kanaması durmuştu fakat koridor hâlâ berbat durumdaydı. Ona bakmak zorundaydım fakat kendimi bunu yapmaya ikna edemiyordum. Saçlarının arasında yer yer beyazlıklar gördüm ve bunların kemik mi yoksa beyin

parçaları mı olduğunu bilmiyordum. Kusmamak için kendimi tuttum. Merdiven boşluğuna dönerek havluları yere serdim.

Onlar kanı emerken boş odadan bir yatak örtüsü alarak Alistair'ın yanına serdim. Onu örtünün üzerine yuvarladım, örtüyü sıkıca etrafına sardım ve yuvarlamaya devam ettim. Yalnızca bunu yapmanın bile yardımı olmuştu; artık onu görmediğim için bir halıyı yuvarlıyor da olabilirdim. Onu sımsıkı sardıktan sonra bir örümceğin yakaladığı böceği sardığı gibi ben de onun bedeninin altından ve etrafından paket bandını dolamaya başladım. Örtünün sıkıca bağlandığından emin olduktan sonra onu aşağıya sürüklemeye cesaret edebildim. Benden en az yirmi kilo kadar ağırdı ve onu hareket ettirmek için bayağı çaba sarf ediyor, aralarda mola veriyordum. İlerledikçe kaslarım acıyor ve yanıyordu; bu birlikte yaptığımız son şeydi. Başı basamağa her vurduğunda şu an olanların gerçekliği dengemi bozuyordu.

Bu benim ölü kocam. Yatağa gittiğimde, hayatımın geri kalanını geçireceğim adam buydu. Şimdi ise sanki hiç var olmamış gibi ondan kurtulmak zorundayım.

Yine kendimi bırakmak istiyordum fakat bunu yapamazdım; bu işi halletmek zorundaydım. Daha sonra kendi kendime düşünerek olanları sindirecek dünya kadar vaktim olacaktı.

Ancak mutfağa vardığımda bu cesedi ne yapacağımla ilgili hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Onu arabaya götürmeyi başarabilsem bile uzak bir araziye ya da ormana atabilecek kadar taşıyabilmem zayıf bir olasılıktı. Onu keserek parça parça saklamayı ne midem kaldırırdı ne de bunun için uygun aletlerim vardı. Şimdi birçok insanın aile içi cinayetleri saklamak için kurbanı neden bahçelerine gömdüklerini anlıyordum. Alistair bir kurban değildi fakat en azından burada olursa bulunmasına engel olabilirdim.

Mutfak çekmecesinden feneri aldım ve sabahlığımın cebine koyarak arka kapıyı açtım. Önce hareket olup olmadığını kontrol etmek için komşuların evlerine bir göz gezdirdim ve sonra Alistair'ı basamaktan indirerek patikada sürükledim. Şu an onu

bahçedeki kulübede saklamak dışında herhangi bir şey yapmak için fazla karanlıktı.

Yeniden mutfğa döndüğümde, fırının üzerindeki saat sabahın beşini gösteriyordu ve ben hem zihinsel hem de fiziksel olarak yorgunluktan ölüyordum. Fakat bu korkunç gece henüz sona ermemiştir. Tüm kanlı havluları çamaşır makinesine attım ve makinayı doksan dereceye ayarladım. Sonra bir kova sıcak su ve temizlik malzemesiyle halıları silme işine koyuldum ve evde bulabildiğim tüm malzemelerle duvarları temizledim. Her birkaç dakikada bir kontrol etmek için Nina'nın kapısını açtım fakat derin bir şekilde uyuyordu.

Sabah sekizde dördünce kahvemi içiyordum ve mutfakta oturmuş, pencereden bahçenin bitimindeki kulübeye bakıyordum. Alistair'ı bahçede nereye gömeceğime karar vermiştim. Fakat önce Nina'yla ilgilenmeliydim. Ancak ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Kendi sorunlarıma o kadar batmıştım ki boğuluyordum. Belki klinikteki doktorlardan birinden tavsiye isteyebilirdim. Fakat onun bu ruhsal çöküntüsünün nedenini ve babasına yaptığı şeyi nasıl saklayacaktım?

“Beni neden uyandırmadın?” Ses arkamdan gelmişti. Çığlık atarak boş fincanımı masaya düşürdüm ve kulpunu kırdım.

Döndüğümde okul üniformasını giymiş, bana doğru yaklaşan Nina'yı gördüm.

“Sakar,” dedi ve onu şaşkınlıktan ağzım açık bir şekilde izleyerek kıstığım gözlerimle takip ettim. İki dilim ekmek alarak ekmek kızartma makinesine koydu. “Neden evdeki her şey çamaşır suyu gibi kokuyor?”

“Ben... ben bir şey döktüm. Temizlik yapıyordum.”

Buzdolabından bir kutu taze portakal suyu alarak kendine bir bardak doldurdu. İzliyor, sıradışı herhangi bir şeyin olmasını diken üstünde bekliyordum. Pencereden dışarı baktı ve bir an Alistair'ı nereye bıraktığımı hissettiğini düşündüm. Fakat Nina

bana okulda yapacaklarından ve gittikçe zorlaşan bir fen projesinden bahsetti. Uygun olduğunu düşündüğüm zamanlarda başımı aşağı yukarı ya da iki yana sallayarak karşılık verdim. Gerçek şuydu ki onu dinlemiyordum. Gözlerimin önünde babasını öldüren bir kızla şu an sohbet edemezdim.

Kızarmış ekmeğine ahududu reçeli sürdükten sonra bana yukarıda kitaplarını hazırlarken yiyeceğini söyledi.

“Okula mı gidiyorsun?” diye sordum inanamayarak.

“Evet, başka nereye gidebilirim?” Kaşlarını kaldırdı. “Neden bu kadar tuhaf davranıyorsun?”

Omuz silktim. “Öyle davrandığımın farkında değilim.”

“Bir de ergenlerin garip olduklarını söylerler.”

O yukarı çıkarken ben de masaya yığıldım. Dün gece gerçekten yaşanmış mıydı yoksa ben hayal mi etmiştim? Ruhsal bir çöküntü mü yaşıyordum?

“Görüşürüz anne!” diye bağırana ve ön kapının kapandığını duyana kadar bekledim. Daha sonra kapıyı kilitledim, zinciri taktım ve aceleyle arka bahçeye gittim. Alistair hâlâ kulübedeydi ve hayır, dün gecenin hayalimde gerçekleşmediğini doğruluyordu.

Yaklaşık bir buçuk metre derinliğinde ve Alistair’ın boyu genişliğinde bir çukur açmam, bir buçuk saat kadar sürdü. Yorgunluktan ölüyordum ve sırtımla göğsümden terler akıyordu. Fakat onun bedenini kulübeden bahçenin en gizli bölgesindeki çukura sürükleyene kadar dinlenemezdim. Kozalaklı ağaçlar tarafından gizlenmiş bir bölgeydi ve Elise bile ağaçların ötesini göremiyordu. Sonra son kez bir şeyler söylemeden ya da veda etmeden anahtarlarını da onunla birlikte çukura attım. Küreği kullanarak üzerini bahçeyle eşit hizaya gelinceye kadar toprakla örttüm. Fazladan kalan toprağı da bahçenin sınırlarına yaydım. Ve aniden kâbusun bu kısmının sonuna yaklaşmıştım. Artık Nina’nın bir babası, benim ise bir kocam yoktu. Keşke her şey bu kadar çabuk bitebilseydi.

Pislik içindeydim ve tenime sinen ölüm kokusunu yıkamak için sabırsızlanıyordum fakat önce yapmam gereken bir şey daha vardı. Bodrum kattan bavulları alarak Alistair'ın kıyafetlerini içlerine doldurdum. Her bir ayakkabı, gömlek, kravat, pantolon ve kazağın gözümün önünden kalkmasını istiyordum. Sonra Nina'nın onu öldürmek için kullandığı ile beraber tüm golf sopalarını ve kıyafetleri ne yapacağıma karar verene kadar bodrum kattaki merdivenin altına koydum. Son olarak da eve girmeden önce arabasını yaklaşık bir kilometre uzağa park ettim.

Güçlkle banyoya girdim ve sıcak su soğuyana kadar düşün altında oturdum. Dünyam yıkılmıştı ve ben enkazın altında kalmıştım. Tek bildiğim, bu ağırlığın altında nefes almaya devam etmem gerektiği idi çünkü Nina'nın bana ihtiyacı vardı. Ne pahasına olursa olsun onu gerçeklerden korumak zorundaydım.

63. BÖLÜM

MAGGIE

YİRMİ BEŞ YIL ÖNCE

Ne kadar berbat görüldüğümün farkındaydım. Beş haftadır düzgün bir öğün yemek yememiştim. Yalnızca uyku ilaçlarımı aldığımda uyuyabiliyordum ve aynaya baktığımda karşımda bana bakan bitkin, perişan ve ruhsuz bedeni tanıyamıyordum.

İşyerindeki kızlar durumumu fark etmeye başlamıştı. Alistair'ın beni ve Nina'yı terk ettiğini söylediğimden beri takdire değer bir şekilde etrafımda dört dönüyorlardı. Kliniğin müdürü Lizzy, kendimi toparlamam için bir hafta izin alabileceğimi söylemişti ve ben de teşekkür ederek teklifini geri çevirdim; tüm gün ölen kocamın bedeninin birkaç metre ötemde olduğunu bilerek tek başıma evde oturursam daha kötü hissedecektim.

Kalan azıcık enerjimi de Nina'nın yanındayken dikkat kesilerek harcıyordum. Bir süredir o geceyle ilgili her şeyi hatırlayacağı ânı tetikte bekliyordum. Fakat bugüne kadar yaptıklarıyla ilgili en ufak bir fikri olduğuna dair hiçbir belirti göstermemişti. Onun bomboş hafızasını harekete geçirecek bir adım atarak babasının evden ayrıldığını söylediğimde bile gözlerinde, gerçekte neler olduğuyla ilgili en ufak bir belirti görememiştim.

Fakat Alistair'ın ani gidişine anlam vermek konusunda sorun yaşıyordu. Birbirlerine bu kadar yakinken şimdi hiçbir bağlantılarının olmamasının nedenini anlayamıyordu. O yüzden öfkesini yönlendirebileceği tek kişi bendim. En ufak bir tahrikte çılgına dönüyor, kapıları çarpıyor, dayanılmaz bir ses seviyesiyle müziğini dinliyor ve evde hiçbir şeye yardım etmiyordu. Bunlar sıradan ergen krizleri değildi; çok daha derin bir sorunun göstergeleriydi. Babasını evden uzaklaştıran kişinin ben olduğumu

açıkça belirtmişti. Ve bu suçlamayı kabul etmekten başka çarem yoktu. Çünkü o korkunç, berbat geceyi hatırlamasındansa onun gözyaşlarına ve ruh hali değişimlerine katlanmayı tercih ediyordum.

Bu arada hayatıma ve işime elimden geldiğince devanı etmeye çalışıyordum. Danışma masasından ayrılmak için bahaneler buluyor ve sonra kendimi tuvalete kilitleyerek gözlerim şişene dek ağlıyordum. Şimdi de oradaydım; tuvaletin kapalı kapağının üzerinde, çok ihtiyacım olduğu halde kimseden bekleyemediğim o kucaklamayı kendi kendime verir gibi kollarımla bedeni sarmış, oturuyordum.

Yalnız olduğumda, ölümünden dakikalar önce Alistair'la son karşılaştığım ânı düşünüp duruyordum. Nina'nın tepkisi, o odada sarsıcı bir şeyler yaşadığının kesin kanıtıydı. Son konuşmamızı ve Alistair'in yüzündeki o korku dolu ifadeyi düşünüyordum; yüzünde bir çocuğa yapılabilecek en kötü şeyi yaparken yakalanmış bir adamın ifadesi vardı.

Kendime defalarca bunun ilk kez mi yoksa yıllardır sürüp giden bir şey mi olduğunu sorup durdum. Başından beri gözümün önünde tehlike çanları çalıyordu ve ben onları fark etmeyecek kadar güven dolu ya da ilgisiz mi davranıyordum? Beynimi zorladım fakat Alistair'ın daha önce Nina'nın yanında asla uygunsuz davranmadığına yemin edebilirdim. O bir çocuk istismarcısına benzemiyordu; o yalnızca ilgili, sevecen bir eş ve babaydı.

Nina doğduğunda babası ona âşık olmuş ve bu, Nina büyüdüğünde de asla değişmemiştir. Nina onun kucağına oturur ve onunla televizyonda futbol maçı izler, ABBA plaklarına eşlik eder, onunla yemek pişirirdi ve Alistair onu Disney filmlerini izlemesi için sinemaya götürürdü. Bazen onların beni dışladığını hissettiğimde, ben tek bir ebeveyn sevgisi bile görmezken Nina'nın hem anne hem de babasından sevgi gördüğü için şanslı olduğunu kendime hatırlatırdım. Alistair'ın ona yaptıklarından sonra Nina nasıl onu bu kadar sevmeye devam edebilmişti ki? Ve o iki Nina'yı birleştirerek babasını öldürürken izlediğim o öfkeli

gölgeye dönüştüren sebep, o gece kapıda babasıyla konuştuğumu duyması mı olmuştu?

Birinin âşık olduğu kişiden bu kadar çabuk uzaklaşmasının mümkün olduğunu düşünmezdim fakat şimdi bir zamanlar hayran olduğum o adama karşı hissettiğim tek şey nefretti. Birlikte geçirdiğimiz güzel zamanları ya da paylaştığımız sevgiyi ve özel şeyleri düşünmeyi reddediyordum. Kızım gibi yokluğunda onu aramayacaktım. Bana göre Alistair hiç var olmamıştı. Onu özlemeyecek veya onun için yas tutmayacak ya da hayatımız nasıl olurdu diye düşünmeyecektim. Tarihimizi yeniden yazacaktım. Başından beri hep Nina'yla ben vardık ve bu hep öyle olacaktı. Ve öldüğü için üzgün değildim; sadece onu öldüren ben olmadığım için üzgündüm.

64. BÖLÜM

MAGGIE

YİRMİ BEŞ YIL ÖNCE

Aradığımı Dr. King'in ofisinde bulmuştum. Onun tıp dergileri ve kitaplarıyla dolu geniş bir kütüphanesi vardı. Bazıları eski ve deri kapaklı, bazıları ise kâğıtlarla dolu dosyaların yanına dizilmiş, *The Lancet*'in²⁵ eski sayılarından oluşan modern kitaplarıydı.

Bu gece geç saate kadar çalışmaya gönüllü olmuştum ve son doktor klinikten çıkar çıkmaz arkasından kapıları kilitleyip storları indirdim. Sonra Dr. King'in odasına giderek araştırmaya başladım. Ne ile karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyordu.

Üç ay önce babasını öldürdüğü o geceyle ilgili Nina'ya hiçbir şey söylememiştim. Ve nihayet artık onun bizi terk ettiğine dair söylediğim yalana inanmış gibiydi. Fakat onu gerçeklerden korumak ilişkimize mal olmuştu. Ve Alistair ona her ne yaptıysa bunu beynine gömdüğü yerin olanları tamamen saklayamadığından şüpheleniyordum. Bu durum, Nina'nın cinsel aktivitelere başlamasıyla kendini gösteriyordu. Okul aile birliği annelerinden biri bana, Nina ve Saffron'ı geçen hafta Racecourse'ta kendilerinden büyük bir grup erkekle içki içerken gördüğünü söylemişti. Boynunun etrafında ısıruk izleri görmüştüm. Fakat bu konuda onunla yüzleşmekten ve bir çuval inciri berbat etmekten çok korkuyordum.

Hemen işe koyularak kitapları karıştırmaya başladım ve aldığım her bir kitap ve dergiyi aynen bulduğum yere geri koydum. Saatler sonra yolun üçte ikisine geldiğimde olası bir cevaba rastladım. Kitap 1980'li yılların başında yazılmıştı ve akıl sağlığıyla ilgili bilinen tüm hastalıkları listelemişti. Belirtileri ve

²⁵Haftalık olarak çıkan, hakemli bir tıp dergisi.

olası sebepleri açıklıyordu ve ayrıca içinde vaka incelemelerinin yanında önerilen tedavi yöntemleri yer alıyordu. Gözlerimle her sayfayı baştan sona tarayarak her bir bilgiyi inceledim. Sonunda Nina'nın davranışlarına benzeyen bir şey buldum.

Yüksek sesle okudum:

Psikojenik füğ. Bu tür bir psikolojik durum kimliğini kaybeden bireylerde görülür. Bu kişiler genellikle beklenmedik faaliyetlere veya seyahatlere katılırlar. Fakat bilinçleri yerine geldiğinde, genellikle oraya nasıl geldiklerini hatırlamazlar. Amneziyle benzerlik gösterir fakat genellikle çoklu kişilik rahatsızlığı yaşayan kişilerde görülür. Bu durum, beynin kişiyi aşırı psikolojik stresten korumak amacıyla kurduğu savunma sistemi nedeniyle ortaya çıkar. Bu tür olaylar genellikle doğal afetleri, sorunları, aşırı vahşet, aile içi istismar veya geçmişte yaşanan çocuk istismarı gibi olayları kapsar.

“Çocuk istismarı” sözcüklerini okurken bile ürperdim. Fakat okumaya devam ettim:

Kurbanlar, tehdit edici veya dayanılmaz buldukları ortamlardan fiziksel ve zihinsel olarak kaçarlar. Psikojenik füğ saatler, haftalar, hatta aylarca sürebilir. Ve sona erdiğinde, kişilerin olanları hatırlama ihtimali pek mümkün değildir.

Bu yeni bilgiyi sindirmek için durakladım. Nina'da bu belirtilerin hepsi vardı.

Bu psikolojik durum çok nadir görüldüğünden standart bir tedavi şekli yoktur, diye özetliyordu yazıda. En etkili tedavi, yaşanabilecek tehditlere karşı o kişiyi stres durumundan uzak tutmaktır. Derin bir nefes alarak önümde iki seçenek olduğunu fark ettim: Nina'yı profesyonel yardım alması için bir doktora götürebilir ve onlar bastırılmış anılarını ortaya çıkarmaya çalışırken onu muhtemelen daha fazla psikolojik travmaya maruz bırakabilirdim.

Ya da şimdi olduğu gibi devam edebilir, onu stres yaratan durumlardan uzak tutmaya çalışabilirdim. Küçük kızımı kendim korumaya karar verdim. Babasının istismarını kapattığı kutuyu açmayı riske atamazdım. O boş gözleri bir daha görmeyi ya da o hayran olduğu adama ne yaptığını öğrenmesini kaldıramazdım. Özellikle de ergenlik çağındaki çocukların yaşadığı zorluklar hesaba katıldığında bu zorlu bir mücadele olacaktı. Peki bir yetişkin olduğunda hayat karşısına ne gibi şeyler çıkaracaktı? Onu hayatının sonuna kadar nasıl koruyacaktım? Bu imkânsızdı. Fakat elimden geleni yaparak denemeliydim. Geleceğini mahvetmemesi için geçmişini hatırlamasını engellemek zorundaydım.

65. BÖLÜM

NINA

Akşamın büyük bir kısmını aşağı kattaki tuvalette iki büklüm geçirdim. Daha önce hiç bu kadar inatçı bir mide ağrısı çektiğimi hatırlamıyordum. Kendimi sakinleştirmek için yüzüme soğuk su çarptım. Kapının çalındığını duyunca içeriyi oda spre-yine boğdum. Dylan doğduğundan beri ilk kez eve gelecekti.

“İçeri gel, içeri gel,” diye cesaretlendirdim kapıyı açık tutarken. Acaba Maggie onu arabasını dışarı park edip eve doğru yürürken görmüş müydü? Görmüş olmasını umuyordum çünkü onun kim olduğunu bilmemek Maggie’yi meraktan öldürürdü.

Ceketini çıkardı ve askıya astı. “Sana aldığımı giymiyor musun?” diye sordum.

“Hayır, bu gece giymedim.”

“Yazık. Üzerinde görmeyi isterdim.”

“Başka sefere.”

“Ceketle ilgili bir sorun mu var? Değiştirebilirdim.”

“Hayır, sorun yok Nina,” dedi kararlı bir sesle ve onu mutfığa götürdüm.

“Tamam, pekâlâ, hoş geldin. Nihayet seni burada görmek çok güzel. Umarım Beef Wellington²⁶ seviyorsundur.”

“Evet,” diye cevap verdi fakat söyleyiş tarzında bir tuhaflık vardı. Belki de çok endişeli olduğum için fazla hassas davranıyordum. Bu gecenin mükemmel olmasını sağlamak konusunda kararlıydım çünkü ona soracağım bir şey vardı. Ama doğru zamanı beklemek zorundaydım.

²⁶Fileto bifteğinden yapılan, puf böreğine sarılıp pişirilen İngiliz menşeli bir turta.

Mutfak penceresinden bahçeye doğru bakarak “Demek burası doğduğum ev, öyle mi?” dedi.

Başımı sallayarak onayladım.

“Ve orası da sana gömüldüğüm söylenen yer mi?”

“Evet,” dedim alçak sesle. “Görmek ister misin?”

Başını aniden çevirerek deliymişim gibi bana baktı. Bunun duygusuzca bir öneri olduğunu biliyordum. Kim kendi mezarını görmek isterdi ki?

“Hayır, teşekkürler,” dedi. “Buradan neden hiç taşınmadın? Gerçeği öğrendiğimde ben kalamazdım herhalde.”

“Her zamanki sebeplerden,” diye karşılık verdim. “Bazen bir rutinin içine saplanıp kalırsın ve kendini oradan kurtarman zor olur. Ve çok uzun yıllardır senin burada olduğunu sandığım için seni bırakmak istemedim. Sahip olduğum tek şey sendin.”

Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu sanırım çünkü kabul edilmiş gibi görünmüyordu.

“Ama doğduğum odayı görmek isterim.”

“Tamam.”

Maggie yüzünden Dylan’ı eve çağırmayı defalarca ertelemiştim. Ses geçirmez duvarlar yukarıdan herhangi bir sesin aşağıya gelmesini imkânsız hale getiriyordu ya da tam tersini fakat yine de bu riski almak istememiştim. Fakat son zamanlarda çok ısrarcı davrandığı için sonunda pes ederek kabul etmiştim.

Onu çocukluğumdan beri sahip olduğum yukarı kattaki odama götürdüm. Onunla bir araya geldiğimizden beri bu hayatımın ne kadar ağır ilerlediği konusunda ilk utanışım değildi. O içeri girip etrafına bakınırken ben de kapıda bekledim. Ona benden nasıl da çabuk alındığını bir kez daha açıkladım fakat daha önce anlattığımda olduğu kadar ilgili görünmüyordu. Belki de sürekli aynı şeyleri tekrar ediyordum.

“Büyükanneyle büyükbabamın fotoğrafları var mı?” diye sordu. “Aşağıda hiç görmedim.”

“Hepsi aşağıdaki bodrum katında Dylan. Bir dahaki gelişinde onları bulabilirim.”

“Adım Bobby,” diye karşılık verdi tuhaf bir şekilde.

Son zamanlarda bu hatayı çok sık yapıyordum. Sonrasında gülümsedi fakat içten değildi.

“Bobby,” diye tekrarladım. Ailesinin ona verdiği takma isim boğazımı tırmalıyordu. Benim için o her zaman Dylan olarak kalacaktı.

Birlikte aşağı inerken Maggie’nin katını ayıran kapıdan geçti. Yukarıda ne olduğunu merak ettiğini görebildiğim için ondan önce davrandım. “Eğer evin o kısmını kapalı tutarsam fatura düşük geliyor. Burası bir kişi için büyük bir ev.”

Onun tuhaf davranmasının nedeni bu evde olması mıydı bilmiyordum fakat mutfakta yemeğe oturduğumuzda bile garip bir şeyler vardı. Tüm konuşmalarımızı düşünüyordum ve dürüst olmam gerekirse son birkaç buluşmamızdan beri böyleydi. Bu düşünceyi kafamdan atmaya ve yanıldığıma kendimi ikna etmeye çalıştım fakat Dylan artık bir araya gelmemize benim kadar hevesli görünmüyordu. On beş günde bir yaptığımız buluşmalar ayda bire düşmüştü ve birkaç kez son dakikada planımızı iptal etmişti. Onun parmaklarımın arasından kaydığını hissediyordum ve bunu nasıl engelleyeceğimi bilmiyordum. Belki de mutlu olmam gerekirdi çünkü artık beni bir yenilik olarak değil, hayatının bir parçası olarak görüyordu ve sevdiği herkese davrandığı gibi davranıyordu. Yine de içim rahat etmiyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum ve başıyla onayladı. “Biraz mesafeli görünüyorsun da.”

“Dün Jon Hunter’ın mezarını ziyaret ettim. Yerini bir hayran sitesinden öğrendim.”

Duraksadım. Bu, söylemesini beklediğim son şeydi.

“Neden?”

“Bilmiyorum. Belki de biraz yakınlaşmak için. Emin değilim.”

“Peki işe yaradı mı?”

“Pek sayılmaz. Mezar taşı yoktu. Yalnızca yüksekçe bir toprak yığınıydı. Üzerine bir buket çiçek bıraktım. Tek çiçek benimkiydi.”

“Sanırım mezar taşı koyabilmek için toprağın yerleşmesini beklemek gerekiyor.”

“Büyükannem ve büyükbabamın mezarları nerede?”

“Buradan fazla uzakta değil. Peki Jon? Onu nereye gömmüşler?”

“Bilmiyor musun?”

“Hayır.” Yüzüm kızardı.

“Ailesinin hâlâ yaşadığı kasabada. Great Houghton’da. Gidip onları görmeyi düşündüm.”

“Neden gitmedin?”

“Bilmiyorum. Belki de geçmişi kurcalamak her zaman iyi bir şey değil.”

Jon bana onu hapisshanede görmem için ziyaretçi izni vermeyi reddettiğinde, ben de ailesini görmeye gitmiştim. Kim olduğumu ve iki sene önce onun bebeğini kaybettiğimi açıkladığımda bile bana inanmamışlar ve oğullarını beni görmeye ikna etmeyi reddetmişlerdi. Bana “sapıkça kurgulanmış bir ilişki hikâyesiyle” kapılarına gelen ilk kız olmadığımı ve son olmayacağımı söylemişlerdi. Sonra bana gitmemi ve bir daha asla geri dönmememi söylemişlerdi. Dylan’a ne söyleyeceğimden emin olmadığım için bir süre huzursuz eden bir sessizlik içinde yemeklerimizi yedik.

“Ailen nasıl?” diye sordum sonunda.

“İyiler,” diye karşılık verdi.

“Onlara benden bahsetmek konusunda biraz daha düşündün mü?”

Başını iki yana salladı. “Daha önce de söylediğim gibi şu an doğru zaman değil.”

“İki yıl oldu.”

“Biliyorum.”

“Benimle vakit geçirmek istemen senin en doğal hakkın. Onlara söylersen en kötü ne olabilir?”

“Üzülürler.”

“Mutlu olmanı istemiyorlar mı?”

“Elbette.”

Önereceğim şey için kendimi hazırladım. Bunu birçok kez prova etmişim fakat sanki şimdi aklıma gelmiş gibi çok doğal bir şekilde söylemeliydim. “Bilirsin işte, eğer onlara söylersen ve sonrasında biraz yalnız kalmak istersen her zaman gelip burada kalabilirsin.”

Dylan çiğnemeyi bıraktı; duraksadı. “Teşekkürler,” diye karşılık verdi.

“Yani burada yer var. Seni ağırlamak çok güzel olurdu.”

Başını aşağı yukarı salladı fakat bunun gerçek bir minnettarlıktan çok kibarlık olmasından korkuyordum. Ona burada kalmasının getirilerinden söz etmeliydim.

“İstediğin zaman gelip gidebilirsin ve eğer seninle kalmak isteyen bir arkadaşın varsa sorun olmaz. Herhangi bir odayı zevkine göre yeniden dekore edebilirsin, nasıl rahat edeceksen. Burası benim olduğu kadar senin de evin olabilir.” Fazla hevesli ve zorlayıcı olmaya başladığımı hissedince sustum. Fakat oğlunun benimle yaşaması fikri beni heyecanlandırıyordu. “Yemeği beğendin mi?” diye sordum onun yerine.

“Çok güzel,” dedi.

“Ama fazla biftek yemedin. Fazla mı pişirmişim? Buzlukta bifteğim var, eğer onu kızartmamı istersen...”

“Hayır, iyiyim. Fazla kırmızı et yememeye çalışıyorum.”

“Öyle mi? Neden? Demir senin için iyidir.”

“Birkaç yıl önce büyükbabam bağırsak kanserine yakalandığı için evde kırmızı et yememeye çalışıyoruz.”

“Pekâlâ, eğer kalıtsal bir şeye seni etkilemez, öyle değil mi? Gerçek ailenin geçmişinde bağırsak kanseri yok.” Evde sessiz bir huzursuzluk yaratan Maggie’nin kitlesinden bahsetmedim.

“Onlar benim *gerçek* ailem,” diye cevap verdi.

Ne söylemeye çalıştığımı anlamadığı için açıklamaya çabaladım. “Neden böyle düşündüğünü anlıyorum fakat teknik olarak onlar sadece seni yanlarına alan insanlar. Seninle benim kan bağıımız var.”

Bıçağını ve çatalını biraz sesli bir şekilde tabağına bıraktı.

“Onlar beni sadece “yanlarına almaktan” daha fazlasını yaptılar Nina. Bana bir ev, bana bir hayat verdiler.”

“Senin hayatın başkasının sana verebileceği bir şey değil. Ve seninle ne kadar yakınlaştığımızı kaldıramayacaklarsa o zaman belki de senin iyiliğini o kadar da düşünmüyorlardır.”

“Sana daha önce defalarca açıkladığım gibi onları kırmak istemiyorum.”

“Bunu biliyorum fakat onların hislerini ilk sıraya almak her zaman en doğru karar olmayabilir. Senin hislerin ne olacak? Ya da bu durumun beni nasıl etkilediği?”

“Seni mi?”

“Şey, evet. Birinin küçük sırrı olmak güzel bir şey değil. Sanki benden utanıyormuşsun gibi.”

“Utanmıyorum...”

“O zaman yakında onlara söyleyecek misin?”

“Öyle bir şey demedim.”

“Yaşamak için buraya gelebilir...”

“Yaşamak mı? Birkaç dakika önce ‘kalmak için’ demiştin.”

Bu konuşma daha beter bir hal almaya başlıyordu ve şimdi söylediklerimi karmaşıktırılıyordu. “Yaşamak, kalmak fark etmez. Burada olman hoşuma gider; bu tozlu, eski eve yeni bir hayat olursun.”

“Nina,” dedi kararlı bir sesle. “Rutininden kurtulmak için beni kullanamazsın. Bu adil değil.”

“Be-ben bunu yapmıyorum,” diye kekeledim. “Sadece seninle vakit geçirmek hoşuma gidiyor.”

“Ve biz de bunu yapıyoruz. Fakat bazen fazla... baskıcı olabiliyorsun.”

“Ne zaman mesela?”

“Planlarına uymazsam bana kendimi suçlu hissettiriyorsun. Mesajlarına on beş dakika içinde cevap vermezsem arıyorsun. Yatmadan önce sana mesaj göndermezsem üzölüyorsun. Beni görmek için habersiz ofisime geldin. Bana ihtiyacım olmayan, pahalı hediyeler alıp duruyorsun. Bu biraz... tuhaf hissetmeme sebep oluyor.”

Milton Keynes’e alışverişe gittiğimizde gördüğümüz o marka ceketten söz ediyordu. O gün bana samimi davranarak cekete olan ilgisini dile getirdiğinde ben de ertesi gün internetten bakıp sipariş vermişim. O ceket bir haftalık maaşıma mal olmuştu fakat eğer onu mutlu edecekse buna değerdı. Fakat onu bir dahaki görüşümde, ceketı verdiğimde kabul etmek istememiş ve ona bir şeyler almayı bırakmamı istemişti. O yüzden ceketı kargoyla ofisine göndermişim.

“Yapıyorum çünkü aileler bunları yapar. Seni seviyorum.”

“Ve şimdi bu akşam da bana sürekli olarak ailemle kan bağım olmadığını hatırlatıyorsun. Öyle olmadıklarını biliyorum ve bu

beni rahatsız etmiyor. Fakat sanki beni sadece kendine ayırmak için aramızı açmaya çalışıyorsun.”

“Sen benim oğlumsun. Seninle olmayı seviyorum.”

“Biliyorum fakat aileler çocuklarıyla aralarına biraz mesafe koymayı da öğrenirler.”

“Ne için? Neden benden uzak olmaya ihtiyacın olsun ki?”

Dylan iç geçirerek başını iki yana salladı. “Sanırım gitsem iyi olacak,” diye karşılık verdi ve mendille ağzını silerek ayağa kalktı.

“Gitme,” dedim çabucak ve kapının önüne kadar gidip cekeye uzandığında peşinden gittim. “Üzgünüm, bir daha olmayacak.”

“Zaten erken gitmem gerekiyor, dışarı çıkacağım.”

“Kiminle?”

“Bir arkadaşım.”

“Hangi arkadaşınla? Neden daha önce söylemedin?”

“Sonra konuşuruz.”

Ve yanağımdan öpmeden ya da bir veda etmeden arkasından sessizce kapıyı çekti.

66. BÖLÜM

MAGGIE

Beyaz arabadaki adamın eve gelerek kısa süre sonra da ayrıldığını görüşümün üzerinden üç hafta geçmişti. Ve zihnimin bir köşesinde bir daha dönmeyeceğine dair bir korku vardı. Fakat şüphelerim yeniden dönüşü için plan yapmamı engellememişti. Planımda banyo tapasının vidası vardı fakat onu silah yerine alet olarak kullanacaktım.

Bu fikir aklıma geldiğinden beri her sabah pencerede sabırsızca Nina'nın kütüphaneye gitmesini bekliyordum. Ve gözden kaybolduğu an merdivenden inerek, ses geçirmez kapının yanına giderek işe koyuluyordum.

Nina'nın görebileceği en uzak köşeyi, bir zamanlar süpürgeliğin olduğu en alttan bir yer seçmiştim. O bölge, ne güçlendirilmiş çatı penceresinden yansıyan ışıkla ne de merdivenlerin tepesindeki ampulle aydınlanıyordu. Bölme duvarının diğer tarafı, yemek odasına en yakın noktaydı.

Vidamın üzeri suyla temas ettiğinde paslanmaması için çinko ile kaplanmıştı ve bu da onu sağlamlaştırmıştı. Ucu bir iğne kadar sivriydi ve uzun bir süre körelmeyecek gibiydi. Vidayı duvarın küçük bir bölümünü oymak için kullanıyordum. O kısımdaki karton yumurta kutuları kolayca yerinden çıkmıştı fakat alttaki ahşap tabela başka bir ahşap tabelaya yapıştırılmış ve o da duvarın alçıpaneline tutturulmuştu. İlk günden beri bu işin zor olacağını ve sabırlı olmam gerektiğini biliyordum. Ama Tanrı biliyordu, hem vaktim hem de motivasyonum vardı. Bu kitleden kurtulmak istiyordum ve burada hapis kaldığım sürece bunu yapamayacaktım.

Çalıştığım yerin altına bir havlu seriyor, döküntüleri onun üzerinde toplayarak lavaboda yıkıyordum. Tuvaletin dibinde kalıntı bırakmamak için oraya döküp sifonu çekmiyordum. Ve her gün Nina eve dönmeden önce izleri kapatmak için yumurta kutularını diş macunuyla duvara yapıştırıyordum.

O evdeyken hafta sonu bile olsa hiç çalışmıyordum ve yalnızca öğle yemeği için ara veriyordum. Yani her günün sonunda emekler pozisyonda bütün gün durmaktan, çömelip minicik bir nesneyle duvarı kazımdan bacaklarım ve kollarım ağrıyordu. Buna degeceğini umuyordum.

Son zamanlarda göğsümdeki kitle hiç olmadığı kadar ağrıyordu ve çalışırken bir kasımı mı incittiğimi yoksa çok daha kötü bir şeyler mi olduğunu bilmiyordum. Kendime itiraf etmek istemiyordum fakat ikinci seçeneğin olması daha olasıydı. Çünkü bu sabah banyodayken bu kez sağ kolumun altında başka bir kitle bulmuştum. Bu konuda sakın kalmaya çalışıyordum fakat paniklemenin bana bir faydası olmayacaktı. Fakat bu keşfim planıma devam etmem için daha büyük bir kararlılıkla çalışmama neden olmuştu.

Kızım kararını açıkça belli etmişti. Bana yardım edeceğine bu evde zincirli bir halde acı çekerek ölüşümü izlemeyi tercih ediyordu. O düşündüğümünden daha zalim, daha kinci ve daha haindi. Ve bu durum içimde ona karşı sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim bir öfkenin ortaya çıkmasına neden oluyordu. Eğer buradan çıkmak istiyorsam bunu kendi kendime yapmalıydım.

Geri çekilerek neler yaptığıma bir baktım. İki buçuk santimetre kareden biraz daha küçük bir alanı oymuştum. Bu *Büyük Kaçış*'ın kazı standartlarının çok altındaydı ama buradan tünel kazarak kaçmayı düşünecek kadar bunamamıştım. Hayır, benim amacım arkadaşının eve bir dahaki gelişinde açtığım delikten yardım çığlığını duyabileceği kadar yer açmaktı. Hayatım, henüz varlığımdan habersiz olan bir yabancının ellerindeydi.

67. BÖLÜM

NINA

Tenim zaten soğuktu ve çiseleyen yağmurun pek yardımını ol-muyordu. Yanaklarıma yapışıyor, saçlarımı keçe gibi yapıyordu. Fakat sığınacak bir yer aramadım. Olduğum yerde kaldım. Yal-nızca birkaç dakikaya daha ihtiyacım vardı. Sonra hazır olacak-tım.

Karşımdaki ev, at nalı şeklindeki çakıllı yolun sonundaydı. Üç katlı evin önünde tampon tampona duran yarım düzine ka-dar araba saymıştım. Buranın bir zamanlar bir malikâne olduğu-nu fakat sonradan üç ayrı eve bölündüğünü tahmin ediyordum. Hâlâ gıpta edilecek kadar büyüklerdi.

Kabanımın kapüşonunu başıma geçirdim. Yeniden ısınmak istiyordum ve karanlıkta o evin içi oldukça davetkâr görünüyordu. O kalın taş duvarların içinde çalan müziğin cılız sesini duyabiliyordum. Telefonuma baktım. Saat daha sekiz olmasına rağmen parti tüm hareketliliğiyle başlamış görünüyordu. Bu on altıncı doğum günü kutlamasıydı ve iki kanatlı giriş kapılarına renkli harflerle yazılar asılmıştı. Arada bir pencerenin önünden kâğıttan şapkalı veya elinde içki tutan birileri geçiyordu. Araç-ların farları bahçeyi aydınlatıyordu. Bir araç çimlerin yakınına park edince kenara geçtim. Arabadan üç kişi; iki yetişkin ile bir erkek çocuğu indi. Bir an *Sliding Doors*²⁷ filmini anımsayarak arabadan ben, Jon ve Dylan inseydik her şey daha mı farklı olur-du diye düşündüm. Böyle bir hayatı yaşıyor olsaydık...

Birkaç metre uzaklaştıklarında, derin bir nefes alarak peşleri-ne takıldım. Çantam omzumdan sarkıyordu ve diğer omzumda ise parlak, gümüş renkli bir bez çanta taşıyordum. Partinin bo-

²⁷1998 yapımı film, Türkiye’de aynı yıl *Rastlantının Böylesi* adıyla gösterime girmiştir.

yutunu gördüğümde, süpermarketten alıp getirdiğim *Prosecco*²⁸ yüzünden utandım.

İçeri girip Dylan'ı görmek için sabırsızlanıyordum. "Dylan," dedim yüksek sesle. Ağzımdan kaçtığına bile kulağıma hoş geliyordu. Bu serin havada beni ısıtmıştı. Öyle istemesine rağmen ona artık Bobby dememeye karar vermiştim. Bu ona verdiğim isimle aynı değildi; doğum belgesinde yazan isimle de aynı değildi. O ya da dünyadaki herkesin ona takma ismiyle seslenmesi umurumda değildi çünkü onu doğuran diğerleri değildi. O evde yaşayan ve kendisine onun annesi diyen kadın da onu doğurmamıştı. Onu istediğim gibi çağırma hakkı benimdi çünkü ben Dylan'ın annesiydim.

Son üç haftadır Dylan'ı göremememin nedeninin o kadının suçu olduğuna ikna olmuşum. Evimdeki yemek sırasında yaşadığımız yanlış anlamadan beri buluşmalarımız aniden kesilmişti. Ayrıca çok daha nadir mesaj atıyordu. Buraya gelirken telefonuma bakarak mesajları saymıştım. Gönderdiğim her altı mesaja bir cevap almıştım ve onlar da genellikle kısa ve duygusuz mesajlardı. Bu konuda onunla konuşmayı ve bu durumun beni nasıl üzdüğünü anlamasını sağlamayı düşünmüş fakat sonra vazgeçmiştim. Onu daha sık görememek fiziksel olarak canımı yakıyordu. Doğru düzgün uyuyamıyordum, yüzmeye gitmeyi bırakmıştım ve yeniden sağlıksız şeyler yemeye başlamıştım. Ayrılığımız Maggie'ye olan öfkemi de arttırıyordu. Bu gece buraya gelmemin sebebi de buydu; her şeyi açık ederek işleri yoluna koyacaktım. Oğlumu ikinci kez geri alacaktım.

Burada, ailesinin evinde olduğumu gördüğünde Dylan'ın yüzünde belirecek ifadeyi hayal etmeye çalıştım. Bu kadar çaba gösteriyor olmamı gerçekten takdir edeceğini düşünüyordum. Davet edilmemiştim ve aptal da değildim. Annesinin partisinde görmeyi beklediği son kişi olduğumu biliyordum. Aslına bakılırsa bu, görüşmeyi kesmeden birkaç hafta önce tesadüfen öğrendiğim bir davetti. Bir benzin istasyonunda kasiyere para ödemek

²⁸Şarap ve şampanya karışımı alkollü bir içecek türü.

için uzun bir kuyrukta bekliyordu ve ben de onun arabasındaydım. Her ebeveynin yaptığı gibi Dylan'ın telefonunu karıştırdım ve bir erkek arkadaşını partiye davet ettiği e-postayı gördüm. Telefonumla mesajın fotoğrafını çektim.

Bu mesajın bana yazdığı mesaj ve e-postalardan farklı olduğunu ancak eve dönüp mesajı yeniden okuduğumda fark ettim. Mesaj emojilerle doluydu ve iki öpücükle bitiyordu. Neredeyse cilveli denebilirdi. E-postanın gönderildiği ismi Google'da arattım ve Instagram'da Noah Bailey adında yakışıklı, sarışın bir delikanlı buldum. Onun ve Dylan'ın birlikte çekilmiş birçok fotoğrafı olduğunu gördüğümde göğsümde bir ağırlık hissettim. Bir ilişki yaşadıkları kesindi ve hatta Edinburgh'a tatile gitmişlerdi ve oğlum bundan bana söz etme zahmetine girmemişti.

Annesinin, *gerçek* annesinin önüne bir kişi daha koyduğu için ilk tepkim hayal kırıklığına uğramak olmuştu. Dylan'ın ilgisi için yalnızca onun sahte ailesiyle değil, aynı zamanda bu çocukla da yarışıyordum. Bu çocuk bir pürüzdü ve Dylan'la aramıza giriyordu. Ve evimde yaşadığımız sürtüşmeden sonra önem sırasının gittikçe altına düştüğümü biliyordum. Bu konu üzerinde birkaç gün düşündükten sonra yaşadığım hayal kırıklığı fazla gelmişti. Bir şey söylemek zorundaydım. Noah'ya mesaj atarak belki Dylan'la arasını biraz soğutabileceğini çünkü Dylan'ın daha başka öncelikleri olduğunu söyledim. Hiçbir cevap alamamıştım ta ki ertesi öğleden sonra oğlum arayana dek.

“Nasil yaparsın?” diye çıkıştı. “O mesajı yollamaya hiç hakkın yoktu.”

“Eğer atmasaydım benimle ne zaman iletişime geçecektin?”

“Benim kendi hayatım var Nina. Sana sürekli olarak bunu söylemeye çalıştım fakat sen dinlemedin. Bana biraz rahat vermelisin.”

“Sana ait bir hayatın olmadığını söylemiyorum, sana yalnızca şimdiye kadar zaten çok fazla şey kaçırdığımı ve daha fazlasını kaçırmak istemediğimi hatırlatıyorum. Bunu bana borçlusun.”

“Üzgünüm ama sana hiçbir şey borçlu değilim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim şu, annenin bize yaptığı şey korkunçtu. Fakat uzun vadede incittiği kişi sendin, ben değil. Bu durum bana bir zarar vermedi. Ve eğer bu kulağa duygusuzca, hatta zalimce geliyorsa üzgünüm çünkü gerçekten öyle hissettirmek istemiyorum. Fakat anlamak zorundasın; hayatımın bir parçası olmanı istiyor olmama rağmen hayatımın tümü olamazsın. Eğer bana ait alana ve ilişkilerime saygı duyamıyorsan o zaman hayatımda yer alamazsın.”

Sözlerinin sivriligi nefesimi kesmişti. “Bu konuyu yüz yüze konuşalım,” diye yalvardım.

“Hayır Nina, şu an değil. Uzun vadede düşünürsek biraz mesafenin ikimiz için de iyi olacağını düşünüyorum.”

Kapadığında telefonu göğsüme bastırdım ve gecenin geri kalanını ağlayarak, hatasını anlayıp geri aramasını bekleyerek geçirdim. Ama aramadı. En son bir mesajıma cevap vermesinin üzerinden bir hafta geçmişti ve bu yüzden bu konuyu onunla yüz yüze konuşmak için işte buradaydım.

İlerideki kapılar açıldı ve önümdeki insanlar kollarını açmış, bekleyen bir kadın tarafından karşılandılar. Her bir misafirini yanaklarından öptükten sonra onları aceleyle içeri aldı. Kapı kapanırken derin bir nefes aldım ve arkalarından içeri girdim.

“Küçük biri için yeriniz var mı?” diye sordum ve kadının cevap vermesine fırsat vermeden onu önce yanaklarından öptüm. “Üzgünüm, geciktim. Harika görünüyorsunuz.”

“Ah, teşekkür ederim,” dedi kibarca fakat onun da benim gibi kiminle konuştuğu konusunda hiçbir fikri yoktu. “Kabanınızı alabilir miyim?”

“Harika olur,” diye karşılık vererek kabanımı çıkardım ve o da yakındaki bir vestiyere asmaya gitti. “Bunu nereye bırakayım?” diye sordum poşetteki şeyi işaret ederek.

“Eğer onu doğum günü kızının kendisine vermek istiyorsanız onu birkaç dakika önce WI'dan²⁹ kızlarla limonlukta gördüm.”

Limonluk, diye tekrar ettim kendi kendime. *Bu sadece sera için kullanılan şık bir isim*. Ona kontrollü bir şekilde gülümsedim ve bir koridor boyunca müziğin geldiği yöne doğru yürümeye başladım. Heyecandan kıvranıyor olmalıydım ama öyle değildim ve burada olmakla doğru şeyi yapıyor olmam içimi fazladan bir güvenle dolduruyordu.

Ağırdan alarak etrafımı inceledim. Dylan'ın evini, hakkını vermeden anlattığı çok açıktı. Çok güzeldi. Her şey beyaz ve griye boyanmıştı ve her katta parke vardı. Geniş koridorda kristal aydınlatma armatürleri, yan sehpa, cam süsler, beyaz saksılı orkideler ve taşlı çerçevelerde aile fotoğrafları vardı. Duraklayarak birini elime aldım; tek koyu renk saçlı o olduğu için Dylan'ın küçüklüğünü hemen tanıdım, diğerlerinin hepsi sarışındı. Bana gösterdiği fotoğraflardan onu evlat edinen annesinin nasıl görüldüğünü hatırlıyordum. Başka bir resimde, kadın beyaz bir koltukta uzanmıştı ve Dylan'ı havada tutuyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve ben de fotoğrafa bakarken aynı şekilde gülümsediğimi fark ettim. Yıllar boyunca onun ve sözde kardeşlerinin çekilmiş başka fotoğrafları da vardı: Disney parklarından birinde tatildayken, altın kumları olan sahillerde kova ve kürekle oynarken ve New York'taki Central Park'a bakan bir gökdelenin tepesindeyken... Dylan'ın ailesi ve Maggie, Dylan'a tüm bunları verebilme fırsatımı elimden almışlardı.

Sonunda evin arka tarafındaki limonluğa geldim. Burası benim evimin giriş katıyla aynı büyüklükteydi fakat burada bir de fazladan disko ışıkları vardı. Konuklar, 1980'lerden anımsadığım şarkılara eşlik ederek dans ediyorlardı. Dylan'ın ailesinin birçok arkadaşı vardı. Fakat onlar kadar zengin olsaydım benim de birçok arkadaşım olurdu.

²⁹Kadınlar Enstitüsü. Birleşik Krallık, Kanada, Güney Afrika ve Yeni Zelanda'daki kadınlar için 1897'de Kanada'da kurulmuş toplum temelli bir kuruluştur. Genel merkezi Londra'dadır.

Etrafıma bakındım fakat oğlumu göremedim. Kendimi, *Downton Abbey*'nin tekrar bölümlerini anımsatan kocaman, ahşap merdivenlere doğru dönerken buldum. Merdivenleri çıktım ve ara kata geldiğimde sekiz tane kapı saydım. Duvarlarda çocukların bebekken çekilmiş başka aile fotoğrafları vardı. Oğlumu biraz daha inceleyebilmek için durdum. Çirkin ördek yavrusu gibiydi. Tek istediğim benim gördüğümü görebilmesi ve onların yanında değil, benim yanımda daha iyi ve daha fazla sevildiği bir yuvası olabileceğini anlamasıydı. Bir fotoğrafta yalnız Dylan vardı ve küçük, mavi bir bisiklet sürüyordu ve kendimi patika boyunca onu arkasından iterken hayal edebiliyordum. Çerçeveyi duvardan aldım, fotoğrafı içinden çıkararak çantama koydum.

Birkaç kapıyı açtıktan sonra sonunda Dylan'ın odasına geldim. Yatağın üzerinde, bir iPad'in yanında duran kabanını tanıdım. iPad'i açtım, parola olarak doğum tarihini girdim ve arama geçmişine baktım. Futbol maçları sonuçları, porno siteleri ve kendi gazetesinin internet sitesinin yanında Jon Hunter ismi de birçok kez aranmıştı. O hikâyeleri okuduğunda ve fotoğrafları incelediğinde neler düşündüğünü merak ettim. O da benim gördüğümü, gerçek ailesiyle birlikte geçirmeyi kaçırdığı onca yılı ve fırsatı görebiliyor muydu?

Gardırobunu açtım, tişörtlerini kokladım, kazaklarını yanaklarıma ve boynuma sürttüm. Burberry desenli bir eşarp buldum ve onu da çantama soktum. Son olarak parfümlerinden birini bileklerime sıktım, birkaç saniye bekledim ve kokuyu içime çektim.

Merdivenlerin yarısına kadar inmiştim ki aşağıda Dylan belirdi; üvey annesiyle kol kola girmişti. Birlikte kahkahalar atıyorlardı ve ilk önce beni görmedi. O kadına karşı içimde taşıdığım zehir boğazıma kadar yükselince güçlkle yutarak bastırdım.

Oğlumun beni görmesini bekledim ve gördüğünde olduğu yerde kaldı. Yüzündeki renk uçup gitti.

68. BÖLÜM

NINA

Ben basamakları inerken Dylan'ın alnı kırıştı. Gördüğü manzaradan emin olamıyormuş gibi başını iki yana salladı. Gerçek annesinin hakikaten evinde olduğunu kabullenmektense gözlerinin ona oyun oynadığını inanmayı yeğlerdi.

“Nina,” diye fısıldadı.

Üvey annesi sanki bir şeyin onu korkuttuğunu biliyormuş gibi ona baktı. “Bobby?” diye sordu fakat Dylan cevap vermedi. Bana bakmakla meşguldü.

“Sürpriz!” dedim ve basamakların geri kalanını inerek ona sarıldım. Kolları yerinden kımıldamadı.

“Burada ne... neden burada...” Sesi çıkmadı.

“Bunun annenle tanışmak için iyi bir fırsat olacağını düşündüm,” diye karşılık verirken “annen” sözcüğü bir ağız dolusu çivi tükürür gibi çıkmıştı. Kocaman bir gülümsemeyle kadına “Merhaba,” dedim. Elini tutmak için elimi uzatırken parmağındaki yüzüğün devasa taşı parmağımı çizdi. “Ben Nina, sizinle tanıştığımıza çok sevindim. Ve mutlu yıllar.” Ona içinde Prosecco şişesi olan poşeti uzattım.

“Ben Jane ve teşekkür ederim, çok nazıksınız,” dedi içine bakmadan. Kim olduğumu merak ettiğini anlayabiliyordum fakat oğlum bir açıklama yapamayacak kadar şok olmuş vaziyetteydi.

“İyi vakit geçiriyor musunuz?”

“Evet, harika. Bobby'yle işyerinden mi arkadaşsınız?”

Dylan cevap vermeden önce abartılı bir kahkaha attım. “Hayır, hayatım buna bağlı olsaydı bile gazete için bir hikâye yazmayı beceremezdim herhalde.”

“O halde nereden tanışıyorsunuz?”

“Ona söylemek ister misin Dylan?”

“Dylan mı?” diye tekrar etti ve yeniden oğluna baktı. “Sana neden...”

Ve sonra jeton düştü fakat binlerce tonluk bir ağırlıkla düştü. “Nina,” dedi nefesini tutarak. Başını aniden bana, Dylan’a, daha sonra yeniden bana çevirdi. Aramızdaki benzerliği görmüştü. Ve şimdi rengi oğlununki kadar beyazdı.

“Üzgünüm, kendimi düzgün bir şekilde tanıtmalıydım. Ben Dylan’ın annesiyim.”

Jane bir adım gerileyerek oğlunun kolundaki elini çekti. Teyit etmesi için Dylan’a baktı.

“Bu doğru mu?” diye sordu. Fakat cevabı Dylan’ın yüzündeki ifadeden anlamıştı.

Ön kapının zili çalarak konuşmamızı böldü. Dylan -hoşuma gitmeyecek kadar sert bir şekilde-kolumdan tuttu ve beni iki kanatlı bir kapıdan karanlık bir odaya götürdü. Işıkları açtı ve bir ev ofisinde olduğumuzu fark ettim. Bir tarafta bir çalışma masası, diğer tarafta ise geniş bir tekli koltuk vardı. Jane de peşimizden odaya girerek kapıyı kapadı. Oturmam için herhangi bir şey söylemedi.

“Daha önce tanışmamıştık,” diye devam ettim. “Oğlumu benden aldığınızda bana zorla ilaç veriliyordu ve kendimde değildim.” Karşılık vermedi çünkü herhangi bir dayanağı yoktu.

“Anlamıyorum,” dedi Dylan. “Burada ne işin var? Seni davet etmedim.”

Jane şok olmuş bir şekilde “Siz tanışıyorsunuz musunuz?” diye sordu ve Dylan başını sallayarak onayladı. “Bu nasıl oldu?” Jane

bana döndü. “Onu aramaya mı geldiniz?” Bu bir sorudan çok suçlamaya benziyordu.

“Aslında hayır, oğlum beni buldu.”

Sözlerimle onu yaralamanın verdiği hazzı inkâr edemezdim. Sonra oğluna döndü ve gözlerinin dolmaya başladığını gördüm. Fakat Dylan cevap vermedi. Onu incitmek istemediğini düşündüm ve onun yerine cevap verdim. “Son iki yıldır birçok kez görüştük, değil mi Dylan?”

“İki yıl mı?” diye tekrar etti Jane başını iki yana sallayarak.

“Düzenli bir şekilde görüşüyoruz; bazen ben bu taraflara geliyorum, bazen de o geliyor. Northampton’da yaşadığım için çok yakın sayılırız. Ama bunu muhtemelen hatırlıyorsunuzdur.” Oscar yanımıza gelerek bana doğru yaklaştı ve ön patilerini bacaklarıma koydu. Ben onu severken ellerimi yaladı. “Seni tekrar görmek güzel!” dedim Oscar’a ve Jane’in sanki o da kendisini aldatmış gibi Oscar’a baktığını gördüm.

“Burada ne yapıyorsun?” diye tekrarladı Dylan.

“Uzun süredir sana bakan kadınla tanışmak istedim.”

“Ben ona sadece bakmıyordum,” dedi Jane. “O benim oğlum.”

“Ama biyolojik olarak değil, değil mi?”

“Sizin yapamadığınızı yaparak onu sevdim ve büyüttüm.”

“Seçme şansım elimden alınmıştı Jane. Onu veren annemdi, ben değildim. Bu uzun bir hikâye ama eminim Dylan daha sonra size anlatır. Fakat aniden kapımda, *annesinin* kapısında belirip benimle görüşmek istediğinde nasıl şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz.”

Her açıklamam yanağında tokat gibi patlıyordu. Bunların hiçbirinin onun hatası olmadığını biliyordum fakat umurumda değildi. Kabul etmek istemese de Dylan’ın onun için her zaman geçici bir evlat olduğunu biliyor olmalıydı.

İkimize de arkasını dönerek ellerini masaya dayadı. Dylan kolunu onun omzuna sararak onu teselli etmeye çalıştı ve geldiğimden beri bana böyle bir harekette bulunmadığı için biraz kışkırdığımı hissettim.

“Bu şekilde öğrenmeni istemiyordum,” dedi. “Sadece nereden geldiğim hakkında biraz daha bilgi edinmek istemiştım.”

“Bunun için üzülmedim; önce baban ve benimle konuşmadığına üzıldüm. Kardeşlerinin ondan haberi var mı?”

“Ondan?” diye tekrarladım.

Jane gözlerini dikip bana baktı. “Nina’dan.”

“Annesinden.”

“Onun annesi *benim*.”

“Kesin şunu, lütfen,” diye araya girdi Dylan. “Nina, bence gitmelisin.”

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü annemi üzüyorsun.”

“Dylan...”

Jane hızla bana dönerek “Onun ismi Bobby!” diyerek bağırdı. “Tanrı aşkına. Ona ismiyle hitap et!”

İçimdeki öfke yükseldi ve şimdi benim için odada yalnızca o vardı. Onun için savaşıacak gücüm ve onun başkasına verildiğine dair bir bilgim olmaması Jane için yeterli değildi; şimdi ikinci kez beni oğlumdan uzak tutmak istiyordu. Onun zaten her şeyi vardı: Kocas, öz çocukları ve uğrunda ölünebilecek bir evi... Neden benim oğlumu da istiyordu? Maggie ve bu kadın beni yok etmek için plan kurmuşlardı. Ondan nefret ediyordum. Jane yavaş yavaş kırmızı ve siyah gölgelerle çevrelendi ve içimde onu cezalandırmak ve *fena halde* canını yakmak için karşı koyulmaz bir arzu belirdi. Ne yaptığını anlamasını sağlamak istiyordum; bu güzel genç adamın ona değil, bana ait olduğunu bilmesini istiyordum. Dylan’ı sonsuza dek ondan ayırmak isti-

yordum. Yumruklarımı sıktım ve rafta duran cam kâğıt tutucuya istemsizce uzandım.

Dylan bu kez daha sert bir sesle “Nina,” dedi. Sesi karanlığımın aydınlanmasına yetmişti. “Lütfen eve git. Benim için.”

Kendime gelene kadar bir an tereddüt ettim. “Ama ben o yüzden buradayım, senin için.”

“Şu an seninle konuşmak istemiyorum çünkü etrafına çok fazla zarar veriyorsun. Gitmek zorundasın.”

“Ama gerçeği bilmesi gerekiyor. Hepimizin bilmesi gerekiyor. İşin içine yalanlar karıştığında neler olduğuna bir bak. Bize neler yaptığına bak.”

Jane’i başını iki yana sallarken ve Dylan’ı ağlıyor diye onu omzuna yaslarken izledim. Jane onu karşılıksız seviyordu ve bu yüzden ondan nefret ediyordum. Gizlice beni bulduğu için Dylan’a çok öfkeli olması gerekirdi. Ondan gitmesini istemesi ve sonra Dylan’ın gelip benim çatım altında yaşaması gerekirdi. O zaman düzgün bir aile olabilirdik. Maggie’yi nasıl açıklardım bilmiyordum fakat bir yolunu bulurdum; her zaman bir yolu bulunurdu. Maggie’yi nasıl cezalandırdığımı anlardı çünkü o ve ben aynıydık. Ama o benim yerime Jane’i seçiyordu. Ve bu da beni öldürüyordu.

Dylan’ın onu ofisten ve merdivenlerden çıkarışını, daha sonra da gözden kaybolmalarını izledim. O an bir daha onu asla göremeyeceğimi biliyordum. Müzik çalmaya devam ederken insanlar koridorda yanımdan geçiyor fakat beni görmüyorlardı. Gerçekte kim olduğumu bilmiyorlardı. Oğlum olmadan ben onlar için ve kendim için bir hiçtim.

69. BÖLÜM

NINA

Telefonumun ekranına baktığımda yüksek sesle “Hayır, hayır, hayır,” diye mırıldandım. Yanıp sönen beyaz fiş ve kablo ikonu telefonumu şarj etmem gerektiğini bildiriyordu. Gece fişe takıp, sesini sonuna kadar açıp yatmıştım ama fazla uyuyabildiğim söylenemezdi. Fakat prizin düğmesini açmayı unutmuş olmalıyım.

Panikleyerek kütüphanede hızlıca dolandım ve karşıma çıkan iş arkadaşlarıma yanlarında ödünç alabileceğim şarj aleti olup olmadığını sordum. Aldığım her olumsuz cevapla sanki göğsüme ve boynuma bir yılan sarılıyor, nefesimi kesiyordu.

Sonunda üst katta, küçük işletme destek bölümünde çalışan Jenna, masasının çekmecesinden bana bir şarj aleti verdi. Ona teşekkür ettiğimi bile hatırlamıyordum. Aceleyle boş bir toplantı odasına geçtim ve iPhone’u USB kablosuna bağlayarak şarja taktım.

Bugün gelen yeni kitaplarla dolu olan el arabasını kütüphanenin en arka tarafına gizleyip bırakmıştım. Onlarla sonra ilgilenecektim çünkü şu anki önceliğim buydu. Telefonun tepesine dikilerek dayanılmaz on dakika boyunca açılacak kadar dolmasını bekledim. Sonra da parolamı girerek bekledim. Sonunda bir mesaj belirlediğinde kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Mesajın oğlumdan değil, kaçırdığım dişçi randevusunu haber vermek için klinikten gönderildiğini görünce hemen hayal kırıklığına uğradım ve telefonu duvara fırlatmak istedim.

Dylan’ı ailesinin evinde gördüğümünden beri tam sekiz gün geçmişti. Aramayı, mesaj ve e-posta göndermeyi denemiştım fakat o hepsini görmezden gelmişti. Hatta onunla yüz yüze gö-

rüşmek için trenle Leicester'a bile gitmiştim fakat çalıştığı yerde danışmada duran kişi bana "kişisel nedenlerle" işyerinden izin aldığını söylemişti. Bir kez daha evine gitmeyi düşündüm fakat sonra kendi kendimi vazgeçirdim. Kendine Dylan'ın annesi diyen o kadını görmeye katlanamazdım. Dylan'la aramızdaki sessizliğin nedeni o kadındı, bundan emindim. O kadını, ifadesiz ve uğursuz bir palyaçoya benzeyen botokslu yüzünden pahalı göz kalemi akmış bir halde ağlarken hayal ettim. Dylan'a onun iznini almadan beni bulmaya geldiği için ne kadar üzgün olduğunu söylediğini duyabiliyordum. Flaş haber, seni ahmak inek! Dylan'ın senin iznine ihtiyacı yok! O kim olduğunu sanıyordu da Dylan'ın beni neden bulmak istediğini sorguluyordu? Garip olan şey aslında Dylan'ı kendisiyle kalmaya zorlamasıydı!

Jane'in bizi ayırmak için nasıl duygu sömürsü yaptığını düşününce içimdeki öfke gittikçe artıyordu. Ve en kötüsü de Dylan'ın buna inanmasıydı çünkü onu üzmemek istemiyordu. O da bütün bu olaylarda benim gibi masum olan taraftı. Biz insanların oyunlarındaki piyonlardık. Kimseyi incitmek istemiyorduk fakat herkesi memnun etmeye çalışarak en çok kaybeden de biz oluyorduk.

Dylan'ı, Maggie doğduğu gün benden ayırdığı andaki kadar çok özlüyordum. Aslında şimdi daha çok özlüyordum çünkü onu tanıma fırsatım olmuştu. Birinin annesi olmanın ve o kişinin ikinci kez benden alınmasının ne demek olduğunu biliyordum.

Ondan bir daha haber alamayacağım düşüncesi beni hasta ediyordu. Telefonumu karıştırdım ve eski mesajlarımızı yeniden okudum. Çok kısa bir süredir hayatımdaydı fakat içimde Büyük Kanyon büyüklüğünde bir boşluğu doldurmuştu. Ona son bir mesaj daha gönderdim. Bu kadar çaresiz bir durumda olmanın övünülecek bir şey olmadığını biliyordum. Onu geri almak için aklıma gelen her şeyi söyledim. Eğer bana karşı herhangi bir sevgi veya şefkat besliyorsa cevap verirdi.

"Sorun ne tatlım?" diye sordu Jenna. Onun geldiğini görmediğim için yerimden sıçradım.

“İyiym,” dedim ve parmak uçlarımla nemli gözlerimi sildim. Hiç de iyi olmadığım açıktı ve Jenna bana anlayışlı bir ifadeyle baktı.

“Bir kahve içerken ne olduğunu anlatmak ister misin?”

“Hayır, hayır, iyiym ama teşekkürler. Annemle ilgili bir şeyler işte.” İş arkadaşlarım annemin “demans” durumunu biliyorlar ve bu konuda anlayışlı davranıyorlardı. Acınmaktan hoşlanmıyordum fakat şimdiki gibi zamanlarda bu durumu kullanıyordum.

Jenna başıyla onayladı. “Pekâlâ, bana ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun,” diye ekleyerek beni yalnız bıraktı.

E-postalarım, istenmeyen posta dosyama, Messenger’ıma yeniden baktım fakat hiçbirinde Dylan’dan gelen ve kaçırdığım bir mesaj yoktu. Kütüphanenin giriş katma geri döndüm ve aniden gözlerimin önünde Maggie’nin yüzü belirdi. Gözlerimi kapadım, yumruklarımı sıktım ve görüntünün kaybolmasını sağladım. Her şey onun yalanları ve beni çocuğumdan ayırmasıyla başlamıştı. Bu onun hatasıydı. Dylan’la ayrı olmamın sebebi Maggie’ydi. Sefaletimin sebebi oydu. Kitlesini fark ettiğinden beri artık karşı cephelerde olmadığımızı düşünmem için beni kandırmıştı. Aptallık etmişim. O da bana Dylan’ın annesinin ona yaptığını yapıyordu. Biz kullanılıyorduk. Ve biz de bu duruma kanıyorduk çünkü Dylan ve ben kocaman yürekli, iyi insanlardık.

Maggie’ye yerini bildirmem gerekiyordu. Onun sebep olduğu zulme, bencilliğe ve acıya rağmen ben her zaman ona değer verecek bir şey bulmuştum. Ama artık bunu yapmayacaktım. O, evimi paylaştığım insandı; ne daha fazlası ne de daha azıydı. Onun benim için içeride olanları gizleyen perdelerden, üzerinde yürüdüğüm yer döşemelerinden ya da bizi ayıran kapılardan hiçbir farkı yoktu.

Ve evde işler annem için fena halde yön değiştirmek üzereydi.

70. BÖLÜM

MAGGIE

Nina'nın bulunduğum bölmedeki kapıyı açar açmaz yaptığı ilk şey bana ruh halini yansıtmaktı.

Eğer “Selam!” diye bağırırsa iyi bir ruh halinde demektir. Eğer “Yukarıda kimse var mı?” diye seslenirse komik olduğunu sandığı ve eğer şanslıysam arsız bir ruh halinde demektir. Eğer sadece “Maggie?” derse huysuzluğunun üzerinde olduğu ve akşam yemeğinin uzun sürmeyeceği anlamına gelirdi. Fakat eğer kapının kilidi açılır, kapı sessizce itilir ve sonra hiçbir şey söylemeden dönüp giderse... İşte o günler yediğimiz yemekler içimi korkuyla doldururdu ve bu gece de öyle bir geceydi.

Onu görmeden kapının açıldığını duyduğumda aklıma gelen ilk şey vidayla oyduğum duvardaki deliği bulmuş olduğuydu. Gözlerimi sımsıkı kapadım. *Ne yaptığımı biliyor.* Dün gece yumurta kutusunu duvara yapıştırmak için kullandığım diş macunu yeterince güçlü olmadığı için kutu yerinden kaymıştı. Kutuyu yeniden duvara yapıştırmıştım fakat yeniden düşmüş olabileceğinden ve Nina'nın yukarıdaki kapıyı açtığında gizlediğim şeyi görmüş ve bu nedenle sessiz kalmış olabileceğinden korkuyordum.

Bir santimlik daha alçı ve ahşap parçası çıkarmıştım ve amacıma yaklaştığımı biliyordum çünkü kulağımı yere yapıştırıp uzandığımda, kurutma dolabındaki su ısıtıcısının sesini duyabiliyordum. Eğer o sesi duyabiliyorsam yardım istemek için bağırdığımda Nina'nın arkadaşı da benim sesimi duyabilirdi. Ulaştığım derinliğe göre alçı sıvanın son katmanına gelmiş olmalıydım. Orada durmuştum çünkü eğer devam edersem Nina'nın arka taraftan görebileceği bir delik açabilirdim. O zaman tüm yaptıklarım boşa giderdi. Onun yerine diğer tarafta çalışmaya

başlamıştım. Nina'nın sessizliği beni öldürüyordu. Bu nedenle ayağımdaki zinciri düşünerek, olabildiğinde sessiz bir şekilde kapıya yaklaşarak aşağı doğru baktım. Kapı ardına kadar açıktı fakat Nina ortalıkta yoktu.

Aşağıya inmeye başladım ve ilk katın boşluğuna geldiğimde, yumurta kutusunun hâlâ yerinde, deliğin üzerinde olduğunu görünce rahatlardım.

Yemek odasına kendim gidecektim ve içeri girdiğimde her zamanki yerime oturdum. Plastik çatal bıçaklar geri dönmüş-tü ve genellikle masada duran vitamin, tohum ve destekleyiciler yoktu. Büyükanneimin dantel masa örtüsünü kullanmıştı. Örtünün çektiğini ve artık krem rengi olmadığını görebiliyordum; daha çok soluk bir griye benziyordu. Nina beni cezalandırıyordu. Ama ses geçirmez duvara verdiğim zararlar ilgili değilse ne yaptığımı düşünüyordu ki?

Bunu sorgulayacak zaman bulamadım çünkü Nina geldi. Elindeki tepside kapağının altından dumanları tüten, büyük, porselen bir tencere vardı. Bunun da başka tür bir yahni olduğunu tahmin ediyordum. Aynı zamanda bir ekmek bıçağı ve kesilmemiş bir somun ekmek vardı. Ona gülümseyerek merhaba dedim fakat bana karşılık verirken dudakları neredeyse hiç hareket etmedi. Berbat bir ruh halinde olduğunu görebiliyordum.

Nina bir kepçeyle kâselerimizi doldurduktan sonra ekmek somununa uzandı. Kendisine bir dilim aldı fakat ben ekmek almak için uzandığımda gözlerini kıstı ki bu da ekmeğin benim menümde olmadığını anlamamı sağladı. Sessizce yemeğe başladık. Biftek ve patatesler fazla pişmişti fakat şikâyetim yoktu. Birkaç dakika bekledikten sonra kitlemle ilgili son gelişmelerin konusunu açtım. Bu aklının başına gelmesi için son çaresiz girişimimdi.

Sözcüğü vurgulayıp bana abartıyormuşum gibi bakarak “*Has-sas* derken ne demek istiyorsun?” diye sordu. “Yani ağrıyor. Son birkaç haftadır tuhaf, zonklama gibi bir hisle ağrıyor. Ve sanırım sol kolumun altında bir tane daha bulmuş olabilirim.”

“*Olabilir* misin yoksa *buldun* mu?”

“Pekâlâ, kitleye benzeyen başka bir tane daha buldum.”

İkinci kitlenin varlığını doğrulamak için başka soru sormadığında, haftalardır şüphelendiğim şeyi biraz daha kanıtlamış oldu. Artık Nina umursamıyordu. Fakat üzülme yerine, bu durum ona olan kızgınlığımı daha da güçlendiriyordu.

“Bilmek isteyeceğini düşündüğüm için söyledim.”

Bu gece ilk kez gözlerimin içine bakarak “Ve bu konuda ne yapmamı bekliyorsun?” diye sordu.

Böylesine düşmanca bir tavır beni şaşırttı. “Ne yapabileceğini biliyorsun,” dedim kibarca. “Bana yardım edebilirsin. Senin yolunu denedik. Benden istediğin gibi yeme alışkanlığımı değiştirdim, bitkisel ilaçlarını aldım ve bıraktığın kitapları okudum. Fakat içimdeki bu şey... şeyler... her neyse, onlar için profesyonel yardım almam gerekiyor.”

Nina omuz silkti. “Benim yöntemimin işe yaramasını istemiştin zaten.”

Kavga etmeye çalışıyordu. Geri adım atmam iyi olacaktı fakat söz konusu bu kitle olduğunda geri adım atmak bana ne kazandırmıştı? Bir doktor görme ihtimaline yaklaşmamıştım. *Yani hayır*, diye karar verdim. *Kendimi savunacağım*. “Elbette işe yaramalarını istedim,” dedim. “Ama senin yöntemi denedik ve şimdi sıra benimkindedir.”

“Ah, haydi ama Maggie. Dürüst ol. Baştan beri planın buydu. Eminim ilk kitleyi bulduğunda çok sevinmişsindir çünkü onu buradan çıkış biletin olarak gördün.”

“Sence göğsümde bir kitle olmasını mı istiyorum? Komik olma! Senden bana biraz şefkat göstermeni istiyorum. Bazı korkunç hatalar yaptığımı ve artık beni annen olarak görmediğini biliyorum fakat beğensen de beğenmesen de ben annenim. Ve ayrıca yardımına ihtiyacı olan bir insanım.”

“Yapabileceğim hiçbir şey yok.” Burnunu çekti. “Seni iki yıl önce uyardım. Kendi kaderini kendin yazdın ve ne olursa olsun onu yaşayacaksın. Ve bu konuda hiçbir şey değişmedi, üzgünüm.”

Hiç de üzgün değildi. Ve o an kesin konuştuğundan eminim. Nina fikrini asla değiştirmeyecekti.

“Ne hata yaptım? Çünkü anlamıyorum. Son birkaç haftadır aramızın daha iyi olduğunu düşünmüştüm?”

Parmağını bana doğrultarak “Senin içini görüyorum Maggie,” dedi. “Senin ta içini görebiliyorum. Sen de sürekli çocuklarını manipüle eden ve kendi bencilce ihtiyaçları doğrultusunda onları vermek istemedikleri kararlar vermeye zorlayan o kadınlar gibisin. Bu sefer kazanmana izin vermeyeceğim. Hiçbiriniz bir daha onu benden alamayacaksınız.”

Kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Kimi?” diye sordum.

“Kimi olduğunu biliyorsun,” diye hırladı. “Senin gibi insanların ne yaptıklarını bilirsin.”

Onu iki gün önce son gördüğümünden beri bir şey olmuştu fakat neden sorumlu tutulduğumu bilmiyordum. Muhtemelen bu konuyu deşmemeliydim fakat ben arı kovanına çomak sokarak “Bilmiyorum Nina,” dedim. “Gerçekten bilmiyorum.”

“Tüm hayatım, senin yaşamamı istediğin gibi şekillendi. Tek istediğin şey seni terk etmeyecek bir kopyandı. Büyümemi ve benim yaşımdaki kadınların sahip olduklarına sahip olmamı istemedin. Her şeyi benden çaldın.”

Tabağımı bir kenara ittim. “Tüm bunlar nereden çıktı?”

“Beni gerçekte hiç sevmedin. Bunun için fazla bencilsin.”

“Sana olan sevgim için nelerden vazgeçtiğim hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Hah!” dedi alay eder gibi. “Sen birini sevmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun!”

Yapmamam gerektiğini biliyordum ama artık kendimi tutamamıştım. “Peki, sen biliyor musun?” diye çıktım. “Kalbin öylesine zehirle dolmuş, mantığın öylesine zarar görmüş ki içindeki intikam duygusunu tüm sevdiklerinin üzerinde tutuyorsun ve buna sana değer veren insanlar da dahil!”

“Bebeğimi başkasına vermiş biri olarak nasıl beni sevdiğini söyleyebiliyorsun?”

Artık o kadar öfkeliydim ki sözcükler ağzımdan çıkana kadar ne söylediğimi düşünmüyordum. “İyi ki de yapmışım!” diye bağırdım. “O zaman bir anne olmaya uygun değildin ve bana yaptığın şeye bakılırsa şimdi de düzgün bir insan olmaya uygun değilsin. O küçük çocuk için en iyisini yaptım çünkü sonunda şu an beni öldürdüğün gibi onu da öldürürdün. Sen bir ebeveyn olamayacak kadar bencilsin.”

Her şey o kadar çabuk oldu ki göremedim bile. Nina bardağını hızla kaptı ve duvara fırlatıp kırdı. Cam parçaları halının üzerine dağıldı. “Bencil mi?” diye bağırdı. “Yaptıklarından sonra bana bencil demeye cüret edebiliyorsun! Bu lanet olası cesareti nereden buluyorsun?”

Ayağa kalktığında bedenim kendiliğinden kendini korumak için pozisyon almaya hazırlandı. Fakat bu kez kendimi durdurdum. Aniden farkına varmıştım: Hayatımın geri kalanında, ne kadar kısa olursa olsun onun gölgesi ardına gizlenmeyecektim. İçimden sahip olduğumu bilmediğim bir güç ortaya çıkmıştı. Artık yarattığım canavardan korkmuyordum.

“İşte öyle lanet olası bir cesaret,” diye kükredim ve ben de ayağa kalktım.

“Her şeyimi benden aldın,” diye bağırırken tükürükler ağzından minik kurşunlar gibi saçılıyordu. “Çocuğuna yaptıkların yüzünden ellerin ve dizlerinin üzerinde Tanrı’dan af dilemelisin!”

“Beni perişan eden kararlar almaya zorlandım fakat bu kararları sadece *sen* bana başka seçenek bırakmadığın için almak zorunda kaldım.”

Aniden Nina beni sertçe duvara doğru itti. Dengemi kaybederek yere düştüm. Sonra masanın üzerindeki ekmek bıçağına uzandığını gördüm ve tepemde öylece durdu. Bıçağın sapını sıkmaktan parmaklarındaki eklemleri bembeyaz olmuştu.

Görebiliyordum. Kendisini kontrol edemeyen Nina geri dönmüştü. Gözlerine bir perde inmişti ve o an ona ulaşamayacağımı biliyordum. Karanlık çökmüştü ve o artık benim kızım değildi. Bundan sonra olacaklar, doğurduğum kızın bilinçli bir şekilde yapmayı seçtiği şeyler olmayacak fakat babasının, ondan çocukluğunu alarak daha sonra olan her şeyi başlatan o adamın yaptıklarının bir sonucu olacaktı.

Nina bıçağı başının üzerine doğru kaldırdı fakat kendimi korumaya çalışmadım. Eğer şu dakikada öleceksem ölecektim. Annesinin gözlerindeki ışığın nasıl söndüğünü izlemesi gerekecekti.

Birden bir ses duyduk.

Bir ses ikimizi birden şaşırttı. İkimiz de başımızı aniden sesin geldiği yere, kapıya doğru çevirdik.

Kapıda, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle bir adam duruyordu. “Nina?” dedi. “Ne yapıyorsun?”

71. BÖLÜM

MAGGIE

Nina da ben de bir an donup kaldık ve hareket edemedik. Yerde kaldım ve Nina elinde bıçakla doğruldu. Bu ses onu psikozdan çıkarmaya yetmişti. Bu benim asla yapamadığım bir şeydi.

Ağzımız açık bir şekilde, sapkın dünyamıza davetsizce gelen bu yabancı ziyaretçimize bakıyorduk. Kızımı saymazsam eve kilitlendiğimden beri yüz yüze geldiğim ilk insandı. Koyu renk saçları ve solgun teni olan ince delikanlıya bakarken çaresiz beynimin bana oyun oynuyor olabileceğini düşündüm. Ciddi bir şekilde bıçaklandığımı ve ölümün kıyısındaiken bu adamı hayalimde gördüğümü düşündüm. Sonra bir şeyler yerine oturdu. Yüzü tanıdıktı; bu Nina'nın arkadaşıydı ve yatak odamın penceresinden gördüğüm adamdı. Varlığımdan haberdar olması için duvarda delik açmamın nedeni bu adamdı. Fakat şimdi öylece karşımda duruyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum.

Sessizlik, Nina bıçağı masaya koyarken metalin ahşaba vurmasıyla çıkan sesle bozuldu. Sonra sanki bu arkadaşının şahit olduğu kaosla ilgili fikrini değiştirebilecekmiş gibi benden bir adım uzaklaştı. Ben olduğum yerde kaldım. Arkadaşı şaşkın ve korkmuş görünüyordu. "Burada ne işin var?" diye sordu öfkesi yatışmış bir şekilde.

"Bana, cevap vermezsem kendini öldürmekle tehdit eden bir mesaj yazdın." Nina bunu yaptığını hatırlamıyormuş gibi başını yana eğerek ona baktı. "Neyse ki ön kapın kilitli değildi. Neler oluyor?" diye devam etti.

Arkadaşı delici, gri gözleriyle ona baktı, daha sonra bana ve yine ona baktı. Ayağa kalkmayı denedim fakat tüm bedenim

bir yaprak gibi titrediği için yardım almadan ayakta kalmamı zorlaştırıyordu. Bir bebek gibi popomun üzerinde ilerledim ve sonra ellerimle sandalyeyi kavrayarak kendimi yukarı çektim. Delikanlı bana doğru yaklaşarak ben ayağa kalkana kadar elini kolumun altında tuttu. Bacaklarım hâlâ beni taşımayacak gibiydi, bu yüzden masanın üzerine ellerimi koyarak dengemi sağladım. Zincirin sesi dikkatini çekti. Zincirin neden bacağıma takılı olduğunu anlayamamış gibi görünüyordu.

Nina sesi titreyerek “Dylan,” diye söze başladı. “Geldin.”

Donup kaldım. *Az önce ne dedi?* “Dylan mı?” diye tekrar ettim ve Nina’ya, daha sonra da arkadaşına baktım. Ve bir anlığına onu değil, Jon Hunter’ı gördüm. Onun bebekken bu delilikten kurtulmasını umarak bodrum kattan götürülüşünü izlediğimi hatırladığımda nefesimi tutarak ellerimle ağzımı kapadım.

“Sen... sen benim torunumsun!” diye fısıldadım.

Sözlerim onu daha da korkutmuş gibiydi ve dönüp Nina’ya baktı. “Büyükanнем ve büyükbabam mı var? Bana onların öldüğünü söylemiştin!”

Bir şekilde düşüncelerimi düzene sokmayı başardım. “İki yıldır beni burada hapis tutuyor,” deyiverdim. “Lütfen, bana yardım etmek zorundasın.”

“Nina?” diye karşılık verdi Dylan. “Bu doğru mu?”

“Aklı başında değil,” dedi Nina. “Demansı var ve ne söylediğini bilmiyor. Ben onun bakıcısıyım. Ona bakıyorum.”

“Demansım falan yok,” dedim. “Zorla üst kata kilitlendim. Bak.”

Dylan’ın gözleri benimkileri takip etti ve koridor boyunca uzanarak yukarıdaki odama kadar çıkan zincire ve bileğimdeki kelepçeye baktı. “Neden onu zincirledin?” diye sordu.

“Çünkü ben isteyken... Bu onun güvenliği için. Görüldüğü kadar kötü bir durum yok. Kendi için tehlike arz ediyor ve evde

yalnızken gezmeye çıkıyor. Ve onu bakımevine yatıracak param yok.”

“Ama şu an evdesin. O zaman neden hâlâ zincirli?”

“Dylan, onu dinleme, yalan söylüyor,” diye yalvararak kolumdan tuttum. “Lütfen beni buradan götür ya da polis çağır, herhangi birini çağır. Sadece beni ondan uzağa götür ve kimin doğruyu söylediğine görevlilerin karar vermesine izin ver.”

“Hayır, yapma,” dedi Nina. “O da Jane gibi seni kullanıyor, sana yalan söylemeyeceğimi biliyorsun.” Nina onun diğer kolunu elleriyle kavradı. “Sen benim için her şeyden değerlisin. Sana karşı dürüst olmama riskine giremem.”

“O halde neden geldiğimde ona bıçak doğrultuyordun?”

“Ben... Ben sadece onu söyleneni yapması için korkutmaya çalışıyordum.”

Dylan başını iki yana salladı.

“Bana inanmak zorundasın,” diye yalvardı. “Zararsız görünebilir fakat neler yapabileceğini bilmiyorsun. Babamı -senin büyükbabanı- öldürdü ve sonra seninle ikimizi ayırmaya çalıştı. O bir canavar.”

Dylan’ın ağzı açık kalıp gözleri korkuyla parladığında bana inandığını anladım.

“Seni Jane’e verdim çünkü o iyi bir kadındı ve seni Nina’dan korumaya çalışıyordum,” diye araya girdim. “Kızımın iyi olmadığını söylüyorum, bana inanmalısın. Bana neler yaptığına bir bak. Eğer sen gelmeseydin ölmüş olacaktım.”

Nina yüzünü şaşkınlıkla buruşturdu ve sanki söylediğim şeyi ilk kez duyuyor gibiydi. Yaşadığı psikotik öfke, o bıçakla bana ne yapmak üzere olduğunu unutmamasına neden olmuştu.

“Kilidin anahtarı nerede?” diye sordu Dylan ifadesiz bir şekilde.

Nina hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle ona baktı. “Beni dinlemiyorsun!” diye karşı çıktı. “Seni kandırıyor; onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Onun tarafını tutamazsın.”

“Ama büyükannemi evinde zincirlediğini görmemiş gibi yapmam! Burada her ne oluyorsa bu normal değil. İkinizin de yardıma ihtiyacı var.”

Nina ağzını açtı fakat doğru sözcükleri bulmakta zorlandı çünkü Dylan’ın söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Bizimle, bu evle ya da bu aileyle ilgili hiçbir şey normal değildi. Alistair’in kızını istismar etmeye başladığı gün normal olan her şey sona erdi.

“Şimdi bana anahtarı ver,” diye devam etti Dylan.

Nina başını iki yana sallayarak dişlerini sıktı.

“Nina,” dedi Dylan daha kararlı bir sesle fakat Nina geri adım atmadı. “Anne,” diye devam etti. Bu sözcüğü kullanması Nina’yı şaşırtmış gibiydi. Dylan ona ilk kez mi bu şekilde hitap ediyordu diye merak ettim çünkü Nina ağlamaya başladı. Tepkisini ölçmek için Dylan’a baktım fakat burası onun için yabancı bir yerdi ve nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Fakat Nina’ya simpati duyduğu için aklının çelinmesine izin veremezdim. Önce kendimi düşünmeliydim.

“Anahtar cebinde,” dedim.

“Lütfen bunu yapma,” dedi Nina ağlayarak ve Dylan yavaşça ona yaklaşırken başını iki yana salladı. “Ben sadece en iyi olanı yaptım. Bana inanmak zorundasın.”

Dylan onun tam karşısında durdu. Nina’nın burnu akıyordu ve yanakları ıslaktı fakat Dylan elini onun cebine sokup anahtarı çıkarırken onu durdurmadı. “Yapılması gereken şey bu,” dedi Dylan.

“Beni terk edeceksin, öyle değil mi?” diyerek ağladı Nina fakat Dylan onu duymazdan geldi. Onun yerine her şeyin düzeleceğini söyler gibi bana gülümsedi ve ona inandım. Bugün olan

tüm iğrençliğin içindeki en iyi şey oydu. Çömlerek anahtarı kilide soktu.

Ve işte olmuştu. Bir daha görebileceğimi hiç düşünmediğim torunum beni serbest bırakmıştı.

Ona öylesine minnetle baktım ki ağlamak istiyordum. Ona teşekkür edemedim “Gelin,” dedi ve annesine dönüp bakmadan kolunu belime doladı. Birlikte merdiven sahanlığına doğru gittik.

Ses çabuk gelmişti; şingirdayan zincirin o tanıdık sesi... Dylan ve ben, aynı anda dönüp baktık fakat metal kelepçenin havada uçtuğunu fark etmemize vakit kalmadan Dylan’ın alnına çarptı. Kelepçe onu sırtüstü yere devirdi.

“Hayır!” diye çığlık attım ve torunum şaşkına dönmüş ama az önce ne olduğunu anlayamamış bir şekilde bana baktı. Nina, zinciri kaldırıp ona yeniden vurmaya çalışırken çaresizce izledim fakat bu sefer o kadar isabetli bir atış yapamadı ve kapının çerçevesini parçaladı. Gözlerindeki o ifadesiz öfkede tanıdık bir şey vardı fakat onu düşünecek zamanım yoktu. Dylan, Nina’nın üçüncü atışından kaçabilecek kadar hızlı davranamadı ve o atış da isabet etti fakat bu kez başının yan tarafına denk gelmişti. Metal kemiğe çarptığında mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu. Bu kez Dylan’ın kafatasında bir çentik açmıştı.

“Kes şunu! Tanrı aşkına, kes şunu!” diye yalvardım. “O senin oğlun!” Ama beni duyamıyordu. Nina’nın yüzü yine ifadesizleşmiş ve insanlıktan çıkmıştı. Yeniden Dylan’a baktım ve ancak gözlerini kırpınca hâlâ hayatta olduğunu anladım.

Onu rahatlatmaya çalışmak için dizlerimin üzerine çöktüm fakat zavallı çocuk şoktaydı. Başındaki yarıktan akan ve yüzünden süzölmeye başlayan kanı durdurmak için masanın üzerindeki fırın eldivenlerini aldım. Nina’nın Alistair’a aynı şeyi yaptığı gecenin anıları aniden gözlerimin önünde tüm canlılığıyla belirdi. “Her şey düzelecek, söz veriyorum,” dedim Dylan’a fakat nasıl olacağını bilmiyordum. “Telefonun nerede? Yardım çağıracağım.”

Ceplerini yokladım fakat o beni itti ve yavaşça döndü. Kendisini merdivenlere doğru sürüklemek için kollarını kullandı. Muhtemelen benden de Nina'dan korktuğu kadar korkuyordu. "Ah, Dylan," diye yalvardım. "Lütfen yardım etmeme izin ver. Lütfen bana telefonunu ver."

Şimdi duyduğum tek ses onun çaresiz hırıltıları ve haliya sürtünen kıyafetlerinin sesiydi. Kızıma döndüm. "Nina!" diye bağırdım. Başka bir şey söyleyemeden bana da kelepçeyle vurdu. Sakarca savurduğu kelepçe önce omzuma çarptı fakat daha büyük bir zarar vermeden önce çekilerek ondan kurtuldum. Fakat ikincisi şanslı bir atıştı ve tüm ağırlığıyla başımın kenarına çarptı. Kulaklarım kilise çanları gibi çınladı ve odanın içi puslu bir hal almaya başlayarak daha da kararacak gibi oldu. Bilincimi yitirmemek için karşı koydum. Nina'nın üzerime doğru çömeldiğinin farkındaydım fakat ne yaptığına odaklanamıyordum. *Uyanık kal*, dedim kendi kendime. *Uyanık kal ve Dylan'a yardım et*. Şimdi Dylan bacakları arkasında elleri ve dirsekleriyle sürünerek bizden uzaklaşıyordu.

Yeniden görebilmeye başladığımda başım şimdiden zonkluyordu fakat bir şekilde ayağa kalkmayı başardım. Fakat Dylan'a yaklaşımaya çalıştığımda dengemi sağlayamadan duvara çarparak düştüm. Dylan benden çok daha kötü durumdaydı fakat bir şekilde kendisini merdivenlerden basamak basamak aşağıya çekebilecek gücü bulmuştu. İlk dört basamağı inmeyi başardığında dengesini kaybetti. Basamakların gerisini kayarak indi ve başını tırabzan babasına çarparak merdivenin dibinde tuhaf bir açıyla hareketsiz kaldı. Bir an yüzünü gördüm, gözleri kocaman açtı ama artık gözlerini kırpmıyordu.

"Dylan!" Ona doğru yaklaştım fakat fazla ilerleyemeden yüzüstü yere yuvarlandım. Bacağımdan yukarı büyük bir acı saplandı. İçeriden bir şeyleri yırtmış olmalıydım. Nina kelepçeyle bana üçüncü kez vurduktan sonra onu yine ayak bileğime taktı.

"Ne yaptığına bir bak!" diye bağırdım ve dönüp yüzüne baktım. Hareket etmiyordu ve sanki rakiplerinin kazanma şansı olmadığını bilen fakat yine de hamlelerini yapmalarına izin veren

bir oyun yöneticisi gibi yüzünde tatmin olmuş bir ifadeyle bizi izliyordu.

Ve artık kontrolü kaybetme sırası bendeydi. Nina'yı bacağın-
dan yakaladım ve yumruklamaya, ısırmaya ve vahşi bir hayvan
gibi tırmalamaya başladım fakat sonunda ayağını benden kurtar-
arak bütün gücüyle yüzüme bir tekme savurdu. Bir çatırtı sesi
geldi ve sanki başımın ön tarafının patlayacağını hissettim. Bur-
numu kırmıştı, bundan emindim. Ağzımda tadını hissettiğim
kan genzimden aşağı akarak nefes almama engel oluyordu.

“Oğlunu öldürdün!” dedim ve sonra başım yeniden dönmeye
başladı, duyma yetim bozuldu ve gözlerim karardı. Ayağa kalk-
mak ve ona yeniden saldırmak istedim fakat onu doğru düzgün
göremiyordum bile. Sonra beni başımdan tutarak ilk katın mer-
divenlerine doğru sürükledi. Aşağı iteceğini sandım fakat o beni
merdiven sahanlığında sürüklemeye devam etti. Evin bana ait
olan kısmındaki ikinci katın merdivenlerine geldik. Sonra iki
katı ayıran kapıyı çarparak kapadı ve kilitledi.

“Nina,” diye bağırdım. “Nina! Çıkar beni buradan!”

Hâlâ sırtüstü yatıyordum ve ne yaptığımı göremiyordum fa-
kat ellerimle duvarı yoklayarak yumurta kutularını tırnakladım.
Kutuları yırtmaya çalışırken tırnaklarımın ters yöne doğru kıvr-
ıldığını hissettim. Onları yumruklarken açtığım delikten sesimi
duyabileceğini biliyordum fakat artık umursamıyordum.

Serbest kalma arzum karşı konulmaz bir seviyeye ulaşmıştı.
Nina başından beri korktuğumu yapmış, Dylan'ı öldürmüştü.
Ve ondan yardım dilendiğim için ben de ölümünden sorumluy-
dum. Bu, Nina'nın olduğu kadar benim de suçumdu.

Nina artık kendisini kontrol edemiyordu. Babasını öldürdü-
ğünde, o bunu hak etmişti. Ama Dylan bunu hak etmemişti; o
masumdu. Ve Sally Ann Mitchell da öyle...

72. BÖLÜM

MAGGIE

YİRMİ ÜÇ YIL ÖNCE

Elsie bodrum kattaki kanepede, kundaklanmış bir şekilde yatan yeni doğmuş bebeği görünce şaşırdı. Önce bebeğe, daha sonra da bana baktı. “Bu kim?” diye sordu. “Ve neden bodrum kattasın?”

Ağzımdan yalnızca “Torunum,” sözcüğünü çıkarabildim ve ağlamaya başladım. Sonra tüm acıklı hikâyeyi yumurtladım. İçimdeki suçluluk bir volkan gibi taşıyordu. Ve içimde hiçbir şey saklayamayacak kadar birikmişti. Nina’nın ilk hamileliğinden, istismarcı babasına ve Nina’ya neden bebeğinin öldüğünü söylediğime kadar her şey bir çırpıda ağzımdan döküldü. Ruhsal bir çöküşün eşiğindeydim ve yardıma ihtiyacım vardı.

Anlatmayı bitirdiğimde Elsie, Dylan’ı kanepenin üzerinden kucağına aldı. Az önce yaptığım şey ve şimdi neler olabileceğiyle ilgili korkudan donmuş bir şekilde ikisine baktım. Elsie’nin beni azarlamasına ve zaten bildiğim şeyleri söylemesine hazırdım: Boyumdan büyük işlere kalkıştığımı ve polisi aramam gerektiğini söyleyecekti. Fakat bazen insanlar size şaşırtabiliyordu.

“Eğer Nina’nın yerinde benim Barbara’m olsaydı ben de aynı şeyi yapardım,” dedi. “İnsan, bebeği doğduğunda onları her zaman ilk sırada tutacağına ve onlara en iyi hayatı sunabilmek için gereken her şeyi yapacağına söz verir. Doğru ya da yanlış, sen de Nina için bunu yaptın. Ve şimdi torunun için de aynısını yapmak zorundasın.”

“Onu buradan götürmek zorundayım.”

“Biliyorum ve götüreceğiz de.”

“Biz mi?”

“Evet, sana yardım edeceğim.”

“Nasıl?”

“Bir çözümüm olabilir. Bize yardım edebilecek bir aile tanıyorum.”

Dylan’ın doğumunun üçüncü günüydü ve ben Alistair’in arabasındaydım.

Nina, Alistair bizi terk ettiğinde arabasını da alıp gittiğini sanıyordu fakat ben her hafta arabanın yerini evden bir kilometre kadar uzaklıktaki sokaklarda değiştirip duruyordum. Nina’nın göremeyeceği kadar uzak yerleri seçiyordum.

Trafik ışıklarında aracı ikinci kez stop ettirdikten sonra ayağımı frende tutarak gaza bastım. Alistair’in dikiz aynasında asılı duran portakallı araba kokusunu fark ettim. Çoktan kuruyup gitmişti fakat kokusu koltukların kumaşlarına sinmişti. Bana onu hatırlatan hiçbir şeyin kokusunu almak istemediğim için zincirinden kopartarak arkama doğru fırlattım.

Karayolunda göz alabildiğine uzanan bir yol çalışması vardı, bu yüzden yol tek şeride inmişti ve artık sabrımın sonuna gelmiştim. Çabucak eve gitmeliydim. Sürücüsü ilerideki yol ayrımına sapmaları için başkalarına yol verip duran bir otobüsün arkasında sıkışıp kalmıştım. Arabadan çıkıp adamın penceresine vurmamak ve ona küfürler savurmamak için kendimi tutuyordum.

Bir yay kadar gergin olmamın tek sebebi otobüs değildi. Üç kişinin hayatını sonsuza dek değiştirecek olan bir karar vermek zorunda kalmıştım.

Kızımın bebeğini başkasına verecektim.

Nina’nın aşırı baskı altında kaldığında, babasını öldürene kadar sopaladığına gözlerimle şahit olmuşum. Anneliğin ve yeni doğan bir bebeğin getireceği stres konusunda ona güvenemeye-

ceğimi biliyordum. Uykusuz geceler, diş çıkarma, hastalıklar, sürekli doğru şeyi yapıp yapmadığını sorgulamak, kendini her şeyi yolunda giden diğer annelerle karşılaştırmak... Bunların hepsini yaşamıştım. Nina bunlarla baş edemeyecek kadar genç ve zayıftı.

Ona yardım edebileceğimi biliyordum fakat o çocuğunun yaşamının her gününde yanlarında olamazdım. Onları bir dakika bile yalnız bıraktığımda içim nasıl rahat edecekti? Aklım sürekli karışık olacak, Nina'nın bir sonraki psikotik krizini neyin tetikleyeceğini bekleyecektim. Eğer torunuma zarar vermesini engelleme şansım varken bunu yapamazsam kendimi asla affedemezdim.

Eğer tüm bunlar Elsie ve benim planımızı haklı çıkarmıyorsa bile reşit olmadığını bilerek on dört yaşında bir kızı hamile bırakan o çocuk istirmarcısı babasından çocuğu uzaklaştırmak yeterli bir sebepti. Eğer Nina da o adamı benim gördüğüm açıdan görebilseydi belki o da Hunter'ın bir çocuk üzerinde bırakabileceği etkiyi sorgulardı. Hunter'ın onun zihnini nasıl etkileyeceği ya da yapabileceği daha kötü şeyler beni çok korkutuyordu. Alistair'm yaptıklarından sonra baba olan erkeklere olan güvenim geri getirilmeyecek şekilde kırılmıştı. Bir daha asla aynı hatayı yapmayacaktım.

Dylan'ı korumak benim sorumluluğumdaydı ve gördüğüm kadarıyla içine doğduğu o zehirli dünyadan uzaklaştırılması onun için en iyisi olacaktı. Ayrıca Nina'ya gerçekte sahip olmadığı bir kromozom bozukluğu nedeniyle çocuğunun ölü doğduğunu söyledikten sonra artık bu işin geri dönüşü yoktu.

“Lanet olsun!” diye bağırarak aniden frene bastım. Yola odaklanmadığım için az kalsın bir araca arkadan çarpacaktım. Daha önce Tesco'dan aldığım bir düzine bebek bezi arka koltuktan yerlere uçtu. Sonra aniden o bezlerin torunum için aldığım son bezler olabileceğini düşündüm.

Dylan üç gündür bodrum katta, Elsie ve benimleydi. Bodrum katı ve tavan arasını yaşanılabilir yerlere çevirmesi Alistair'a teşekkür borçlu olduğum tek konuydu. Nina fazla bir şey du-

yamayacak kadar ilaç alıyor olmasına rağmen ne zaman Elsie ve ben odadan çıkacak olsak bebeğin ağlama seslerinin duyulmaması için kapalı kapının önüne şilteyi çekiyorduk. Başlarda bebeği annesinin sütüyle besledik. Nina'ya yine yalan söylemiş ve bebeğini kaybetmiş bile olsa vücudunun süt üretmesinin çok normal olduğunu anlatmıştım. Fakat sonra Nina'ya verdiğim yatıştırıcıların sütünden bebeğe geçebileceğinden endişe ettiğim için formül mamaya geçtim.

Elsie ve ben, bebeğe değer veriyorduk ve onunla bir bağ kurmuştuk. Ve dün gece kucagımda sütünü içmiş, sıcacık bir şekilde uykuya dalarken aslında onu vermek istemediğimi düşündüm. Gerçekten istememiştim. Elimde olmadan bu küçük pireye deli gibi âşık olmuştum.

Sonunda eve geldiğimde saatime baktım. Kısa bir süre sonra Nina'ya bir doz uyku ilacı daha vermem gerekecekti. İşe döndüğümde, Dr. King'in ofisinden yeni boş reçeteler alacak ve Nina'yı kontrol altında tutmak için alternatif ilaçlar bulacaktım.

Çıkarken ön kapıyı kilitlediğimden emindim fakat anahtarı çevirdiğimde kapının açık olduğunu fark ettim. Şaşkın bir şekilde çabucak kapıyı kapadım ve yukarı çıktım.

"Nina, eve döndüm," dedim odasına yaklaşırken. "Uyanık mısın? Sana bir fincan çay veya bir kâse çorba getireyim mi?" Fakat odası boştu. Duraksadım ve başımı hafifçe yana doğru eğdim fakat hiçbir yerden sesi gelmiyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. "Nina, tatlım, neredesin?" diye seslendim.

Cevap gelmedi. Evin içinde aceleyle koşturarak tüm odalara baktım ve sonunda onu ikinci katın banyosunda buldum. Sırtı bana dönük bir şekilde küvetin kenarında oturuyordu. Üzerinde yeşil bir kaban vardı; saçları açıktı ve kabanının kürklü kapüşonunun üzerine dağılmıştı. Bir yerden mi dönüyordu yoksa bir yere mi gidiyordu anlayamamıştım. Davranışları beni huzursuz etti.

"Nina, beni duymadın mı?" diye sordum nazikçe. "Deminden beri sana sesleniyorum."

Cevap vermedi.

“Sorun ne, ağrın mı var?”

Yine cevap vermedi.

“Tatılım,” dedim ve artık endişemi saklayamıyordum. “Lütfen konuş benimle.”

Yavaşça ona yaklaştım ve dikkatle baktım. Yüzü solgun ve ifadesizdi; tam olarak Alistair’in ölümünden sonraki ifadesini andırıyordu. Bu son psikozun bebeğini kaybetmenin verdiği geç gelen bir tepki olmasını umuyordum. Fakat o sırada Dr. Martens marka botlarına bulaşan ıslak çamuru fark ettim. Beyaz banyo paspası da çamur olmuştu. Nina dışarı çıkmıştı.

“Neredeydin?” diye sordum.

Kalın kabanının altından göğsü inip kalktı ve şimdilik bana vereceği tek cevabın bu olduğunu tahmin ettim. “Yatağına dönmene yardım edeyim mi? Dinlenmen gerek,” dedim. Dylan’ın ağlama sesleri buradan duyulabileceği için onu çabucak odasına götürmek istiyordum. Kolumu onun omuzlarına sardım ve elimi kolunun altına yerleştirerek ayağa kalkmasına yardım ettim.

Aramızda sanki sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sessizlik vardı. Fakat sonunda konuşmasına gerek kalmadı. Kabanının kolundan düşen kanlı bıçağın sesi ve kendisi her şeyi anlatıyordu.

73. BÖLÜM

MAGGIE

YİRMİ ÜÇ YIL ÖNCE

Bodrum katın kapısından içeriye dalış hızım Elsie'yi şaşırttı. En kötüsünü düşünerek kapıya ulaşabilmek için şilteyi aceleyle ittirdim ve içeride Elsie'yi Dylan'ı beslerken buldum. Güvenli bir şekilde Elsie'nin kollarındaydı. Elsie'ye bıraktığım radyodan hafif bir müzik çalıyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Elsie.

Ona bıçaktan ve Nina'nın ikisine zarar verdiğini düşündüğümünden söz etmek istedim fakat yapmadım. Elsie'yi korkutmak istemiyordum, zaten onu yeterince çılgın olaylara bulaştırmıştım. Nina bu sefer her ne yaptıysa bunu kendim göğüslemem gerekiyordu.

“Üzgünüm,” diye karşılık verdim. “Ev sessizdi ve ben de panikledim.”

“Biz iyiyiz, endişelenme,” dedi Elsie. “Daha önce biraz ağladı ama sadece aç olduğu içindi. Nina nasıl?”

“Onunla biraz vakit geçirmem gerekiyor. Dylan'la biraz daha yalnız idare edebilir misin?”

Başını onaylar gibi sallayınca kapıyı kapatırken Elsie'nin torunumun alnından öptüğünü gördüm. O da Dylan'ı benim kadar özleyecekti. Nina'yı bıraktığım banyoya döndüm. Bıçağın üzerinden atlayarak Nina'nın önünde çömeldim ve ellerini tuttum. Parmaklarında ve kollarında kurumuş kan izleri vardı.

Bir anda konuşmaya başlayınca yerimden sıçradım. “Jon,” dedi ruhsuz bir sesle.

“Ne olmuş ona?” diye sordum.

“Onu gördüm,” dedi ve gözlerimi bir an kapalı tuttum. “Nerede?”

“Evinde.”

“Bir şey mi oldu? O iyi mi?”

Beni rahatlatacak bir şey söylemesini bekledim fakat kanlı bıçak onun söylemediği her şeyi anlatıyordu. Nina’yı temizledim, temiz kıyafetler giydirdim, iki uyku ilacı daha verdim ve yatırdım. Sonra kabanının cebine baktım ve bir kâğıt parçasına yazılmış bir adres buldum. Üzerinde bir kan lekesi vardı. Nina’nın bu adrese gitmiş olduğunu tahmin edebiliyordum. Bıçağın sapını ve kendisini temizledim, sonra dikkatli bir şekilde kendi cebime koydum.

Bir saat içinde, Hunter’ın dairesinde kanepeye sere serpe yayılmış olan baygın bedenine bakıyordum.

Bacaklarını geniş bir şekilde açmıştı ve başı öne düşmüştü. Orta sehpayla ilaç malzemeleri yayılmıştı. Televizyonun titreşen ışığında, hâlâ koluna saplanmış duran bir şırınga olduğunu gördüm. Ondan ne kadar nefret etsem de hâlâ nefes aldığını duyunca rahatlardım. Bu, Nina’nın ona zarar vermediği anlamına geliyordu.

Aniden arkamdan gelen bir sesle irkildim. Ne olduğunu görmek için çabucak başımı çevirdim. Koridordaki kapılardan biri hafif aralanmıştı ve buradan o kapı banyoya ait gibi görünüyordu. Kavgacı biri değildim fakat cebimde Nina’nın bıçağı vardı ve gerekirse kendimi korumaya hazırdım. Fakat ses yakınlaşmıyordu. Sönmekte olan bir araba lastiğinin sesini andırıyordu ama sürekli değil, ara ara geliyordu. Sese doğru ilerledim ve ayağımla iterek kapıyı açtım.

Menteşeler gıcırdadı ve sonra kapı aniden durdu. Tamamen açılmasını engelleyen bir şey vardı. İçeri girdiğimde onu yer-

de gördüm. Klinikte sohbet ettiğim o tatlı, genç kız Sally Ann Mitchell o büyük, mavi gözlerini panik içinde kocaman açmış, bana bakıyordu. Bir an ikimiz de hiç kıınıldamadık ve birbirimizin ilk hamleyi yapmasını bekledik.

Harekete geçmekten başka seçeneğim yoktu. Cebimde Nina'nın bıçağıyla hızla ona yaklaşarak daha yakından bakmak için çömeldim. Sol tarafına dönük yatıyordu ve sanki yetişemediği bir şeyi almaya çalışıyormuş gibi kolunu öne doğru uzatmıştı.

Sağ yanağında beş santim kadar bir kesik vardı. Çıplak kolları ve ellerinden açık kesikleri ve bıçak darbeleri nedeniyle kanlar damlıyordu. Bazıları yüzeysel kesiklerdi, bazıları ise o kadar derindi ki kas dokusunu görebiliyordum. Fakat ona baktığımda saldırının asıl hedefinin o şişkin karnı olduğunu gördüm. Bunu kızım yapmıştı. *Benim Nina'm*. Banyoya eğilerek kustum. Midede sadece kahve ve kızarmış ekmek olmasına rağmen iki kez kustum. Sonra ağzımı silerek bir adım geriledim ve durum değerlendirmesi yaptım.

Sally Ann Mitchell'ın gözlerinde şimdi umut görüyordum. İçinde bulunduğu o yarı baygın haliyle beni tanımıştı; nasıl veya neden burada olduğumu bilmiyordu ama minnettardı. Ona yardım edeceğimi sanıyordu. Konuşmaya çalışıyormuş gibi alt dudağı hareket etti. Parmaklarımı bileğine koydum fakat nabzını hissedemedim. Kan kaybediyordu ve ona yardım etmezsem dakikalar sonra ölecekti.

“Bebey kuh,” diye fısıldadı ve ağzının kenarından küçük bir kan damlası akarak yere damladı.

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” dedim nazikçe.

“Bebey kuh,” diye tekrarladi. “Bebey kuh.” Sonunda onu anladım. “Bebeğimi kurtar,” diyordu.

Zavallı kızı bu şekilde görmek kalbimi parçalıyordu. Hızla salona dönerek bir telefon buldum. Telefonu kaldırıp yardım istemek üzereydin ki bunu yapamayacağımı fark ettim. Bu bütün

içgüdülerime ters düşüyordu. Fakat son zamanlarda hiç de gurur duymadığım birçok şey yapmıştım. Ona ve bebeğine yardım etmeyi bu dünyada her şeyden çok istiyordum. *Neredeyse* her şeyden çok istiyordum. Çünkü Nina'yı korumayı daha çok istiyordum. Ve Sally Ann için yardım çağırmamın kızımın üzerinde sarsıcı etkileri olacaktı.

Eğer Sally Ann kurtulursa onun evinde olmamı nasıl açıklayacaktım? Eğer kızımı tanıyorsa ve onu tarif ederse o zaman Nina için her şey biterdi. Genç suçlular tesisine, bir hapishaneye ya da bir akıl hastanesine süresiz olarak kapatılacaktı. Bunu ona yapamazdım ve bu yüzden telefona dokunmadım. Kendi kendime bunun Nina'nın suçu olmadığını hatırlattım. Suç babasıydı, Hunter'ındı, benimdi. Ve ayrıca Sally Ann ve bebeğine olacıklardan da biz sorumluyduk. *Sana yardım edemem*, diye düşündüm ağlayarak. *Tanrı biliyor bunu yapmayı istiyorum ama yapamam.*

Salonu kontrol etmek için başımı çevirdim; Hunter hâlâ kendinde değildi ve bu durumu kullandım. Bıçağın ucunu banyodaki kana buladım. Sally Ann'in nefes alıp verışı sıklaşmıştı ve bir an ona baktım. Her hareketimi şaşkın bir şekilde izliyor fakat hâlâ yardım etmemi bekliyordu. Ona neden yardım edemeyeceğimi açıklamak istedim fakat sözcükler ağzımdan çıkmadı.

Salona dönerek eldivenli ellerimle Hunter'ın parmaklarını ve avucunu dikkatli bir şekilde bıçağın sapına sardım ve bu çılgınca saldırıdan sorumlu olduğunu işeret etmesi için tenine kan bulaştırdım. Yerde bir yığın şeklinde duran kıyafetleri vardı. Onları dağıtarak üzerlerine kan bulaştırdım. Son olarak da bıçağı alarak duvarın köşesine dayalı duran gitarlardan birinin ses deliğinden içeri attım. Sonra geri çekilerek ailemin iyiliği için değiştirdiğim olay yerini inceledim.

Başka ne yapabileceğimi ya da tüm bunların eğitimli polisleri kandırıp kandıramayacağını bilmiyordum fakat denemek zorundaydım. Burada Sally Ann ile kalmak istiyordum; yalnız ölmesine izin vermemeyi ona borçluydum. Fakat o bir damlacık merhameti bile gösteremezdim. Nina'nın ve torunumun ihti-

yaçlarına öncelik vermeliydim. Onların yanına dönmem gerekiyordu.

Ona “Üzgünüm,” diye fısıldadım ve küvetteki kusmuğumu temizledim. Sonra genç kıza bir kez daha bakmadan onu tek başına ölüme terk ettim. Tanrı’nın beni affetmesini umuyordum çünkü ben kendimi asla affetmeyecektim.

Daireden çıkmak üzereydim fakat Hunter’a bakınca duraksadım. Bu adam da Alistair’dan aşağı kalmıyordu çünkü kendi cinsel tatmini için genç bir kızın hayatını mahvedebilmişti. Biri çıkıp da yeter diyene kadar daha kaç kişinin hayatını mahvedecekti? İçimdeki öfke bir düdüklü tencerenin buharı gibi birikirken anladım ki tüm bunlara noktayı koyan kişi ben olmalıyım. Ortaya çıkmalı ve bir sonraki kızı korumalıyım. O yüzden Hunter’a yaklaştım, başparmağımı kolundaki şırınganın arkasına yerleştirdim ve içinde kalan ne kadar zehir varsa koluna enjekte ettim. Üzerine doğru eğildim fakat ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum. Belki göğsünden çıkmak istercesine çarpan kalbini ya da krize girip ağzından köpükler çıkmasını beklemiştim. Fakat hiçbirisi olmadı ve bekleyecek vaktim yoktu. Ön kapıyı iterek açtım ve hem Hunter’ı hem de Sally Ann’i birlikte ölüme terk ettim.

Ona yaptığım şeyden dolayı suçluluk duymuyordum, tam olarak hak ettiğini bulmuştu. Suçluluk duygumu Nina ve Sally Ann gibi korumayı beceremediğim insanlar için sakladım.

74. BÖLÜM

MAGGIE

YİRMİ ÜÇ YIL ÖNCE

“Dylan’ı mümkün olduğunca hızlı bir şekilde buradan götürmeliyiz,” diye yalvardım Elsie’ye. Kendi sesimdeki endişeyi duyabiliyordum.

“Bu konuyu biraz daha düşünmek istemediğine emin misin?” diye sordu. “Bu çok büyük bir karar.”

“Kesinlikle eminim,” diye karşılık verdim. “Onu burada tutamayız. Bu onun güvenliği için.”

“Neden, bir şey mi oldu?” Cevap vermem için bana bakarken rengi attı fakat ben bir açıklama yapmayınca daha fazla kurcalamamasının en iyisi olacağını anladı. “Telefon görüşmesini yapacağım,” diye ekledi.

Elsie, beni kucağımda Dylan’la ağlarken bırakarak kapıyı arkasından çekti. Koridorda telefonla konuşurken gelen boğuk sesini duydum fakat ne konuştuğunu anlamadım. Hunter’ın dairesinde ne gördüğümü ona söyleyemezdim. Nina’nın bu kez ne yaptığını ve benim onu gizlemek için ne kadar ileri gittiğimi kabullene miyordum. Ona kızımдан daha kötü olduğumu çünkü Hunter’ı öldürme girişiminin bilinçli olduğunu söyleyemezdim. Yakında hepsi haberlere çıkacaktı. Yalnızca Elsie’nin parçaları bir araya getirmemesini umut edebilirdim.

Birkaç dakika önce eve gelir gelmez o bahsettiği, Dylan’ı almakla ilgilenebilecek kişinin kim olduğunu sormuştum.

“Güvendiğim bir aile,” dedi. “Jane’in üç tane öz çocuğu var fakat sorunlu bir gebelikten sonra artık çocuk yapmaya çalışmaması söylendi. O ve eşi evlat edinmeyi düşünüyorlardı ama kon-

sey onlara evlat edinmek için yaşlarının geçtiğini söyledi. Dylan'ın ihtiyaç duyacağı her şeye sahip olabileceği iyi bir ailedir.”

Ve ekonomik olarak iyi durumda olduklarını, şehrin güneyinde büyük bir evde yaşadıklarını ve çocuklarının özel okula gittiklerini anlattı. Bu torunum için aradığım hayat güvencesiydi. “Onlarla güvende olacak,” diye devam etti. “Sen yokken kendi başıma onu arayarak ona senin... durumdan bahsettim; umarım sakıncası yoktur. Tek söylediğim bebeğin annesinin reşit olmadığını. Gelip ikinizle de tanışmak istiyor.”

“Nina'yla tanışamaz,” dedim çabucak. “Buna izin veremem.”

“Biliyorum, biliyorum,” diye beni rahatlattı Elsie. “Nina'nın ‘duygusal sorunlar’ yaşadığını söyledim fakat Jane yine de seninle konuşmak istedi.”

Dylan'a bir kez daha baktım. Gözleri açıldı fakat henüz bana odaklanamıyordu. Buna sevinliyordum. Gerçekte büyükannesinin kim olduğunu görmesini istemiyordum. Bu gecenin onu kucağıma aldığım son gece olabileceğini düşündüm. Sonra Sally Ann'e yapılan vahşi saldırıyı ve Hunter'ı öldürmüş olabileceğimi düşündüm. Torunum bizim gibi insanların yakınında olmamalıydı; o çok daha iyisini hak ediyordu. Bu, onca korkunç karardan sonra verilebileceğim en iyi karardı.

O akşamın erken saatlerinde, Jane kapıma geldiğinde o da benim kadar kararsız ve gergin görünüyordu. Elsie, onu aceleyle içeri alarak aşağı indirdi ve ben de kucağımda Dylan'la, canımı ve kanımı teslim edeceğim kadına dikkatle baktım. Bana sadece bir ebeveynin yapabileceği şekilde ve sanki bana yaşadıklarımı anladığını söyler gibi içten bir ifadeyle gülümsedi. Fakat bundan emin olamazdım. Kimse olamazdı, Elsie bile.

Bodrum kattaki kanepeye oturdum, o ve Elsie de eski iki bahçe sandalyesine oturdu. Ve konuştuk. Tıpkı benim onun ailesini merak ettiğim gibi Jane de Nina ve benimle ilgili her şeyi öğrenmek istiyordu ve bu da bana bu işe doğru sebeplerle girdiğinin güvencesini veriyordu. Nina'yla tanışıp tanışamayacağını sordu fakat bunun söz konusu olamayacağını söyledim. “Kızım bebekle hiçbir

ilişkisi olmasını istemiyor. Öyle olmasaydı büyütmesine yardım ederdim,” diye yalan söyledim. Bunları söylerken Elsie’ye bakmadım.

“Peki ya Dylan’ın babası?” diye sordu Jane. “Onun da söz hakkı olması gerekmez mi?”

“Nina artık onunla birlikte değil ve Nina hamile kaldığından beri çocuğun babası onu hiç aramadı. Bebekten haberi yok ve Nina hiçbir zaman öğrenmemesi gerektiği konusunda kararlı. Bebeği ve kendisi için en iyisini istiyor. Ve bu durumun çözümünün herkes için yeni bir hayata başlamak olduğunu düşünüyor.”

“Ya siz? Bu durumla nasıl başa çıkacaksınız? Ben de anneyim ve sizin durumunuzda olsaydım neler hissedeceğimi tahmin edemiyorum. Onunlayken sizi gördüğümde onu çok sevdiğinizi anlıyorum.”

Bu düşünceli davranışı beni etkilemişti. “Kolay olmayacak ama en iyisi bu.”

“Peki ya iletişim? Bizden sizinle iletişim halinde olmamızı bekliyor musunuz ya da onu ziyarete gelmek istiyor musunuz? Size fotoğraf göndermemizi ister misiniz?”

Düşündüm. “Hayır, sanmıyorum. Bu çok acı verici olur. Dylan’ın, geçmişi ona hatırlatmayacak yepyeni bir başlangıca ihtiyacı var. Birkaç hafta içinde, ortalık yatıştıktan sonra evlat edinme sürecine resmi olarak başlamalısınız fakat bu sürece kızımın isminin dahil olmasını istemiyorum. Dylan’ın biyolojik annesi olarak benim ismimi kullanın ve istediğiniz her türlü belgeyi imzalayabilir ve gereken bütün sosyal hizmetler görevlisiyle konuşabilirim ve böylece iş sorunsuzca yürür.”

Jane, yalan söyleme fikri karşısında isteksiz görünüyordu; bunun en iyisi olduğuna onu ikna etmem gerekiyordu. “Eğer gerçekten yeniden anne olmak istiyorsanız ve konsey yaşınız geçtiği için buna izin vermiyorsa o zaman bu sizin tek fırsatınız olacaktır. Bir bebeğiniz daha olmasını ne kadar istiyorsunuz?”

Ellerini ovuşturdu ve sonunda başını sallayarak onayladı. “Sakıncası yoksa Elsie’yle biraz konuşabilir miyim?” diye sordu ve ben

kalan vaktimi torunumla değerlendirdirirken ikisi yukarıya, mutfığa çıkarak gözden kayboldular.

Geri döndüklerinde, Dylan'ı isteksizce Jane'e verdim ve ona anında tutuldu. "Eğer sadece benim kararım olsaydı onu hemen alabilirdim. Fakat aile olarak bir karar vermeden önce eşimle ve çocuklarla konuşmak zorundayım. Bana birkaç saat verebilir misiniz?"

"Olur," dedim.

Jane verdiği sözü tuttu. Akşam saat tam on birden sonra Dylan'ı doyurmamın ardından o ve eşi geldiler ve birlikte sabahın erken saatlerine kadar konuştuk. Konuşmanın sonunda sanki doğru kararı verdikleri konusunda aynı fikirdelermiş gibi birbirlerine baktılar. Ve ben de doğru kararı verdiğimi biliyordum. Torunum ve ben ayrılıyorduk.

"Onu ne zaman almamızı istersiniz?" diye sordu Jane.

"Bu gece. Şimdi," dedim. "Elsie, Dylan'ın eşyalarını toplayabilir misin?"

Dylan'la birkaç dakika yalnız kalmak için izin istedim ve sonra o ve ben, onun evi olan bodrum katta yalnız kaldık. Ona sarıldım, öptüm ve onu ne kadar sevdiğimi söyledim. Onun gür, koyu renk saçlarına dökülmeye başlayan gözyaşlarımı sildim. Sonunda onu alması için Elsie'yi çağırdım çünkü onun başka bir kadının kollarında buradan ayrılmasını izlemeye dayanamayacaktım. Bu odayı bir daha görmeyeceği için Tanrı'ya şükrediyordum.

Birkaç dakika sonra Dylan'ın yeni ailesi oğullarıyla birlikte evden ayrılırken ön kapının kapandığını, araba motorunun çalıştığını ve sokakta uzaklaştıklarını duydum.

Elsie kolunu omuzlarıma sardı ve ben de ona iyi olacağımı söyledim. Ona her şey için teşekkür ettim ve hayatını böylesine karıştırdığım için ondan özür diledim. Ve sonra ondan ne almış olduğum hakkında hiçbir fikri olmadan hâlâ yatağında uyumakta olan Nina'nın yanına gittim. Üzerindeki örtüyü açarak onun arkasına kıvrıldım ve ona sarılarak bir daha asla onu bırakmayacağıma yemin ettim. Bundan sonra onun güvenliği ve akıl sağlığı, benim önceliğim olacaktı.

75. BÖLÜM

MAGGIE

Saatler boyunca karanlıkta oturdum. Kulağımı iki katı ayıran duvarda açtığım küçücük deliğe bastırmıştım. Torunumun bedene ne olduğunu anlayana kadar buradan ayrılmak istemiyordum.

Boynum tutulmuştu, başım zonkluyordu ve bağlarına zarar verdiğim sol bacağımda sürekli olarak korkunç bir acı hissediyordum. Fakat bunlar Dylan'ın son anlarında yaşadığı acıyla kıyaslandığında önemsiz kalıyordu. Benim zavallı, tatlı Dylan'ım.

Sesim kısılana kadar çığlık atmış, Nina'ya ona yardım çağırması için yalvarmış ve kafese kapatılmış bir fare gibi parmak uçlarım kanayana kadar duvarları tırmalamıştım. Fakat bütün gece boyunca Nina'nın psikozundan çıktığını ya da yakarışlarımı duyduğunu gösteren hiçbir şey işitmemiştim. Sanırım karma dedikleri şey buydu. Sally Ann Mitchell'in başına gelenlere izin verdiğim için... Belki de ona yardım etmiş olsaydım Tanrı da Dylan'a yardım ederdi.

Torunuma olanlar yüzünden sürekli olarak ağlıyordum. Yıllar öncesinden gelen en kötü kâbusum gerçek olmuştu. Onları ayrı tutmak için yaptığım fedakârlığın hiçbir anlamı kalmamıştı çünkü Dylan artık ölmüştü. Başkasına verirken uğruna ağladığım o güzel bebek şimdi annesi yüzünden, kızım yüzünden merdivenimizin dibinde, yerde yatıyordu. Ve hayatında ilk kez bu yüzden Nina'dan nefret ediyordum. Keşke o ölmüş olsaydı.

Sonunda yenilgiyi kabullenmiş bir halde yukarı çıktığımda saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Basamakları tek tek sürünerek çıktım ve sonunda banyoya ulaştım. Banyoda yaralı bacağımın müsaade edebildiği kadar doğruldum. Ellerimi soğuk suyla dol-

durarak yüzüme çarptım ve yüzümü kurulamadan topallayarak yatak odasına giderken göğsümdeki ve sol kolumun altındaki kitlelerin kötü huylu olmaları için dua ettim. Bunun kanser olmasını ve beni öldürmesini istiyordum. Bu cehennemde, kilitli bir halde bir dakika daha geçirmek istemiyordum. Olabildiğince çabuk ölmek ve lekelenen ruhumun serbest kalmasını istiyordum.

Kaçma girişimlerimin asıl amacı içinde bulunduğum durumdan kurtulmaktı, kızımдан değil. Bana tüm yaptıklarına rağmen onu hayatımdan çıkarmayacak ya da yalnız bırakmayacaktım. Ta ki bugüne kadar. Şimdi ise tam olarak bunu istiyordum. Nina, ölümü bir çanta taşıyıcı gibi doğal bir şekilde yanında taşıyordu. Dokunduğu her şeyin koktuğunu anlamam onun tüm yetişkinlik yılları boyunca sürmüştü.

İçinde bulunduğum hüznü ruh haliyle pencereden dışarı doğru baktım. Bir ambulansın yanıp sönen kırmızı-mavi ışığını görmek konusundaki umudumu yitirmiştim. Bu Nina'nın kendine gelerek ne yaptığını fark etmesi anlamına gelecekti. Bu defa yaptıklarını örtbas etmek ya da onu kendisinden korumak için ben yanında olmayacaktım. Yaptığı şeyle yüzleşmeli ve onunla yaşamalıydı. İsteddiği zaman bu evden çıkma özgürlüğü olabilirdi fakat tıpkı benim bu odada hapis olduğum gibi o da kendi içine hapsolmüştü.

Gözlerimi kapadım ve beynim, metal kelepçenin Dylan'ın başına isabet ettiğinde çıkan çatırtıyı zihnimde yeniden oynattı. Bu ses mezara kadar bana musallat olacaktı ve bir an önce o aşamaya gelmek istiyordum. Fakat diğer tüm berbat kararlarıma rağmen Dylan'ı vererek doğru bir şey yaptığımı biliyordum. Doğruyu yanlıştan ayırabilmesi ve annesine inanmak yerine bana yardım etmeyi seçmesi, onun şefkatli bir şekilde büyütüldüğünü gösteriyordu. Ve Nina'nın himayesindeyken bu değeri edinemezdi.

Zihnimi fazlasıyla meşgul eden başka bir şey daha vardı. Öğluna saldırırken Nina'nın gözlerindeki bakışı gördüğümü hatırlıyordum. O bakışı daha önce sadece bir kez görmüştüm; o bakış babasına golf sopasıyla vururken yüzünde sadece bir anlığına belirmişti. Şimdi psikoza girdiğinde daha farklı davrandığını biliyor-

dum. Girdiği ruh hali onu tamamen kontrol altına alıyor ve onun yerine hareket ediyordu. Fakat babası ve Dylan'da o ruh halinin kontrolünde değil, kendindeydi. Bunun ne anlama geldiğini düşününce ürperdim.

Gözlerimi gözkapaklarım acıyana kadar sımsıkı yumdum. Eğer elimde olsa bir daha asla açmazdım.

KISIM 3

76. BÖLÜM

MAGGIE

ON AY SONRA

Yemek odasının penceresi açıktı ve dışarıdan gelen kuş seslerini duyabiliyordum. Kısa bir zaman önce bu durum günümü aydınlatırdı. Artık hiçbir şey günümü aydınlatmıyordu. Her ses benim için beyaz gürültüydü.

Nina, Tupperware kutularının plastik kapaklarını açtığında yemeğin buharı ve kokusu odaya yayıldı. Midem bulanmıştı. Poşetin üzerindeki etiketin Alistair'la her cumartesi akşamı sipariş verdiğimiz yere ait olduğunu hatırlıyordum. Onun ölümünden sonra birlikte paylaştığımız hayatı hatırlamamak için bir daha oradan sipariş vermemiştim. Geçmişe dönebilseydim Alistair'ın bedenini başka bir yere gömerdim ve böylece Nina ve ben bu lanetli evden taşınarak hayata yeniden başlayabilirdik. Bunu yapmamakla hata etmiştim. Birçok konuda hata yapmıştım.

“Yemeğini alabilirsin,” dedi Nina. Börülce soslu bifteği ve pilavı es geçerek onlar yerine iki tane kalın üçgen şeklinde yapılmış karidesli sandviç aldım. Aç değildim ve aslında yemek istemiyordum fakat midem bir tahliye deliği gibi gurulduyordu. Belki sandviç biraz durulmasını sağlardı.

Üzerimdeki dört kat kıyafete rağmen donuyordum. Nina, hava soğuduğundan beri gündüzleri ısıtıcıyı açık bırakmaya başlamıştı. Fakat kilo verdiğim ve beni koruyacak bir yağ stoğum kalmadığı için üşüyor, çoğu zaman örtülerimin altına büzülüp oturuyordum.

Günlerimin çoğu yatağa büzülmüş bir halde, sesi kısık televizyondaki görüntülere bakarak geçiyordu çünkü artık dünyada

olanlara hiçbir ilgim kalmamıştı. Komşuların gelip gitmesiyle zamanı ölçmeye çalışmaktan vazgeçmiştim çünkü saat sabah sekiz de olsa gece iki de olsa her şey aynıydı. Artık hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım ya da hiçbir şey istemediğim zamanlar gelmişti. Sonbaharın geldiğini pencerenin önünde uçuşan yapraklardan, Cadılar Bayramı'nın geldiğini sokaklarda hayalet kostümüyle dolaşan çocuklardan anlıyordum. Ve havai fişekler ufku parlak renklerle aydınlatığında Şenlik Ateşi Gecesi'nin geldiğini anlıyordum. Yakında burada hapsedilişimden beri üçüncü Noel kutlanırken artık Noel şarkıları söyleyen insanları duyamayacak fakat izleyecektim. Fakat dördüncüyü göremeyeceğimi biliyordum.

Nina ile aramdaki güç dengesi değişmişti ve benim yaşadığım günleri, özgürlüğümü, ne yediğimi, ne zaman aşağı inip banyo yapacağımı kontrol edebiliyor olsa da kaderimi kontrol edemiyordu. Ve kaderimde yakında ölmek vardı. Kitlelerim büyüyerek kasığımdaki ve koltuk altlarımdaki lenf bezlerine yayılmıştı. Sürekli acı çekiyordum ve derin nefes aldığımda ciğerlerim acıyordu. Genellikle midem bulanıyordu, bitkindim ve zihnim bulanıktı. Ayak bileklerimde kelepçe nedeniyle iltihaplanan apseler oluşmuştu ve sürekli olarak öksürüyordum. Bu sefil hayattan aldığım tek tatmin duygusu ben öldüğümde Nina'nın incitecek kimsesi kalmayacağını bilmemdi.

Bazen Dylan ve onu Nina'nın gaddarlığından korumak için başka ne yapabileceğim düşüncesi rüyama giriyordu. Her seferinde senaryo aynıydı. Yatak odamın kapısında beliriyordu ve ben de ona "Kaç!" diye bağırmaya çalışıyordum. Fakat göremediğim bir çift elin boğazımı sıktığını hissediyordum. Benim uyarılarımı anlayamıyordu ve dudaklarımı okuyabildiğinde ise iş işten geçmiş oluyordu. Nina, arkasından onun boynuna bir zincir geçirerek onu merdivenlerden aşağıya doğru sürüklüyordu ve gözden kayboluyorlardı. O karanlık ve hırsla dolu olan gözleri beni rahat bırakmıyordu. Ne yaptığıнын tam olarak farkındaydı. Uyandığımda ise Dylan'ın yokluğunu sanki hayatım boyunca yanımdaymış gibi kuvvetli duygularla hissediyordum.

Nina ayağa kalkarak arkamdaki müzik setini açtı. ABBA'nın *Ring Ring* parçası Nina oturduktan sonra çalmaya başladığında, ayağını masanın bacağına vurarak tempo tuttuğunu hissedebiliyordum. "Bunu dinlemeyeli uzun zaman oldu, öyle değil mi?"

Cevap vermedim ve zincirimi değiştirmek için yukarı çıktığından beri tek bir kelime etmediğimin farkında olduğunu sanmıyordum. İlgisiz bir şekilde konuşmaya devam ederek gününü anlattı, kütüphaneye yeni gelen kitaplardan bahsetti ve birkaç hafta sonra eve getireceği kitapları anlattı. Umurumda değildi. Okumayı bırakalı uzun zaman olmuştu.

Elini cebine sokarak ağırsı kesici olduğunu fark ettiğim iki tablet çıkardı. "Sandviçine neredeyse dokunmadın," dedi. "Ve bunları boş midene almaman gerekiyor."

İlaçların nasıl alınması gerektiğini söylemesine gerek yoktu. Geçen hafta yemeğimi yiyene kadar onları bana vermemeyi denmişti fakat ben pes etmemiştim. Belki de ben yok yere kendimi cezalandırmıştım çünkü tüm akşam boyunca acı içinde kıvrılmıştım. Bu gece iç organlarım zaten buruluyor gibi acıyordu ve daha zor zamanlar yaşayacağımı biliyordum. Söylediğini isteksizce yaparak yemeğe başladım.

"Böylesi daha iyi," diye devam etti Nina ve ilaçları bana doğru itti. Ona bildiğim bütün küfürleri saymak istiyordum ama kendimi tuttum. Onun yerine öfkemi de ilaçlarımla birlikte yuttum.

Nina, Dylan'ın aylar önceki ölümünden bu yana o konuyu hiç açmamıştı. O günden iki gün sonra sonunda bana repsiyle yemek getirdiğinde, kapıyı aniden açmış ve Dylan'ın cesedini ne yaptığımı sormuştum. "Kimin cesedi?" diye karşılık verdi boş bir ifadeyle.

"Dylan'ın!" diye bağırdım. "Oğlunun!"

"Maggie, neden söz ediyorsun sen? Benim çocuğum yok; sayende. Unuttun mu?"

Başımı hafifçe yana eğerek numara yapıp yapmadığını anlamak için yüzündeki ifadeye dikkatle baktım. Fakat yüzündeki bakış rol yapan bir kadının ifadesine benzemiyordu. Yüzündeki bakış gerçekten de neden bahsettiğimi anlamamış birinin bakışıydı. Sanki beyni Dylan'ı hafızasından tamamen silmiş gibiydi. Son yaşadığı psikoz diğerlerinden farklı olmalıydı. Ancak geçtiğinde, diğer anılarını da beraberinde götürdüğü aklıma geliyordu. Anılarını geri getirmeye çalışmanın uğraşmaya değer bir savaş olup olmadığını düşündüm. Fakat beyninin oğlunu kilitlediği kısmını açarsam onu öldürdüğünü öğrendiğinde başka neleri serbest bırakmış olurum acaba? Aynı şeyleri babasına ve Sally Ann Mitchell'a da yaptığını öğrenir miydi? Gerçekten de kendisi hakkında tüm o şeyleri öğrenmiş bir insanla aynı evde kapalı kalmayı ister miydim?

“Yorgunum ve kafam karışık,” diye karşılık verdim. “Üzgünüm.”

O gece onunla yemek yemek istemediğim için benim yemeğimi yukarı çıkardı. Yemeğimle oynayıp dururken zihnim torunumla ilgili öğrenemeyeceğim onca şeyle meşguldü. Onun güzel, mutlu, sevgi ve ışıkla dolu bir hayat yaşamış olmasını umuyordum. Ama bunu asla bilemeyecektim.

O zamandan bu yana, Nina'nın başından beri haklı olabileceğini düşündüğüm zamanlar oldu. Demansım olduğunu, kendi zihnimin içine hapsediğimi ve bu yüzden hiçbir zaman kaçmadığımı düşünüyordum. Belki de bu benim evim değildi; belki bir bakımevindeydim, Nina'yla bir kan bağıımız yoktu ve o bana bakmakla görevliydi. Belki Dylan'ın ölümü de hayal gücümün bir ürünüydü çünkü Dylan belki de hiç var olmamıştı. Belki de kendi annemle olan ilişkiyi canlandırıyordum ve ben annemin rolünü oynuyordum. Ya da belki Nina beni zincirle bağlıyordu çünkü ben kendim ve başkaları için tehlike arz ettiğimden başka şansı yoktu. Ona çatal saplamış, vurmuş, onu tekmelemiştim; buradan kurtulmak için yapabileceğim her şeyi yapmıştım ama hâlâ buradaydım. Belki de her şey benim psikozumdan kaynak-

lanıyordu. Yoksa hasta ve kaçık olan o değil de ben miydim? Hikâyemizde güvenilmez olan ben miydim?

Emin olduğum tek şey içimde bir hastalığın yaşadığı ve benden beslendiği idi. Uyanık olduğum her dakika kanserimin yavaş yavaş büyüdüğünün, bedenimi kontrolü altına aldığı ve her bir hücreme yayıldığı farkındaydım. Beynime ulaşarak beni tamamen işe yaramaz bir duruma getirmesine az kalmıştı. O ânı bekleyemezdim. Çünkü o zaman bu evden ve kızımın gerçek anlamda kaçmış olacaktım. Sadece o zaman ayrılabilircektik. Yalnızca o zaman kendimiz olabilecektik. Sadece o zaman mutlu olabilecektim.

Sadece o zaman ondan kurtulacaktım.

“Neredeyse unutuyordum, sana bir sürprizim var,” dedi düşüncelerimin arasına girerek. Yerden, içinde küçük bir kek olan bir tabak aldı. Kekin üstünde üç sayısı şeklinde bir mum vardı. Cebinden bir kutu kibrit çıkararak içinden bir tanesiyle mumu yaktı.

“Mutlu yıldönümleri,” diyerek gülümsedi. Karşılığında ne beklediğini bilmiyordum ama hiçbir şey yapmadım. “Son üç yılın ne kadar çabuk geçtiğine inanabiliyor musun? Üzgünüm, doğru düzgün bir pasta yaptıracak zamanım olmadı. Önümüzdeki sene daha iyi organize olacağım. Mumu üfle ve bir dilek dile.”

Bana söylenileni yaptım; üfledim ve bir dilek diledim. Ve içimde, dileğimin beklediğimden çok daha çabuk gerçekleşebileceğine dair bir his vardı.

77. BÖLÜM

NINA

Bahçedeki mezarının üzerinden minicik, bembeyaz uçları olan, yeşil filizler çıkmıştı. Birkaç hafta önce bir torba tohum getirip toprağa karıştırmıştım. Soğuk havaya rağmen bu bölgeyi düzenli olarak suluyordum ve karşılığını da almıştım. Bu filizler bahar geldiğinde, böylesine karanlık bir köşeye renk ve güzellik katacaktı.

Son zamanlarda onu çok düşünüyordum ve ona daha yakın hissetmek için burada zaman geçiriyordum. Maggie, Dylan'ı zihnimden silip attığımı düşünüyordu ama çok yanılıyordu. Yaptığım her şeyde o vardı ve olacaktı. Onunla sık sık, hatta karşılık alamadığım zamanlarda bile konuşuyordum. Maggie'nin zamanı geldiğinde -ki uzun sürmeyeceğini düşünüyordum- onu da buraya gömecektim.

Havanın soğuduğunu hissederek hırkamın düğmelerini ilikledim ve eve döndüm. Gizlice yukarıdaki penceresinden beni gözetleyen, perdelerin arkasına saklanmak için herhangi bir çaba göstermeyen Elsie'ye baktım. Onu görmemi, orada olduğunu bilmemi, izlediğini, beklediğini bilmemi istiyor, umutsuzca hata yapmamı bekliyordu. Fakat yapmayacaktım. Asla. Bu kapalı kapılar ardında neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığından emindim. Ona kocaman bir gülümsemeyle el salladım ama o karşılık vermedi.

Tepsiye bir büyük donmuş pizza ve sarmısaklı ekmek koyarak fırına verdim. Bu sabah elli tur yüzdüğüm için kalorilerimi önden yakmıştım ve kendimi ödüllendiriyordum. On beş dakika kadar vaktim olduğu için bodrum kata indim ve gözlerim Maggie'nin bir türlü atamadığı tozlu, eski kanepeye takıldı. Bu kanepe onun biriktirip buraya yığıldığı bütün çöpleri hatırlatan

tek şeydi. Diğerlerinin çoğu, kiralamış olduğum konteynere taşınmıştı ve burayı daha kullanışlı bir şekilde kullanabilmem için oldukça fazla yer açılmıştı.

Ayaklarımın dibinde içlerinde aile fotoğrafları olan yarım düzine kadar albümle dolu plastik bir kutu vardı ve hiçbirinde babamın fotoğrafı yoktu. Maggie çoğunu atmıştı. Albümleri karıştırmaya başladığımda ben küçük bir kızken ailecek Jennifer teyzeyi görmek için Devon’a tatile gittiğimizde çekilen bir fotoğraf buldum. Çıplak bir şekilde lazımlığın üzerinde oturan bebeklik halimin kollarını bacaklarını işaret ederek “Aman Tanrım, ne kadar şişmanmışım!” diye kıkırdadım.

Sayfaları çevirdikçe uzun zamandır unuttuğum anıları parça parça hatırlatan fotoğrafların bazıları yüksek sesle gülmeme, bazıları da hüzünlenmeme sebep oldu. Üç veya dört yaşından daha büyük olamayacağım bir fotoğrafta, üzerimde pembe bir mayo ve elimde sünger vardı ve fotoğrafta görünmeyen babama arabayı yıkaması için yardım ediyordum. Başka bir fotoğrafta ise arabanın arka koltuğuna uzanmıştım; kesin ABBA veya Madonna dinliyordum ve babam arabayı kullanırken onun ensesine bakıyordum. Onu çok severdim.

Son zamanlarda onu rüyalarımda görüyordum ve kendimi zorla uyandırıyordum çünkü rüyalarımın giren, o hatırladığım adam değildi. Merdiven sahanlığı karanlıktı ve ben babamın ofisinin aralık kapısının önünde duruyor, onun telefonda birisine “biricik kızı” olduğunu söylediğini duyuyordum. (Rüyada olduğumu buradan anlıyordum çünkü bunu benden başka kimseye söylemezdi.) “Kısa süre sonra birlikte olacağız,” diyordu her kiminle konuşuyorsa ve sonra beni fark ederek telefonu kapatıyordu. Peşimden odama geliyor ve bana hiç durmadan onun biricik kızı olduğumu ve her zaman da öyle olacağımı söylüyordu. Ona “Ama diğer biricik kızın kim?” diye sormak istiyordum. Konuşmaya devam ediyordu ve onu hiç bu kadar çok konuşurken görmemiştim. Beni çok seviyor olsa da artık annemi sevmediğini ve bizi terk edeceğini söylüyordu. Yeni biriyle tanıştığını ve onunla yaşamak istediğini söylüyordu. Ondamdan çıktığında, kusursuz

dünyamı yıkmak ve beni terk etmek istediği için ona çok öfkele-
niyordum ve tıpkı benim canımı yaktığı gibi ben de onun canını
yakmak istiyordum. Bir şeye uzanıyordum fakat sonra uyanıyor
ve kendime onun dünyadaki en tatlı, en içten ve en güvenilir
baba olduğunu hatırlatıyordum. Ve hayatımda geçirdiği sürenin
neredeyse iki katı uzunluğunda bir süredir yanımda olmamasına
rağmen bıraktığı boşluk dolmamıştı. Ta ki Dylan çıkıp gelene
kadar.

“Tanısaydın onu severdin,” dedim. “Muhteşem bir büyükba-
ba olurdu.”

Göğsünün inip kalkması dışında Dylan sessiz ve hareketsizdi.
Benden biraz uzakta, sırtını duvara vermiş, yerde oturuyordu fa-
kat tehlike arz edecek kadar yakında değildi. “İstersen sana onun
başka fotoğraflarını gösterebilirim?”

Cevap vermedi.

“Pekâlâ, başka bir zaman o halde.”

Dışarıdan bakan biri aramızdaki bu sessizliği buz gibi olarak
tanımlardı. Benim içinse normaldi çünkü çoğu zaman böyleydi.
Bazen aşağı inip onu bodrum katın karanlığında gizlenmiş halde
gördüğümde bir an onun Jon olduğunu düşünüyordum. Hatta
bazen kendimi ona bu isimle hitap ederken yakalıyordum. Bana
göre, baba ve oğlunun arasındaki fiziksel benzerlik olağanüstüy-
dü. Birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığına karar ver-
mekte çok zorlanıyordum.

“Pekâlâ,” dedim ayağa kalkarak. “Pizza neredeyse hazır. Yuka-
rı çıkıp yiyelim mi?”

Yine bir şey söylemedi fakat yavaşça ayağa kalkarak karşılık
verdi. eBay’den aldığım el kelepçelerini alarak yerde ona doğru
kaydırdım. Ona ne yapacağını söylemem gerekmiyordu çünkü
rutinimizi çoğu kez tekrarlamıştık. Bağlı olmasına rağmen ben-
den iri ve güçlüydü. Eline fırsat geçse buradan kurtulmak için
beni etkisiz hale getirebilir ve canımı yakabilirdi. Fakat Maggie’de

yaptığım hatalardan ders çıkarmıştım. Ve zamanla fiziksel olarak daha zayıf olacak ve bana daha fazla boyun eğecekti.

Dylan ellerini arkasında birleştirerek kelepçeleri kendi bileklerine taktı. “Göster, lütfen, hayatım,” dedim ve arkasını dönerek kelepçelerin takılı olduğunu göstermek için bileklerini birbirinden ayırdı. “Teşekkürler,” dedim. “Şimdi bana doğru gel.”

Yeniden döndü ve söylediğimi yaptı. Her zamanki gibi elimde babamın golf sopalarından biriyle ona doğru yaklaştım. Bu sopayı Dylan üzerinde yalnızca bir kez, başını geriye doğru atıp burnumu kırmak istediğinde kullanmıştım. Burun kemiğime denk getirmişti fakat çok sert vuramadığı için kalıcı bir hasar verememişti. Bu yüzden sopayla böbreklerine vurmuştum ve o da çabucak yere düşmüştü. Bir an bir dejavu hissi yaşadım fakat sebebini anlayamadım. Daha önce hiç golf oynamamış, golf sopası tutmak için bir sebebim olmamıştı. Fakat oğluma zarar vermek bana, onun hissetmiş olabileceğinden çok daha fazla acı vermişti. Fakat ebeveyn olmak böyle bir şeydi galiba, öyle değil mi? Ne kadar canın yanarsa yansın onlar için en iyisini yapmaktır.

Kısa zinciri uzunuyla değiştirdim, yemek odasına çıkan iki merdiveni de peşinden çıktım. Yüzüne ışık vurduğunda, Maggie ve beni bulduğu gün merdivenlerden düşerek kırıldığı göz çukurunun hâlâ biraz çökük olduğunu fark ettim. Bundan sonra böyle kalması muhtemeldi fakat sağlığı açısından bir zararı yoktu. Hatta ona farklı bir hava katıyordu.

O gecedен hatırladığım çok az şey vardı. Maggie’yle çok hararetli bir şekilde tartıştığımızı hatırlıyordum ve daha sonra hatırladığım tek şey Maggie kendi tarafında kilitliyken Dylan’ın da merdivenlerin hemen önünde yerde yatıyor olduğuydu. Aklıma hemen en kötü ihtimal gelmiş ve oğlumun ikinci kez benden alınmaya çalışıldığını düşünmüştüm. Ancak yanma gittiğimde gözlerini kırptığını görmüştüm ve bana yardım getirmem için yalvarmıştı. Kafamın karışık olmasına rağmen içimden bir ses eğer onun istediğini yaparsam bir daha ne Maggie’yi ne de onu görebileceğimi söylemişti. Tek bir telefon konuşmasıyla hayatımdaki iki kişiyi kaybedecektim. Bu yüzden telefon görüşme-

sini yapmadım. Ve bu verdiğim en doğru karardı. Onun yerine Dylan'ı sürükleyerek yeni evine, bodrum katına taşıdım.

Kolay olmamıştı. Anneme yaptığım gibi -ve onun bana yaptığı gibi- Dylan'ı evde kalan Moxydogrel ile ve sonra da internetten aldığım diğer yatıştırıcılarla birkaç hafta uyutmuştum. Başındaki yaraları bir YouTube videosunun yardımıyla diktim ve ilk kaçmaya çalıştığında onu bodrum katın duvarından gelen, kullanılmayan bir gaz borusuna zincirledim. Bu çok uygun bir senaryo değildi fakat Dylan benim düşünce şeklimi anlayana kadar -ki sonunda bunun gerçekleşeceğini biliyordum- başka şansım yoktu. Ben sadece her iyi annenin yapacağını yapıyor ve çocuğumu güvende tutuyordum.

Yukarıya çıktığımızda, Dylan yemek masasına oturdu ve ben de kapıyı arkamdan kilitledim. Geri döndüğümde pizza ve sarmısaklı ekmeği de getirerek ikimize birer bira açtım. Dylan'ın Instagram'a fotoğrafını koyduğu gibi bir cheesecake getirdim. Kapıyı açmadan önce kitaplığın üzerindeki gizli küçük kamera-ya bağlı olan telefon uygulamasını açtım. Tuzağa düşmek istemiyordum. İçerisi güvenli görünüyordu.

Dylan, bir hayvanın kendini koruma içgüdüğü gibi pizzasını kokladı. Onu suçlamıyordum; özellikle hareketli ve saldırgan olduğu zamanlarda birçok kez yemeğinin içine toz halindeki uyku ilaçlarından karıştırmak zorunda kalmıştım. Fakat bugün öyle değildi.

“Müzik açmamı ister misin?” diye sordum fakat cevabını beklemeden müzik setini açtım. “Bu babamın en sevdiği albümdü. ABBA'yı çok severdi.”

“Her seferinde aynı şeyi söylüyorsun,” diye mırıldandı.

“Üzgünüm.”

Dylan tavana baktı. “Büyükannem nasıl?”

“Maggie iyi,” diye yalan söyledim. İyi değildi ve gittikçe kötüleşiyordu. Gözlerimin önünde eriyordu ve yardım teklifime tepkisiz kalıyordu. Uzun zamandır kitlelerinden konuşmayı

bırakmıştık çünkü artık onlardan bahsetmeyi reddetmiştim. İnternette yaptığım araştırmaya göre kendisini soktuğu stres, sağlığının kötüye gitmesine sebep oluyordu. Bazı insanlar kendilerine yardım etmeyi reddediyorlardı. Ona Dylan'ın ölmediğini ve ondan iki kat aşağıda yaşadığını söylemeyi düşündüm çünkü bu ona yaşama arzusu verebilirdi. Hatta ikisinin aynı odada bulunmasına izin vermeyi bile düşündüm, böylece bir aile olarak birlikte yemek yiyebilirdik. Fakat şu an doğru zaman değildi. Dylan'ın içinde yatıştıramadığı çok fazla öfke varken bunu yapamazdım. Arkamdan iş çevirmelerini istemiyordum. Belki kendisine onun düşmanı değil, annesi olduğumu hatırlattığında benim için daha iyi şeyler düşünebilirdi ve o zaman düzgünce bir araya gelmelerine izin verebilirdim.

Onu evlat edinen ve benden uzak tutmaya çalışan Jane'i dün akşam yine yerel haberlerde görmüştüm. Çaresiz bir şekilde "Bobby'nin" kaybolmasıyla ilgili bilgisi olanların polise gitmesi için yalvarıyordu. Bobby artık yok Jane çünkü "Bobby" hiç olmadı. Her ne kadar kendini kandırırsan da o her zaman Dylan'dı.

Yerel kiliselerinin önünde ailesinin onun bulma arzusunu hatırlatan bir mum ışığı toplantısı düzenlemişti. Dylan'ın telefonundan gönderdiğim, biraz yalnız kalmak istediğini belirten mesajlara inanmadığı açıktı. *Neden vazgeçmiyor?* diye düşündüm. *Anla artık be kadın, seni görmek istemiyor!* Sonunda, polis onun izini buraya kadar sürmesin diye telefonu parçalayarak SIM kartı tuvalete atmıştım.

Aslına bakılırsa Dylan ortadan kaybolduktan altı gün sonra polisler eve gelmişlerdi. Neyse ki Dylan ağır ilaçlar nedeniyle derin bir uykuda olduğundan iki taraf da birbirinden haberdar olamadı. Bana polis kameralarının Dylan'ın arabasını Northampton'da saptadıklarını söylemişlerdi fakat ben bizim görüşmediğimizi ve onun bu eve hiç gelmediğini söyledim. Onları incelemeleri için içeri bile davet ettim fakat salondan daha ileriye gitmediler. Eğer garaja baksalardı arabasını bulacaklardı. Eğer garajımın dışındaki yoldan ileriye kadar kullanmayı becerebilseydim şimdiye kadar çoktan ondan kurtulmuş olurdum.

Kendim yemeğe başlamadan önce Dylan'ın pizzasını keserek çatalla ona yedirdim. Ve içmek istediğinde bira şişesini ağzına götürdüm. Bana benden nefret ediyormuşçasına bakıyordu fakat bunu yapmam için bana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ayrıca bebekken ona bakabilme şansım elimden alınmıştı. Şimdi nihayet benim zamanım gelmişti ve elimde fırsat varken bunu kullanmalıydım çünkü her zaman böyle olmayacaktı. Biz de her normal aile gibi anne oğul akşam yemeğimizi yiyecektik.

ABBA'nın *The Day Before You Came* şarkısı çalıyordu ve ilk kez sözlerine dikkat ettim. Şarkıcı, sevdiği adamın hayatına girip her şeyi değiştirmeden önce yaşadığı boş hayatı tasvir ediyordu. Dylan bana ilk Facebook mesajını göndermeden önce ben de o şarkıcıyla aynı hayatı yaşıyordum. Şimdi ise bu değişmişti. İhtiyacım olan herkes yanımdaydı. Annem artık kimseye zarar veremeyeceği bir yerde, üst kattaydı; güzel, muhteşem oğlum alt kattaydı ve babam ise yakında muhteşem çiçeklerin bir battaniye gibi örteceği köşede, dışarıda uyuyordu.

Kaç kişi, ailesinin üç neslinin aynı çatı altında yaşadığı bir evde oturacak kadar şanslı olabilirdi? Çok fazla kişi olmadığından emindim. Bu yüzden bunların değerini biliyordum. Ben çok çok şanslı bir kadındım.

SON BÖLÜM

NINA

Beklediğim iki roman bu sabah teslimat arabasıyla gelmişti. *Life of Pi*³⁰ ve *Flowers in the Attic*³¹ kitaplarının ikisi de Maggie için olduğundan, rafları dizme işine gönüllü olarak kitapları her zamanki yere, Savaş ve Britanya Tarihi bölümüne sakladım.

Bu akşamki yemeği düşünmeye başladım. Bugün benimle yeme sırası Dylan'daydı ve son zamanlarda biraz solgun göründüğü için eve giderken onun için Waitrose'dan bir biftek filetosu alacaktım. Zayıf düşmesini istemediğim için kanındaki demiri biraz arttırmalıyım. Yarın akşam Maggie'yle yiyeceğim yemeği seçmek zor olmamıştı. Bir serçe kadar yiyor, yemeğiyle oynuyor, plastik çatalıyla tabağın bir tarafından diğerine itip duruyordu. Yine de bir maaşla üç kişiyi doyurmak bu aralar biraz zorlaşmıştı. Fakat karşılığında onlardan aldıklarıyla kıyaslandığında bu ufak bir bedeldi.

Benny'nin aniden ortaya çıkması irkilmeme neden oldu ve bir an kitapları saklarken yakalandığımı düşündüm.

Endişeli görünüyordu. "Nina, sana bir telefon var," dedi.

Onun arkasından kütüphanenin danışma masasına doğru yürürken "Kimmiş?" diye sordum.

"Bilmiyorum ama acil olduğunu ve artık senin cep telefonunun onda olmadığını söyledi."

"Artık," diye tekrarladım ve iyiden iyiye meraklandım. Masanın arkasına geçerek telefonu aldım. "Merhaba, Nina Simmonds. Nasıl yardımcı olabilirim?"

³⁰ *Pi'nin Yaşamı*, İnkılap Kitabevi, 2003.

³¹ *Tavan Arasındaki Çiçekler*, Altın Kitaplar, 1980

“Ah, Nina, Tanrı’ya şükür. Ben Barbara, Elsie’nin kızı.”

Gerçekten şaşırarak “Merhaba Barbara,” diye karşılık verdim. En son ne zaman konuştuğumuzu hatırlamıyordum ve kesinlikle telefonda değildi. “Annenle ilgili her şey yolunda mı?” İçimden yolunda olmamasını umdum ve bana Elsie’nin acı çekerek öldüğünü söylemesini diledim.

“Hemen eve gelmen gerek.”

“Neden, ne oldu?”

“Bunu söylemek zorunda kaldığım için çok üzgünüm ama bir yangın çıktı.”

“Yangın,” diye tekrar ederken sözcüğü idrak etmekte zorlandım. Muhtemelen onu yanlış duymuştum. “Ne demek istiyorsun?”

“Nina,” dedi daha kararlı bir sesle. “Evin yanıyor.”

MAGGIE

Pencerenin önünde durdum ve son bir kez manzaranın tadını çıkardım.

Bu sıradan küçük şehirdeki, bu sıradan küçük çıkmaz sokakla ilgili sevdiğim her şeyden şimdi nefret ediyordum. Bu, sokağın ya da evin suçu değildi. Her şey benim suçumdu. Ve onun. Eğer ikinci bir şansım olsaydı her şeyi daha farklı yapardım. Nina’ya o çok ihtiyacı olan yardımı bulurdum ve torunumun parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermezdim. Bütün hikâyelerimizin içinde en trajik olan onun hikâyesiydi. Gitmesine izin verdiğimde, onun için istediğim hayatı yaşamıştı. Ama sonunda yine evine dönmüştü. Dönüp dolaşıp aynı yere gelmiş, dünyayı geldiği yerden terk etmişti.

Basamakları yavaş yavaş inerek ilk katın merdiven sahanlığına geldim. Bilmediğim bir sebeple Nina alçı panelde açtığım

deliği doldurma zahmetine girmemişti. Belki bu eve bir daha kimse girmeyeceği için buna gerek duymamıştı.

Ses geçirmez yumurta kutularından birçok parça kopararak hepsini delikten duvarın diğer tarafına attım. Sonra cebimden bir kutu kibrit çıkardım. Nina tutsaklığımın yıldönümünü kutlamak için getirdiği kekin üzerindeki mumu yakmakla o kadar meşgüldü ki kibrit kutusunu masadan aldığımı fark etmemişti.

Kibritlerden birini kutuya sürterek yaktım, bir parça kartonu tutuşturdum ve delikten dışarı attım. Kulağımı duvara dayayarak ateşin çıtırdayarak diğer parçalara yayılışını dinledim. Bu evdeki halılar çok eski oldukları için tutuşmaz halılar değillerdi. Halılar giriş katına ve salonun, mutfak ve bodrum katın kapısına kadar uzanıyordu. Ahşap kapıların alevlerle sarılması da uzun sürmezdi. Nina'nın anı kutusunu aldım, içindeki kâğıtları da parçalayarak kendi merdivenlerimden yukarı doğru yerlere attım. Bir kibrit daha yaktım ve Nina'nın geçmişinin yavaş yavaş tutuşmasını zevkle izledim. Artık hayatının ilk on üç yılının masumiyetine bile tutunamayacaktı.

Sonra kapıyı açık bırakmaya dikkat ederek odama çekildim. Yatağa çıktım, uzandım ve gözlerimi kapadım. Beni alevlerin değil, dumanın öldüreceğini bildiğim için biraz da olursa rahat-tım. Birkaç dakika sonra öksürürken ciğerlerimin yanacağından emindim fakat bu gerçekten en iyisiydi.

Kendim için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve artık Nina için yapabileceğim bir şey de kalmamıştı. Hayatında oğlunun eksik olduğunu düşünmüştü ve onu bulduğunda eksik parça tamamlanmıştı. Fakat fena halde yanılmıştı. Aslında eksik olan şey kendisiydi fakat bunu ne kabullenebilmiş ne de bununla yüzleşebilmişti. Dylan'ı öldürdüğünde bile...

Kendisi ve neye ihtiyacı olduğu konusunda yanılan tek kişi o değildi çünkü ben de yanılmıştım. Bildiklerimin, tüm kalbimle arzuladığım özgürlüğü bana verebileceğini ancak şimdi görebiliyordum. Fiziksel anlamda değil ama zihnimde özgürdüm. Önemli olan da buydu; içimde her zaman özgür bir kadın olacaktım. Başından beri tutsak olan Nina'ydı. İçyüzünü anlaması

veya peşini bırakmayan anılarını öğrenmesi için fırsat vermeye-
rek *onu* kendi içinde tutsak eden kişi *bendim*. Bu canavarı ben
yaratmış ve büyütmüştüm ve şimdi de kendimi onun ellerinden
kurtarıyordum.

İlk kez Nina yerine kendimi düşünüyordum. Hayatıma şim-
di, burada son vererek geleceğimi kontrol ediyordum. Bunu
kendim ve torunumun anısı için yapıyordum. Çok derin bir
nefes aldım ve gülümsedim çünkü artık nihayet geriye alabilece-
ğim sadece birkaç nefes kaldığını biliyordum.

NINA

Bindiğim taksi, çıkmaz sokağımızın girişinde üniformalı po-
lisler tarafından durduruldu. Yirmi sterlinlik banknotu sürücü-
nün omzunun üzerinden fırlatarak kapıyı açtım ve yüz metre
ilerideki kararmış eve doğru koştum. Sokağın iki tarafındaki iki
lamba direğine bağlanmış sarı bir bant ve iki polis memuru ta-
rafından durduruldu.

“Burada yaşıyorum,” diye bağırdım ilerideki evi işaret ederek.
“Oğlum ve annem içeridelerdi. Şimdi neredeler?”

“Ne öğrenebileceğime bir bakayım,” dedi polislerden biri sa-
kince. “Fakat itfaiye ekiplerinden güvenli olduğuna dair bilgi
alana kadar daha fazla ileri gidemezsiniz.”

O yanımdan ayrılırken diğer polis bana bir şey söyledi fakat
onu dinlemiyordum. İtfaiye araçlarının arkasına park edilmiş,
arka kapıları sonuna kadar açılmış iki ambulansa odaklanmış-
tım. Dört sağlık görevlisi ne yapacaklarına dair bilgi almayı bek-
lerken aralarında konuşuyorlardı. İki aracın içinde de ne Dylan’ı
ne de annemi görebiliyordum. Belki de müdahaleleri içeride ya-
pılıyordu?

Yeniden eve bakarak şaşkınlıktan kocaman açtığım gözlerim-
le olanların büyüklüğüne baktım. Babamı sevdiğim, oğluğumu

kaybettiğim ve bulduğum ve annemi cezalandırdığım evim gri ve siyah bir renge dönmüş, yanmıştı. Sarı kıyafetli ve baretli itfaiye görevlileri evimden geriye kalan döküntüye girip çıkıyorlardı. Alevler söndürülmüş fakat ardında tanınmayacak bir kömür görüntüsü kalmıştı. Havada yanık ahşap ve keskin bir plastik kokusu vardı. Kırılan pencerelerin camları ve kiremitler çimlere ve kaldırıma saçılmıştı. Ayaklarımın arasından akan su, bir zamanlar evimin parçası olan döküntüleri bir daha geri gelmeyecekleri tahliye deliklerine sürüklüyordu.

“Lütfen iyi olsunlar, lütfen iyi olsunlar,” dedim yüksek sesle kendi kendime ve hayatımda bir kez olsun Tanrı’nın merhamet göstermesi için dua ettim. “Sahip olduğum tek şey onlardı.”

O sırada sokakta dizilmiş, kendi kendime konuşmamı izleyen komşuları fark ettim. Bana acıma ve yanan evin kendilerine ait olmadığı için hissettikleri rahatlama ifadesiyle bakıyorlardı. Barbara bana şefkatli bir ifadeyle baktı fakat Elsie sanki tüm bunlar benim kabahatimmiş ve sonunda hak ettiğimi bulmuşum gibi hor gören bir bakış attı.

Maggie’nin istismar edildiğini düşündüğü küçük kız da orada, boş gözlerle bana bakıyordu. Kızın sağ kolundan yukarıya tişörtünün altına kadar uzanan sarı ve mavi lekeler vardı. Annesinin eli çocuğun omzundaydı fakat daha yakından bakınca, sanki parmaklarını kızın omzuna batırıyor gibi eklemlerinin kıvrıldığını ve bembeyaz olduğunu fark ettim. O anda Maggie’ye inanmış olmam gerektiğini anladım.

Kısa bir şey söylemek istedim fakat itfaiye ekibinden biri bana doğru geliyordu. “Evin sahibi siz misiniz?” diye sordu.

“Evet, yani hayır, bu annemin evi ama burada onunla yaşıyorum. O nerede? Oğlum nerede?” Bana söyleyeceklerinden o kadar korkuyordum ki midemin bulandığını hissettim.

Çekilen bantın altından beni, kulaklarını dört açmış bekleyen komşulardan uzaklaştırarak ambulanslara doğru götürdü. “İsminizi öğrenebilir miyim?”

“Nina, Nina Simmonds,” diye kekeledim. “Neden kimse bana neler olduğunu anlatmıyor? Ailem nerede?”

“Bayan Simmonds,” dedi yumuşak bir sesle. “Çok üzgünüm ama ekibim içeride iki cansız bedene ulaştı.”

Bacaklarım boşaldı ve bir poşet somun anahtarı gibi yere düştüm. Görevlinin bağırarak bir şey söylediğini duydum, bir sağlık görevlisi bize doğru koşmaya başladı. İki adam beni ayağa kaldırdı, ambulansa doğru götürdü. Ambulansın arkasına oturdum; ağlıyordum ve nefes almakta güçlük çekiyordum. Derin nefes almamı söylediler, bunu yaptığımda duman ya da belki ailemin yanık bedenleri boğazıma yerleşiyordu. İki kez bir poşete kustum. Tek düşünebildiğim şey, Dylan’ın etrafında olanlara müdahale edemeyecek durumda olduğunu anladığında nasıl korkmuş olabileceğiydi.

“Acı... Acı çekmişler mi...” diye söze başladım fakat cümle mi bitiremedim.

“Büyük olasılıkla alevler onlara ulaşmadan dumandan zehirlenmişler,” dedi. Bu, azıcık da olsa biraz rahatlamama neden oldu. “Fakat otopside önce bir şey söyleyemeyiz.” Kusursuz, küçük oğlumu keseceklerini düşününce ürperdim.

“Nasıl başlamış?”

“Ayrıntılı bir araştırma yapılacak fakat şimdilik yangının kasıtlı olarak çıkarılmış olabileceğini düşünüyoruz.”

“Bu hiç mantıklı değil. İmkânsız.”

Memur duraksayarak söylediklerini düşündü. “Görünüşe göre *evde yaşayanlardan* biri yangını kasıtlı olarak çıkarmış.”

“Ne? Nerede?”

“Yangının başladığı yerle ilgili ilk çıkardığımız sonuca göre ilk kattaki ayırım duvarı ile tavan arasına çıkan merdivenlerin orayı işaret ediyor.”

“Yukarıda annemin yatak odası var fakat yanıcı bir maddeye erişimi yok.”

“Sigara içer mi? Çakmak ya da kibrit kullanır mı?”

“Hayır, içmez...”

Ve sonra aniden hatırladım. D  n akşamki yemeğimiz.        yild  n  m   için aldığım kekin mumunu yakıp ona gösteriş yapacağım diye kibritleri cebime geri koymayı unutmuştum. Dikkatim başka yerdeyken annem onları almış olmalıydı. Kendini öldürüp benden kurtulmak için evi yakmıştı. Fakat bodrumda olduğunu bilmediği torununu da yanında g  t  rm    tı.   l  rken bile yine dünyamı başıma yıkmanın bir yolunu bulmuştu.

  ki büklüm oldum ve bir daha da do  rulabilece  imi sanmıyordum. Dylan benim kalbimdi ve büyükannesi onu s  k  p çıkar mı   ve bir kez daha ayaklarının altında   i  nemi  ti. Bu kimse- nin kaldıramayacağı kadar fazlaydı.

“Bayan Simmonds,” dedi bir ses. Başımı kaldırdım.   zerinde beyaz gömlek ve kravat olan genç bir adam bana kartını gösterdi. Adama baktığımda tek görebildiğim onun gözleriydi.   ki- si farklı renkti. Gözleri beni korkuttu. “Dedektif Komiser Lee Dalglish,” diye devam etti. “Biraz konuşabilir miyiz?”

Başımla onayladım fakat daha fazlasını kaldıracak durumda değildim.

Defterine bakarak “Arkadaşlarım burada, anneniz ve oğlu- nuzla birlikte yaşadığınızı söylediler?” dedi. Yine başımla onayladım. “Fakat kom    ularınız da birkaç yıl önce buradan taşındığından beri annenizi görmediklerini söylediler.”

Cevap bekledi ama cevap vermedim.

“  ki cansız bedene ulaşıldı. Biri tavan arasında, diğeri ise bodrum katta,” diye devam etti. “Hayatlarını kaybeden kişilerin bu- rada olmasının bir nedeni var mıydı?”

“Neden bana bu aptal soruları soruyorsunuz?” dedim a  laya- rak. Bir daha asla konuşmak istemiyordum.

“    nk   bedenleri bulunduğunda ayak bileklerinden zincir- lenmi  lerdi.” Kalan son gücümün de uçup gittiğini hissettim. Cevap verecek enerjim yoktu. “Bunu biliyor muydunuz Bayan Simmonds?” diye ısrar etti. “Neden zincirlendiklerini biliyor musunuz?”

“Benimle yaşıyorlardı,” diye fısıldadım. “Onlara bakıyordum. Onlar benim ailem.”

Aramızdaki isli havanın soğuduğunu ve omurgamdan enseme kadar ürperdiğimi hissettim. “Üşüyorum,” dedim ve başımı kaldırarak onun gözlerine baktım. Bir gözü ela, diğeri ise tam bir griydi; tıpkı Dylan ve Jon’ın göz rengi gibi ve onlar kadar deliciydi. O gözler içimi görüyor, beni okuyordu. *Bunu hissedebiliyordum*. Sonra birden renkler değişmeye başladı; irislerinin rengi koyulaştı ve daha dikkatli bakarken başımı yana doğru eğdim çünkü nedenini anlamamıştım. Birisi omuzlarıma battaniye sardı fakat farkına varmadım.

Duyduğum son şey bir metalin tıngırtısıydı; bu ses Dylan’ın kelepçelerinin sesiyle aynıydı. Şimdi neden gökyüzü ve diğer her şey kırmızıyken polisin tüm bedeninin bir gölgenin altında olduğuna odaklanmıştım. Galiba hâlâ konuşuyordu fakat ona odaklanamıyor ya da doğru düzgün duyamıyordum. İlgimi gittikçe kararan aydınlık ve renkler çekiyordu.

Birisi bileklerimi ellerine aldı fakat benim uyuşmaya başlamıştı. Kendimden geçiyordum ve engel olamıyordum. İleri doğru gittiğimi bilsem de sanki biri beni geriye, bir tünelin içine doğru çekiyordu. Karşımdaki her şey gittikçe küçülüyor, daha karanlık oluyordu ve sonunda benden başka hiçbir şey kalmadı.

Ve tek görebildiğim karanlıktı. Sadece karanlık.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın hikâyesi benim için sıradışı denebilecek bir yerde gelişti. Birbirinden nefret eden iki kişinin aynı evde yaşama fikri bir süredir kafamda dolanıyordu fakat eşimle birlikte Kaliforniya'ya seyahate gittiğimizde şekillendi. Kendimizi Yosemite Milli Parkı'nda kamp yaparken bulduk ve bu fikri şelalelerin kenarında, dağlık yürüyüş yollarında ve bisiklet turlarında ayrıntılı bir şekilde tartıştık. Hikâyenin son kısmı kanser olan annem Pamela'nın ameliyatından sonra onun evinde kalırken gelişti. Bu nedenle ilk önce suç ortağım ve hayat arkadaşım John Russell'a deneme tahtam olduğu için ve hastalığına karşı başarılı bir şekilde savaşan anneme güçlü davrandığı için teşekkür ederim. Ayrıca Northampton Gener Hastanesi çalışanlarına, onun hayatını kurtardıkları için teşekkür ederim.

Hiçbir kitap arka planda büyük bir çaba ve çalışma süreci olmadan bilgisayar ekranından matbaaya girmez. Editörüm Jack Butler'a bu kitaba olan inancı ve başlangıç notları için ve David Downing ve keskin gözlü Sadie Mayne'e kitabın son halini almasındaki katkılarından dolayı teşekkür ederim. Elbette yayımcılarım Thomas&Mercer'a ve Hatty Stiles ve Nicole Wagner da dahil olmak üzere isimsiz kahramanlarımıza teşekkürler.

Kariyerime başladığımdan beri birçoğu kulaktan kulağa yayılmak suretiyle ve internetteki kitap kulüplerinde olmak üzere inanılmaz sayıda bir okuyucu kitlesine sahip oldum. THE Book Club'dan Tracy Fenton'a; Lost in a Good Book; The Fiction

Cafe Kitap Kulübü ve 'The Rick O'Shea Kitap Kulübü'ne teşekkür ederim. Hepiniz çok destek oldunuz.

Saatler uzadığında ve özellikle Twitter'da kafamı dağıtmaya ihtiyaç duyduğumda, devam etmemi sağlayan yazar arkadaşlarıma her zaman teşekkürü bir borç bilirim. Bana her zaman ilham veren yetenekli yazarlar Louise Beech, Darren O'Sullivan, Claire Allan ve Cara Hunter'la olan sohbetlerimi çok seviyorum.

Dan Simpson Leek ve James Winterbottom'a evlat edinme tavsiyeleri için, Anne Goldie'ye ebelik tecrübesiyle verdiği öneriler için, Sue Lumsden'a beni doktor doktor gezdirdiği için ve Kath Middleton'a bir kez daha aptal durumuna düşmemi engellediği için minnettarım.

Kitabımı ilk okuyan Carole Watson, Mark Fearn, Rosemary Wallace, Mandie Brown ve gruplarına kendi isimlerini veren "hayranlarım" Alex Iveson, Deborah Dobrin, Fran Stentiford, Helen Boyce, Janette Hail, Janice Kelvin Leibowitz, Joanna Craig, Laura Pontin, Louise Gillespie, Michelle Gocman, Ruth Davey ve Elaine Binder'a teşekkür ederim.

Ve son olarak Beccy Bousfield'e sonsuz şükranlarımı sunarım. John ve bana her şeyi verdin ve karşılığında hiçbir şey istemedin. En içten teşekkürlerimizi sunuyoruz.